

ТОМ БРАДБИ ГОСПОДАРТ НА ДЪЖДА

Превод от английски: Марин Загорчев, 2004

chitanka.info

1.

Фийлд се чувстваше така, все едно го варят на бавен огън. За миг стисна очи — влагата и горещината бяха непоносими, неподвижният въздух — натежал. Само тракането на пишещи машини загатваше за някакво движение. Фийлд изтри челото си с ръкав, отвори очи и погледна двата силуета, оживено жестикулиращи зад матовото стъкло. Все още спореха и той имаше неприятното усещане, че говорят за него.

Секретарката на Маклауд вдигна глава от машината и го изгледа изпитателно.

— Нов си, а? — попита и повдигна очилата си с полукръгли лещи.

— Да.

Тя с нищо не издаваше, че ѝ е горещо, макар че беше три пъти по-едра от него и носеше вълнена жилетка.

— Свали си сакото, ако ти е горещо.

Той се усмихна и погледна вентилатора, който се въртеше вяло и без особен ефект. Пъхна ръце в джобовете си. На стъклото на кабинета беше гравирен надпис: „Главен инспектор Маклауд, началник Криминален отдел“, свидетелстващ за високо самочувствие. Макар че беше рано за заключения, Фийлд виждаше в това потвърждение на всичко, което бе слушал за Маклауд.

Той отново погледна вентилатора и обелената боя на тавана. За миг слънцето пробиха плътната облачна пелена, която висеше над града от дни, и освети бюрата в другия край на помещението. Въпреки тъмната дървена ламперия високите прозорци придаваха на отдела по-приятелски вид от централата на Специален отдел, Специалното разузнаване на британската полиция, намираща се на горния етаж. Фийлд подръпна яката и избърса врата си. Никога не си беше представял такава жегла.

Секретарката още го гледаше.

— Как намиращ Шанхай?

— Добре, благодаря.

Тя отново се наведе над машината и дебелите ѝ пръсти затракаха по големите метални клавиши. След малко спря и отново го погледна:

— Спа ли вече с руския? Купи ли си принцеса?

Вратата на Маклауд се отвори и отвътре излезе дребен, слаб мъж с черна, пригладена назад коса.

— Вие ли сте Капризи? — попита Фийлд, но другият мъж явно не беше в настроение за разговори.

Отиде при бюрото си, взе сакото си от облегалката на стола, отвори едно чекмедже, извади револвера си, пъкна го в раменния си кобур и тръгна към асансьора.

Фийлд се обърна към главния инспектор, който бе застанал на вратата на кабинета и разсеяно подръпваше верижката около врата си. Беше едър, пооплешивял мъж, с тънък ореол от прошарена коса.

— Ти ли си Фийлд? — попита с гърлен глас и изразен шотландски акцент.

— Да, сър.

— Тръгвай с него.

Младият мъж се подвоуми.

— Хайде, бе, човек, какво чакаш?

Фийлд се качи в асансьора след Капризи и натисна копчето за партера. Със силно тракане и клатене кабината започна да се спуска. Беше толкова бавна, че слизането по стълбите щеше да е далеч по-бързо. На никого обаче не му минаваше през ум да използва стълбите в този задух.

— Нов ли си? — попита американецът.

— Да.

— Още си на обучение, а?

— Официално съм го завършил.

Капризи погледна обувките си. Бяха безупречно лъснати — също като тези на Фийлд. Откакто бе дошъл в Далечния изток не се налагаше сам да се грижи за тях. Спомни си натякванията на баща си, че му липсва военна дисциплина, и се усмихна.

Слязоха и Капризи бързо прекоси фоайето; кожените му подметки шляпаха тихо по каменния под. Когато излязоха, младият мъж присви очи под яркото слънце, но то скоро се скри зад облак.

Пред сградата чакаше голям кафяв буик с включен двигател. Когато се качи, Фийлд забеляза три дупки от куршуми при вратата.

— Къде е Чен? — обърна се Капризи към шофьора, възрастен мъж с тънка бяла риза, който поклати глава.

Американецът погледна през прозореца, като с мъка сдържаше нетърпението си, и потропа по стъклото с пръсти. На показалеца на дясната му ръка имаше голям златен пръстен.

— Какво прави? — попита отново, въпреки че шофьорът явно не говореше английски.

В този момент от главния вход на Централното полицейско управление излезе висок китаец с дълъг кафяв шлифер и автомат „Томсън“. Качи се на външното стъпало на колата и пхна глава през смъкнатия прозорец.

— Подарък от Грейнджър — обясни Капризи и кимна към Фийлд. — Новак — добави въпреки обяснението на младежа, че е завършил обучението си.

Чен не изглеждаше толкова недоволен от назначението на младежа и му подаде ръка. После заповяда нещо на шофьора и удари по покрива. Остана на стъпалото и автоматът се разклати, удряйки го по хълбока. Фийлд опипа револвера си с разтуптяно сърце.

Потеглиха по улица „Фучоу“. Той наблюдаваше тълпата. След стотина метра спряха. Капризи проточи врат, за да види какво пречи на движението, после въздъхна и се отпусна на седалката.

— Грейнджър ми каза, че си от Чикаго — обади се Фийлд.

Капризи иронично се усмихна:

— Грейнджър е шеф на разузнаването, няма начин да не знае.

— Как попадна тук?

— Откога си в Шанхай, Фийлд? — попита Капризи с безизразно лице.

— От около три месеца.

— Още ли не си научил златното правило?

Той се усмихна и на Фийлд му се стори, че до него седи близък на Чен, но с европейски черти — гъста черна коса, рунтави вежди, малък нос и лукава усмивка. Ръкавите на тъмното му сако бяха запретнати над лактите на яките му ръце, през разкопчаната риза се показваха рунтави косми.

— Ще ти дам един съвет. Никога не питай хората в Шанхай за миналото им. Особено жените.

Една просякиня размаха някакъв вързоп покрай прозореца и Фийлд се обърна да я види. Чен я удари с приклада си и младежът видя, че във вързопа има бебе.

— По-спокойно, Чен — измърмори Капризи; наведе се нервно напред и изкрещя: — Какво става, бе? — Тъй като Чен не отговори, отново се обърна към Фийлд: — Как ти е малкото име?

— Ричард, но ме наричат Фийлд.

— Дик?

Младият мъж се намръщи.

— Не ти ли харесва да ти казват Дик?

— Никой не ме нарича така.

— Защо?

— Няма причина, Капризи. Просто никой не ме нарича така. Ако искаш, можеш да си първият.

— Духовит си — усмихна се одобрително американецът. — Ще ти е полезно тук.

— А твоето име?

— Капризи.

Отново спряха. Многобройна тълпа запречваше улицата. Капризи отвори вратата си и слезе. Започна да си проправя път сред навалищата; Чен и Фийлд го последваха. Хората неохотно се отдръпваха. На паважа в локва съсирена кръв лежеше някакъв мъж. Беше гол до кръста и кожата му още блестеше от пот. Рикшата, с която си бе изкарвал прехраната, лежеше смачкана като кибритена кутийка. Всички го наблюдаваха безмълвно. Фийлд познаваше града и знаеше, че след този случаен инцидент едно цяло семейство може би ще бъде обречено на глад и мизерия.

Капризи провери пулса на пострадалия.

— Какво е станало? — попита, после заговори на китайски.

Фийлд разбра само последното му нареждане:

— Разпръснете се.

На връщане към колата американецът попита:

— Как си с китайския?

— Уча го.

— Браво. — Продължи кисело: — Блъснала го кола. Олдсмобил. Европейци, които дори не си направили труда да спрат.

Продължиха по улица „Фучоу“ до висока жилищна сграда срещу хиподрума. Отпред имаше друга полицейска кола и двама униформени стояха на пост до врата с надпис „Щастливи времена“. Двамата кимнаха на новодошлите. Капризи и Чен влязоха в луксозното фоайе. Вътре зад мраморно бюро седеше възрастен китаец с червено-златиста брокатена униформа.

— На последния етаж — извика един от полицаите, докато тримата се качваха в асансьора.

Капризи натисна копчето и кабината потегли. Този асансьор се движеше по-плавно от онзи в полицейското и имаше гладка дървена ламперия и огледала. Фийлд се стараеше да не гледа отражението си, но американецът без стеснение започна да си чисти зъбите. Чен погледна младия детектив и се усмихна. Държеше автомата за пълнителя, с дулото надолу.

На последния етаж имаше просторно фоайе с две врати от двете страни на огледало със златна рамка. До дясната стоеше друг полицай.

Влязоха. Апартаментът не беше толкова голям, колкото очакваше Фийлд, но бе далеч по-луксозен от тясната му квартира. Паркетът бе лъснат. До едната стена имаше дълъг диван с бяла памучна покривка и копринени възглавнички с пъстри шарки. Отстрани стоеше красива китайска ракла с грамофон. До остъклената плъзгаща се врата на малкия балкон имаше плетен стол. На етажерката в един ъгъл бяха подредени книги с кожени подвързии и снимки в рамки. Фийлд отново подръпна яката си и последва Капризи в коридорчето към спалнята.

Миризмата и видът на кръвта по белите чаршафи го стреснаха, но той се постара да не издава отвращението си. Непознат цивилен детектив посипваше нощната масичка с прах за снемане на отпечатъци. Един фотограф се беше приготвил да снима и светкавицата му блесна ослепително.

— Мамка му — прошепна американецът.

Върху голямото месингово легло, което заемаше по-голямата част от стаята, лежеше мъртва жена. Ръцете и краката ѝ бяха заключени с белезници за ъглите и тялото ѝ бе извито настрани — беше се опитвала да се освободи. Беше само по копринено бельо,

жартиери и чорапи. Беше наръгана няколко пъти в корема и слабините. Кръвта по леглото бе засъхнала.

Капризи отиде при гардероба в другия край на стаята и погледна в банята.

— Не пипайте нищо.

Фийлд кимна; не можеше да откъсне очи от лицето на жената. Беше руса и на устните ѝ още имаше ярко червило. Устата ѝ бе полуотворена, създавайки погрешното впечатление за гримаса на полов оргазъм.

— Боже мили! — измърмори Капризи. — Виждал ли си някога такова нещо?

Младият детектив поклати глава.

Американецът се наведе и заоглежда трупа.

— Хубаво момиче.

Седна на ръба на леглото. Хвана с два пръста ластика на гащите ѝ и ги смъкна до коленете. Между краката ѝ се показаха тъмни косми и Фийлд се опита да не ги гледа. Трупът беше вкочанен и Капризи намръщено отбеляза:

— Мъртва е отдавна.

Наведе се и разтвори с пръсти отвора между бедрата ѝ. Фийлд преглътна тежко; гърлото му бе пресъхнало. Навсякъде имаше кръв, почти целите чаршафи бяха обагрени в тъмночервено.

Капризи избърса пръсти в крака ѝ, после вдигна гащите ѝ. Изправи се, погледна пак трупа и се намръщи.

— Трудно е да се каже — измърмори на себе си. — Не съм сигурен... ти какво мислиш?

— За какво? — попита Фийлд.

— Още е с бельо.

— Това не означава, че не е имало сношение.

— Да, но по дрехите не се виждат следи от сперма. — Той се върна при вратата; изглеждаше ядосан. — Трябва да повикаме Марецки. Чен, намери го и му кажи да побърза.

Отново се обърна към младия си колега:

— Разкажи ми за нея... Фийлд, нали така?

— Да.

— Добре ли си?

— Да.

— Стиснал си юмруци.

Фийлд отпусна ръце.

— Кажи ми за нея.

— Какво?

— Как се казва?

— Лена Орлова. Грейнджър провери адреса в архива и Дани веднага извади досието ѝ. Снимката отговаря. Това със сигурност е тя.

Капризи се намръщи:

— Дай повече подробности.

— Не съм убеден, че мога да дам...

— Нали затова ни оцастливиха с компанията ти?

— Досието не е много подробно.

— Разкажи ми го накратко.

Фийлд си пое дълбоко въздух:

— Подозират я, че симпатизира на болшевиките. Посещавала е събрания на „Нов шанхайски живот“. Адресната ѝ регистрация е тук. Друго не ни е известно.

Капризи погледна снимката до леглото. Взе я, разгледа я внимателно и я хвърли на Фийлд. Когато се ядосаше, американецът стискаше зъби и мускулите на лицето му се очертаваха. Тази реакция не убягна на Фийлд; Капризи сигурно подозираше, че Специалният отдел преследва тайни цели.

На снимката се виждаха членовете на голямо семейство, седнали на зелената трева пред голяма къща. Майката бе слабичка, елегантна жена; бащата носеше военна униформа. Имаше пет деца: три момчета с моряшки костюмчета и две русокоси момичета с хубави бели рокли. Лена беше по-голямото. Фийлд изпита тъга и захлупи снимката върху леглото. След този кратък поглед към миналото трупът пред него сякаш изведнъж се преобрази.

— Баща ѝ е бил царски офицер, а вие я подозирате, че е комунистка. — Американецът изцъка с език. — Това ли ви е разузнаването?

Цивилният детектив още стоеше на колене и почистваше нощното шкафче с четчица. Капризи постави ръка на рамото му.

— Как е?

— Белезниците са чисти, но навсякъде другаде е пълно с отпечатьци.

— Белезниците са важна улика.

Високо на стената стоята имаше прозорче. Капризи стъпи върху нощното шкафче, за да го отвори, и надникна навън.

— Балконът ѝ е общ с жената от съседния апартамент. Иди да я разпиташ, Фийлд. Както и всички съседи.

2.

Фийлд беше доволен, че ще се махне от стаята. Излезе в коридора и си отдъхна. Отново избърса потта от челото си и съжали, че не може да си позволи тънък костюм като Капризи. Благодарен беше на баща си за този, който носеше, но дрехата бе предвидена за йоркширските зими, не за задушното китайско лято.

Почука на съседния апартамент. В петте минути, които бяха прекарали на местопрестъплението, крушката в коридора бе изгоряла.

Отвътре се чу шум, но никой не отвори, затова той отново потропа.

През светлия процеп под вратата премина сянка, после вратата внезапно се отвори.

Домакинята стоеше отпуснала цялата си тежест на единия си крак; на светлината от прозореца отзад бедрата ѝ прозираха през лекия памучен халат.

Фийлд не видя ясно лицето ѝ и отстъпи една крачка.

— Шанхайска полиция.

— Очевидно е.

Беше висока, не колкото него, но близо метър и осемдесет. Буйната ѝ тъмна коса се спускаше върху раменете и стигаше до гърдите ѝ. Халатът ѝ бе стегнат и подчертаваше красивите форми на тялото ѝ. Носът ѝ беше малък, страните — закръглени. Те придаваха на лицето ѝ добродушно изражение, въпреки че жената се мръщеше. Най-удивителна обаче бе кожата ѝ — мургава и гладка. В сравнение с нея тази на Фийлд изглеждаше бяла като алабастр.

— Може ли да вляза?

— Защо?

Той се покашля и се опита да се усмихне.

— Ще бъде по-удобно, отколкото ако стоим в коридора.

— По-удобно за вас или за мен?

Тя говореше добър английски, със съвсем слаб руски акцент.

— Ще ви отнема само няколко минути.

— Не съм облечена, инспекторе.

— Няма да ви гледам — обеща той със сериозно изражение. — И не съм инспектор.

Устните ѝ трепнаха в лека усмивка.

— Виждам.

Тя се отдръпна и го пусна да влезе.

Апартаментът беше същият като съседния. На пода имаше килим. От двете страни на ниска китайска масичка бяха поставени две износени кресла. По стените имаше картини — несъвършени руски пейзажи с гъсти маслени бои, огледало и също както в стаята на Лена Орлова — етажерка, но поне с два пъти повече книги и снимки.

Фийлд излезе на балкона и погледна към хиподрума, където препускаха коне. По улицата изтрака трамвай и часовникът на Клуба по езда удари два пъти; той прозвуча ясно въпреки далечния вой на полицейски сирени.

— Много хубаво — отбеляза Фийлд.

Жената стоеше в средата на стаята и го наблюдаваше внимателно, макар и не толкова враждебно като в началото. А може би така му се струваше. Беше жилава жена, вените и мускулите на ръцете ѝ изпъкваха. Той се запита как е попаднала тук, как изкарва прехраната си и изпита необяснима тревога за съдбата ѝ. Всеки говореше за белогвардейските семейства и прогонването им от родината, но досега изпитанията, на които бяха подложени, му се бяха стрували нереални.

Той се приближи до етажерката и забеляза снимка, подобна на тази, която беше видял в апартамента на Лена Орлова. Бащата също бе с униформа, но позираше пред по-скромна къща, без жена и само с две деца — почти еднакви момичета с бели рокли и черни коси и смутено усмихнати пред фотоапарата. Тримата се държаха за ръце, което говореше за голяма обич между баща и дъщери. По-голямото момиче бе прегърнало сестричето си, сякаш да го защити. Фийлд отново се замисли за жестоката съдба на Лена Орлова и щастливото ѝ минало. Чувстваше се като натрапник. Той се изкашля и махна към книгите:

— Сигурно четете много.

— Баща ми казваше, че всеки трябва да прочете „Ана Каренина“.

— Мъдра мисъл. — Той отново прочисти гърлото си; беше пресъхнало. — Съжалявам. Вие ли намерихте трупа?

— Да.

— Как?

Тя присви очи:

— В какъв смисъл „как“?

— Ами... защо отидохте у госпожица Орлова?

Тя ядосано тръсна глава:

— Отидох да я помоля за чаша мляко, но тя не отваряше.

— Как влязохте?

— Вратата беше открената.

— Имаше ли навик да я оставя така?

— Нямам представа.

— Значи не се познавахте добре, така ли?

— Не много.

— Какво означава „не много“.

— Означава „не“.

— Не бяхте ли приятелки?

Тя го изгледа втренчено; беше скръстила ръце на гърдите си и стискаше раменете си.

— Поздравявахме се, само толкова.

Фийлд погледна книгите и снимките.

— Странно. Двете сте съседки, имате еднакви съдби, сами сте в този град, а не се познавате.

— Ако ви се струва странно, господине, значи нищо не разбирате.

Той се опита да скрие смущението си, като отново погледна семейната снимка. Разбира се, двете жени, произхождащи от знатни фамилии, можеха да имат безброй причини да не се сближат.

Отвори бележника си и извади от горния джоб на самото си старата писалка на баща си.

— Съжалявам.

— За какво съжалявате? — попита тя и седна с наведена глава.

— Не искам да ви отнемам много време. Може ли просто да запиша името ви?

— Вашето какво е?

Тя отново се усмихна леко, вече не изглеждаше толкова беззащитна.

— Ричард Фийлд. — Махна с писалката. — Ще ми кажете ли вашето?

— Медведева.

Гласът ѝ бе хриплив като на певица, работила твърде дълго в задимени кабарета.

— Ами малкото?

— Едва ли е уместно да преминаваме на малки имена.

Фийлд не можеше да реши дали кокетничи, или го дразни.

— Наташа. Наташа Медведева.

— Открили сте трупа преди около час.

— Да.

Жената се размърда в креслото, халатът се разтвори и гърдите ѝ леко се разголиха. Медведева проследи погледа му и той се изчерви като рак.

— Отишли сте да помолите за малко мляко, така ли?

— Беше ми свършило.

— Почукахте и тя не се обади.

— Точно така, господине.

— След като никой не ви отвори, вие влязохте.

— Преди малко ви казах.

— Извинявайте. Може би съм твърде глупав. Отидохте да помолите за малко мляко, почукахте, никой не ви отвори и вие... какво направихте? — Тъй като тя мълчеше, той добави: — Просто ми се струва по-логично, ако не сте се познавали добре, да се върнете тук.

Наташа го гледаше, сякаш беше най-глупавият мъж в света.

— Вратата беше отворена.

— Затова влязохте да си вземете млякото сама.

Тя пак не отговори.

— Какво стана после?

— Намерих трупа.

Фийлд спря да пише.

— Как стана това?

— Инспекторе, мисля, че вече достатъчно...

— Не съм инспектор.

Тя въздъхна:

— Не, ами...

— Миризмата ли ви привлича?

Тя се намръщи с отвращение.

— Просто не разбирам как сте се озовали в спалнята, след като кухнята е от другата страна на хола — изтъкна Фийлд. — Разположението е същото като във вашия апартамент.

Наташа Медведева се втрени в него и той я погледна в очите. Нямаше представа какво вижда в тях. Може би презрение. Вероятно нямаше да ѝ е трудно да измисли правдоподобна лъжа, но тя не си направи този труд.

Младият детектив несъзнателно отмести очи към снимките и една от тях привлече вниманието му. Наташа стоеше на дансинга на някакъв нощен клуб, носеше тясна рокля с дълбоко деколте и дългата ѝ коса се спускаше върху раменете точно както сега; изражението ѝ беше безстрастно. Жената до нея беше силно гримирана, но имаше открито, добродушно лице и се усмихваше.

Фийлд взе снимката и посочи втората жена.

— Това е Лена Орлова.

Наташа Медведева поклати глава:

— Не, това е друга приятелка. — Наведе глава и косата се спусна пред лицето ѝ. — О, божичко!

Той не знаеше как да реагира. Затвори бележника и го прибра в джоба си.

— Съжалявам, госпожице Медведева. Мога ли да ви помогна с нещо?

Тя мълчаливо събра косата си.

— Нищо ли не мога да направя за вас?

Тя го погледна:

— Можете да ме оставите на мира.

В очите ѝ забеляза само досада и враждебност.

— Разбира се. Благодаря за помощта.

— За мен беше удоволствие.

— Съмнявам се.

Той излезе и безшумно затвори вратата след себе си. Пое си дълбоко въздух, постоя за миг, после се върна в апартамента с ужасната сцена.

Капризи стоеше до плъзгащата се остъклена врата в хола и гледаше към хиподрума. Когато Фийлд влезе, той се обърна и каза:

— Чен беше на долния етаж. Там живеят две семейства, които в момента са в Ню Йорк. След малко ще разпитаме портиера. Според

Чен тези апартаменти са собственост на Лу Хуан, по прякор Сипаничавия.

Фийлд кимна:

— Ясно.

— Така ли?

— Да.

— Разбираш ли?

— Да. Значи... и двете жени са собственост на Лу.

Младият мъж се опита да скрие смущението си от тази новина и спомена за Наташа Медведева с белия ѝ халат. Защо не беше облечена, след като минаваше обяд?

— Оръжието на убийството липсва — продължи Капризи. — На белезниците няма отпечатащи, значи... — Той се обърна към Фийлд и се вгледа в него, сякаш беше прозрачен. — Някой е почистил след убийството. Какво ти каза съседката?

Макар че го попита, личеше, че се досеща за отговора.

— Нищо съществено — отвърна Фийлд.

Капризи отново се обърна към прозореца и се загледа в часовниковата кула.

— Мамка му.

Марецки излезе от спалнята, като примигваше често зад малките кръгли очила. Косата му бе по-дълга и по-рошава от последния път, когато беше инструктирал новите служители. Като бивш професор по философия в Санкт Петербург той се ползваше с уважението на детективите, мнозинството от които нито бяха завършили висше образование, нито имаха вид на интелектуалци. Също като Фийлд, и той се потеше в дебелия си сако. Както винаги носеше яркочълта вратовръзка, но днес тя само подчертаваше тъмночервения цвят на бузите му. Руснакът изглеждаше така, сякаш всеки момент ще се пръсне.

Застана разкрячен между двамата детективи и измърмори:

— Странна работа.

— Какво му е странното? — подкани го Капризи, когато стана ясно, че трябва да му вади думите насила.

Марецки се приближи до прозореца и отговори със съвсем лек руски акцент като този на Наташа:

— Тя е по еротично бельо. Завързана е за леглото, за да не може да мърда, но въпреки многото кръв няма следи от борба.

— Какво означава това?

— По това ли си е падала? — започна Марецки и погледна снимките на етажерката. — Белезниците. Бельото. Или е задоволявала сексуалните фантазии на някой мъж? Мъж, когото е обичала или е обслужвала.

— Имало ли е скарване, скандал между любовници? Може би той я е завързал и тогава са се скарали.

— Не. Това е нещо по-дълбоко, някакъв необуздан бяс. Виж трупа. Това е омраза към всички жени, не просто към Лена Орлова.

Фийлд се замисли за обезпокоителното изражение на удоволствие върху лицето на жертвата. Би трябвало на него да се чете ужас.

— Чен ми каза, че този и съседният апартамент са собственост на Сипаничавия Лу.

— Тя очевидно е, така да се каже... елитна.

— Любовница на Лу?

— Възможно е, но може да я е използвал и за друго.

— Да я дава под наем?

Марецки вдигна рамене:

— Може би като подарък за приятели.

Фийлд не можеше да си представи Наташа Медведева да робува на някого.

— Това е зверско убийство — добави руснакът и се отправи към вратата. — По-късно ще го обсъждаме.

— Имало ли е подобен случай? — попита Капризи.

— Не си спомням. Ще проверя и във френската полиция.

Няколко минути стояха мълчаливо. Накрая Капризи каза:

— Провери тази стая. Аз ще се заема с останалите.

— Нещо определено ли търсим?

— Използвай главата си.

Американецът влезе в кухнята и започна да тропа с шкафовете. Фийлд отиде при грамофона, свали го на пода и отвори раклата. Беше празна. Приблужи се до етажерката и взе тънък фотоалбум с кожена подвързия. Снимките бяха подобни на наредените по полиците, свидетелства за един унищожен свят. Това беше хроника на живота на

Лена Орлова, преди революцията да я прогони от Русия, и Фийлд ясно виждаше колко е било болезнено за нея.

Снимките показваха семейна идилгия: голяма къща, езеро, вила, лодка, строг баща и винаги усмихната майка. Фийлд беше чел, че само богатите руски аристократи успели да избягат в Европа, но Орлови явно не са изпитвали нужда от пари. Как се бяха озовали тук?

Последната снимка в албума беше на момиченце. Вероятно това беше Лена, с куче и някаква жена, сигурно бавачката. Бяха застанали пред къщата, а зад тях се виждаха няколко куфара. Това ли е бил краят, заминаването?

Фийлд затвори албума и го върна на мястото му. Запита се какво е станало с братята и другата сестра. Може би всички бяха загинали.

До албума имаше дебела книга с кожена подвързия. Приличаше на Библия. Той я взе и я разтвори. Имаше голяма дупка, изрязана в страниците, и там беше скрит малък бележник.

Лена Орлова си бе водила записки с изящен почерк. На всеки ред имаше дата, име на кораб (поне така предполагаше Фийлд) и дестинация. Последният запис бе: „26 юни, Саратога — Ливърпул“.

След една седмица.

Не всички дестинации бяха във Великобритания. Имаше кораби за Амстердам, Бордо, Кале и Кил. Не се споменаваха какво превозват, нито защо са в този списък.

На края на последната страница пишеше: „Плащанията са във ведомост две.“

Капризи отново влезе и Фийлд му показва дебелата книга и бележника. Американецът погледна списъка.

— Къде го намери?

— На етажерката.

— Пратки.

— Да, но на какво? Свързани ли са с Лу?

— Сигурно е имало причина да крие бележника. Какви са тези „плащания във ведомост две“?

Чуха се бързи стъпки по стълбите навън. След секунда Чен се втурна в апартамента и изкрещя:

— Отведоха портиера!

3.

Капризи и Фийлд се втурнаха по стълбите; не разбираха какво има предвид Чен. Изскочиха на улицата. Американецът блъсна Фийлд в буика, а китаецът зае мястото си на външното стъпало. Този път автоматът лежеше на пода в колата. Капризи го вдигна и го остави на седалката, после извади револвера си. Младият детектив последва примера му с трепереща ръка.

Колата потегли по „Фучоу“ към Централното полицейско управление. Шофьорът зави рязко, за да избегне приближаващ трамвай и голямата кола се наклони заплашително.

Малко преди белия каменен мастодонт на Градския съвет шофьорът зави надясно по улица „Кянси“, даде газ и като натискаше клаксона, прекоси „Едуард Седми“ и се понесе по по-широките и спокойни булеварди на Френската концесия. В далечината се виждаха кубетата на руската църква.

Амортисьорите на колата не оправдаваха гръмките реклами на тази марка и Фийлд не можеше да види кого или какво преследват. Когато стигнаха булеварда „Дьо републик“ и границата на стария китайски град, тълпата ги принуди значително да намалят скоростта. Решиха, че пеша ще стигнат по-бързо.

— Хайде — извика Капризи и скочи с автомат в едната ръка и револвер в другата. — Чен!

Подаде автомата на китаеца и той изчезна в тълпата.

Стотици рикши си проправяха път през навалищата към централния пазарен площад. От време на време Фийлд зърваше някоя шапка с козирка, дълга туника и бели обувки — облеклото на местните контета — но се стараеше да не изгуби от поглед Капризи, който пък следваше Чен.

Улиците бяха тесни и характерно извитите покриви хвърляха сянка. Ниско на фасадите висяха фенери и двамата детективи трябваше постоянно да криволичат и приклякват, за да не си ударят главите.

Фийлд още стискаше револвера. Отпусна ръка и се опита да се успокои, но трудното придвижване в тълпата го вбесяваше. Настъпи едно куче и блъсна някаква жена с кошница със зеленчуци на рамото. Тя го наруга, но когато се обърна, видя дулото на револвера „Смит и Уесън“. Той се загледа в лицето ѝ, което излъчваше враждебност, после изпадна в лека паника, защото беше изгубил от поглед Капризи. Скоро отново забеляза черната пригладена коса на американеца.

Започна по-бързо да си проправя път и настигна колегите си, когато излизаха на площада. Благодарение на високия си ръст младежът имаше добра видимост.

В края на площада се бяха събрали стотици хора. В средата един мъж с дълга сабя в ръка бе затиснал с крак врата на портиера. Нещастникът беше гол и червено-златистата му униформа беше захвърлена в праха. Фийлд изстена гневно. Сърцето му биеше лудо, очите му смъдяха от пот.

Капризи понечи да продължи напред, но Чен го хвана за рамото.

Настъпи мълчание, сабята проблясваше над поваления на земята човек. Преди Фийлд да осъзнае какво става, острието се спусна и светът пред очите му сякаш се разлюля. Главата на портиера се изтъркаля в облак прах.

Американецът издаде животински рев на безсилен гняв — Чен успя да го изблъска в близката уличка.

Капризи се съпротивляваше яростно, но китаецът беше по-едър и по-силен и го притисна до една кирпичена стена.

— Овладей се — изсъска през зъби.

— Не може...

— Спокойно.

Чен го притискаше силно под сноп светли лъчи, открояващи се в прашния въздух. Пусна го едва когато се успокои. Капризи изтупа костюма си от праха и се обърна към младия детектив:

— Добре дошъл в Шанхай, Дик.

* * *

— Това не ти е Англия — обясни Капризи, когато се качиха в асансьора.

Фийлд не го разбра добре.

— Свали си сакото, така няма да впечатлиш Грейнджър.

Той на драго сърце би го свалил, ако ризата му не беше мокра от пот. Езикът му бе като вкочанен, а главата му пулсираше от физическото усилие, горещината и шока.

— При мен или при теб? — Капризи натисна копчето за третия етаж и се облегна на стената. — Ако искаш, ела в Криминалния. Можеш да занесеш отпечатъците в лабораторията.

Фийлд се опитваше да заличи от съзнанието си гледката на търкалящата се глава и шуртящата кръв.

— Какво ще правим?

— За кое?

— За онова, което видяхме току-що.

Стигнаха третия етаж и вратата на асансьора се отвори, но американецът не бързаше да слиза. Облегна се на вратата и попита:

— В какъв смисъл какво ще правим?

— Това беше убийство.

— Така ли мислиш, Фийлд?

— Разбира се.

— Беше комунист.

— Откъде знаеш?

Колегата му се усмихна:

— Нямате ли досие за него?

— Дори не знам как се казва...

— Във война сме.

— Война ли?

— Срещу червената напаст. Нали това е основната задача на вашия отдел?

— Ограничаването на...

— Това бяха хората на Лу. Разбери ме. Няма начин да ги открием в китайския град или страната, а дори да хванем някого и да го убедим да свидетелства, Лу или този, който е поръчал убийството, ще заяви, че убитият е комунист и това е китайският начин за справяне с тях. В светлината на световните събития твърдението му ще срещне разбиране.

— Значи ще се откажем. Ще си седнем на задниците и ще...

— В това полицейско училище не ви ли учат на нещо?

— На какво?

Капризи се ядоса.

Фийлд се изчерви, но настоя:

— Портиерът не беше комунист.

— Може би, но опасностите за хегемонията на световния империализъм са навсякъде.

— Сега ти говориш като болшевик.

— Това обвинение ли е?

— Не се прави на глупак.

Капризи го изгледа с нескрита враждебност:

— Какво искаш да направим, Фийлд? Да подадем иск пред френските власти, да отидем на улица „Вагнер“, където живее Лу, и да го арестуваме просто така? Да опандизим най-влиятелния човек в града, в сравнение с когото Ал Капоне е като благородна девица? Мислиш ли, че някой ще свидетелства срещу него?

— Значи край?

— Край за теб.

— Изпратили са ме да помагам.

— Ти помогна.

— Значи случаят е приключен. Няма да има възмездие. — Той погледна часовника си. — Отделихме един час. Не хванахме убиеца на местопрестъплението, затова...

— Този случай е на Криминалния, Фийлд.

— Това ли е всичко? Така ли работите в този отдел?

— За теб това е всичко.

— На улицата ти се ядоса.

— Не, не съм.

— Наложил се Чен...

— Разбира се, че бях бесен!

— Защо тогава...

— Направи ми една услуга. Не бъди толкова наивен, става ли?

— Значи ще се кланяме на бандитите? Апартаментите са на Лу, затова няма да се занимаваме.

Капризи изпитателно го изгледа:

— Тук и връзките не могат да ти помогнат.

— Това няма нищо...

— Знам, че се хвалиш наляво и надясно с връзките си. Джефри Доналдсън ти е братовчед, нали? Секретар на Общинския съвет, член на шанхайския клуб, движи се сред най-големите клечки, пръв приятел е с най-влиятелните бизнесмени.

— За бога...

Фийлд едва сдържаше гнева си. Бяха се разпалили твърде много и се огледаха дали някой не ги е чул. Само секретарката на Маклауд ги гледаше, но бързо се извърна.

Изведнъж Капризи сякаш съжали за държанието си:

— Извинявай. Уморен съм...

Заведе младия детектив при бюрото си, завряно в един ъгъл при големите прозорци в дъното на стаята. Взе празен формуляр от панерчето за документи.

— Да не избързваме. Имаш ли опит с криминални случаи?

Фийлд поклати глава.

— Добре, имай ми доверие. Това с портиера може да е случайност, част от акция за прочистване. Момичето... отпечатъците са изпратени в лабораторията. Ще проверят за съвпадения в архива. Дори белезниците да са чисти, по другите ще разберем кой е бил в апартамента през последните няколко дни. По-добре е от нищо. Трябва да попълниш това и да го занесеш долу, преди резултатите да са излезли. Щом са готови, ще ни ги изпратят. Може да се наложи да ги пришпориш, защото все се оплакват, че са прекадено заети. Ако намерят съвпадение, ще пуснат протокол, ще слезеш при Марецки и той ще ти разкаже за заподозрения. Аз ще те придружа.

Фийлд кимна и понечи да си тръгне.

— Освен това...

Младежът се обърна.

— Моля те, купи си нов костюм. Не мога да те гледам навлечен като полярна мечка в пустинята.

Фийлд изгледа новия си партньор:

— Очистиха портиера, защото е видял убиеца.

Капризи кимна:

— Точно така.

— Убиецът е Лу или някой друг, който е получавал Лена като „подарък“.

— Вероятно.

— Или някой, с когото е имала лична среща.

— Лу се грижи за стоката си, затова надали е поела такъв риск.

— Може да е имала гадже.

— Не можем да изключим тази възможност, но в такъв случай трябва да е била дяволски смела жена.

Фийлд се качи на горния етаж, където бе работното му място. В помещението имаше няколко прозорчета с матови стъкла, разположени под самия таван, сякаш в отдела се бояха да не ги следят. Кабинетът на началника наподобяваше този на Маклауд, макар че Грейнджър бе устоял на изкушението да гравира името си на стъклото. Вътре беше тъмно, но когато минаваше покрай секретарките (тук всичките бяха китайки), шефът му отвори вратата си.

Беше едър мъж, дори по-висок от Фийлд, около метър и деветдесет и пет, със счупен нос и хубаво, прорязано от бръчки лице. Косата му бе твърде дълга и разрошена.

— Какво стана? — попита Грейнджър с изразен акцент от родния си Корк.

Младежът спря.

— Портиерът на сградата бе отвлечен в китайския град. Последвахме ги и видяхме как го обезглавиха.

Началникът се намръщи:

— Извън нашата зона?

— Да. Изкараха го.

— Кой?

— Според Капризи били са хората на Лу.

— Ти видя ли ги?

— Не.

— Какво каза Маклауд?

— За портиера ли?

— Да.

— Не съм го виждал.

— Ами жената?

— Не изглежда да е политическо. Според Марецки е на сексуална основа, но аз...

Грейнджър кимна доволно:

— Давай в този дух.

— Слушам, сър.

— И стига си ми викал „сър“. Какво мисли Маклауд за жената?

— Нищо... — Едва се сдържа да не добави пак „сър“. — Не съм го виждал.

— Давай в този дух. С Капризи ли работиш?

— Да.

— Как е той?

Фийлд се намръщи объркано и не отговори.

— Няма значение. Ако има проблеми, свиркай.

Грейнджър се обърна и безшумно затвори вратата след себе си.

4.

Работното място на Фийлд бе скромно като всичко в живота му. Освен телефона и досието на Лена Орлова, което бе изискал от Архива, имаше голям куп вестници и списания, които трябваше „да държи под око с оглед на известна цензура“, както се беше изразил Грейнджър. Освен „Китайски седмичник“ и „Гласът на Китай“ трябваше да чете „Пазарни новини“ и списание „Право“. Това бе досадна работа. Детектив Прокопиев, съседът му по бюро, отговаряше за повечето големи вестници, списания и всичко останало, което би могло да бъде от някакъв интерес. За Фийлд оставаше само шлаката.

Върху досието лежеше писмото, което преди няколко часа беше написал на сестра си. Реши да го прегледа, преди да го остави в пощенската служба, когато слиза в Архива и лабораторията. За момент разсеяно зарея поглед, после взе писалка и се зае да коригира.

Скъпа Едит,

Ужасно съжалявам, че ти пиша толкова късно. Изпратих кратко писмо на мама, но не знам дали ще ти го предаде и дали ще имаш време да я посетиш.

В случай че не сте се видели, ще се опитам да ти разкажа колкото се може повече за живота тук. Отново моля да ме извиниш за закъснението.

Пристигнах преди три месеца и веднага постъпих на обучение, което включва всичко — от стрелба с револвер (крайно необходимо умение) до основни познания по китайски (който е труден, но владееенето му е твърде необходимо в нашата професия) и ориентиране в града и безумната система за номериране на улиците.

Би трябвало да ти разкажа нещо за пътуването, но то беше скучно. Бях в обща каюта с един индиец и целия му

багаж (!). Не бих казал, че не съм пътувал по-удобно, но успях да видя Коломбо, Пенанг и Хонконг.

Сега работя в Разузнавателния отдел. Самият аз бях изненадан, че попаднах точно тук, но за това ще ти обясня по-нататък.

Искам да ти опиша града, но не знам откъде да започна и какво да кажа. Никога не съм виждал такова място: тук можеш да почувстваш стабилността и величието на Европа и Америка и да се сблъскаш с най-отвратителното варварство на Средновековието.

Фийлд отново си представи главата на портиера, която се търкала в праха. Портиерът, Лена, баща му...

Макар че тук на всяка крачка човек го очакват нови изненади, аз бях подготвен. Вълнуващо е и не можеш да го почувстваш, ако не го видиш. Градът кипи от живот. Чувствам, че би трябвало да се впечатлявам повече от мизерията и насилието, но те само засилват екзотиката.

Така си представям Венеция в разцвета ѝ, когато е била ненадминат център на любимото ти изкуство и търговията — град на бъдещето в страна от бъдещия век, както обичат да казват хората тук.

Засега заплатата ми е твърде скромна, само колкото да преживея. Скоро обаче ще израсна в кариерата, уверявам те, и дори ще спестя нещо. Веднага щом стане възможно, ще изпратя пари на мама, понеже знам как ти... да кажем, че знам как е (моля те, не ѝ показвай тези редове).

Един ден ще се върна и заедно с теб и Артър ще отидем във Венеция.

Сигурно ще си помислиш, че още си фантазирам, както правехме като деца, но казвам ти, Едит, тук имам чувството, че мога да мечтая за всичко и всичко изглежда постижимо. Този град кипи от енергия, която трудно мога да опиша — не говорят ли същото и за Ню Йорк? Никой

никога не ни е помагал в живота, но сега съм решен да кова собственото си щастие.

Върша съвестно задълженията си и с радост нося справедливост в една страна, в която досега тя е била почти непозната, и нещо повече, която чувствам като свой дом. Може би защото тук никой не си е у дома.

Не съм сигурен, че ще ме разбереш.

Опитвах се да ти опиша града.

Тук най-много и най-богати са американците и англичаните. Издигнали са огромни сгради покрай „Бънд“ — крайбрежния булевард — и така градът прилича на Париж и Ню Йорк. Получили са тази концесия, носеща името „Международно селище“, през миналия век и са я облагородили. (Иска ми се да можеше да ме спреш, ако тези неща са ти познати и те отегчават, но тъй като ни делят хиляди километри, ще се постарая да ти опиша всичко най-подробно.) На практика това парче земя е част от територията на Америка и Великобритания и се управлява от крупни фирми и техните ръководства. Джефри е секретар на Градския съвет, важен пост, който е повод за доста злобни забележки сред колегите ми (тук полицията е на най-ниското социално стъпало, на самото дъно). Когато пристигнах, писах на Джефри, но той ми отговори, че бил много зает, затова може би ще се видим едва довечера.

Фийлд се запита дали тази среща не можеше да се състои по-рано, но подозираше, че вината е на баща му, не на Джефри.

До Международното селище се намира Френската концесия, управлявана от французи, затова те оставям сама да си правиш изводите. Тук има много руснаци — привърженици на царя, прогонени от болшевиките. Някои държат магазини и работилници, но повечето са в пълна безизходица. Това са бивши офицери и семействата им, интелегенти и аристократи — хиляди емигранти. Много

хора тук използват положението им, за да извлекат изгода от тях, особено от жените. Досещаш се какво имам предвид. Тук всичко може да се купи, а предлагането е огромно.

Фийлд вдигна поглед, подръпна яката си и се опита да не мисли за Наташа Медведева.

Чужденците в Международното селище и Френската концесия имат право да живеят по законите на собствените си страни — уникален случай в историята. Китайците обаче и чужденците, които не влизат в горната категория (например руснаците), попадат под ударите на китайското законодателство и „смесените съдилища“ в Селището. Така положението им е доста несигурно. Понякога китайците, извършили някакво нарушение, просто биват откарвани в китайския град, където главатарите на местните банди се разправят зверски с тях. Това важи в най-голяма степен за „политическите“ престъпления. Огромни неприятности очакват всекиго, който бъде заловен да разпространява болшевишки идеи.

Китайският град е разположен извън Международното селище и Френската концесия. Оттам започва същинският Китай, където всички живеят по китайските закони (не че ги има много). След падането на императорската династия Китай се управлява от враждуващи помежду си главатари и Шанхай не прави изключение. Чужденците обикновено нямат проблеми, но много от местните едва оцеляват.

Фийлд отново си представи лекото тупване на главата в праха и смълчаната тълпа.

Както вече казах, още щом пристигнах, попаднах в Специалния отдел. Иска ми се да беше заради някакви лични качества, които са били забелязани от шефовете ми, но истинската причина са фактът, че майка ми е католичка, и ръгбито. Този спорт е много популярен тук. Играчите са предимно американци, британци и руснаци (и местни, разбира се), но двата основни отбора са шотландски и ирландски и всички — независимо от националността им — трябва да играят в един от тях, колкото и да не им харесва. Комисарят е от Ню Йорк, но е твърде пристрастен към чашката и рядко излиза от кабинета си на шестия етаж. На практика властта е в ръцете на моя шеф Патрик Грейнджър, който е началник на Специалния отдел, и Маклауд, оглавяващ Криминалния отдел.

Грейнджър е от Корк и след 1916 се е бил за ИРА. Говори се, че бил приятел на Майкъл Колинс и че двамата изпаднали в немилост. Не знам какъв е случаят. Както всички тук той не говори за миналото си (това е още една странност на града, за която ще ти разкажа следващия път). Маклауд пък е протестант (презвитерианец, струва ми се) от Глазгоу. Винаги е намръщен, сякаш смята града за позорно място и помийна яма. Двамата началници са запалени по ръгбито и разпределението на служителите в полицията зависи главно от религиозните им убеждения и пристрастеността им към играта, макар че има някои изключения. Грейнджър разбра, че в училище съм играл на фланга и че майка ми е католичка, и това реши съдбата ми. Първото ми участие в отбора му ще е тази седмица срещу... можеш ли да познаеш? Криминалния, разбира се! Двамата големи шефове се държат като заклет врагове, за което се разправят всякакви невероятни теории. Всеки служител трябва да докаже верността си към отбора и мисля, че Грейнджър вече ме е взел под свое крило. Той е голям човек във всякакъв смисъл и ми се струва, че се грижи добре за хората си, макар че винаги изглежда разсеян и имаш чувството, че гледа през теб. Мисля, че ще го харесаш — винаги е елегантен. Изобщо не прилича на

полицай. Маклауд също се държи любезно с мен, но тук е опасно да поддържаш добри отношения с противниковия лагер.

Сега трябва да тръгвам. Имам за преглеждане цял куп вестници и списания, което явно ще бъде основното ми занимание (всички периодични издания в Селището се цензурират за болшевишка пропаганда, водена тайно от някои руски емигранти). Следващия път ще се опитам да ти разкажа повече за този странен град. Понякога ми се иска да можеш да го видиш, друг път се радвам, че не можеш. Опиумните пушални са незаконни и понякога ги разтуряме, но никой не може да спре разпространяването на наркотика в хотелите, където го доставят по стаите. С румсървис можеш да си поръчаш каквото поискаш. Ако има пари, човек получава всичко. Ако нямаш, живееш в мизерия.

Ще завърша с още нещо, което може би ще ти е интересно. Във Френската концесия живее един китайски гангстер с легендарна слава (не го познавам, но името му е Лу). Той контролира почти целия град и нищо не става без знанието и благословията му. Не мога да повярвам и да приема, че един човек може да има такова влияние, но той явно има водеща роля в борбата срещу болшевизма. Всеки китаец, дори в Селището, заподозрян, че симпатизира на червените, бива откаран в китайския град и обезглавен. Британците и американците смятат това за необходима мярка за пресичане на болшевишката пропаганда (Лу е твърде богат, за да допусне установяването на комунистически режим), но усещам, че някои колеги полицаи са на мнение, че той си позволява твърде много и не трябва, понякога буквално, да си затваряме очите за своеволията му. Този гангстер използва дълбоко вкоренения сред чужденците страх от болшевизма, за да прави какво си иска и да подкопава (според някои) усилията на властите.

Фийлд прокара пръсти през косата си. Взе писалката и добави:

„Тук е опасно, но ще внимавам. Поздрави на Артър...
Не е ли време да стана чичо?“

Усмихна се и се изкуши да добави, че се е „запознал“ с една красива жена, но мисълта за Наташа Медведева и дезинформиращия доклад, който се канеше да напише, го потисна.

Още не му се вярваше, че е възможно такава жена да се подчини, на който и да е мъж против волята си.

Пулсът закънтя в ушите му. Той разхлаби вратовръзката си, разкопча яката си и бръкна под ризата, за да извади сребърното си кръстче. Стисна го толкова силно, че то се заби в дланта му. Пред очите му се появи образът на баща му, с добре оформени мустаци и коса и безупречно лъснати обувки. Представи си жилетката, колосаната риза и сребърното кръстче, едва показващо се над яката. Испита силна омраза към този човек заради ината, тесногръдието му, надутостта му, заради пръчката и ударите, които раздаваше с нея. Стисна по-силно кръстчето и се замисли за майка си. Спомни си израза на лицето ѝ, когато научи за решението му да постъпи в шанхайската полиция.

Фийлд издиша шумно. Той вече беше тук и сам ковеше съдбата си. Отново закачи кръстчето на врата си, закопча яката си и стегна вратовръзката.

Беше започнал нов живот. Точно затова бе тук. Затова беше избягал на другия край на света.

Подписа писмото с „твой любящ брат“, сложи го в плик, запечата го и четливо написа адреса на сестра си.

Обърна се и установи, че Ян го наблюдава. Тя беше „неговата“ секретарка, негова и на Прокопиев. Бе дребна млада жена с хубаво, открито лице и чип нос. Гледаше го втренчено и отначало той реши, че се е замислила за нещо, но след секунда тя леко завъртя глава, без да отмества очи от него, и младият мъж разбра, че го преценява. Тя носеше къса бежова пола, която стигаше малко над коляното ѝ.

Фийлд не можеше да отмести поглед от босите ѝ крака. Реши да се разсее, като прочете една бележка, закачена на корковата дъска в

единия ъгъл на кабинката му. Беше нареждане от комисар Биърс за „целостта на досиетата в архива“. В случай на нужда към тях трябвало да се добавят протоколи за всички извадени материали с данни за служителя, при когото се намират. Всеки, който изпрати досие на някого, трябваше да уведоми архива за името на получателя и датата на изпращането. Завършваше така: „Всички пликове ще бъдат отваряни в Архива, а не в съответния отдел, освен ако са адресирани лично.“

Фийлд не се бе запознавал с Биърс. Беше го видял веднъж да минава през фоайето, униформен и със зачервени бузи — свидетелство за тежка пиянска нощ според Прокопиев. Беше му се сторило, че комисарят се олюлява, но не беше сигурен.

Той взе формуляра. Написа номера 6.3000–3.23 до емблемата на шанхайската полиция — със звездичка и думите „*omnia juncta in uno*“ (латинският на Фийлд не беше на ниво, но той предполагаше, че означава „всички работят в единство“).

Написа името си в графата „Съставил“, а в тази с надпис „Препратено от“ задраска „от“, смени го с „на“ и вписа името на Капризи. След това попълни графите с адреса, от който са снети отпечатъците, и вида на престъплението — „убийство“. Не написа времето на откриване на трупа или на убийството, защото не знаеше дали са установени. Американецът не беше споменал аутопсия, но Фийлд предполагаше, че заедно ще слязат в моргата.

Младежът съжаляваше, че не е попаднал в Криминалния отдел, към който винаги се беше стремял. Чувстваше, че в сегашната му работа има нещо недостойно.

Отново си представи Лена Орлова, сгърченото тяло, свидетелстващо за опитите ѝ да се спаси; после се замисли за Наташа и за нейното безразличие. Били ли са приятелки? Може би — беше забелязал моменти на слабост в държанието ѝ, които можеха да се разтълкуват и по този начин.

Фийлд отвори досието и се вгледа в малката снимка, прикачена към единствения лист. Качеството беше лошо и Лена приличаше на затворничка, с несресана коса и изпито лице. Той си спомни снимката на щастливото семейство пред голямата къща някъде в Русия. Изправи се и стисна досието на Лена и инструкциите за лабораторията под мишница.

В асансьора отново отвори досието. Там се споменаваше, че Лена е от град Казан и че три пъти е посещавала събрания в редакцията на „Нов шанхайски живот“ — списанието, издавано от съветски разузнавачи, работещи под прикритие в консулството. Повечето данни бяха вписани от Прокопиев, който владееше английски почти колкото Фийлд китайски. За по-малко от пет минути в апартамента на жената Фийлд бе научил повече.

Почуди се защо е била на тези срещи на комунисти. Тя определено произхождаше от аристократично семейство, надали симпатизираше на болшевиките.

Лабораторията за отпечатащи беше на петия етаж. Той почука и влезе.

Помещението беше тъмно, единствената светлина идваше от две настолни лампи, едната насочена към лист хартия, който висеше на връвчица, опъната от единия до другия край на стаята. Висок мъж с прошарена коса, очила и бяла престилка седеше до другата и четеше нещо в кафява кожена папка. Етажерката зад него съдържаше други такива папки. Той се взираше в съдържанието ѝ през голяма лупа и дори не удостои с поглед младежа.

Фийлд се покашля:

— Донесох документите за случая „Орлова“.

— Руската курва ли? — попита другият мъж с британски акцент.

— Да.

— Хубаво. Сложи ги в кошницата при вратата.

Фийлд остави документите и попита:

— Има ли вече резултати?

Служителят вдигна глава и го погледна над очилата си. Носът му беше дълъг, а от ноздрите му стърчаха дебели косми. Зъбите на мъжа бяха развалени.

— Приличам ли ти на магьосник?

— Не.

Служителят го изгледа изпитателно:

— Нов ли си?

— Да.

— Откъде си?

— От Йоркшир.

— Нямах късмет. Ще съм готов най-малко след два дни.

— Два дни?

— Най-малко. — Мъжът с бялата престилка посочи папките зад гърба си. — Да виждаш други тук? — Измърмори нещо под нос и добави: — Снели сте няколко различни набора отпечатыци, затова ще ми трябва повече време.

— Открихте ли отпечатыците на Лу?

— Сипаничавия ли?

— Да.

— Сигурно ще те разочаровам, но изобщо не съм се занимавал с отпечатыците от случая „Орлова“. И редът им няма да дойде скоро.

— Това е убийство.

— Каж ми нещо, което не знам.

Фийлд погледна снимките на отпечатыци в папката. Служителят търсеше съвпадение между тях и едно листче на бюрото.

— Между другото, казвам се Фийлд. Вие ли сте Елис?

— Да.

— Когато стигнете до случая „Орлова“, може ли да потърсим съвпадение между отпечатыците на Лу и намерените и спалнята? Така ще се улесни...

— Фийлд. Да си ме виждал наскоро в Специалния?

— Не.

— Добре, когато се появя и започна да те уча как да си вършиш работата, можеш да дойдеш и да ми помогнеш с моята.

Фийлд се оттегли, безшумно затвори вратата и отиде в Архива, който се намираше от другата страна на коридора. Беше претъпкана, задушна стая без вентилатори и прозорци. Ръководеше се от Дани Блек, първо поколение ирландски емигрант от Ню Йорк, избягал там от гражданската война в родината си, след което по незначайни причини бе попаднал в Шанхай. Фийлд веднага го определи като човек на Грейнджър. Ирландецът работеше заедно с Марецки, чиято остъклена кабинка бе в другия край на помещението. Двамата бяха дебелаци, носеха очила и имаха къдрави коси — приличаха си като близнаци. Помагаше им една рускиня с подобно телосложение, която сортиреше досиетата и заместваше двамата мъже, когато отсъстваха. Марецки имаше кабинет и на шестия етаж.

В помещението нямаше никого, затова Фийлд попълни един формуляр. Написа: „Наташа Медведева, блок «Щастливи времена»,

улица «Фучоу»“.

Поколеба се, после взе друго заявление, написа „Лу Хуан“ и натисна звънчето на бюрото до вратата.

След малко Дани се появи иззад една метална етажерка в другия край на помещението.

— Господин Фийлд — поздравявай го. Всички обичаха Дани заради приветливото му лице и държане. — Кой ви трябва?

— Една рускиня.

Дани погледна формулярите. На лицето му се изписа тревога.

— Лу ли?

Фийлд изчака, но като разбра, че другият мъж няма да продължи, отвърна:

— Да, Лу.

— Нямаме криминално досие за него.

Младият детектив се намръщи.

— Само обща информация — добави припряно ирландецът.

— Ще я взема.

Дани се скри зад етажерките и след малко се появи с една много дебела папка и една съвсем тънка.

— Може ли да взема текущото досие на Лу?

— Няма такова.

— Не може да няма.

— Не е при нас.

— Къде е?

— Не знам.

— Нали всички досиета се дават срещу лично подписана молба, а ако се препращат на други лица, архивът се уведомява писмено.

— Да.

— Значи трябва да има информация на кого е дадено досието.

— Не.

— Как...

— Искам да кажа да. При Грейнджър е.

— Добре, тогава ще го взема от него.

— Разбира се.

Дани записа в деловата книга номерата на досиетата и името на Фийлд. Даде на младежа да се подпише и отново се скри зад етажерките.

Фийлд слезе на третия етаж. Капризи бе оставил самото и кожения си кобур на облегалката на стола си и говореше по телефона. Добре оформената му коса направи впечатление на колегата му. На бюрото имаше отворен портфейл и вътре младежът видя снимка на тъмнокоса млада жена, прегърнала момченце.

Американецът затвори телефона и се обърна. Проследи погледа на Фийлд, грабна портфейла и го прибра в джоба си.

— Идвай, трупът вече е при Краус.

5.

Слязоха в мазето, където беше Отделът по патоанатомия. В помещението имаше една-единствена ярка лампа и миришеше силно на формалин. Краус, с дълга бяла престилка, стоеше до Марецки.

Лена Орлова лежеше върху метална маса пред тях. От гърдите до под коленете бе покрита с бял чаршаф. Изглеждаше като заспала.

— Няма следи от насилие — каза руснакът.

— Няма *сексуално* насилие — поправи го Капризи.

— Смъртта е настъпила около един часа през нощта — заговори Краус с едва забележим немски акцент. — Когато съседката я намерила в един часа на обяд, са минали близо дванайсет часа.

— Няма ли следи от полово сношение? — попита американецът.

— Доколкото мога да определя, не.

— Защо е тогава това еротично бельо и белезниците?

Краус вдигна рамене. Кожата на Лена Орлова изглеждаше още по-бяла отколкото в апартамента.

— Било е някаква перверзна игра — измърмори Марецки. — Проституирала ли е?

— Още не сме сигурни с какво се е занимавала — обясни Капризи и се обърна към Фийлд.

На младежа му бяха нужни няколко секунди, за да осъзнае, че се очаква да каже нещо.

— Досието ѝ е много кратко.

— Нищо чудно — измърмори колегата му.

— Била е танцьорка — продължи Фийлд. — Срещала се е с болшевики, но Капризи е прав, че имаме нужда от допълнителни разследвания, защото изглежда, че е от аристократично семейство.

— Добре — отсече Марецки, сякаш не му се занимаваше с това. — Както обикновено почти нищо не знаем. Танцьорката се уговаря с някой мъж за сексуален сеанс, или чрез Лу, или по друга линия. Кани го в апартамента... Някой не го ли е видял да влиза?

— Изпратих Чен да разпита — отвърна Капризи, — но сградата е на Лу и вероятно никой няма да признае, че е видял или чул нещо.

Руснакът продължи:

— Мъжът влиза. Тя се съблича по тези парцалки... — Втренчи се в Лена Орлова през очилата си. — Мисля, че всичко е било уточнено. Правилата на играта са известни. Всичко трябва да е по сценарий. Той я кара да облече точно тези дрехи. Може би са имали връзка или... уговорка и тя знае добре предпочитанията му. Той я заключва с белезници за леглото.

Колкото по-разпалено говореше Марецки, толкова по-силен ставаше акцентът му.

— После... Това е основното в тази извратена игра. Тя не е в състояние да се съпротивлява. Той запушва устата ѝ. Сигурно има още. Основното обаче е, че тя е беззащитна. Напълно в негова власт.

— Значи са се познавали, така ли? — попита Капризи. — Който и да е убиецът, това не е бил първият им сеанс.

— Възможно е. Предполагам, че винаги са разигравали една и съща сцена с това белъ и белезниците, но навярно оргазмът е идвал с някакъв друг вид насилие.

Фийлд погледна лицето на Лена Орлова. По врата и раменете ѝ не се виждаха синини, но той предполагаше, че е позволявала да я бият. Отново си представи Наташа Медведева, силните ѝ ръце с побелели от стискане кокалчета. Тя би ли позволила някой да издевателства така над нея?

— Значи изключваме възможността за скарване, така ли? — попита Капризи. — Ревност? Свада между любовници?

— Възможно е, но да започнем с най-вероятните версии.

Тонът на Марецки беше трогателен. Фийлд подозираше, че руснакът нарочно използва този маниер, за да предразположи слушателите си.

— Все пак не вярваш да е било спор, нали? — настоя американецът.

Марецки кимна на патоанатома.

— Тежки прободни рани. Осемнайсет — каза Краус и вдигна пожълтелите си от никотин пръсти към устата си.

Дръпна чаршафа от трупа на Лена. Кръвта бе почистена и моравите петна около раните личаха ясно. На някои места имаше

толкова много дупки, че кожата приличаше на дантела. Други — около половите органи — бяха разширени от много удари и приличаха на малки кратери.

Младият детектив се извърна. Капризи го погледна изненадано.

— Виждате ли? — продължи Краус и Фийлд се принуди отново да погледне трупа. — Убиецът е удрял като обезумял. Направил е корема и слабините на решето. — Пресегна се и пхна дългия си хилав пръст в космите между краката на Лена. — Ето тук и в гърдите.

— Това не е моментен гняв — намеси се Марецки, — не е породен от несъгласие или ревност. Ако беше, щеше да има само една-две рани. Престъпникът щеше да се опомни, да си даде сметка, че е прекалил, и да спре. Не, това е заслепяваща ярост. Може да е на сексуална основа. Натрупвала се е дълго време. Връзката неизбежно е водела към този край, но бедната Лена не е подозирала. Това е кулминацията на насилието.

— Правил ли го е и преди? — попита Капризи.

— Може би.

— Може би или сигурно?

— Правил го е, почти съм убеден.

— Тук обаче не сме се сблъскали с подобен случай.

— Ще проверя архивите. Свързахме се и с френската жандармерия. Дори с китайската полиция, макар че не очакваме особено съдействие.

* * *

Оставиха Краус и Марецки в моргата — и двамата бяха в известен смисъл създания на мрака, размишляваше Фийлд.

Качиха се в асансьора и Капризи дръпна металната решетка с безсилна ярост.

— Извинявам се за невежеството си, но всички ли танцьорки тук проституират? — попита Фийлд.

— Иди в някой бар и провери.

Американецът натисна копчетата за третия и четвъртия етаж. Облегна се на стената и изражението му се смекчи, придоби по-малко враждебен вид.

— Виж — продължи, — говори се, че средно на седмица по една руския се самоубива. Когато дойдат тук, те нямат нищо. Представи си да си израснал в огромна къща, с много слуги и с убеждението, че целият свят се върти около теб, и изведнъж... — Щракна с пръсти. — Всичко изчезва. Следват месеци, да не кажа години, изпълнени с ужас, докато бягаш през една огромна страна. После се озоваваш тук без пукната пара, без родители, които да те издържат. Как ще храниш братята и сестрите си? Как ще оцелееш? Ако не работиш нищо, ще останеш на улицата и ще умреш от глад.

Асансьорът сякаш едва се движеше, Фийлд се замисли за голямата къща, където бе израснала майка му, и срама след фалита на баща му.

— Някои преподават английски, музика, френски, руски. Много обикалят по кабаретата и си търсят кавалери за по долар на танц. Дали прекрочват границата? Може би. Зависи от настроението, от човека, от парите.

Спряха на третия етаж. Капризи затисна вратата с крак.

— Това са те. Французите ги наричат „лез антреньоз“. Момичета за забавление. Красиви тъжни жени, изпаднали в мизерия, която не са очаквали и може би няма да преживеят.

Капризи изгледа младия си колега.

— Опитай с някоя, Фийлд, и ще намразиш себе си.

След тези думи слезе и се отдалечи.

Фийлд запъна вратата с крак.

— Не знаех, че си женен.

Американецът спря и се обърна:

— Защо реши така?

— Видях снимката... помислих си...

— Не си навирай носа в чужди работи, Фийлд. Предупредих те.

— Защо трябваше Чен да те обуздава?

— Казах ти да не любопитстваш.

Двамата останаха втренчени един в друг.

— Какво искаш от мен? — попита Фийлд.

— Да вършиш онова, за което са те пратили. Води си записки. Докладвай на Грейнджър.

— Изпратен съм, за да помагам.

Американецът мрачно се усмихна:

— Кажи на Грейнджър, че си помогнал.
— Ами Лена Орлова?
— Какво за нея?
— Не трябва ли да разберем къде е работила, как е живяла, с кого е поддържала връзки, дали някой е видял убиеца?
— Това е моя работа.
— Не трябва ли да изоставим враждите между отделите в този случай?
— Питай Грейнджър.
По челото на Фийлд отново бе избила пот.
— Нямах ми доверие, нали?
— Да.
— Защо?
— Нямам доверие на никого от бандата на Грейнджър.
— Това е глупаво. Нали сме колеги.
— Така ли мислиш? В такъв случай ти желая късмет, Дики.
— Не се дръж толкова надменно.
— От какъв зор?
— Може да съм новак, но не съм глупак.
— Ще го приема на честна дума, Дики.
Фийлд погледна Капризи в очите и се помъчи да прочете мислите му. Изведнъж осъзна, че за всички в този град той е чужденец и винаги ще остане такъв.
— Добре, Фийлд. Добре. Имам малко работа, но след два часа можеш да дойдеш и ще продължим този разговор.
Младият мъж смутено погледна часовника си.
— Да нямаш ангажимент? Важна среща в шанхайския клуб?
— Той ми е вуйчо.
Капризи понечи да коментира, но се разколеба и каза:
— Добре, утре сутрин. В девет часа, ако не ти е рано. Ще поговорим преди инструктажа в десет.
— Ами Лу?
Американецът се усмихна:
— По-полека, полярна мечко. Както казах, тук е Шанхай. Бързай бавно.

* * *

Когато Фийлд почука на вратата на шефа си, Грейнджър говореше по телефона, но извика:

— Влез.

Младежът застана смутено пред него и се постара да си придаде вид, че не подслушва. Инспекторът се уговаряше със съпругата си да отидат на кино. Предложи ѝ да гледат „Паднали жени“ и се усмихна на Фийлд.

Кабинетът беше малък. Зад стола на началника имаше етажерка с книги с кожени подвързии. Видя и черно-бяла снимка на привлекателна тъмнокоса жена.

— Довиждане, любов моя — завърши Грейнджър и затвори телефона.

Извади цигара от сребърната си табакера и кибрит от джоба на самото си. Посочи едно кожено кресло в ъгъла:

— Седни.

— Не искам да ви притеснявам, сър. Само ако може да взема досието на Лу Хуан.

Инспекторът се намръщи:

— Защо го искаш от мен?

— Казаха ми, че е при вас.

— Дани ли ти каза?

— Да, мислеше, че вие сте го взели.

— Мамка му. Не помня такова нещо.

Грейнджър дръпна от цигарата си и бавно издиша дима, като облегна глава на етажерката отзад.

— Биърс е такъв педант.

Димът бавно се разсея около вентилатора на тавана. Фийлд си даде сметка, че Грейнджър е от хората, които няма начин да не харесваш. Когато не са пред теб, те обхващат съмнения, но видиш ли топлото им изражение, веднага си готов да направиш всичко за тях.

— Извинете за безпокойството, сър.

Началникът се изправи и хвърли цигарата в металното кошче в ъгъла. Заобиколи бюрото и постави тежката си ръка върху рамото му.

— Не се колебай да ме потърсиш, ако имаш нужда от помощ. — Изпрати го до вратата. — Трябва някой път да дойдеш у нас на вечеря. Каролайн обожава да е в компанията на млади мъже.

— Слушам, сър.

Грейнджър взе нова цигара и я запали. Издиша облак дим към тавана, после предложи на Фийлд, но той отказа.

— Как ти се струва градът?

— Вълнуващ. Понякога потискащ.

— Ще свикнеш. — Инспекторът разпери широко ръка. — Това е най-страхотният град на света.

— По-хубав от Дъблин?

— Мамка му! — ухили се Грейнджър; върна се на мястото си и седна. — Работата сигурно е скучна за теб, но ще ти намерим и нещо по-интересно... Готвят ли се за мача в сряда?

— Да.

Началникът размаха предупредително цигарата си:

— Слушай, трябва да внимаваш с онзи дребосък Капризи. Той е най-опасният им защитник. Беше некадърник, но бързо се научи и е добър.

— Ще го имам предвид.

— Добре. Ако друго не помогне, счупи му крака преди мача. Имаш ли свободно време? За вечерята имам предвид.

Грейнджър се усмихна и Фийлд му отвърна със същото.

— Непрекъснато съм зает, но ще намеря време, когато е удобно на жена ви.

Грейнджър кимна. Щом Фийлд пристъпи към вратата, началникът попита:

— За какво ти е досието на Лу?

— Ами... за информация.

Американецът присви очи:

— Ясно.

Фийлд безшумно затвори вратата и се върна на бюрото си в ъгъла. Наближаваше шест часът. Помещението беше празно; столът на Ян бе прибран под бюрото й. Той реши въпреки жегата да се разходи пеша до „Бънд“. Така щеше да убие петнайсет-двайсет минути преди срещата с Джефри. Смокингът му (смокингът на баща му) висеше на закачалката в ъгъла.

Седна зад бюрото си; все още стискаше под мишница кафявите папки, които беше взел от Архива, и писмото, което бе забравил да пусне. Върху горното досие с молив бе изписано името на Лу Хуан, буквите бяха избелели. Отпред имаше съдържание, напечатано на машина, а отгоре Грейнджър беше допълнил с молив:

За МИ 6. Копие до Държавния департамент, Вашингтон. 12 януари 1926 г.

Лу Хуан е главатар на прочутата Зелена банда в Шанхай, най-могъщата триада, чието влияние се чувства дори в Международното селище и Френската концесия, особено в последно време. Живее на улица „Вагнер“ номер 3 в къща с многобройна охрана и наложници. По наша преценка сподвижниците му са 20 000 — въоръжени мъже, готови да изпълнят всяка негова заповед. Това е над два пъти повече от броя на всички войници и полицаи в Селището, дори ако включим администрацията. Вече сме изразили становището си по този въпрос и не смятаме да го повтаряме тук.

Лу е роден в Гаокяо в Путон. Детството и младостта му са забулени в мистерия, но общото мнение е, че произхожда от бедно семейство. Преселват се в Шанхай както много други, за да търсят прехрана, но намират само мизерия и болести. Майката на Лу умира още първата година след идването им, когато той е дете (на пет-шест години според преценката ни). Баща му се жени повторно на следващата година за жена от околността на същото градче, но скоро след това също умира. Мащехата на Лу се връща в родното си село, но е отвлечена от разбойници. Седем или осемгодишният Лу остава съвсем сам.

Връща се в Шанхай и започва да си изкарва прехраната с дребни кражби; после е приет в Зелената банда и се издига до неин главатар с помощта на хитрост и безскрупулност, уникални дори за една от най-жестоките организации в света. През 1923 г. унищожава Червената банда и сега е неоспорим господар на престъпния свят в

района на Шанхай. Той вероятно е и най-влиятелният човек в цял Китай.

Основен източник на приходи за Зелената банда е нелегалният внос на опиум от Индия, който според наши оценки носи няколко милиона долара годишно. Лу контролира разпространението и търговията му на всички нива, а също управлява проституцията в целия град. Има тесни връзки с влиятелни функционери във Френската концесия (от дипломатически съображения не назоваваме имена).

През последните години Лу полага големи усилия да се представи като почтен и уважаван член на обществото, като закупува фирми, действащи „на открито“, дарява пари за благотворителни цели и редовно дава интервюта за светската хроника на „Норт Чайна Дейли Нюз“. Приемането му в иначе консервативното висше общество отчасти се дължи на засилващото се чувство за несигурност в Международното селище в резултат от общата анархия, обхванала страната. Както вече съм споменавал, има силни страхове, че комунистите, контролиращи вече Юга, скоро ще завладеят цял Китай. Някои висши функционери смятат, че Лу ще изиграе важна роля за запазването на Селището и Френската концесия („Алабама“ и „Шефийлд“ пристигнаха днес и ще напомнят на китайците за последствията, които може да има всеки враждебен акт от тяхна страна).

Както се споменава в предишните ни доклади, ние също установихме контакти с Лу, без, разбира се, да намаляваме натиска за прекратяване на престъпната му дейност. От срещите става ясно, че той е яростен противник на съветския болшеvizъм. На няколко пъти ни дава полезна информация за Михаил Бородин и други комунистически агенти, които се опитват да извършат революция в Селището, поддържат комунистическите войски на юг и работят под прикритие в съветското консулство (вж. справката за дейността на съв. конс. и Коминтерна от 11 декември 1925 г.).

Отдолу Грейнджър бе добавил с молив: „Комунистите настъпват. Обединение на Китай? Договор с дявола?“

В папката бяха събрани много изрезки от вестници с подробности за благотворителните и законните начинания на Лу. В една статия имаше негова снимка, на която даваше чек на възрастна жена на някакво благотворително събиране на шанхайското земеделско дружество. Беше шишко с дълго копринено сако и подаваше с дебелата си ръка чека към фотоапарата. На друга снимка се виждаше как прави дарение за сиропиталището „Сестри на милосърдието“.

Фийлд затвори папката и забарабани с пръсти по корицата ѝ. Досието беше едва от началото на годината и той се почуди какво пише в онова, което е у Грейнджър.

Отвори досието на Наташа Медведева. Изпитваше смесица от тревога и възбуда. На единствения лист бе прикачена лоша паспортна снимка. Информацията беше оскъдна като в досието на Лена Орлова.

Наташа Медведева живее на последния етаж на кооперация „Щастливи времена“ на улица „Фучоу“. Родена е в Казан и е пристигнала в Шанхай през Владивосток на 12 януари 1920 г. Сподвижница на Михаил Бородин.

Отдолу имаше само списък с дати и часове на посещенията ѝ в редакцията на „Нов шанхайски живот“. Сведенията явно идваха от информатор, защото до всяка дата някой (вероятно Прокопиев) бе записал: „няма съществени изказвания“. Бяха споменати и седем случая, когато посещавала съветското консулство, два пъти късно през нощта.

Фийлд взе молива си и потупа с него по листа. Наташа Медведева бе уязвима като Лена Орлова. Руснаците не се ползваха с правото да бъдат съдени по законите на собствената си страна, затова всички, които „разпалваха революция“, биваха изправяни пред смесените съдилища, после ги откарваха в китайския град, където местните главатари се разправяха безмилостно с тях. Това бе сполетяло само преди месец един унгарец. Съдиха го, обявиха го за виновен и го „изпратиха в затвора“, но близките му още не можеха да го открият.

Фийлд взе досието на Лена Орлова и го постави до другото. Двете жени бяха от един град и бяха посещавали едни и същи заседания на „Нов шанхайски живот“.

Той погледна часовника си, вече закъсняваше.

6.

Фийлд излезе на улицата и с облекчение почувства лек ветрец, макар и носещ воня на мъртва риба и застояла вода от пристанището и отровни газове от химическите заводи в Путон, на другия бряг на река Хуанпу. Беше облякъл бащиния си смокинг, но и той бе дебел, и държеше топло като сакото.

Когато стана ясно, че не е с кола, около него се насъбраха собственици на рикши, хилави и дрипави, и започнаха да го увещават да използва услугите им. Той махна с ръка и решително тръгна в обратната посока покрай отворените врати на един претъпкан ресторант и рекламни табели на обменни бюра. Надписите по улицата бяха предимно на китайски, за да привличат многолюдната тълпа. Лекият ветрец развяваше дълги памучни ленти.

Един старец без крака протегна ръка за подаяние и дръпна крачолите си. Фийлд се отклони рязко, за да го заобиколи, и едва не се блъсна в наконтен европейец с бяла шапка, дълга памучна риза, златен часовник, подаващ се от джобчето, и лъскави бели обувки. Зад него вървеше жена с дълга, тясна бяла рокля, коса, събрана на кок, и хубаво кръгло лице. Стори му се, че тя му се усмихна.

Под мрачното надвиснало небе, вещаещо началото на мусонните дъждове, се кръстосваха хиляди телеграфни жици. Усети първите капки на лицето си. Замисли се дали не би трябвало да изпита носталгия, обаче Йоркшир не му липсваше.

Спря пред белия портик на високата червена тухлена сграда, където се помещаваше Американският клуб, и запали цигара. Погледна знамето на покрива. Намираше се срещу Общинския съвет и се почуди дали Джефри също ще дойде пеша. Дори не си спомняше как изглежда вуйчо му. Даде си сметка, че е нервен, и си спомни как Едит го бе обвинявала, че „почита като герой един човек, който не е направил нищо за тях“.

Слезе на улицата и изчака един трамвай да мине. После пресече и излезе на „Бънд“. Тук вятърът беше силен — шапката на един китаец

хвъркна и човекът се затича да я гони. Фийлд спря и се загледа в лъскавите буици и олдсмобили, които минаваха покрай него. Сред тях бавно се движеше черен шевролет с едри телохранители — бивши белогвардейци — застанали на стъпалата и небрежно праметнали автомати през гърдите си.

Шанхайският клуб на „Бънд“ номер 2 бе красива каменна постройка в класически стил с червен навес с железни рамки над входа и колонада от нинпойски гранит, увенчана с италиански кубета. Улицата тук беше по-безлюдна от обикновено; група шофьори чакаха край лъскавите си черни коли, пушеха и разговаряха. Рикшите стояха на двайсетина метра встрани, за да не досаждат на гостите.

В Хуанпу плаваха две драконски ладии, теглени от брега; бордовете и носовете им бяха украсени с пъстри копринени флагчета и хартиени фенери. Фийлд пресече улицата между паркираните коли и тръгна към паметника на загиналите — бронзова статуя на ангел върху каменна колона. Няколко деца играеха наоколо, докато родителите им гледаха корабчетата.

Младият мъж отново погледна часовника си. Не искаше нито много да подрани, нито да закъснее. Изчака няколко минути. По реката се спускаше кораб, теглещ три шлепа, и бързо изпревари един претоварен сампан, който едва успя да се махне от пътя му. И двата плавателни съда отиваха към дървения кей наблизо.

Фийлд се надвеси над стеничката покрай улицата и се загледа в мътната вода. Изведнъж лампите по брега светнаха. Тук бяха електрически.

Той се обърна, за да се наслади на величествения „Бънд“. Приличаше на „Странд“ или който и да е друг лондонски булевард. Всяка сграда бе като отражение на европейската и американската мощ. Фийлд отново пресече улицата и изкачи няколкото стъпала при входа. Остъклената врата на горната площадка се отвори, преди да посегне към дръжката.

— Добър вечер, господине — поздрави портиерът и се поклони ниско между статуите на древногръцки богини, охраняващи входа.

Говореше с изразен руски акцент и носеше ярка синьо-златиста униформа. Зад него започваше широко мраморно стълбище към първия етаж.

— Имам среща с Джефри Доналдсън.

Портиерът посочи към фоайето:

— Господин Доналдсън още не е дошъл, но ако желаете да изчакате...

Фийлд прекоси фоайето с колони и под от черен и бял мрамор. Тази натруфеност красноречиво показваше твърдото убеждение на европейците, че присъствието им тук ще е вечно. Той погледна гипсовите орнаменти на тавана и огромния полилей, висящ на дебела верига, достатъчно здрава, за да издържи корабна котва. На горния етаж над фоайето имаше тераса и на стената зад нея висяха картини със сцени от шанхайския живот — лов в околностите на града, мъже в бара на клуба и панорама от „Бънд“. Фийлд отиде в дъното на фоайето до остъклен шкаф, пълен със сребърни трофеи. Зад него имаше табло с последните новини от „Ройтерс“. Прочете за продължаващите безредици в Равалпинди и отново се почувства късметлия, че не е избрал да постъпи в индийската полиция.

Обърна се и видя висок, симпатичен мъж, който се приближаваше с накуцване към него.

— Ричард.

Младежът се опита да избърше дланта си от потта, преди да извади ръката от джоба си и да се здрависа с вуйчо си.

— Извинявай за закъснението — каза Джефри.

— Аз подраних.

— Видя ли драконските ладии?

— Да, отдалече.

— Трябва да ги видиш по-отблизо. Великолепни са.

Изведнъж Фийлд се смути, защото не се сещаше какво да каже.

— Колко често ги пускат?

— Веднъж годишно. В почит на един герой. Легендата гласи, че един княз изгонил способния си и верен министър и той скочил в една река в Хунан, защото не могъл да преживее унижението. Приятелите му се събрали на брега и започнали да хвърлят ориз във водата, та духът му да не гладува. Оттогава в деня на смъртта му по реката пускат ладии, за да търсят трупа му. — Джефри се усмихна. — Хайде, да вървим.

Тръгнаха по коридора към остъклена двойна врата, висока близо осем метра и с месингови дръжки с размера на средно големи кучета.

Когато се приближиха, вратата се отвори от двама келнери китайци с ослепително бели униформи.

Залата от другата страна бе с размерите на тенис корт, а може би дори и по-голяма, обзаведена с пищни дивани със златиста тапицерия, кожени кресла с високи облегалки, лампи с матови абажури и големи саксии с декоративни растения. Няколко вентилатора на тавана се въртяха в синхрон.

Покрай едната стена на помещението се простираше дълъг Г-образен бар от стар, неполиран махагон.

— Това е най-дългият бар в света — обясни Джефри.

Поведе племенника си към високите прозорци в дъното на залата, от които се откриваше изглед към „Бънд“. Тези места бяха запазени за важни бизнесмени и други членове на шанхайския елит.

— Предлагам да пийнем набързо по нещо и да отидем при Пенелъпи в Спортния клуб. Бил ли си там?

Фийлд поклати глава.

— Тук идвал ли си?

— Не.

На младия човек му хрумна, че за Джефри би било много лесно да го унижи. Достатъчно бе да вдигне вежди, за да му напомни (както много роднини в родината) за мизерното му положение. Чичо му обаче се държеше с него като с равен. Беше точно такъв, какъвто си го спомняше от последната им среща преди десет години.

— Два пъти джин с тоник — поръча Джефри на келнера и се облегна на бара. — Как е майка ти? Тя ми писа, че са те разпределили тук.

— Добре е, благодаря. — Фийлд отпи глътка джин. — Съжалявам за... така де, много време е минало, но майка ми каза...

Той посочи дървения крак на чичо си.

— Нямаше как да се избегне. — Джефри мрачно се усмихна. — Майка ти ми липсва. Никога не съм одобрявал мръсните номера на тези глупави роднини. Съжалявам, че не бях там. — По лицето му се четеше съчувствие на човек, който много е страдал. — Разбира се, съжалявам за баща ти. Майка ти... справя ли се? Финансово имам предвид.

Младежът не знаеше какво да отговори — или какво майка му би искала да каже.

— Не се притеснявай. — Джефри го потупа по рамото. — Ще се опитам да ѝ помогна.

Извади пакет цигари, предложи му и младежът прие. Чичо му продължи:

— Така и не успях да се накая, пък и... трудно ми е да ѝ пиша за това, но последната версия беше самоубийство, нали?

— Да.

Фийлд дръпна от цигарата.

— Сигурно заради бизнеса, заради фалита, а?

— Предполагам.

— Ти ли го откри?

— Да.

— Моите съболезнования. Може би не е уместно да засягам тази тема.

— Не, наистина...

Джефри сведе поглед към ръцете си.

— Баща ти беше добър човек. Твърде строг предполагам, но дълбоко в сърцето си беше добър.

Фийлд си даде сметка, че се очаква да реагира по някакъв начин, и вдигна рамене.

— Извинявай, не е моя работа.

— Това засяга цялото семейство.

— Когато късметът ти изневери, всичко може да се обърне срещу теб. Такъв е животът, Ричард, въртележката на съдбата. Според мен те се обичаха, каквото и да ти е говорила баба ти, и при по-добри обстоятелства нещата можеха да се развият съвсем другояче.

— Ние обаче трябва да се съобразяваме със сегашните обстоятелства.

Джефри се смути:

— Знам, че беше строг с теб. Поне така се говореше. Сигурен съм обаче, че не е било от липса на бащина привързаност.

Фийлд се изчерви.

— О, извинявай, наистина. Не е моя работа. Просто... толкова съм изгубил връзка. Това е проблемът, когато човек отиде на другия край на света. Трудно е да компенсираме разстоянието, което ни разделя. — Изкашля се и добави: — Писмото на майка ти беше малко странно, така да се каже.

Младият мъж се намръщи.

— Пише, че се притеснявала да се възползва от положението ни и... нали се сещаш, споменавам го само защото са пълни глупости. Роднини сме, затова, разбира се, ще ти помагаме както можем.

— Уверявам те...

— Стига глупости, човече. — В очите на чичо му пролича решителност. — Намираш се на хиляди километри от дома в този странен град. За нас е огромно удоволствие да ти помагаме... споменавам го само защото малко ме притеснява. Никога не съм отдавал значение на този така наречен социално неравностоеен брак — баща ти беше прекрасен човек. Просто съм загрижен, че може да не ме е разбрала правилно.

— Не се тревожи. Приема го нормално.

Джефри го потупа по рамото.

— Пишеше също, че искали да те направят мисионер.

Фийлд се усмихна:

— Странно ли ти се струва?

— Слава богу, че те уредихме тук.

В бара влезе мъж с бял ленен костюм и се насочи към тях. Вървеше енергично като човек в добра физическа форма.

— Джефри.

Младежът забеляза лека тревога в усмивката на вуйчо си.

— Чарлс. Това е Ричард Фийлд, синът на сестра ми. Ричард, Чарлс Люис, собственикът на „Фрейзърс“.

Люис стисна сърдечно ръката му. Беше висок колкото Фийлд, но с това приликата между тях се изчерпваше. От пригладената назад черна коса до лъскавите бели обувки Люис беше дете на висшата класа.

— Ричард е тук от скоро. Работи в полицията.

— Полицията — отбеляза мъжът с престорено възхищение. — Отлично. Не в пътната, надявам се.

Фийлд се подвоуми. Грейнджър постоянно ги предупреждаваше да не разправят наляво и надясно с какво се занимават, но и двамата събеседници на младежа участваха в управлението на Градската полиция.

— Не — отвърна той.

— За Маклауд ли работиш?

— За Патрик Грейнджър.

— Аха. — Люис вдигна вежди. — Имаш вид, сякаш цял ден си тичал насам-натам.

— Имаше едно убийство — леко се усмихна той. Късно осъзна, че опитът му да се похвали е неуместен.

— Рускинята ли? Четох за това в „Ивнинг Поуст“.

— Лена Орлова.

Може би си въобразяваше, но Фийлд остана с впечатлението, че Люис е познавал Лена Орлова или поне е чувал името.

— Разпъната на леглото. Перверзен секс. — Чарлс извади ръце от джобовете си. — Какво ще правим?

Джефри Доналдсън погледна часовника си и се обърна към племенника си:

— Време е да тръгваме за срещата с Пенелъпи. — Остави чашата си на бара. — Можеш да дойдеш — каза на Люис.

Люис се усмихна:

— Как мога да устоя на вечеря с Пенелъпи?

Във фоайето той взе шапката си от портиера и излезе. Джефри хвана Фийлд за ръката:

— Той е наш човек. Чарлс е наш човек.

— Да, разбира се.

Навън шофьорът на Люис вече бе докарал новия му черен буик и тримата се качиха отзад. Потеглиха по „Бънд“ покрай ярко осветените огромни сгради. Куполът на хонконгско-шанхайската банка изглеждаше призрачен на фона на нощното небе. Завиха по нанкинското шосе и Фийлд се загледа в магазините, още пълни с купувачи.

Спортният клуб на булевард „Бъблинг уел“ също бе висока сграда. Широкият полукръгъл вход водеше в просторно фоайе с каменен под и декоративни растения в големи посребрени саксии. Отляво имаше рецепция, но Люис ги преведе направо през верандата, която гледаше към малък фонтан и голяма, грижливо поддържана морава. Облечени в бяло мъже и жени играеха на кегли в единия край близо до стената, други по-настрани играеха крокет.

Здрачаваше се. Един индиец с бяло-златиста униформа започна да закачва фенери на терасата, поставяше ароматни пръчици на всяка маса и пръскаше парафин срещу комарите.

Пенелъпи Доналдсън ги чакаше в дъното на помещението. Седеше с крака подпрени на плетена табуретка до стъклена масичка. Фийлд от пръв поглед я оцени като красавица с буйна катраненочерна коса. Носеше къса пола, а устата ѝ бе малка и изящна. Беше с прекалено силен грим за неговия вкус.

— Чарли! — възкликна тя; изправи се и целуна Люис по устата. — Каква прекрасна изненада.

— Пенелъпи — намеси се малко смутено Джефри, — това е Ричард Фийлд, моят... нашият племенник.

Тя се приближи до младежа и му подаде изящната си ръка. Усмихна се по-сърдечно и кокетно, отколкото бе очаквал Фийлд.

— С теб ще се разбираме чудесно, стига да не ме наричаш „лелче“.

— Момчето е в полицията — отбеляза Люис.

— Божичко! — престори се на поразена тя.

— Работи по случая с онази руския, която намериха разпъната на леглото.

— Колко вълнуващо! — възкликна тя и се направи, че не забелязва изражението на мъжа си. — Със сексуален мотив ли е?

Всички гледаха Фийлд и той се запита какво ли е написано в „Ивнинг Поуст“ — сензационни глупости най-вероятно — и от кого са получили такава подробна информация.

— В известен смисъл да.

— Какво имаш предвид? — поинтересува се Пенелъпи.

Младият мъж не искаше да се впуска в подробности.

— Общото мнение е, че е на сексуална основа.

— Може би убиецът е загубил ключовете за белезниците и се е ядосал — предположи Люис и Пенелъпи се засмя.

Джефри изглеждаше смутен. Люис завъртя шапката си в ръце и погледна изпитателно Фийлд. Това бе най-арогантният човек, когото младежът можеше да си представи. Беше красив и го съзнаваше, очевидно се чувстваше много добре сред каймака на шанхайското висше общество. Той бавно се обърна към Пенелъпи:

— Снощи не беше в „Клеймор“.

Джефри даде знак на един келнер, също индиец. Тримата мъже поръчаха джин, Пенелъпи (с цинична усмивчица) — „Бавно,

продължително Чук-чук“. Фийлд забеляза в менюто, че коктейлът се нарича просто „Чук-чук“.

— Как ти се струва Шанхай? — попита го тя, когато келнерът се отдалечи.

— Горещ.

— Хвана ли си вече момиче?

— Пенелъпи!

— Какво?

— Не притеснявай момчето. Познавате се едва от пет минути.

— Сигурна съм, че вече е забърсал нещо. Навярно някое рускиче. Те се харчат евтино. Чувам, че оправдавали цената си, за разлика от нас останалите.

Келнерът донесе сребърен поднос с напитките и две купички с фъстъци. Остави ги на масата, поклони се вдървено и се оттегли.

— Хайде, Ричард — така ли да те наричаме?

— Повечето хора ми казват Фийлд.

— Не можем да те наричаме така! Прекалено е безлично.

— Неоправдано официално — вметна Люис.

— Ричард — отсече Джефри.

— Добре, Ричард. Сигурно имаш момиче. Хубав младеж като теб не може да няма.

Пенелъпи се наведе напред и едната презрамка на черната ѝ рокля падна, показа се малката ѝ стегната гърда и зърното, едва видимо на слабата светлина. Тя проследи погледа на Фийлд, но не направи опит да прикрие голотата си.

— Откакто съм пристигнал, съм в постоянно напрежение.

— Обучаваш ли се?

— Да.

— На стрелба?

— Да, и на много други неща.

— Какъв храбрец. Майка ти ни беше писала, че се биеш. Нали така, Джефри?

— Ричард е професионален боксьор.

— Пишеше, че си луда глава.

— Пенелъпи — отново я предупреди Джефри.

— Не, искам да внеса малко напрежение в разговора.

— По-добре внимавай — обади се Люис.

— Научи ли китайски? — осведоми се Пенелъпи.

— Не мога да твърдя, че го владее перфектно.

— Аз не знам нито думичка. Джефри и Чарли, разбира се, го говорят добре.

— Невежеството е привилегия на „тайтайките“ — отбеляза Люис.

Фийлд се намръщи.

— Синоним на „тайпан“ — обясни Джефри, — но по-общ израз, означаващ „чужденка“.

— Значи не си опитал екзотичните сладости на града? — настоя Пенелъпи.

Вдигна вежди, но не вдигна презрамката си.

— Пенелъпи, остави момчето на мира — усмихна се мрачно Джефри и се облегна назад, за да изпъне протезата си.

— Не, въпросът е сериозен — намеси се Люис. — Всеки мъж, независимо от общественото му положение, трябва да се забавлява.

— И всяка жена — допълни Пенелъпи; отпи от коктейла си, жълт и с половинка ягода на ръба на чашата. — Съветвам те да пробваш някоя руския. — Отново се приведе напред. — Те са толкова красиви и страстни, не мислиш ли, Ричард? — Докосна крака му и деколтето ѝ се смъкна още. — О, извинявай, ако те карам да се чувстваш неудобно. — Облегна се назад и извади цигара от сребърната табакера на масичката. — Всеобщото мнение е, че Шанхай е декадентски град, затова се стараем да създаваме впечатление за разврат. Ти обаче си твърде невинен, за да те притесняваме с такива шегички. Освен това си роднина.

Фийлд бе изпил джина си на един дъх и вече усещаше ефекта.

— Още едно, Ричард? — предложи му Джефри.

Той поклати глава.

Вуйчо му загаси цигарата си в сребърния пепелник и обяви:

— Мисля, че е време за вечеря.

Пенелъпи неочаквано хвана Фийлд под ръка и го заведе при плъзгащата се остъклена врата на терасата, като леко се притискаше до него. Долови парижкия ѝ парфюм.

— Как е майка ти, Ричард?

— Добре.

— Непрекъснато казвам на Джефри да ѝ прати малко пари.

— Тя няма да приеме.

— Моите съболезнования за баща ти.

Фийлд се опитваше да не я гледа, но сега се обърна и се изчерви. Кафявите ѝ очи бяха нежни, лицето ѝ — сериозно, само ъгълчетата на устните ѝ потрепваха леко.

Влязоха в огромната трапезария. По стените висяха големи огледала и картини с английски пейзажи.

Нямаше много посетители и един келнер ги настани на маса до прозореца. Изгледът бе към верандата, от която идваха, и моравата отзад.

Когато келнерът дръпна стола му, младежът се загледа в огромния полилей и се запита дали не трябва да предложи сам да плати вечерята си. Предполагаше, че ще е израз на лошо възпитание, но не искаше да гледат на него като на поредния беден роднина, стремящ се да извлече изгода от по-заможните в рода.

Джефри поръча бутилка шампанско и взе нова цигара. предложи на останалите и всички запалиха.

Фийлд никога не беше опитвал шампанско и винаги се бе чудил какъв вкус има. Толкова му хареса, че го изпи почти на един дъх.

— И така, кого подозирате? — попита Джефри, когато келнерът остави полупразната бутилка в сребърната кофичка до него и се оттегли.

— За убийството ли? — осведоми се племенникът, който вече се чувстваше доста замаян.

— Да.

— В самото начало сме...

— Сигурно имате предположения. Някой като Джак Изкормвача?

— Джефри се обърна към Люис: — Източния Изкормвач?

— Апартаментът на жената е собственост на Лу Хуан.

Двамата мъже срещу него се намръщиха.

— Него ли подозираш? — попита Джефри.

— Трудно е да се каже на този етап. Просто апартаментът е негов и колегите ми смятат, че портиерът бе отвлечен и екзекутиран от неговите хора.

— Не е в стила на Лу да убие жена с нож — отбеляза чичо му.

— Останах с впечатление, че той стои малко или повече над закона.

Джефри Доналдсън енергично поклати глава:

— Не, не. Ако можехме, с удоволствие бихме го арестували, но... нали знаеш как е? — Въздъхна. — Върти французите на малкия си пръст, внимава какво прави и се старае да не нарушава закона в районите под наша юрисдикция.

— Отвличането на портиера не е ли престъпление в район с наша юрисдикция? — разпали се Фийлд и отпи от шампанското. — Както и убийството на жената?

— Да, разбира се. Ако докажете, че той е виновникът, ще е чудесно. Съгласен ли си, Чарли?

— Напълно.

— Общинските власти поддържат постоянна връзка с Лу — продължи Джефри — по причини, които не съм сигурен, че разбираш, но това не означава, че е над закона. Ако му дадеш урок, много хора в града ще те поздравят.

— Стига толкова политика, момчета — намеси се Пенелъпи. — Да не си разваляме настроението заради някаква си руския. Да поръчаме и после искам да науча всичко за живота на Дики в нашия град.

Погледна менюто, после се извини и стана. Когато минаваше покрай съпруга си, нежно постави ръка на рамото му и той я погали.

* * *

Когато приключваха с десерта, Фийлд бе разказал доста повече, отколкото възнамеряваше. Говори за съперничеството между Грейнджър и Маклауд и за навика на Прокопиев да скача посред нощ, да удря с юмруци по стената на коридора пред апартамента си и да крещи нещо на руски.

Когато разказваше това, събеседниците му се засмяха, но Люис бе зареял поглед нанякъде.

— Предлагам да покажа на момчето екзотичните потайности на града — каза той и се изправи.

— Чудесна идея. Аз ще изпратя госпожа Доналдсън у дома.

— Чакайте малко...

Джефри шумно се изкашля.

— Е — нацупи се Пенелъпи, — една жена винаги разбира, когато не е желана.

Наведе се и целуна Фийлд по бузата. Той усети топлината на кожата ѝ и косата ѝ леко го погъделичка. Тя го докосна по бедрото, изви главата си назад и пхна ръката си в джоба му.

— Надявам се добре да се забавляваш тази нощ.

— Всъщност трябва да се прибирам.

— Глупости — възкликна Люис, докато оправяше сакото си пред огледалото.

— Не знам дали мога да си позволя...

— Не бъди смешен — смърри го Джефри и го изгледа изненадано. — Ти си полицаи, „Фрейзърс“ плаща.

Пенелъпи още държеше ръката си в джоба на младежа и го галеше по крака. Наведе се и пак го целуна.

После се отдалечи, взе шала си от облегалката на стола и тръгна към вратата. Джефри се усмихна и стисна ръката на племенника си:

— Радвам се, че се видяхме, стари приятелю. Ще държим връзка.

— С удоволствие.

— Обади се пак.

Джефри кимна на Люис и последва жена си, която вече бе излязла през голямата двойна врата.

7.

Люис огледа Фийлд.

— Имаш нужда от нов костюм.

— Този е добър за зимата.

Люис се усмихна и го изведе навън. Фийлд не беше подозирал колко е пиан и съжали, че няма достатъчно воля, за да откаже тази разходка.

Люис се наведе над буика и каза на шофьора си:

— „Деланси“.

Качиха се в колата. Когато тръгнаха, видяха Джефри и Пенелъпи Доналдсън да се качват на рикша.

— Джефри е добър човек. Един от най-добрите — отбеляза Люис.

— Да.

— Изглежда, че няма нищо против забежките на Пенелъпи.

— В какъв смисъл?

— Сигурно си забелязал, че е малко разюздана. Трябваше да ѝ се вържеш. Голяма кучка е. Джефри се прави, че не забелязва.

— Не те разбирам добре.

— Хубав младеж като теб би трябвало да използва случая, за да натрупа опит.

— Джефри ми е вуйчо.

— Какво от това? Тя не ти е кръвна роднина, нали?

Изпълнен с възмущение, Фийлд си представи зърното на Пенелъпи, което сякаш се беше запечатало в съзнанието му.

— Сигурен съм, че не е такава.

— Наградиха го с Викториански кръст, знаеше ли?

— Да, майка много се гордее с него.

— С право. Той е дяволски способен човек.

Това съвпадение със собственото му мнение за вуйчо му малко промени отношението на Фийлд към Люис. Колата спря пред мрачна сграда, която приличаше на склад. Фийлд вече се питаше дали това не

е шега, но забеляза едър мъж, скрит в полумрака при входа. Вратата беше отворена и вътре се виждаше мизерна версия на клубовете, които току-що бе посетил — с бар и маси пред осветена в червено сцена. Китайка с ефирна, тясна кремава рокля ги заведе до една предна маса. На сцената две жени се целуваха. Едната беше чисто гола, другата — по жартиери и дълги чорапи.

Голата беше руса (и двете бяха европейки). Тя се откъсна от устните на другата и започна да облизва зърната на гърдите ѝ. Момичето изви гръб, симулирайки върховно удоволствие.

Фийлд се потеше. Когато сервитьорката остави халба бира пред него, Люис каза:

— За бога, човече, няма ли да свалиш това сако?

Той послуша съвета му и веднага се почувства по-добре.

— Кобура също. Момичетата не обичат пищови.

Беше забравил, че е въоръжен. Свали колана с кобура, закачи го на облегалката под сакото и отпи глътка бира. На една маса отсреща седеше мъж на средна възраст с прошарена брада и очила и го гледаше.

Жените на сцената се гърчеха и стенеха, русокосата стоеше разкрячена с гръб към публиката и въртеше задника си.

Китайката се върна, без да я канят, седна в скута на Фийлд и го погали между краката. Той я хвана за китката, за да я спре, но не я отблъсна. Беше красива, с овално лице и тъмни очи, слаба и грациозна. Роклята ѝ се беше вдигнала и Фийлд видя, че не носи бельо. Напомняше му на Ян в службата.

— Искаш ли още нещо за пиене? — попита на добър английски.

— Не — отвърна той прегракнало.

В скута на Люис също беше седнало момиче. На съседната маса група емигранти бяха довели жените или любовниците си, за да гледат представлението. Брадатият още ги наблюдаваше.

— Искаш ли да се качим горе?

— Не.

— Мога да дойда в хотела ти. Петдесет долара на нощ.

Този бардак явно обслужваше само европейци, защото петдесет долара беше седмичната му заплата.

Люис стана и поведе момичето си към стълбището в ъгъла.

— Приятелят ти отива.

— Да.

Фийлд искаше да си тръгне, но манията на майка му да прави всичко според етикета го спря.

— Хайде — настоя момичето и отново го погали между краката.

— Стига.

— Ще останеш доволен.

— Съмнявам се.

— Хайде горе.

— Нямам пари.

Тя отдръпна ръката си и го изгледа изненадано:

— Приятелят ти плаща.

Изправи се, хвана го за ръката и макар че всичко в него крещеше да остане на мястото си, Фийлд я последва, забравяйки смокинга и револвера, хипнотизиран, от полюшващите ѝ се бедра под прозрачната коприна.

Стаята беше на последния етаж и не толкова мизерна, колкото бе очаквал: имаше легло с месингова рамка като онова в стаята на Лена Орлова. Преди Фийлд да се разколебае, момичето смъкна роклята си и разкри малките си гърди с тъмни зърна и стройните си бедра.

Коленичи пред него, умело разкопча панталоните му и пое члена му с уста.

Изпълнен със срам и отвращение, той се опита да я отблъсне, но тя стисна тестисите му.

Отмести глава от члена му и го издърпа грубо при леглото. Погали слабините му с косата си и Фийлд затвори очи.

Отдръпна се и се изправи задъхан, с разтуптяно сърце и с пламнало лице.

— Не. Съжалявам, не искам.

Излезе, като навличаше панталоните си. Жената изкрещя нещо на китайски и се показа гола на вратата.

От друга стая прозвуча силен писък и Фийлд инстинктивно се насочи натам. Неговото момиче отново изруга на китайски.

Чу се нов пронизителен писък, който бързо премина в стонове. Изпълнен с омраза към себе си, младият детектив закопча панталоните си и бавно се отдалечи по коридора.

Писъкът бе дошъл от стаята до стълбището. Вратата беше открената и вътре се виждаха две тела, осветени от свещ. Ръцете на

момичето бяха вързани за рамката на леглото, краката му се виждаха от двете страни на Люисовия гръб.

Фийлд застина за миг. Люис се обърна към вратата и погледите им се срещнаха.

Младежът бързо се отдръпна и слезе. Взе револвера и смокинга си от креслото под удивените погледи на хората от съседната маса и излезе.

Навън телохранителят мълчаливо му предложи цигара, Фийлд я взе с надеждата да се успокои, но ефектът беше обратен.

Затвори очи. За бога, колко беше пиан?

Закрачи напред-назад, чудейки се какво да прави. Не виждаше рикши и бардакът се намираше в тъмна и тясна уличка.

Вратата се отвори и Люис се появи. Тъкмо слагаше шапката си, беше разрошен и ядосан.

— Какви са тези фасони?

Фийлд гневно го изглежда:

— Не чукам курви.

— Както искаш. — Люис вдигна рамене. — Тези тук са от най-висока класа. Компаньонки.

Фийлд мълчеше.

— Само китайки са. — Люис се намръщи. — Не искаш ли? Добре, да пробваме нещо по-обикновено.

Буикът се беше появил отнякъде и бе спрял до тях. Той отново се наведе и каза на шофьора:

— Кафе „Маджестик“. — Обърна се към Фийлд: — Скачай в колата, там са само рускини. Понякога се дават и без пари.

— Не, благодаря.

Люис се изсмя:

— Хайде, бе, човек.

— Не, утре ще ставам рано.

— Всички ставаме рано.

— Може би не съм свикнал още.

— Не искаш ли да видиш къде е работила Лена Орлова?

Замаян от алкохола, Фийлд не можа да разтълкува изражението му.

— Какво искаш да кажеш?

— Питам те дали не искаш да видиш къде е работила Лена Орлова.

— Познаваше ли я?

— Малко. Танцуваше в „Маджестик“. Веднъж я чуках, но беше твърде вулгарна за мен.

Младият мъж не мислеше за Лена, а за Наташа.

— Добре — склони накрая.

По пътя не обръщаше много внимание откъде минават, но забеляза, че са във Външния район, който не попадеше нито под международна, нито под китайска юрисдикция. Улицата бе собственост на концесиите, но не и сградите. Нужни им бяха няколко минути, за да се върнат в добре осветеното Селище. През цялото време двамата мълчаха.

„Маджестик“ беше на първия етаж и когато се качваха по покритото с нов килим стълбище, позна гласа на Наташа.

— Тук са най-елитните руски курви в града — обясни Люис.

Наташа пееше тихо, прегракнало и тъжно, сякаш песента можеше да продължи цяла нощ. Когато Фийлд се качи и я видя, тя почти галеше микрофона, поклащаше бавно бедра и дългата ѝ кестенява коса се спускаше над елегантната рокля с дълбоко деколтето.

Върху дървения дансинг танцуваше една двойка.

— Затвори си устата да не лапнеш някоя муха — посъветва го Люис.

Той излезе при парапета на терасата срещу дансинга и за момент на Фийлд му се стори, че Наташа го погледна, но после отмести очи към средата на залата, изви назад глава и се усмихна.

Песента свърши и тя остави микрофона на земята. Последва тишина. Изведнъж залата избухна в гръмки аплодисменти. Неколцина мъже от предните маси станаха и закрещяха:

— Бис! Бис!

Тя махна небрежно, почти презрително, и слезе от сцената. Един здравеняк стана, за да заеме мястото ѝ, докато тя с мъка си пробиваше път сред почитателите. Целуна пооплешивял възрастен мъж, седнал пред нея, и той ѝ прошепна нещо на ухото. На Фийлд му направи впечатление колко дълбоко е деколтето ѝ. Перленият ѝ гердан почти докосна пода, когато тя се наведе, и косата закри лицето ѝ.

Наташа се засмя и плешивецът се изправи, хвана я за ръката и със самодоволна усмивка я изведе на дансинга. Фийлд се извърна и срещна подигравателния поглед на Люис.

— Влюбени ли сме? Тази не ти е по джоба, момко.

— С Лена Орлова са били приятелки.

— Така е, но ще установиш, че Наташа има твърде малко приятели, ако ме разбираш.

Младият мъж отново се обърна към дансинга, за да не каже нещо, за което щеше да съжалява. Все насочваше поглед към Наташа, макар че се опитваше да не я гледа.

Тя бе поне с една глава по-висока от партньора си, който опипваше задника ѝ.

С това ли се препитаваше? Танцуваше и се чукаше за пари?

Фийлд погледна към масите отзад. Общата снимка на Лена и Наташа бе направена в това заведение.

— Тук ли работи? — попита той.

— Кой?

— Наташа... госпожица Медведева.

— Вече не.

— Но е работила?

— Беше главната атракция, но вече участва само когато реши. Идва, когато ѝ се пее. Има страхотен глас.

— Защо е напуснала?

Люис вдигна рамене. Преструваше се на безразличен, невеж развратник, но Фийлд вече го бе преценил като изключително умен и хитър. Беше сигурен, че той е спал с Наташа.

Оркестърът престана да свири и Люис се приближи до Наташа, която изпращаше възрастния мъж до масата му.

Тя се усмихна на Люис и той я целуна по бузата. Когато музиката отново засвири, двамата излязоха на дансинга.

Фийлд не сваляше очи от тях, бяха красива двойка.

Накрая не издържа. Ходеше му се до тоалетната и излезе през близката летяща врата.

Докато се миеше, погледна в огледалото и видя гнева, изписан на лицето си.

Върна се във фойето, купи пакет цигари от момичето на рецепцията и запали една. Загледа се през малък прозорец към

покривите на сградите покрай „Бънд“. Време беше да се прибира. Люис вероятно нямаше да забележи отсъствието му.

Стоеше облегнат на стената и размишляваше, че пуши твърде много, когато Наташа Медведева излезе от салона. Той се изправи и отпусна ръката с цигарата.

— Свободно — каза тя.

Фийлд се опита да се засмее, но не му се удаде. Нервно вдигна цигарата и всмукна.

— Няма ли да ме почерпите? — попита Наташа.

Той измъкна цигарите от джоба си и ѝ ги подхвърли. Тя хвана пакета, взе една и изчака, докато той се наведе и ѝ я запали.

— Не сте голям кавалер, нали, полицай?

— И вие не сте много порядъчна дама.

Тя всмукна от цигарата, изпусна дима от ъгълчето на устата си, пресече коридора и се облегна на срещуположната стена. Фийлд хвърли цигарата си през прозореца.

— Видях, че дойдохте с Чарлс Люис. Приятели ли сте?

— Почти не го познавам.

— Тогава сигурно...

— С Лена Орлова сте танцували тук — прекъсна я той неочаквано гневно. — Били сте приятелки.

— Е, и...

— Тази сутрин ми наговорихте куп лъжи.

— Това обижда ли ви?

— Подсъдим е.

— Заплашвате ли ме?

— Можете да ни се присмивате, колкото си искате, но вие сте уязвима тук, госпожице Медведева, независимо с колко хора като Люис и Лу спите.

Тя го изгледа втренчено.

— За такава ли ме мислите? Проститутка?

Беше се обидила. Фийлд съжали, че е толкова пиян.

— Извинявайте, ако съм ви обидил. Този град е твърде странен за мен.

— Може би вие сте този, който трябва да внимава.

— Били сте добри приятелки с Орлова.

— Да.

Тя също хвърли цигарата си през прозореца.

— Тогава защо ме излъгахте?

— Защото не исках да отговарям на въпросите ви.

— Защо отидохте в апартамента й?

Тя въздъхна:

— За мляко.

— Но...

— Влязох, защото нямаше навик да оставя отворено. Това бе единствената лъжа. Лена беше рускиня.

— Като вас.

— Да.

— Значи няма значение.

Тя го изгледа, приближи се и бутна ревера му с пръст.

— Купете си нов костюм, с този ще заврите. Лятото тепърва започва.

Люис се появи във фоайето и спря.

— Беседвате ли си? Не е достатъчно богат за теб, мила. — Хвана я за ръката. — Хайде, танцува ми се.

* * *

Фийлд си тръгна с рикша и се прибра в скромната си стая в общежитието на улица „Картър“. Портиерът спеше. Коридорът на последния етаж беше пуст. Вратата на Прокопиев бе затворена.

Фийлд безшумно затвори своята, съблече смокинга и включи вентилатора. Стаята беше тясна. Жълтата боя по стената се белеше на люспи от влагата. Имаше прозорче, но се беше научил никога да не го отваря през лятото заради комарите.

Седна зад бюрото си, остави кобура върху колосания бял чаршаф встрани и отвори дневника си. Стана, отиде при закачалката и взе писалката на баща си от сакото. Под датата написа: „Запознах се с едно момиче — с една жена — и не спирам да си блъскам ума дали е пропаднала или порядъчна. Не знам защо, но ми се струва страшно важно.“

Остана втренчен в страницата — това беше първото, което записваше от седмици — после се събу, съблече се и си легна.

Пресегна се да загаси лампата и бутна „Великия Гетсби“; бе купил книгата предната седмица. Не си направи труда да стане и да я вдигне. Нямаше пердета и уличните фенери хвърляха светлини и сенки върху стените и тавана.

Фийлд затвори очи. Представи си как Наташа му прави същото като китайката в публичния дом, как стиска гъстата ѝ коса. Сърцето му се разтуптя, главата му запулсира и тялото му се обля в пот.

8.

— Допускаме, че очисти́ха портиера, защото е видял убиеца — каза Капризи и огледа оперативната зала на Криминалния отдел. — Чен обиколи апартаментите в блока и околните сгради и всички твърдят, че не са видели никого да влиза или да излиза. Убиецът обаче е дошъл по някое време вечерта.

Нямаше още девет часът, но пред кабинета на Маклауд вече чакаха няколко души и Фийлд се радваше, че е подранил.

— Къде се намесва Лу? — попита Маклауд.

— Той е собственик на апартаментите — обясни Капризи. — Подозираме, че неговите хора са отговорни за отвличането на портиера.

— Кой твърди, че са те?

— Чен.

Всички погледнаха китаеца.

— Добре — продължи Маклауд, — но защо му е да убива момичето?

— Апартаментът е негов, момичето е негово. Направил го е за удоволствие — отвърна Капризи.

— Не е ли по-разумно първо да я откара във Френската концесия?

— Може би си е изпуснал нервите, макар Марецки да твърди, че убийството е извършено хладнокръвно. — Капризи вдигна рамене. — Може би Лу вече е толкова самоуверен, че си въобразява, че ще му се размине.

Маклауд кимна.

— Трябва да поискаме от френските власти разрешение да го разпита́ме официално.

— Да.

Маклауд говореше с решителен тон, но нервно подръпваше верижката на врата си. Често поглеждаше Фийлд (на младежа му се

струваше, че всички го гледат подозрително — още му нямаха доверие).

— Значи мислите, че може да е бил самият Лу? — продължи началникът.

— Възможно е — отвърна Капризи, — но дори да не е, със сигурност знае кой е убиецът и го закриля. Затова се отърваха от портиера. Това без съмнение беше чистка. Нямаме оръжие на убийството и отпечатъците по белезниците са заличени.

Маклауд сведе очи към пода, подръпвайки верижката.

Напомняше на Фийлд за баща му, притежаваше същата практичност и твърди морални убеждения.

Капризи извади бележника си и обобщи:

— Значи, искаме разрешение от французите и разпитваме Лу. Отново ще се опитаме да научим нещо от живеещите в сградата и Наташа, съседката, която отказа да ни съдейства.

— Наташа и Лена са били приятелки — намеси се Фийлд. — Танцували са заедно в кафене „Маджестик“.

Другите трима мъже го изгледаха изненадано.

— Добре — каза Капризи, — понеже ни липсват преки доказателства, нека се поровим в живота на Орлова. Била ли е проститутка? Имала ли е постоянен любовник? Била ли е собственост на Лу? Заемал ли я е той и на други мъже? И после това.

Капризи извади дебелата книга с кожена подвързия и я разтвори. Маклауд взе бележника и го разлисти.

— Имена на кораби, дати на отплаване и дестинации — обясни Капризи.

— Виждам.

— Не знаем дали е важно, но ако Лена е била от момичетата на Лу, може да е свързано с него или с убиеца.

Маклауд затвори бележника и го върна на Капризи.

— Добре, дръжте ме в течение — заключи. — Общинските власти искат да следят хода на разследването, а комисарят нареди да го информираме редовно.

Капризи се обърна и излезе, Фийлд понечи да последва него и Чен към бюрото на американеца.

— Фийлд — спря го Маклауд, — ще играеш ли в сряда?

— Предполагам, че да, сър.

— Грейнджър разправя наляво и надясно, че си истински талант.
— Никога не ме е виждал да играя.
— Във форма ли си?
— Да.
— Сигурен ли си? — усмихна се Маклауд.
— Да.
— Капризи, постарай се този младеж да си счупи крак. —
Маклауд се приближи към Фийлд и протегна ръце над главата му. —
Той е добър играч, да знаеш, твърде добър за американец.
— Всички така говорят.

* * *

Инструктажът в десет часа се провеждаше в голяма мрачна стая зад кабинката на дежурния на първия етаж. Фийлд седна зад Капризи на последния чин, същия като онези в училището му. Някой беше издълбал: „Смит да го духа.“ На дървената ламперия отстрани имаше още непристойни надписи, боята на стените се белеше. В помещението нямаше украса и двата вентилатора, висящи на метални пръчки от тавана, не работеха. Бюджетът на полицията явно не стигаше за поддръжка. Цялата сграда сякаш се разпадаше.

Старият стенен часовник между двата матови прозореца в дъното на стаята беше наклонен на една страна, но прилежно показваше времето и Фийлд ясно виждаше, че инструктажът отново закъснява. Той се облегна на стената от едната си страна и затвори очи, шумът го приспиваше.

Когато ги отвори, в стаята влизаха група мъже със защитно облекло. Соренсън, тъмнокос дребосък от Охайо, свали тежката си бронирана жилетка и шумно я пусна на пода. После я изрита заедно с каската и автомата си до стената. Той се държеше враждебно към Фийлд от самото начало и сега дори не го удостои с поглед. Мина покрай него и се настани при един китаец.

Капризи запали цигара и неочаквано хвърли пакета през рамото си в скута на Фийлд.

Капитан Смит влезе. Шеговито потупа Капризи по главата с една бежова папка и се отдалечи към катедрата. Беше висок мъж, около

метър и осемдесет и пет, с изпито лице и бяла коса. Като повечето мъже в стаята носеше синя лятна униформа със сребърна значка на ревера над табелката с името му. Потърка носа си, сведе поглед към папката и каза:

— Добър ден, господа. Днес първо ще дам думата на господин Грейнджър.

Грейнджър стоеше мълчаливо до вратата и сега бавно излезе напред с цигара в уста. Качи се на катедрата, притвори очи зад струйката издигащ се към тавана дим и заговори:

— Бородин отново е в града. Беше на юг, за да организира червените и да уреди финансирането им, но снощи е пристигнал на Централна гара. В момента има само една стачка, в Путон, но не е зле да си отваряте очите на четири. Ще проверяваме и другите гари, но на централната вероятността за разпространяване на позиви и за спонтанни събирания е най-голяма. Ще използват студенти за мръсната работа. Искам да действате светкавично и мисля, че няма нужда да ви напомням какво става, когато тълпата излезе от контрол. — Той огледа присъстващите. — Това ще ни бъде приоритет. Разбира се, Градският съвет настоява да запазим твърдата линия от миналата година. — Отново дръпна от цигарата си и попита: — Има ли въпроси?

В стаята цареше тишина, нарушавана само от нервно потропване на крака. Смит отново излезе напред:

— Добре. Соренсън оглави отряда, който пое случая с обира на бижутерияния магазин на „Бун“ тази сутрин, за което вероятно вече сте чули. Почеркът отново е на приятелите ни от Зелената банда, но са действали по-бързо от обичайното. При пристигането на нашите хора вече са били изчезнали. Носили са маски, затова свидетелите не могат да ги разпознаят, но имаме номера на колата им: В4563. Моля да си го запишете.

Униформените полицаи около Фийлд прилежно записаха номера в бележниците си.

— Тази сутрин е извършено и отвличане. От „Бъблинг уел“ близо до италианското консулство. Жертвата е единайсетгодишно момче с тъмна коса. Бащата заема висок пост във „Фрейзърс“. Китаец е, разбира се. Нямам представа защо са подали сигнал. Сигурен съм, че в крайна сметка ще платят. Още няма искане за откуп, но вероятно

пак е дело на Зелената банда. При вратата съм закачил снимка на детето, погледнете я на излизане. Така... вчера беше убита една руския. Жилищна кооперация „Щастливи времена“ на улица „Фучоу“.

Капитан Смит се подсмихна при тези думи и мъжете в стаята зашушукаха. Соренсън подсвирна.

— Давам думата на детектив Капризи.

Капризи стана и излезе на катедрата, а колегите му продължаваха да дюдюкат и да подсвиркват. Тъй като той беше сериозен, те се умълчаха.

— Жертвата се казва Лена Орлова — заговори той. — Била е вързана за леглото и прободена двайсетина пъти с нож. Няма следи от сексуално насилие.

— Сигурно не е могъл да отключи белезниците — провикна се Соренсън и другите се засмяха.

Капризи сякаш не го чу:

— Някой има ли информация за подобни случаи? Не убийство, а просто насилие срещу рускини?

— Лично аз имам хиляда случая — обади се Соренсън.

— Аз имам две хиляди — провикна се друг и отново последва гръмогласен смях.

— Апартаментите са собственост на Лу — обясни Капризи. — Жените, които ги обитават, също. Вчера портиерът беше екзекутиран и всички съседни твърдят, че не са видели нищо.

Фийлд забеляза, че Марецки е влязъл и стои намръщен до стената.

— С Чен търсим преки улики — продължи Капризи, — заедно с Ричард Фийлд от Специалния. Нуждаем се обаче от всякаква информация за подобни случаи.

— Ще ти дам две хиляди — каза Соренсън. — Две хиляди руски курви, които ядат бой... две хиляди случая... не, три хиляди.

Последва още кикот. Марецки излезе, на лицето му се четеше отвращение.

— Тук не е Охайо, момче — обърна се Капризи към Соренсън, пхна ръце в джобовете си и слезе от катедрата.

— Това е — завърши Смит.

Разнесе се тътрене на столове и чинове и всички станаха. Соренсън вдигна бронираната жилетка и шлема си. Беше брадясал и е обръснатата си глава приличаше на затворник.

— Никога ли не си използвал белезници? — обърна се той към Капризи.

— И още как, Капризи я е чукал — вметна Прокопиев и застана до Соренсън. — Малко рускинче, малко садо-мазо...

— Друг път не си губи ключовете, старче.

— Аз, разбира се, също я чуках — продължи Прокопиев, — беше танцьорка в „Маджестик“, нали? Как пицеше само разглезената принцеска.

Капризи стоеше неподвижно, с наклонена на една страна глава. Прокопиев пристъпи крачка към него. Беше огромен мъж, с телосложение на борец, къса, щръкнала коса, голям нос и дебели устни.

— Стой настрана, Прокопиев — каза тихо Фийлд.

Руснакът го изглежда втренчено:

— А, новакът. — Всички гледаха Фийлд. — Ти сигурно и чекия не можеш да си направиш, а може би... а, сега разбирам... Такава била работата, Капризи, също като Слъгър, също като стария...

Капризи скочи и с все сила удари руснака в корема. Прокопиев не очакваше, препъна се в един чин и падна върху полицаите, които се бяха събрали зад него. Фийлд пристъпи напред, видя как Соренсън се извъръща и предвиди удара. Бързо се наведе и нанесе силно ляво кроше в лицето на нападателя, който падна върху Прокопиев.

— Стига! — Грейнджър разбута мъжете и изправи Соренсън на крака. — Престанете с тези глупости. Всички. Ставай, Прокопиев.

Руснакът се изправи и гневно изглежда Фийлд и Капризи. Младежът се почуди дали Грейнджър ще ги накаже, но началникът просто измърмори:

— Сякаш нямаме достатъчно неприятности.

Обърна се и избута американеца към вратата. Той погледна Фийлд и му даде знак да го последва. Двамата мълчаливо се заизкачваха по стълбите. Спряха пред Криминалния отдел на третия етаж.

Капризи се наведе, сякаш не му стигаше въздух, и каза:

— Дай ми една минутка. Всъщност нека да е един час.

— Добре.

Американецът се изправи и погледна през прозореца към виещия се над покривите дим.

— Ако имаш нужда от мен, ще ме намериш тук.

Фийлд извади цигарите си и му предложи, но той поклати глава.

— Какво намекваше Прокопиев за този Слъгър? — попита младежът.

— Няма значение.

— Добре. — Фийлд се отдръпна. — Значи... ще дойда след час. Тръгна нагоре по стълбите.

— Дик. Къде си се научил да се биеш така?

— От баща ми.

— Благодаря.

— Трудно е — започна Фийлд, — когато човек не знае...

— Нищо не разбираш, нали?

— Какво да разбирам?

Капризи го изгледа удивено:

— Май наистина не знаеш.

— Какво да знам?

— Ще ти кажа, когато му дойде времето, Фийлд.

Американецът му махна и се отдалечи с усмивка.

9.

Фийлд не искаше да се връща в отдела и да търпи враждебността на Прокопиев и гнева на Грейнджър, затова се качи на шестия етаж. Тук беше тъмно. В дъното на коридора имаше синя врата с малко матово прозорче. Той почука и влезе. Хвърли цигарата си на пода и я смачка, усети топлината ѝ през обувката.

Марецки седеше зад бюрото си. Беше с гръб към вратата, четеше вестник и краката му висяха във въздуха.

— Знаех си, че си тук — каза Фийлд.

Марецки нищо не отвърна.

Стаичката беше малка и бюрото заемаше по-голямата ѝ част. Зад Марецки имаше етажерка с вестници, а черната дъска отсреща бе покрита с изрезки. Всичките се отнасяха до Лу Хуан.

— След като си тръгна, стана сбиване.

— Соренсън е звяр — измърмори руснакът, без да вдига очи от вестника.

Фийлд се облегна на стената и кръстоса крака. По средата на дъската срещу него имаше изрезка от статия със снимка на усмихнатия Лу и заглавие: „Още едно щедро дарение за сиропиталището «Сестри на милосърдието»“.

Марецки се обърна и изгледа младежа над очилата си. Проследи погледа му към изрезката на стената.

— Понякога предпочита по-малки.

Фийлд го погледна неразбиращо.

— Единайсет-дванайсетгодишни.

— От сиропиталището ли?

— Откъдето намери нещо, което да му допадне, и от всеки, готов да продава, което означава мнозинството от жителите на града.

— Даренията са за покупка?

— О, не знам дали му се отплащат за всяко дарение, но е хубава ирония, не мислиш ли?

— Не.

— Обикновено имам работа в Архива.

— Знам.

— Тогава би ли ми телефонираш предварително, когато искаш да ме видиш?

— Трябваше да се скрия някъде, докато напрежението в отдела поспадне.

— Тук не е зала за отдих.

— Кой е Слъгър?

Марецки се намръщи:

— Слъгър ли?

— Прокопиев ядоса Капризи, като спомена някой си Слъгър.

— Слъгър Дейвис. Алан Дейвис. Един лондонски детектив. Партньорът на Капризи до началото на тази година.

— Какво стана с него?

Марецки отново се зачете във вестника.

— Питай Капризи.

— Не ми казва.

— Тогава и аз няма да ти кажа.

— Мисля, че трябва да знам, щом работя с него.

— Само ти си мислиш така.

— Какво значи това?

Руснакът се намръщи:

— Какво искаш, Фийлд?

— Може ли да запалия цигара?

— Не, не може.

Фийлд скръсти ръце.

— Защо си тръгна от брифинга?

— Ти нямаш ли си работа?

— Знаеш, че работя по случая „Орлова“.

— *Случаят* „Орлова“. — Марецки вдигна вежди. — Ясно. Значи вече е случай, не просто случка.

— Какво искаш да кажеш?

— Една разглезена рускиня. Курва, която си е падала по по-странните удоволствия. На кого му пука? — Той изгледа гневно младежа. — Откъде е този интерес, Фийлд?

— Това е убийство.

— На руска проститутка.

— И какво? Това променя ли нещо?
 Марецки се подвоуми, после попита:
 — Това философски въпрос ли е, или практически.
 — Просто си върша работа.
 — О, това ли било? Колко глупаво от моя страна да не се досетя!
 — Той отново се обърна към бюрото си. — Тук работим при известни ограничения, Фийлд, и ако още не си, скоро ще го разбереш.
 — Говориш от свое име.
 — Да. Виждам, че си умен и амбициозен младеж, но скоро ще ти подрежат крилцата, затова не си давай много зор.
 Фийлд се опита да прикрие объркването си.
 — Разкажи ми за този случай, Марецки.
 — Досети се сам, нали си детектив.
 — Значи Лу може да прави каквото си иска, така ли?
 Марецки отново се обърна към него:
 — Моля те, остави ме. Имам работа.
 — Разкажи ми за него.
 — Ти наистина не разбираш, нали?
 — Не бъди толкова надменен с мен.
 — Да не бъда надменен? Добре, извинявай, просто не съм свикнал с идеалисти. Или по-скоро с наивници. Ти изглеждаш... енергичен младеж, но знаеш ли какво ще стане, ако продължиш да упорстваш в това разследване? Ще стигнеш донякъде и оттам нататък няма да можеш да продължиш. Ако си прекалено близо до истината, ще стане много опасно за теб. Колкото до улики, забрави. Свидетелите ще откажат да говорят, а ако има някой толкова глупав, бързо ще бъде отстранен. — Завъртя очи. — Тази жена е собственост на Лу. Дали я е убил лично, или е пратил друг, няма никакво значение.
 — Истината обаче може да се установи, нали? Или и това смяташ за наивно? Можем да разберем дали Лу я е убил, или прикрива истинския убиец.
 Марецки не отговори.
 — Ще го направи ли отново?
 — Вероятно.
 — Правил ли го е преди?
 — Възможно е. Не знам със сигурност. Нямаме информация за подобни случаи и французите също твърдят така, но...

Фийлд виждаше, че въпреки държанието си руснакът е заинтересован от случая.

— Какво „но“.

— Нещо крият.

— Какво?

Марецки замълча. След няколко секунди каза:

— Това е утвърдена практика.

— Искаш да кажеш, че и преди е правил подобни неща?

— Искам да кажа, че за да се стигне до това, е имало и други случаи. Случаи на насилие над жени. Като начало побои, изнасилвания... Жестокостта на насилието постепенно се засилва. Един ден той загубва контрол и наистина убива. Това му доставя удоволствие. Сега ще търси същото удовлетворение, но с по-голяма увереност. Вече знае какво иска. Точно определено облекло, безпомощна жертва.

— Значи може да има зависимост.

— Със сигурност има зависимост. Само трябва да се намери.

— Сега случаите ще зачестят, така ли?

— Той го е правил и преди. Сега със сигурност ще продължи. Може да зачести.

— С други момичета от контингента на Лу?

— Не знам.

— Значи ще стоим със скръстени ръце?

Марецки вдигна рамене.

— И ти не искаш да ми помогнеш?

— Желая ти късмет.

— Разкажи ми за Лу.

— Какво по-точно?

— Той ти е фикс идея — отбеляза Фийлд и кимна към изрезките.

— Само от научна гледна точка.

— Разкажи ми тогава научно за него. Той е в центъра на всяко събитие.

Марецки затвори вестника. Свали очилата си и внимателно ги остави на бюрото.

— Има много сведения — каза тихо.

— И повечето не са в архива ни.

Марецки остана загледан в ръцете си за известно време. Накрая заговори:

— Лу е неуморим. За десет години се добра до абсолютната власт... сигурно няма да ми повярваш, няма да приемеш истинското значение на думата „абсолютен“, нито влиянието, което ще му припиша. Само онези, които познават добре града, могат да ме разберат. Въпреки това е вярно. Властта обаче никога не е достатъчна за него. Винаги има някой, който не е напълно смачкан под ботуша му, и това го дразни като муха в стаята.

Фийлд избърса потта от челото си.

— Как го постига? С пари ли? Във Френската концесия имам предвид. Подкупва хората?

Руснакът се усмихна:

— Във *Френската* концесия. О, да. Нали има приказка, че всеки си има цена. Вярно е, разбира се. Всеки си има цена.

— Значи той купува хората.

— Не ме разбра добре. Казах, че всеки има *цена*, но това не означава, че всеки може да бъде купен с *пари*.

— Изразявай се по-ясно.

— Ти си умно момче, Фийлд. — Марецки кимна. — Мога да преценя, макар да не разбирам как си се озовал тук. Не се съмнявам, че кипиш от идеализъм и имаш оптимистично, може би дори опортюнистично виждане за живота.

— Значи невинаги парите са най-важното. Той намира други начини. Изнудване?

— Да, невинаги парите са най-важното. Лу обича абсолютната власт и владее много... методи за убеждение. Той е бандит, едно нищожество от мизерен край. Като дете е имал много лош късмет в тази нещастна страна, което обикновено води до мизерия и гибел, но е оцелял. С хитрост, жестокост и умения се е издигнал от помията на този град до положение, за което дори не е могъл да мечтае. Притежава власт и пари, за които повечето китайци не могат дори да мечтаят, още по-малко онези, започнали живота си като него в пълна мизерия. Той е обсебен от властта. Никога не се оставя в ръцете на съдбата и прави всичко възможно, за да запази положението си. Купува всичко и всеки в този град, за да не може никога да се върне там, откъдето с толкова мъки се е измъкнал. Страхът от бедността все още

го измъчва нощем. В този град действа законът на джунглата и повярвай ми, Лу прави всичко, за да не може никой да го докосне дори с пръст. Той е неуязвим. Ако стои зад тези убийства, не можеш да спечелиш и по-добре да не се опитваш.

— Какви други методи използва?

Марецки се намръщи, сякаш разтревожен, че младежът не е схванал съвета му.

— Накарай Капризи да ти разкаже за Слъгър. Но защо такъв умен, амбициозен младеж с добри връзки (доколкото чувам) като теб се е загрижил толкова за една руска проститутка?

Фийлд се изправи.

— Правиш се на благороден рицар, нали?

— Никой не е неуязвим, Марецки.

— Това доказва колко си заблуден.

10.

Когато Фийлд и Капризи слизаха от колата пред „Щастливи времена“, няколко слънчеви лъча проникнаха през облачния покров и обагриха в златисто каменната фасада. Сградата имаше широко каменно стълбище с цветни алеи от двете страни. Дърветата бяха отрупани с цветове, земята бе обсипана с розови листчета, събрани от вятъра на по-закътаните места.

В асансьора Капризи се погледна в огледалото и приглади косата си. Бяха само двамата — според американеца Чен се опитваше да установи самоличността на похитителите на портиера.

Наташа Медведева явно ги очакваше, защото беше облечена с дълга пола на цветенца и обикновена бяла блуза и веднага ги пусна да влязат. Тя съсредоточи вниманието си върху Капризи. Изглеждаше променена — не беше толкова устата и наперена.

— Нещо за пиене? — предложи.

— Вода, моля.

Тя се обърна към Фийлд и той поклати глава.

Наташа отиде в кухнята и донесе чаша вода на Капризи.

— Бяхте ли приятелки с Лена Орлова? — попита той.

— Да.

— Колко близки?

— В какъв смисъл?

— И двете сте рускини. Познавахте ли се преди идването ви в Шанхай?

— Учили сме заедно в Казан. Бащите ни бяха приятели.

Капризи извади бележника си и един молив.

— Лена има ли роднини в Шанхай?

— Не, повечето ѝ близки бяха убити.

Тя сведе очи към краката си, обути с изрязани сандали, и ги кръстоса; гладкият ѝ прасец се подаде под полата.

— Да сте видели или чули някой да влиза в апартамента ѝ в нощта на убийството?

— Не бях вкъщи.
 — Цяла нощ ли?
 — Горе-долу.
 — По кое време излязохте?
 Тя се замисли:
 — Около единайсет.
 — И не сте чули никой да се качва с асансьора?
 — Не.
 — Не се ли отбихте у нея, преди да излезете?
 Наташа поклати глава.
 — Къде бяхте?
 — В „Маджестик“.
 — Кога за последно я видяхте жива?
 — Следобеда. — Наташа отметна косата си от очите. — Бях на разходка и когато се върнах, Лена се прибираше от пазар. Беше пазарувала на нанкинското шосе.
 — Как изглеждаше?
 — Нормално.
 — Просто нормално?
 — Какво очаквате, детективе? Животът ѝ не беше много розов. Кафявите очи на Наташа гневно проблеснаха.
 — Прибрала се е в апартамента си, а вие във вашия и не сте чули нищо, преди да излезете вечерта?
 — Да.
 — Ами когато се прибрахте през нощта? По кое време беше?
 — Между три и четири часа. Не помня точно.
 — Сама ли бяхте?
 Тя го изгледа подозрително.
 — Да.
 Фийлд извади цигара и запали. Жената и другият детектив сякаш не го забелязваха.
 — Не видяхте ли нещо необичайно? — попита Капризи.
 — Бях уморена, господин полицай. Направо си легнах.
 — Не видяхте ли някого да влиза или да излиза от апартамента
 й?
 — Не.
 — Не чухте ли нещо отвътре?

Тя поклати глава.

— И сутринта отидохте за мляко, така ли?

— Да.

Фийлд наблюдаваше Капризи, който си водеше записки. Моливът бе толкова дебел, че не беше възможно да пише четливо дори да бе свикнал. Капризи пишеше по-грозно от всеки, когото Фийлд познаваше.

Американецът захапа молива като цигара.

— Лена имаше ли постоянен приятел, госпожице Медведева?

Наташа отново сведе очи:

— Виждаше се с едно момче от оркестъра в „Маджестик“, но той не беше...

— Имаше ли други мъже?

— Не знам.

— Правеше ли секс за пари?

— Сестра й е в Харбин — отвърна гневно Наташа и вдигна поглед. — Едва на седемнайсет е. Лена спеше за пари, за да не го прави сестра й.

Настъпи мълчание. След известно време Капризи попита:

— Сестра й... тя ли е единствената оцеляла от семейството?

— Да.

— Колко мъже? Имам предвид Лена беше ли...

— Не. Правеше го, когато искаше.

— С постоянни клиенти?

— Понякога.

— А през последните няколко месеца? Имаше ли някой...

— Не знам. Никога не разговаряхме за това.

— С какво се занимавате, госпожице Медведева?

Последва дълго мълчание.

— Ако мислите, че е очевидно, грешите.

— Пея в „Маджестик“.

— Само това?

Тя не го удостои с отговор.

— Лена също е работила там.

— „Гениално“ разкритие, детективе.

— Значи би трябвало да сте видели, да сте знаели с какви мъже си урежда срещи.

— Тези неща не стават така.

— А как?

— Някои от тези мъже са женени. — Наташа въздъхна. — Едно момиче може да танцува със сто за една вечер, да флиртува с всекиго. Уреждането на срещите, за които намекувате, не става на дансинга на „Маджестик“.

— Как става?

— Лена имаше телефон. Сигурно са ѝ се обаждали.

— Вие обаче не сте видели никого от тези мъже?

— Не.

Капризи отново лапна молива.

— Апартаментите ви са собственост на Лу Хуан.

Тя не коментира.

— Защо избрахте да живеете точно тук?

— Плащаме наема на една фирма на „Бъблинг уел“. Не ми е известно дали свързана с Лу.

Наташа не умееше да лъже. Фийлд смяташе, че колегата му е на същото мнение, защото оглеждаше апартамента и явно се чудеше как самотна жена може да си позволи такъв лукс.

— Сигурно знаете какво се случи с портиера.

Тя кимна и отново сведе очи.

— Подозираме хората на Лу.

Фийлд погледна дясната ѝ ръка. Носеше златна гривна.

— Имате ли предположение за причината за тази крайна мярка?

— Казват, че бил комунист.

— Като вас — намеси се Фийлд и посочи снимката на шкафа. — Как дъщерята на един царски офицер се озовава на заседанията на „Нов шанхайски живот“?

— Баща ми е мъртъв.

Фийлд се изчерви.

— Затова вие решихте...

— Не е ваша работа.

— Напротив — бавно изрече Капризи. — Точно негова работа е. Властите в Селището имат много строго отношение към емигрантите, злоупотребяващи с гостоприемството ни, използвайки града като база за разпространение на политически идеи сред китайците. Нали така, господин Фийлд?

— Да.

Американецът отново се обърна към нея:

— Какво получава Сипаничавия Лу в замяна на това, че ви позволява да живеете тук?

— Нали ви казах. Плащам наем.

— Ще проверя.

— Ами, проверете.

— Лена негово момиче ли беше? Имам предвид само негова. Даваше ли я на други?

Тя гневно поклати глава.

— Не я ли даваше като награда за лични услуги?

Тя ги изгледа възмутено:

— Свършихте ли с въпросите?

Капризи помълча, после каза:

— Лена Орлова беше убита. Видели сте тялото. Били сте...

— Приятелки, да, но животът продължава. — Враждебността изчезна от лицето ѝ и Фийлд видя уязвимостта, която бе забелязал предишния ден. — Лена правеше каквото трябва, това е.

Наташа отново сведе очи и косата закри лицето ѝ.

Капризи се изправи, но вместо да си тръгне, отиде при прозореца и се загледа към хиподрума.

— Лена е била наръгана близо двайсет пъти. — Той пхна ръце в джобовете си и се обърна към нея. — В корема и във вагината. Когато изчистиха кръвта, гледката беше още по-ужасна. — Погледна Фийлд. — Някои рани бяха толкова близо една до друга, че приличаха на дълбоки кратери, стигащи до самите кости.

Жената гледаше втренчено отсрещната стена.

— Лена е била собственост на Лу, госпожице Медведева, както сигурно добре знаете. Можете ли да сте сигурна, че следващата няма да сте вие или друга ваша колежка? При този гняв...

Тя погледна Фийлд. В очите ѝ блестяха сълзи. Може би това трогна Капризи, защото изражението му изведнъж се смекчи. Той извади бележника на Лена Орлова, приближи се до Наташа и ѝ го показа:

— Намерихме това скрито в една книга с кожена подвързия на полицата ѝ.

Тя погледна бележника, бършейки сълзите си. Взе го.

— „Ана Каренина“ — каза тихо.

— Това е списък на кораби, дати на заминаване и дестинации — обясни Капризи. — Един тръгва в края на този месец.

Тя му върна бележника.

— Знаете ли защо Лена е криела това?

— Не.

— Отдолу има забележка, „плащанията във ведомост две“. Какво може да означава?

— Нямам представа.

— Лена споменавала ли ви е за някакви пратки?

— Не.

— Беше ли замесена в дейност, за която може да се отнася това?

— Не знам.

— Никога ли не сте говорили за това?

— Не.

— Какво според вас означава „ведомост две“?

— Нямам представа.

— Предположете.

Тя не отговори.

— Изглежда странно, нали? Такива скрити бележки, споменаващи „плащания“, намекват за някаква престъпна дейност. Сигурно можете да се досетите нещо.

Наташа го погледна в очите:

— Нямам никаква представа за какво говорите.

— Тогава ще си вървим, госпожице Медведева. Разбирам мъката ви, но... с тази професия се занимавам от доста време и чувствам, че знаете повече, отколкото казвате.

11.

Когато излязоха навън, Фийлд едва не се задави от застоялия, вонящ на сира въздух. Вятърът бе променил посоката си и носеше задушливи изпарения от фабриките на другия бряг на реката. Двамата с Капризи веднага се качиха в колата и вдигнаха стъклата на прозорците. Капризи извади кърпичката и я притисна върху устата си.

— Този град е помийна яма — измърмори. — Защо не кажеш на вуйчо си?

— Какво?

Капризи въздъхна:

— Това не може да се нарече демокрация, нали? Малка група мъже, собственици на големите фирми, управляват Съвета начело с вуйчо ти. Нищо чудно, че въздухът е отровен. Отровен от пари, пари и пак пари.

— Ню Йорк не е ли замърсен? Чикаго?

— Не. Поне не толкова. — Американецът кръстоса крака, сложи бележника на коляното си и го прелисти. — Какво мислиш?

— За кое?

— За нея. За Наташа.

— Мисля, че се страхува.

— Сигурно. — Капризи отново зачете бележките си. — Каква изгода има Лу от тези момичета? Защо им плаща?

— Очевидно е.

— За Наташа може би, но като Лена има стотици момичета и момчета от всички възрасти. — Фийлд пребледня при тази мисъл, но Капризи не забеляза. — Лена не беше нищо особено, нали? Можеше да спи с нея, когато си поиска. Не е било нужно да я настанява в луксозен апартамент. С Наташа работата е друга, това е ясно. Тя е класова курва. Специална, истински трофей, но Лена не е като нея.

— Може би Лена е била необходим подарък.

— Може би.

— Или е имала полезна информация.

— За какво?

— За комунистите.

Капризи го погледна. Той продължи:

— Няма спор, че Лена и Наташа са посещавали заседания в „Нов шанхайски живот“ и съветското консулство.

— Значи са били агенти на Лу?

— Възможно е.

— Добре, но надали за някого е тайна, че живеят в тези апартаменти. Каква полза от тях?

— Били са посреднички. Комунистите събират сили на юг. Скоро ще тръгнат на север. Лу иска да получи колкото се може повече парчета от баницата. Понеже сам не може да присъства на заседанията, тези момичета са го информирали за обсъжданията и планове на тукашното нелегално движение. А може би фактът, че притежава тези апартаменти, не е толкова известен, колкото си мислиш. Научихме го само благодарение на Чен, който явно знае всичко.

Капризи кимна замислено:

— Наташа Медведева е уплашена, но не прави нищо, за да си помогне.

— Няма ни доверие.

— Излъга за бележника.

Фийлд се съгласи.

— Какво мислиш, че знае за пратките?

— Нямам представа.

— Сигурно е опиум. Лу контролира каналите за доставка от Централен Китай и има дял в износа за Европа. Това е неразработен пазар. Зелената банда тепърва прохожда в това начинание, но то може да й донесе големи печалби, не смяташ ли?

— Предполагам.

— Лу е изключително умен човек и тукашната престъпност е напълно в негова власт. За връзките с Европа обаче се нуждае от съмишленици сред емигрантите. Значи... има и други пионки. Може би цяла организация. Лена научава за това вероятно от самия Лу. Разбира важността на проблема и започва да си води записки. Дати, пратки. — Капризи замислено сведе очи. — Лена и Наташа са били приятелки. Дали Лена е споделила нещо с нея? Били ли са толкова близки?

Фийлд си представи семействата на двете жени в Русия.

— Вярваш ли на Наташа за начина, по който е открила група? — попита Капризи.

— Да.

— Защо?

— Защото няма причина да се бави. Ако намекваш, че е чула нещо, станала е свидетел или дори е участвала в убийството, защо ще чака толкова, преди да се обади в полицията?

— За да могат убийците да заличат следите си.

Това намекваше за възможности, които Фийлд не искаше да приеме.

— Не знам колко са били близки. Може би миналото ги е карало да странят една от друга, вместо да ги сближава. Или не ги е карало да се срамуват от настоящето си? Или точно носталгията им е давала сили?

— И двете — предположи Капризи и загледа тълпата навън. — Тук има нещо гнило. — Обърна се към спътника си: — Хората на Лу отвлякоха портиера под носа ни двацет часа след убийството на Лена. Виждаш ли някаква логика в това?

— Накъде биеш?

— Ако Лу стои зад убийството, защо не се е отървал от портиера веднага, още през нощта?

Фийлд не успя да намери прост отговор. Замисли се над онова, което му беше казал Марецки (и което не му беше казал), за Слъгър Дейвис.

— Женен ли си, Капризи?

Американецът се втренчи в него.

— Много си упорит, Дики.

— Веднъж някой ми каза, че това е единственото ми качество — усмихна се той.

Капризи отново загледа улицата.

— Можеш да ми имаш доверие.

— Никога не се доверявам на британци.

— Защо?

— Просто така.

— Маклауд е британец.

— Шотландец е.

— Значи нямаш доверие само на англичаните.

Капризи не отговори.

— Как се озова при Маклауд? Ти си американец от италиански произход, католик. Би трябвало да си при Грейнджър.

— Някои неща не се подчиняват на тесногръдите...

— Кои например?

— Работил съм в криминален отдел в Чикаго. Маклауд е детектив.

— Искаш да кажеш, че те е предпочел като професионалист.

Капризи се усмихна.

— Заради страстта към приключения ли си дошъл?

— В родината имах достатъчно приключения.

— Ал Капоне?

Американецът се усмихна по-широко и покрай устата му се образуваха дълбоки бръчки.

— Какво тогава те доведе тук? Искам да кажа...

— Мамка ти, няма ли да се откажеш?

— Любопитен съм.

— Е, ще си останеш с любопитството.

— На колко си години?

— Какво значение има?

— Опитах се да те преценя и искам да знам дали съм познал.

— Колко ми даваш?

— Трийсет и пет.

Капризи се засмя:

— По-добре се откажи от хазарта, Дики, и си гледай полицейската работа, защото според майка ми трябва да съм на двайсет и седем.

— Двайсет и седем?

— Да, ни повече, ни по-малко. Твърде много зло съм видял. — Лицето му изведнъж стана сериозно. — Наричаме ги „конспираторите“.

Фийлд вдигна вежди.

— Каза, че не разбираш, затова ти обяснявам.

Младежът изчака да чуе обяснението, но когато стана ясно, че Капризи няма да продължи, попита:

— Онези, които...

— Принадлежат на Лу. Той печели влияние по всички възможни начини и то се разпространява като тумор. В полицията ги наричаме „конспираторите“.

Фийлд се опита да разтълкува думите на Капризи:

— Кой сте тези „вие“? Кой са другите, които ги наричат конспиратори?

— Маклауд, Чен.

— Само тези?

— Един-двама други. Повечето в отдела са чисти.

— А останалите в управлението са мръсни, така ли?

— Не всички, Фийлд, но повече, отколкото предполагаш.

— Как се получава така?

— Има агент в самата служба. Комисарят е само пионка, вероятно му плащат, за да мълчи.

— Не знаете ли кой ги управлява?

— Не сме сигурни.

— Да не е Грейнджър?

— Той ти е шеф, Фийлд.

— Мисля, че Грейнджър ги ръководи... тези конспиратори. Той урежда всичко...

— Той ти е началник, Фийлд.

— Искам ти да ми кажеш.

— Забелязал ли си как се облича? Миналата година всичко излезе наяве. Имаше акция срещу пушалните на опиум на „Фучоу“. Това никак не хареса на Лу, нито на конспиратори. При всяко нападение използвахме униформени и всеки път, дори да бяхме планирали акцията преди няколко часа, те бяха подготвени. Забелязахме, че след работа следят всички в отдела. Най-често хора на Лу, но винаги знаеха къде отиваме и какво правим. Един ден ни нападнаха съвсем неочаквано. Направиха ни засада на отиване към една пушалня. Двама детективи загинаха и Маклауд нареди тактическо отстъпление, но не се е отказал. Нито аз.

— Тогава ли Слъгър...

Капризи поклати глава:

— Стига толкова.

Фийлд въздъхна:

— Имай ми доверие, така ще е по-лесно и за двама ни.

Колегата му мълча известно време, после каза:

— Имам ти.

— Защо?

— Не знам. Предчувствие.

Фийлд извади цигарите си и му предложи, но той отказа.

— Маклауд мрази Грейнджър.

Капризи не коментира.

— Защото подозира, че е главатар на конспираторите.

— Да, но не само. Маклауд е отгледан от майка си в един от най-жестоките квартали на Глазгоу. Ненавижда безредието, порока и алчността. Баща му е бил женкар и комарджия. Избягал с някаква проститутка и оставил него и майка му в мизерия. Грейнджър е като олицетворение на баща му.

— Маклауд женен ли е?

— Да.

— Да... но?

— Маклауд се ожени за китайка, но Съветът не одобрява. Затова никога не говори за нея и не я показва на никого. Може да ти се струва суров човек, Фийлд, но е верен на хората, които обича.

Фийлд почувства, че се очаква да каже нещо, и измънка:

— Да, ясно.

* * *

Отидоха в „Маджестик“. Две възрастни китайки пълзяха на колене и търкаха пода, самотни силуети пред високите огледала в дъното на огромната зала. Минаха през дървена врата в края на коридора и се изкачиха по стръмно и тясно стълбище. Горесте имаше малка ложка с празна закачалка.

Портиерът почука на вратата от другата страна на стълбището и отвътре се чу женски глас:

— Влез.

Стаята беше с червени стени, скосен таван и едно-единствено отворено прозорче. Жената седеше зад бюрото си, носеше елегантни черни дрехи и сребърна огърлица. Бялата ѝ коса — дълга като на Наташа — бе вързана на опашка.

— Сигурно идвате за Лена.

— Да, но...

— Очаквах ви.

Тя се обърна и им направи знак да седнат. Дългият нос бе най-забележителната ѝ черта. По стените бяха накачени театрални афиши, главно от Москва и Петербург.

— Явно сте я познавали.

— Горкичката Лена. Да, тя беше едно от момичетата ми.

Капризи извади бележника и молива си.

— Можете ли да ми кажете името си, госпожице...

— Госпожа. Госпожа Орлова. — Тя забеляза изненадата ма полицая и добави: — Не сме роднини.

— С какво се занимаваше Лена тук?

— Искате ли чай... кафе?

Двамата детективи отказаха. Госпожа Орлова не бързаше, явно не обичаше да я пришпорват.

— Лена беше... Как да кажа... — Замисли се за най-подходящите думи. — Лена беше мечтателка. Мечтаеше за бягство, за ново начало. Ню Йорк, Париж, Лондон, Рим. За нов живот, по-добър от този, който водеше тук.

— Проституираше ли?

Домакинята сбърчи нос, но не изрази изненада или отвращение.

— Беше танцьорка, господин полицай. Не знам какви уговорки е имала извън тези стени.

— Знаете обаче, че е имала уговорки.

— Момичетата са различни. Едни го правят, други — не.

— От парите ли зависи?

— От характера. Положението на всички момичета е тежко, иначе нямаше да са тук.

В тона ѝ не звучеше неодобрение към момичетата, които решаваха да припечелват извън ангажиментите си към „Маджестик“.

— Лена обаче беше от онези, които правят странични уговорки, така ли?

— Предполагам, че да.

— Защо? Нейното положение...

— Струва ми се, че издържаше сестра си... но както споменах, всяко момиче само избира съдбата си. Животът е по-лесен, ако се

огънеш.

Думите ѝ не допаднаха на Фийлд.

— С кого се срещаше Лена? — попита Капризи.

— Не знам точно, но...

— Живеела е...

— Чакайте, ще стигнем и до това. — Жената изгледа укорително американеца и продължи: — Преди около три месеца се премести в нов апартамент на улица „Фучоу“.

— Собственост на Лу Хуан.

— Да.

— Значи е била негово момиче.

— Да. И не. Лу Хуан има много момичета, но не съм сигурна, че ги използва за едно и също нещо.

— Искате да кажете, че не спи с всички?

Тя поклати глава:

— Не съм сигурна, но ми се струва, че Лена не беше негово момиче в този смисъл. Не му беше наложница. Не се съмнявам, че той я е издържал и я е използвал, но не знам с каква цел.

Капризи налага молива си и започна да го смуче.

— Лу има мрежа от информатори — отбеляза Фийлд, като предположи, че жената намеква за това.

Тя премести поглед към него:

— Да.

— Лена му е давала информация за болшевики като Бородин, така ли?

— Да.

— Комунистите не я ли подозираха заради миналото ѝ?

— В Шанхай никой не е вързан за миналото си, детективе.

Капризи извади бележника на Лена и обясни:

— Кораби, дати и дестинации.

Тя погледна бележника и му го върна:

— Не ми говори нищо.

— Опиум, може би.

— Не — отсече тя.

Капризи прибра бележника.

— Значи, ако е била момиче на Лу, Лена не е могла да спи с други мъже.

- Освен ако той не я накара.
- Освен ако не я заеме на някого.
- Да.
- Правил ли го е?
- Не знам.

Капризи се облегна в креслото си. Фийлд подозираше, че жената знае повече, отколкото казва. Американецът неуверено започна:

— Тя... в смисъл... как беше... настроението й... след като се премести в апартамента на Лу? Преди три месеца ли казахте, че било?

— Не съм я виждала толкова щастлива. Още идваше и танцуваше, но се беше променила.

— Отношенията й с Лу или с човека, на когото я е заел, това ли беше причината за радостта й?

— Не съм сигурна, но предполагам, че да. Започна по-често да говори за бягство, с по-голяма увереност... сякаш вече го е планирала. Сигурно си е мислела, че е намерила път към ново начало... или каквото е търсила. Едно от последните неща, които ми сподели онзи ден, бе, че е писала на сестра си да дойде в Шанхай.

— Какво може да означава това?

— Тя не искаше сестра й да разбира за живота й тук. Сигурно е планирала двете да заминат.

— Имаше ли близки приятели, някое момче може би? Извън деловите си отношения?

— Да, Сергей.

— Сергей ли?

— Свири в оркестъра.

Капризи погледна бележника си.

— Той не възразяваше ли срещу заниманията на Лена?

— Отнасяше се с разбиране.

— Разбирането не означава приемане — отбеляза американецът.

— Не са много мъжете, които биха търпели любимите им да правят секс за пари.

— Не съм убедена, че връзката им беше от такова естество. Бяха по-скоро... просто приятели. — Госпожа Орлова скръсти ръце в скута си. — Във всеки случай, ако го подозирате, не си губете времето. Онази нощ беше тук през цялото време.

— От кога до кога?

— От около седем вечерта до шест сутринта.

— През цялото време на сцената?

— Да, или седнал на масичката за оркестъра.

— Къде можем да го намерим?

Жената се обърна към бюрото си, разрови документите отгоре и взе малък бележник. Отвори го, сложи си очила, написа на едно листче името и адреса и го подаде на Фийлд.

— Сергей Станиславович. Живее в Малката Русия, на улица „Жофр“.

Младежът си помисли, че може би е по-възрастна, отколкото я беше преценил в началото.

— Късмет, господа.

Те станаха. Капризи ѝ благодари и двамата с Фийлд слязоха в салона. Изведнъж Фийлд смотолевя, че е забравил нещо, и изтича нагоре, преди американецът да го попита какво.

Жената не беше помръднала от мястото си и не изглеждаше изненадана, че го вижда.

— Наташа Медведева — попита малко задъхано той. — Били са приятелки. Какво е нейното положение?

Орлова го изгледа, сякаш се досещаше за целите и подбудите му, макар че самият той не ги разбираше много добре.

— Положението ли?

— Да, тя живее срещу Лена... апартаментът ѝ също е собственост на...

— Нейното положение е най... От всички момичета тук тя е в най-тежко положение.

В тона на домакинята се долавяше съчувствие, но и леко предупреждение.

Фийлд чу, че Капризи го вика.

— В какъв смисъл тежко?

— Приятелят ви, ви вика.

Младият мъж се показва на балкончето и обясни:

— Бях си изпуснал писалката.

По изражението на Капризи личеше, че не му вярва.

12.

Когато се качиха в колата, Фийлд каза:

— Значи Лу е заел Лена на някого. Този човек я е убил и Лу е заличил следите.

Капризи се взираше в бележките си.

— Прибързани заключения, Фийлд. Да не изключваме възможността Лу или някой от хората му да я е убил.

— Марецки твърди, че убийството е на сексуална основа, мотивирано от дълбоко вкоренен гняв.

— Ако Лу прикрива някого, сигурно има дяволски основателна причина.

— Дали да не отидем да го разпитаме още сега?

— Не може. Маклауд още преговаря с французите. Ще си имаме сериозни неприятности, ако отидем при Лу в Концесията, без да поискаме разрешение по каналния ред. Митницата. — Капризи потупа облегалката на шофьора; обърна се към Фийлд: — Искам да видя и този Сергей.

На Фийлд му се гадеше от сутринта. Смъкна стъклото на прозореца и вдиша дълбоко, но въздухът бе тежък и вонеше.

Излязоха на „Бънд“ и Фийлд загледа сампаните, джонките и параходите, сновящи в мътните води. Спомни си възбудата си при първото излизане на булеварда — огромните сгради над морето от разноцветни платна.

Един кораб, приближаващ се към брега, изсвири силно и изпусна облак дим в небето.

— Трябва да говорим с Бородин — отбеляза младият мъж.

— Да.

Пред Митницата гъмжеше от народ, море от бели сламени и тъмни филцови шапки. Един презокеански кораб току-що бе пристигнал от Европа или от Америка. Пътниците бяха на групички на кея, разхлаждаха се с ветрила и бранеха багажа си от прекалено настойчивите хамали. Царяха хаос и шум и Фийлд леко се усмихна на

забързаните, възбудени посрещачи и напрегнатите лица на пристигащите.

По земята се въргаляха гнили плодове и зеленчуци. Той се сблъска с една американка, която се хвърли в обятията на някакъв мъж, крещейки:

— Антъни!

Капризи го преведе през главния портал и по дългото желязно външно стълбище. На горната площадка стоеше дребен китаец с дълга плитка, висяща над зеленото му копринено сако. Той изобщо не им обърна внимание.

Влязоха в дървена сграда, която изглеждаше, сякаш няма да издържи дори лек бриз, камо ли мусонна буря. Двама китайци с дълги ризи разпалено спореха с едър европейец, седнал зад бюро. Той им махна повелително и сложи край на спора. След кратко колебание те се обърнаха и излязоха с безизразни лица.

— Полиция — обяви Капризи.

Изражението на шишкото се смекчи. Той вдигна бяла кърпа от бюрото и избърса лицето си. Явно много се потеше, също като Фийлд.

— Инспектор Дженкинс — представи се дебелакът и се ръкува с тях.

Введе ги в задушен кабинет, където електрически настолен вентилатор повдигаше купчина листа, затиснати със стъклена тежест. Носеше мръсна бежова униформа с памучни къси панталони и кожен кобур на колана.

— Разследваме убийството на една рускиня — заяви Капризи и му подаде бележника на Лена.

— Рускиня значи — измърмори Дженкинс, сякаш убийството на такава жена бе най-естественото нещо на света.

Седна и заразглежда списъка, като от време на време прелистваше някоя страница.

— Този бележник бе намерен скрит в апартамента на момичето — обясни детективът. — Не можем да разтълкуваме значението на списъка.

Дженкинс се изправи с пухтене, отиде при един шкаф и го отвори. Вътре имаше четири-пет делови книги. Той взе най-горната и я стовари на бюрото си, при което се вдигна облак прах.

Седна, отново взе бележника и с пъшкане се зае да сравнява данните.

Беше досадно и Капризи забарабани с пръстите на едната си ръка по коляното, а с другата започна да си вее с бележника си.

— Всички са... Всички са еднакви. Кораби на завода за електроуреди.

— Какъв е този завод? — поинтересува се Капризи.

— Подразделение на „Фрейзърс“. Произвеждат електроуреди и ги карат в Европа. Всички тези... — Дженкинс отново се взря в бележника. — Пратките са предимно шевни машини. Има и други стоки, разбира се, но шевните машини са основното... Бих казал осемдесет процента от товара на корабите.

— Шевни машини ли?

— Да.

— Защо ѝ е на руска кабаретна танцьорка да води таен списък на кораби, изнасящи шевни машини?

Дженкинс се намръщи, но нищо не каза.

— Нямате ли предположение?

— Не.

Митничарят очевидно недоумяваше.

— Какво ще ни кажете за последното име в списъка? — попита Фийлд. — „Саратога“ на двайсет и шести.

Дженкинс отново взе деловата книга и заби пръст в страниците ѝ; накрая намери каквото търсеше.

— Аха, така си и мислех. „Саратога“. Пристигнал е вчера от Индия. Празен.

— Празен ли? — попита Капризи.

— Мислех, че корабите обикновено превозват стоки и в двете посоки — добави Фийлд.

— Обикновено е така. Може би е карал товар от Европа за Индия и е имал договор да товари тук... де да знам, за да не чака в Бомбай.

— Стоката сигурно ще е важна, за да оправдае този празен курс — отбеляза Капризи.

— „Фрейзърс“ са голяма фирма. Предполагам, че могат да си го позволят.

— Ако „Саратога“ е тук, можем ли да го огледаме?

— Разбира се.

Дженкинс отвори чекмеджето си, извади един револвер „Смит и Уесън“, пхна го в кобура си и тръгна напред. Слязоха на долния етаж и си пробиха път през тълпата, която още прииждаше около изхода.

На кея беше по-спокойно, макар че пасажерите още чакаха на групички митническата проверка и хамалите разнасяха багажа с колички или на гръб.

Дженкинс закричи бързо, докато пресичаха един огрян от слънцето участък. Фийлд присви очи. Стигнаха до метална барака. Тук имаше по-малко хора: няколко наклекали хамали и малка групичка, товареща един речен параход. Колкото повече се отдалечаваха, толкова по-големи ставаха корабите, покрай които минаваха. „Саратога“ бе закотвен по средата на пристанището.

Беше бял, с два жълти комина. Мостчето на кораба бе с разкривен парапет и покрито с бял брезент.

Тримата се качиха на дървената палуба, покрита с навес. Пред тях, от двете страни на дървена врата имаше две кръгли амбразури. Дженкинс слезе на голямата товарна палуба пред каютите под мостика. Когато завиха зад един ъгъл, млад индиец, който лежеше на слънце, скочи и ги изгледа подозрително. Носеше измачкани шорти и кирлив потник.

— Къде е капитанът? — попита Дженкинс, но индиецът поклати глава.

Митничарят върна двамата си посетители при дървената врата. Влязоха през нея и се качиха по стръмни железни стълби на мостика. Вътре миришеше на грес и коридорите бяха тъмни като на долните палуби на плавателния съд, с който Фийлд бе пристигнал от Лондон.

На мостика нямаше никого.

— Току-що са пристигнали — отбеляза инспекторът. — Сигурно са отишли по курви.

— Да погледнем долната палуба и носа — предложи Фийлд.

Дженкинс отново ги поведе. Отвори дървен капак по средата на палубата и слезе в тъмния трюм. Индиецът ги наблюдаваше напрегнато, без да се опитва да им пречи или да им помага.

Тримата мъже огледаха огромния трюм, но нямаше почти нищо. Наоколо бяха разхвърляни въжета, ръждясали инструменти и обичайният боклук за един търговски кораб.

— Добро прикритие за контрабанда — отбеляза Капризи.

— Каква контрабанда? — попита Дженкинс.

— Какво по-безобидно от пратка шевни машини, изпратени от подразделение на „Фрейзърс“?

— Не ви разбирам — раздразнено измърмори Дженкинс.

— Ако искахте да пренесете нелегално нещо в Европа, щяхте да изберете кораб с товар, който митническите власти не биха тръгнали да проверяват прекалено внимателно. Какво по-малко подозрително от шевни машини?

На Фийлд му хрумна, както вероятно и на Капризи, че за такава операция организаторите не биха поели риска за неочаквани проверки.

— Най-добре да говорите с капитана — каза инспекторът. — Елате в кабинета ми и ми дайте номера си. Ще ви се обадя, когато капитанът се появи.

Фийлд слезе на брега и спря за малко. Небето още беше ясно и синьо. Голямото знаме на купола на хонконгско-шанхайската банка висеше отпуснато. Ято чайки кръжаха над „Големия Чинг“, часовниковата куличка на митницата, после нещо ги подплаши и полетяха над реката.

Фийлд погледна назад. Индиецът още ги наблюдаваше.

13.

Сергей живееше над магазин за сибирски кожи в центъра на Малката Русия, в малък апартамент в олющена стара сграда. Беше типичният радикален интелектуалец, с дълга мръсна коса, брадясало изпито лице и кръгли очилца.

— Може ли за минутка? — попита Фийлд.

— Какви сте вие?

Фийлд извади значката си.

— От кой отдел?

— Тук пише.

— Не пише.

— С1.

— Специалния.

— Да. Колегата ми е от Криминалния. Може ли да влезем?

Сергей ги изгледа напрегнато, но Фийлд не можеше да определи дали защото криеше нещо, или просто се притесняваше от посетители. Руснакът се отдръпна и ги пусна да влязат.

Апартаментчето се оказа по-малко, отколкото Фийлд бе преценил в началото. Неоправеното легло до стената в дъното стърчеше като остров сред море от разхвърлени по пода мръсни дрехи, чинии и чаши. Над кревата висеше абстрактна картина на църквата „Василий Блажени“ на Червения площад. Върху масичката имаше препълнен пепелник и стара настолна лампа. Вонеше ужасно. В един ъгъл бяха облежани цигулка и тромпет.

Сергей седна на леглото. Детективите не приеха поканата му да се настанят на опърпания диван насреща. Капризи отиде при прозореца и без да иска разрешение, го отвори. Обърна се към домакина, за да види реакцията му, но той смутено оглеждаше маникюра на дългите си нокти. Накрая вдигна глава. Погледна Капризи, после Фийлд:

— От Селището сте, значи.

— Разследваме убийство, Сергей — каза Фийлд.

— Не искам да си навличам неприятности пред френските власти.

Капризи с погнуса огледа дивана и накрая се престраши да седне.

— На ваше място не бих се притеснявал за това — отбеляза.

Сергей стисна юмруци.

— Кога видяхте за последен път Лена Орлова? — попита американецът.

Сергей се позамисли и отговори:

— В нощта преди... нали знаете?

— В нощта преди убийството?

— Да.

— Къде?

— В „Маджестик“. Свиря...

— Свирите там, знаем. — Капризи се приведе напред. — Искам да ни разкажете всичко, което знаете за Лена. С нея бяхте ли...

— Не.

— Какви бяха отношенията ви?

— Бяхме само приятели.

— Къде се запознахте?

— В „Маджестик“.

— Кога?

— Преди два месеца. Може би три или четири, не помня точно.

— Уточнете все пак.

— Четири.

— Не я ли познавахте от Русия?

— Не.

— И сте се запознали в „Маджестик“?

— Да.

— Не я ли познавахте отпреди?

— Не.

— И никога не я бяхте виждали дотогава?

— Струва ми се, че не.

— Струва ви се или сте сигурен?

— Сигурен съм.

— Така, дошли сте тук... преди колко години?

— Четири.

— Преди четири години. Значи през двайсет и втора. От самото началото ли живеете тук, в Малката Русия?

— Да — отвърна колебливо Сергей. — Не постоянно в този апартамент.

— Къде другаде?

— Наблизо. Заедно с други младежи.

— Също музиканти?

— Да.

— Защо се преместихте тук?

— Откакто работя в „Маджестик“, изкарвам достатъчно.

— Къде сте свирили преди това?

— В „Екселсиор“ и на други места.

— Кога започнахте в „Маджестик“?

— Преди четири месеца.

— И преди това не сте познавали или виждали Лена?

Сергей поклати глава. Фийлд беше сигурен, че лъже.

— Знаехте ли, че работи за Лу Хуан и живее в един от апартаментите му?

Руснакът усети опасността и измънка:

— Разберете, ние не обсъждахме... работата й. Не сме говорили за такива неща. Гледахме да не засягаме деликатни теми.

— Ходили ли сте в апартамента й?

— Не.

— Защо тогава дружахте?

— Тя не беше лошо момиче... нали знаете, от Казан, искам да кажа...

— Спали ли сте с нея?

Сергей се усмихна лукаво, като показва развалените си зъби.

— Знаете как е понякога.

— Не, не знам.

— Обичаше да спи с руснаци — отвърна Сергей с усмивка. — Обичаше да слуша руска реч.

— Никога ли не е говорила за Лу Хуан?

— Не.

— Никога ли не е споменавала за други мъже, с които е спала?

— Не.

— Знаехте ли, че проституира?

Сергей отново се усмихна:

— Понякога се чукахме. Обичаше руснаци, без да ги кара да плащат. Така сигурно не се е чувствала като курва.

— Значи не сте били приятели?

— Понякога идваше и плачеше. Изслушвах я и после я изчуквах.

Капризи се изправи, усети възмущението на Фийлд и прошепна:

— Спокойно, не сме в наши води.

Младият мъж си пое дълбоко въздух и се опита да се успокои.

— И така — продължи Капризи, — когато сте спали с нея, тя е идвала тук, във вашия апартамент.

— Да.

— Никога ли не сте ходили на „Фучоу“?

— Не.

— Но сте знаели къде живее.

Сергей отново се поколеба, преди да отговори:

— Може да ми е споменала.

— Може или ви е споменала.

— Да, казвала ми е.

— Вие обаче никога не сте били там?

— Тя не искаше да ходя.

— Беше ли влюбена във вас?

Сергей отново се усмихна, но не отговори.

— Цигара? — попита и им подаде един пакет.

Двамата отказаха. Сергей беше бос и Фийлд забеляза, че пръстите на краката му са дълги и кокалести като тези на ръцете. Също като ръцете му прасците му бяха гладки, без косми.

— Знаехте ли, че спи с Лу?

Сергей вдигна рамене.

— Преди няколко месеца се е преместила в един от апартаментите му, знаели сте къде живее, но никога не ви е споменавала, че е негово момиче?

— Казах ви, че не говорехме за това.

— Не сте знаели, че е спяла с него?

— Не съм се интересувал.

— Въпросът е дали знаехте.

— Тя обичаше да говори за Русия. Понякога спях с нея. Това е.

— Никога ли не е споменавала Лу?

— Не.

— А други мъже, с които е спяла?

Руснакът поклати глава.

— Значи сте правили секс, но не сте знаели нищо за живота ѝ?

Не любопитствахте ли?

— Не.

— Знаехте ли за семейството ѝ?

— Спомена, че сестра ѝ е в Харбин, останалите... не знам.

— Някой от тях живее ли в Шанхай?

— Не е споменавала.

— Имаше ли други приятели?

— Не знам.

— Наташа Медведева?

Домакинът отново се подсмихна.

— Кое е смешното?

— Нищо.

— Познавате ли я?

— Разбира се.

— Бяха ли приятелки?

Сергей смукна силно от цигарата.

— Да.

— С кого другиго беше приятелка?

— С никого.

— Добре, да обобщим. Били сте приятели, но вие никога не сте ходили в апартамента ѝ. Не знаете нищо за живота ѝ в Шанхай и твърдите, че не е имала приятели.

— Тя беше курва.

Капризи се втренчи в руснака, докато той сведе поглед.

— За какво разговаряхте?

— Само правехме секс.

— Откъде сте, Сергей?

— От Москва.

— Баща ви офицер ли беше, или...

— Лекар.

— С Лена разговаряхте ли за революцията?

— Не.

— Какво мислите за новата съветска власт? — намеси се Фийлд.

Сергей го погледна, после се обърна към Капризи и отново спря очи на Фийлд. Накрая отвърна:

— Болшевизмът не е правилното решение.

— А кое е правилното? — поинтересува се младият англичанин и се усмихна насърчително.

— Нека запазя мнението си за себе си.

— То съвпадна ли с мнението на Лена?

Руснакът не отговори.

— Сигурно не смятате, че тукашното положение е стабилно.

Сергей го изгледа неспокойно.

— Имам предвид, че сме в процес на усилено преразпределение на богатата. Тук, в този град, където са преплетени толкова много съдби.

— Не одобрявам социалното неравенство, но не съм болшевик.

— Може би сте реформатор?

Сергей кимна.

— Искате по-добри условия за работниците. По-кратък работен ден, по-добри заплати.

Сергей нервно започна да смуче зъбите си.

— Смятате ли, че системата трябва да бъде променена... и мислите ли, че е възможно?

— Не съм жител на Селището.

— Посещавате ли срещи в „Нов шанхайски живот“?

Руснакът се намръщи:

— Не.

— Можете ли да обясните защо Лена ги е посещавала? Все пак баща ѝ е бил царски офицер.

— Не съм болшевик.

— Не съм твърдял такова нещо.

— Те не вярват в това със сърцата си.

— Сърцата ли?

— Лена... Наташа.

— Защо го правят?

Сергей мълчеше.

— Дали събират сведения за Лу?

— Никога не биха се добрали до важна информация — отвърна с подигравателна усмивка руснакът.

— Защо тогава Лу ги е настанил в свои апартаменти.

— Защото са жени.

— Значи основното тук е сексът — вметна Капризи.

— Не е ли той основното във всичко?

Капризи стана.

— Искам пак да говоря с вас. — Тръгна към вратата. — И следващия път ще дойдете в Селището.

* * *

Когато излязоха, Капризи пръв запали цигара. Закрачи напред-назад до колата, като от време на време поглеждаше прозореца над магазина за кожи. Фийлд заглежда руските надписи над магазините по улица „Жофр“. Имаше ресторантче, бръснарница, магазин за булчински рокли.

— Боже мили, много се беше разпалил! — отбеляза Капризи. — Помислих, че ще го фраснеш.

Фийлд сложи цигарата си в устата. Не виждаше Сергей зад тъмния прозорец, но знаеше, че е там.

— Мразя, когато някой се държи с жените като с пачаври.

— Значи си сбъркал мястото.

Фийлд въздъхна:

— Баща ми биеше майка ми. Не ми харесва начинът, по който говореше Сергей. — Опита се да смени темата, за да скрие неудобството си. — Лу не е ли знаел за идванията ѝ тук? Затова ли беше нервен Сергей?

Капризи се облегна на колата.

— Не вярвам Лена да е поела такъв риск.

— Освен ако отчаяно не е търсила връзка, при която нима да се чувства като курва.

Американецът го погледна и хвърли цигарата си на улицата.

— Затова ли я е убил Лу? — попита Фийлд.

— Съмнявам се.

14.

Капризи накара шофьора да мине по нанкинското шосе и да го изчака пред магазина „Уинг он“.

Когато американецът слезе от колата, Фийлд смъкна стъклото с няколко сантиметра. Съблече самото си, разхлаби вратовръзката, разкопча горното копче на ризата си и отлепи плата от тялото си, за да може кожата му да се поизсуши. Свали кобура си и го остави на седалката, после избърса челото си с кърпичка.

— Горещо — усмихна се шофьорът.

— Да.

Фийлд се запита на колко ли години е китаецът. Средната продължителност на живота в Китай бе едва двайсет и седем години и хората бързо се състаряваха.

— Лято... горещо!

Фийлд красноречиво си повя с ръка. Извади цигарите си и слезе.

Флагчетата над него леко се полюшнаха от течението на два разминаващи се трамвая, но иначе времето беше тихо. От магазина излезе закръглена жена на средна възраст с няколко кутии в ръце и тръгна към лъскав буик. Шофьорът слезе и ѝ отвори задната врата. Отвътре изскочи малък пекинез, започна да лае и да подскача около краката на господарката си, докато тя се настаняваше на кремавата кожена седалка.

Дребна китайка с бебе в ръце се приближи да проси. Шофьорът я блъсна на земята, изруга грубо и плю.

Фийлд остана безучастен, не искаше да си навлича неприятности. Просякинята се оттегли при вратата на магазина.

Изглеждаше, че е сама, което не беше много обичайно, затова младият мъж се приближи и пъхна една доларова монета в ръката ѝ. Тя беше млада, очите ѝ — безизразни. В следващия миг той забеляза, че бебето в ръцете ѝ е мъртво.

Фийлд се върна при колата. Задъхваше се. Хвърли цигарата и отново се качи, сякаш търсеше скривалище. Облегна се на прозореца и

затвори очи.

Капризи отвори вратата и се качи. Носеше кафяв хартиен плик.

— Управлението — каза на шофьора и го потупа по рамото.

— Намери ли онова, което търсеше? — попита го Фийлд.

— Да. Когато се приберем, провери дали Сергей има досие. — Погледна Фийлд в очите. — Виж, за преди малко... Разбирам, че баща ти е биел майка ти, и съжалявам, но Лена е била проститутка.

— Значи няма смисъл да се занимаваме, така ли?

— Не съм казал такова нещо. Просто не го приемай толкова присърце.

Фийлд се загледа през прозореца.

— Ти също го приемаш присърце.

— Не е същото. Ти така стискаше юмруци, сякаш беше готов да извиеш врата на онова нищожество. Ако приемаш всичко толкова лично, няма да оцелееш в този град.

* * *

Сергей Станиславович имаше досие. Също като Лена и Наташа той бе от Казан и беше посещавал срещите в „Нов шанхайски живот“.

Фийлд преглеждаше досието, когато Прокопиев влезе и му кимна. Обърна се към Дани:

— Досието на Лентов.

Фийлд забеляза, че колегата му не носи никакъв документ.

Прокопиев се опря на бюрото и кръстоса крака. Носеше високи черни кожени ботуши, които явно бяха обичайни за казашките офицери, какъвто твърдеше, че е бил. Фийлд вече се съмняваше във всичко.

— Къде си се научил да се биеш така? — попита руснакът.

— В училище.

— Ударът ти е като на професионален боксьор.

— Боксирал съм се.

Прокопиев се засмя:

— Стой далеч от Соренсън. Чейнето още не му е минало. Как е курвата?

— Все така мъртва.

— Приеми действителността, Фийлд. Това е съдбата на рускичетата. Чукат ги и после им теглят ножа.

— Не говориш като казашки офицер.

Прокопиев не отговори, Фийлд остави досието на бюрото.

— Станиславович. — Прокопиев изцъка с език. — Това нищожество. Подозираш ли го?

— Не.

— Приеми, че го е извършил някой разгневен клиент.

— Защото е била проститутка или защото е била руския?

Прокопиев го изглежда мрачно:

— Защото няма значение.

— Ами ако е имало други убийства? Ако ще има още?

Руснакът се наведе и Фийлд усети миризмата на водка:

— Нали знаеш поговорката: на каквото си постелеш, на такова ще легнеш. — Той се изсмя. — На каквото си постелеш, на такова ще те чукат.

Фийлд усещаше, че Прокопиев го предизвиква, и реши да не се хваща на въдицата. Излезе от стаята, като устоя на изкушението да затръшне вратата. Когато слезе на първия етаж, където очакваше да намери Чен, вече се беше овладял.

Долу дежурният регистрираше две китайки с оскъдно облекло.

Капризи и Чен разговаряха до входа на тоалетната в дъното на главното помещение. Когато Фийлд се приближи, му кимнаха. На една пейка до тях бяха нахвърляни цивилни дрехи, а по земята се търкаляха дървени палки. Всяка имаше кожена каишка, макар че повечето бяха счупени. Върху металните шкафчета в ъгъла бяха оставени четири автомата и два стоманени шлема.

Помещението миришеше и изглеждаше като съблекалнята на консервативния пансион в Йоркшир, където бе учил Фийлд.

Чен им кимна да го последват в тоалетната, затвори вратата, провери всички кабинки и се оттегли в дъното на помещението. Слънцето огряваше лицето му през прозореца.

Фийлд се замисли, че много хора биха определили китаеца като красив. Имаше квадратна челюст, къса черна коса и решителен поглед.

Чен докосна ушите си, за да им подсказже защо са тук, и отговори:

— Един от съседите в отсрещната кооперация. Стар китаец, който живее сам и страда от безсъние. Около четири часа сутринта видял черна кола, вероятно шевролет. От нея слезли няколко телохранители, но старецът не видял кой влиза в блока. Било тъмно и колата му пречела. След един час посетителят си тръгнал. Наташа се била прибрала около три часа.

— Както сама каза — отбеляза Капризи.

— Лена е била вътре през цялото време.

— Други посетители?

— Не знае. Не стои постоянно на прозореца. Когато се отегчава, зяпа улицата... особено „Щастливи времена“. Знае, че момичетата са на Лу.

— Не е ли видял другиго?

— Не, поне така твърди.

Капризи се намръщи:

— Да, но четири часа? Според Краус смъртта е настъпила около един, ако не и по-рано.

— Може би Краус греша.

Капризи удари с юмрук един от умивалниците.

— Прокопиев ме проследи, когато отивах.

Бръчките по челото му станаха по-дълбоки.

— За глупак ли ме мисли? — добави Чен.

— Проследи ли те?

— Оттук. Отидох пеша по „Фучоу“ и той вървеше след мен. Открояваше се в тълпата.

— Дали не е искал да го видиш?

— Нямам представа.

— Добре — измърмори Капризи, — намирисва ми на същите неприятности както с пушалните на опиум. Отсега нататък, когато напускаме тази сграда, трябва да сме винаги заедно и въоръжени.

Вратата се отвори и един униформен китаец влезе. Беше млад и кимна с уважение на Чен.

* * *

Капризи изведе Фийлд при колата, но не му каза къде отиват. Минаха през Френската концесия, спряха в покрайнините на китайския град и продължиха пеша. Жегата беше понамаляла, но още не беше притъмняло. Във въздуха се носеше прах, вдигнат от хилядите минувачи.

Завиха по тясна уличка покрай магазинчета с дърворезби по щорите и хартиени фенери, които още не светеха. Отнякъде звучеше флейта, а напред няколко деца играеха в калта. От миризмата на човешки изпражнения на Фийлд му се доповръща.

Влязоха в шивашка работилница. Всяко свободно място бе запълнено. По средата на квадратна маса стоеше дървен манекен. На едната стена имаше огледало и празно място колкото за прав човек. Капризи се усмихна:

— Това е най-добрият шивач в Шанхай.

— Ама...

— Искам да ти направя подарък. Можеш да ми се издължиш по-късно.

Старият шивач се усмихна и взе метъра си. Едно чираче също се приближи и Фийлд позволи да му вземат мярка, докато Капризи говореше бързо на китайски. Младежът осъзна колко малко опит има с местните извън полицейското си ежедневие и жилището си на улица „Картър“. Възхищаваше се от лекотата, с която разговаряше Капризи.

— Пита дали всичките ми приятели са толкова високи — обясни американецът.

— Това го разбрах.

— Пита за Лу.

— Чух, че споменава името му.

— Казва, че хората на Лу се хвалели, че контролират цялата шанхайска полиция. Аз му казах, че скоро ще бъдат неприятно изненадани.

Старецът притисна грубо метъра в слабините на Фийлд и раздразнено го побутна, когато младежът не разбра, че трябва да се завърти. След това извади един каталог с рисунки на дрехи и го разлисти. Посочи онази, която смяташе за най-подходяща.

— Обясних му, че ти трябва за лятото.

— Изглежда чудесно.

Смутен от щедростта на Капризи и грубостта на шивача, Фийлд изпита голямо облекчение, когато излязоха. Изчака на улицата, докато американецът се уговаряше с шивача.

— Ще стане след два дни — заяви Капризи, когато излезе.

— Благодаря.

— Няма защо.

— Не, има...

— Обичам да връщам добрите жестове.

Фийлд го изгледа неразбиращо.

— Харесвам, когато партньорът ми умее да се бие.

Младежът се усмихна.

— На следващата пряка има чайна — каза американецът.

Прекрачиха един легнал по очи просяк и продължиха до сграда с нисък вход и преддверие с тъмна дървена ламперия. Чайната имаше изглед към малка, но красива градинка с леко ромолящо фонтанче. Настаниха се на една маса и Капризи поръча.

— Сигурно не идваш за пръв път — отбеляза Фийлд.

— Идвал съм няколко пъти.

— Имаш ли приятели китайци?

— Няколко. — Капризи го изгледа изпитателно. — Ще свикнеш, Фийлд. Нямам предвид само езика. — Докосна челото си. — Трябва ти желание да разбереш тези хора, което не се удава на повечето чужденци.

— Бедността не те ли дразни?

— Разбира се.

— Тревожа се, че не ме дразни достатъчно.

— Навсякъде има бедност.

— Да, но тук е стигнала до крайност. — Фийлд се наведе напред. — Въпреки това тя не ме отвращава. Този град продължава да ме възхищава. Не ме отблъсква и това ме кара да се чувствам виновен.

— Ще свикнеш.

— Защо си още тук?

Капризи всмукна от цигарата си.

— Чувствам този град като свой дом.

— Вече не съм сигурен, че разбирам какво означава тази дума.

Американецът нищо не каза.

— Не искаш ли да се върнеш в Чикаго?

Капризи поклати глава.

— Никога ли?

— Вероятно.

— Нямах ли близки там?

Капризи стисна зъби.

— Извинявай, не исках...

— Няма нищо. Просто не обичам да говоря за миналото си.

— Разбирам. — След няколко секунди Фийлд добави: — Аз също.

Намръщеният келнер донесе поръчката. Остави един червено-златист чайник по средата на масата и по една чашка с чинийка пред двамата мъже.

— Виждаш ли? — каза Капризи, когато китаецът се отдалечи. — Ние сме чужденци. Винаги ще си останем такива.

Започна да налива чай.

— Струва ми се, че тук всеки бяга от нещо — сподели Фийлд.

— Освен онези, които не могат.

Англичанинът се намръщи.

— Например руснаците. Момичето, което зяпаш толкова захласнато. — Младежът се изчерви и Капризи се усмихна. — Тя живее в златен кафез. Може да има всичко, но е затворничка.

— Сигурно...

— Къде могат да отидат? Без виза. Без паспорт. Те вече нямат дом, въпреки че са си въобразявали, че светът, в който живеят, ще съществува вечно. — Капризи замълча; след известно време добави: — Твърдиш, че им съчувстваш, полярна мечко, но според мен двамата с теб никога няма да можем да ги разберем.

15.

Фийлд излезе от управлението по залез. Сградите бяха обагрени в червено от последните слънчеви лъчи и знамената се открояваха ясно на фона на небето. Той тръгна бързо, стиснал кобура си и праметнал сакото си на ръката. Лекият бриз го галеше. Спря пред входа на общежитието на улица „Карвър“ и се подвоуми. Не изгаряше от желание цяла вечер да търпи подигравките на Прокопиев. Руснакът обаче го нямаше и в стаята си Фийлд намери писмо, пхнато под вратата.

Пликът носеше герба на Градския съвет и името му бе изписано с изящен почерк (почерка на Джефри).

Скъпи Ричард,

За мен бе огромно удоволствие да те видя отново след толкова години и да те поздравя с добре дошъл в Шанхай, макар и със закъснение, за което отново те моля да ме извиниш. За съжаление като секретар на Градския съвет имам твърде много задължения.

Ще бъдем изключително щастливи, ако дойдеш на вечеря днес у нас. Предполагам, че знаеш адреса. В десет часа ще е най-удобно, но ако искаш, ела по-рано в централата на хонконгско-шанхайската банка. Така ще имаме възможност да пийнем нещо преди вечеря. В осем трябва да изнеса реч — пред няколко изтъкнати дами — но до девет часа би трябвало да съм свършил. Срещата се провежда в заседателната зала на първия етаж. Кажи, че идваш при мен и се представи.

С Пенелъпи ще се радваме, ако ни посещаваш често. У нас можеш да се чувстваш като у дома си. Знаем колко самотен е човек толкова далеч от родината. Аз

обикновено се прибирам късно вечер, но Пенелъпи ще се радва да те приеме по всяко време.

Сърдечни поздрави,

Джефри

Фийлд погледна часовника си, после смокинга, окачен на въженцето, което беше опънал пред прозореца. Срещата не беше официална, но за всеки случай той го облече. Излезе и взе рикша.

Смокингът бе по-дебел от самото му, но вятърът се беше усилил и когато излезе на „Бънд“, за пръв път през този ден почувства хлад.

Пристанището още гъмжеше от народ. Под дърветата покрай брега се тълпяха хора. Ярката луна бе изгряла над осветените сгради, украсени в чест на приближаващия рожден ден на краля. Британското знаме върху купола на хонконгско-шанхайската банка се развяваше и плющеше. Фийлд плати на мъжа с рикшата и тръгна покрай спрелите до тротоара коли. Няколко деца галеха бронзовия лъв пред входа на банката. Според поверието така получаваха сила от него.

Огромната главна порта на банката бе заключена, затова той заобиколи откъм задния вход. Качи се по каменното стълбище на първия етаж и там видя обява, че Джефри Доналдсън, секретар на шанхайския градски съвет, ще изнася реч на тема „Новият Ерусалим“.

Две дебелани с черни костюмчета се суетяха около импровизирана маса, зад тях дискретно стоеше униформен чиновник от банковата охрана.

— Аз съм Ричард Фийлд, племен...

— Да, заповядайте.

Една от жените се усмихна, написа името му на листче и му го подаде. Вратата на залата беше отворена и той видя Джефри на подиума. Помещението приличаше на бална зала, с яркочервен килим и големи огледала с позлатени рамки по стените. Вуйчо му говореше разпалено:

— Ние с вас имаме уникалната възможност да станем свидетели как се гради бъдещето. Защото това е бъдещето, нека не си правим илюзии. Китай е един развиващ се пазар с невиджани досега възможности. Кой са пионерите в разработването на този пазар? Като

секретар на Градския съвет може би не бива да проявявам пристрастия, но се надявам, че ще ми позволите малко национална гордост.

Той огледа слушателите си и продължи:

— Водещи в това отношение са британските компании. Трийсет и осем процента от всички чуждестранни търговски дружества в Китай са британски. Великобритания е дала три четвърти от инвестициите в този град, възлизащи на шестстотин милиона лири стерлинги. Нека обаче да се върна в ролята си на секретар на Градския съвет. Както добре знаете, ние тук не сме част от Британската империя. Знам също, че споделяте тревогите ми, че невинаги получаваме нужната подкрепа от Вашингтон и Лондон. Двете най-велики световни империи се крепят върху англосаксонските ценности — приличие, почтеност, единство, справедливост и джентълменство. Тук ние успешно изградихме общество, което се ръководи от тези принципи.

Джефри премести тежестта си върху протезата. Докосна устните си с ръка, после приглади косата на едното си слепоочие и продължи с променен тон:

— Всички ние виждаме бедността по улиците на Шанхай и аз не съм единственият, който се възхищава от неуморните усилия на шанхайския доброволен корпус за облекчаване страданията на народа. Това обаче е само капка в морето. — Наведе се напред и размаха пръст: — Всеки мъж в този град знае, че с упорит и честен труд може лесно да избави себе си и семейството си от мизерията. Затова сме тук. Затова нито един град на земята не върви към такова златно бъдеще като Шанхай. Затова с пълно право можем да кажем, че той е новият Ерусалим. Град, носещ безкрайни възможности и основаващ се на ценности, с които можем да се гордеем.

Последва кратка пауза, след това избухнаха оглушителни ръкопляскания и всички в залата — триста или четиристотин души — станаха на крака. Джефри скромно вдигна ръка:

— За съжаление... — Изчака шумът да стихне и продължи: — ... За съжаление не мога да отделя време за въпроси, защото времето лети, а имам неотложна работа, затова моля да ме извините...

Излезе от залата толкова бързо, колкото му позволяваше протезата, и Фийлд изпита съжаление, като го гледаше. Той последва вуйчо си към асансьора. Когато затвори вратата, Джефри въздъхна с облекчение:

— Съжалявам, ако изказването ми е прозвучало шовинистки, но трябваше да подгрея аудиторията.

Фийлд погледна листчето, което му беше дала дамата на входа. Имаше снимка на Джефри и биографични подробности: Кеймбридж, военната му кариера, Викторианския кръст и всичко останало.

Джефри се подсмихна:

— Шанхайският доброволчески корпус. Боже мили! Сред тях няма жена под четирийсет... — Асансьорът още стоеше и той натисна копчето за шестия етаж. — Само не засягай темата пред Пенелъпи.

Асансьорът тръгна.

— Няма да се бавя — обеща вуйчото. — Сигурен съм, че момчетата няма да имат нищо против, ако седнеш при нас.

Махна конец от ръкава на сивия си костюм и Фийлд се смути заради стария си смокинг.

Асансьорът спря и те слязоха в трапезарията на банката. Не беше голяма, но се намираше на ъгъла на сградата и от високите прозорци се откриваше великолепна гледка към реката и ярките светлини на града.

Джефри се приближи към група мъже около голяма дъбова маса. Зад тях имаше масичка, покрита със сребърни прибори. По стените висяха огромни портрети с маслени бои. Чарлс Люис седеше на кожено кресло с цигара в едната ръка и чаша в другата. До него бе комисарят Биърс, а зад тях с ръце в джобовете стоеше Патрик Грейнджър.

Джефри прокара пръсти през прошарената си коса. На Фийлд му се стори, че от предишната им среща се е състарил.

— Някои от вас вече познават Ричард, племенника ми, който е отскоро в града... реших, че ще му е интересно да седне при нас, и понеже това не е официално заседание на Съвета, се надявам, че няма възражения.

Неколцина от мъжете около масата поклатиха глави. Джефри седна и се обърна към един сикх с червено-златиста униформа:

— Джин.

Фийлд застана до прозореца.

— Така — продължи Джефри, докато палеше цигара, — току-що говорих пред женската секция на шанхайския доброволчески корпус. Затова моля да ме извините, ако съм леко неадекватен.

— От джина ще се справиш, стари приятелю — отбеляза Люис.

Всички носеха тъмни костюми, Фийлд веднага забеляза, че вуйчо му и Люис са водещите в групата.

— Нека не проточваме срещата — предложи Джефри. — Патрик ще ни запознае с положението.

Грейнджър извади ръцете от джобовете си, излезе на светло и заговори:

— Както Ричард и някои от останалите вече знаят, снощи Михаил Бородин е пристигнал в града. Според сведенията ни ще се опита да създаде безредици като миналото лято, но в много по-голям мащаб. Има мрежа от активисти, главно китайски студенти, които действат на територията на целия град. Има сведения също така, че Бородин и съмишлениците му от руското консулство са получили значителни средства от Москва. Някои пропагандни организации, като „Нов шанхайски живот“, са били финансирани допълнително, но подозираме, че парите ще се използват най-вече за дейности като плакати и позиви и купуване на активисти.

— Купуване на активисти ли? — не разбра Люис.

Грейнджър се обърна към него:

— Миналото лято те финансираха стачните комитети. Този път подозираме, че имат достатъчно пари, за да плащат на самите стачници.

— Благодаря, Патрик — каза Джефри. — Аз смятам, че за противопоставяне на тези дейности ще се нуждаем от допълнителни средства.

Един брадат мъж до Люис изръмжа:

— Може да не ти харесва, Саймън, но ако комунистите получават средства, ние също трябва да дадем. Специалният отдел и Патрик си вършат добре работата, но не бива да допускаме да изостанат в надпреварата.

— Да застреляме още няколко.

Джефри се изкашля:

— Миналата година аз пръв предложих решителни мерки, но снимките на трупове на първа страница на „Ню Йорк Таймс“ ще имат отрицателен ефект.

Той огледа събеседниците си, сякаш ги предизвикваше да оспорят думите му.

— Защо просто не затворим редакциите на парцали като „Нов шанхайски живот“? — попита Люис. — И без това никой не ги чете.

— Те не спират да хвалят новия болшевишки режим, но не можем да им попречим, ако не искаме да ни залееят тревожни телеграми от Вашингтон.

— Ако всичко това е заради Ню Йорк, защо просто не застреляме Стърлинг Блекман?

Един-двама се засмяха. Грейнджър обясни с усмивка:

— Внимателно следим „Нов шанхайски живот“, особено когато Бородин е в града, но вестникарите са предпазливи и никога не прекаляват с пропагандата. Подозираме ги обаче в нелегално печатане на позиви и щом разобличим някоя печатница, ще я затворим.

Последва дълго мълчание.

— Какво мисли Лу? — попита Люис и се обърна към Грейнджър, чието лице оставаше в сянка. — Хайде, Грейнджър, ти си офицерът ни за свръзка.

Грейнджър не обърна внимание на шегата и обясни:

— Убедени сме, че той е противник на болшевизма, но... тъй като правим всичко възможно да прекратим престъпната му дейност, сведенията ни не са толкова добри, колкото би трябвало.

Люис бавно огледа събеседниците си:

— Може би трябва да се споразумеем с него, докато се справим с комунистите. — Облегна се назад и кръстоса крака. — После отново ще засилим натиска.

— И дума да не става — възрази Джефри. — Той е не по-малка заплаха за града от комунистите. Може би дори е по-голяма. — Той също се облегна назад. — Други въпроси? — Изправи се. — Искането просто да ви информирам, това е.

Келнерът отвори една двойна врата към стая с подобно обзавеждане и кресла, наредени пред празна камина. Дългият плот покрай стената бе отрупан с храна. Друг сикх извади бутилка шампанско от кофичка с лед и я отвори. Две невероятно красиви китайки започнаха да сервират сандвичи в сребърни подноси.

Фийлд се загледа към покривите зад хотел „Катей“. Чувстваше се неловко тук. Обърна се — Биърс се беше приближил до него с чаша шампанско в ръка.

— Сигурен съм, че сме се виждали вече.

— Да, господин комисар, но тогава бях още новобранец.

— Голям физиономист съм.

Фийлд се съмняваше. Носът на Биърс беше червен, по бузите му се виждаше мрежа от спукани капиляри и комисарят изглеждаше неспособен да се държи стабилно на краката си. Грейнджър се приближи и подаде чаша на Фийлд:

— Добър вечер, войнико.

— Добър вечер, сър.

Биърс изгълта шампанското си на един дъх и измънка:

— Я аз да тръгвам, че Мери ще ме убие.

Усмихна се на Фийлд и тръгна към вратата, като спря да се ръкува с Джефри.

Известно време Грейнджър и Фийлд мълчаха; чувстваха се неловко.

— Не подозирах, че връщането на Бородин е толкова важно — отбеляза младежът.

— Съветниците обичат да са в течение — обясни Грейнджър и добави шепнешком: — Джефри добре ги върти. — Обърна се с гръб към останалите и огледа Фийлд. — Имаш нужда от нови дрехи. Едно малко допълнение към заплатата ще ти се отрази добре.

Фийлд понечи да отговори, но Грейнджър прекъсна:

— Умен, амбициозен младеж като теб... с добри връзки. — Погледна смокинга на Фийлд, после скъпите костюми на другите мъже. — Не можеш да я караш само на детективска заплата.

— Какво допълнение?

Началникът му поглади ревера си:

— Не е зле за бедно момче от Корк, а? — Спря поглед върху голия гръб на една от китайките. — Ние не обичаме да оставяме умните си служители да мизерстват в този богат град, ако ме разбираш.

Фийлд не разбираше.

— За тази цел имаме спомоществателен фонд. Обърни внимание какви заплати получаваш. Ще бъдеш приятно изненадан.

Младият мъж видя, че Джефри се приближава.

— Както и да е, утре сутринта можеш да дойдеш да ми помогнеш за брифинга в десет часа в Хонкю.

— Това... Все още работя по онзи случай с Капризи.

— Не се задълбочавай много. Просто наблюдавай Капризи и ме информирай.

— Не искате да се задълбочавам?

— Само да ме информираш. Ти си в Специалния, Ричард. Просто дръж под око противника... освен ако не искаш да отидеш в Криминалния — добави с усмивка Грейнджър.

— При вас ми е добре, сър.

Люис се приближи:

— Как е, старче? И той ли е от твоите хора, Грейнджър?

— Ново попълнение.

— Добро попълнение. Снощи се забавлявахме. — Люис се усмихна. — Малко обърка конците в „Деланси“, но се окопити, когато го заведох да види къде е работило рускичето.

— Какво рускиче?

— Орлова.

— Курвата ли?

Люис се подсмихна лукаво:

— Не е по нашия вкус, нали, Грейнджър?

Фийлд се усмихна, но бързо си спомни китайската проститутка в публичния дом.

— Не рови много дълбоко в тинята, старче — добави Люис. — Никога не знаеш какво може да изплува.

Грейнджър въздъхна:

— Оставил съм го само да следи бандата на Маклауд.

Люис го изгледа с безизразно лице:

— И аз така си помислих.

16.

Вятърът донесе дъждовни облаци от Източнокитайско море. Когато излязоха на „Бънд“, ситни капки навлажниха лицата им. Тротоарът беше мокър и краката на Фийлд веднага се намокриха през дупките в подметките на безупречно излъсканите му обувки.

Колата на Джефри чакаше пред банката. През краткото пътуване по улица „Крейн“ Фийлд се изкушаваше да го попита за казаното от Грейнджър. Не беше разбрал кого е имал предвид началникът му, като казваше „ние“. И какъв беше този спомоществователен фонд.

Опита се да не мисли за пари. Ако допълнението към заплата му беше законно — макар да съзнаваше, че е наивно да мисли така — това щеше да му позволи да плати новия костюм на Капризи и да си купи здрави обувки.

Къщата на „Крейн“ бе в дъното на тиха алея. Дългата дървена веранда беше осветена от една-единствена лампа. Привлечена от шума на колата, Пенелъпи се показва на прозореца. После излезе на прага под цъфналите бугенвиллии и сложи ръце на кръста си.

Носеше тясна жълта копринена рокля с дълбоко деколте и голям перлен гердан. Джефри се приближи с накуцване; тя се наведе и го целуна.

Усмихна се на Фийлд и допря бузата си до неговата. Уханието на парфюма ѝ бе силно като предишната вечер. Подът на верандата беше стар и изтърган, дъските скърцаха.

— Добър вечер, Чан — поздрави Джефри слугата си и му подаде самото си.

Гостът свали смокинга и кобура си.

— Хайде на масата — извика Пенелъпи. — Сигурна съм, че сте пийнали вече.

Трапезарията се оказа по-малка, отколкото си я беше представял Фийлд. Сребърните прибори на квадратната полирана маса блестяха на светлината на свещите.

— Ричард, ти ще седнеш от онази страна, под Кристъфър Йоркски, един от най-изтъкнатите ни предци.

Фийлд погледна големия тъмен портрет на мъж с военна униформа. Седна и взе лепената салфетка изпод чашата си.

— Червено вино, Ричард. Основното ястие е...

— Агнешко — обяви Пенелъпи.

— Каквото кажете... да, червено, моля.

Джефри стана и излезе.

— Значи оцеля след срещата с доброволките.

Пенелъпи се наведе към Фийлд, докато слагаше салфетката си в скута. Роклята ѝ разкриваше прелестите ѝ не по-малко от онази, с която беше в клуба.

— Беше хубава реч.

— Голям сладкодумец е. Това всъщност е една от причините да се омъжа за него. Не можеш да си представиш колко красив и привлекателен беше с униформа. — Тя се усмихна едновременно плахо и закачливо. — Знаеш ли, Ричард? Ти си едър мъж, но се обзалагам, че по тялото ти няма и грам тлъстина.

Фийлд погледна към вратата, за да скрие смущението си.

— Трябва да си намериш момиче. Пропиляваш младостта си. Изглеждаш толкова начумерен, сякаш си готов да се сбиеш. — Тя имитира позата му. — Нали не смяташ да се биеш с някого?

— Гледам да се владея.

— Ето това е. Виж колко добре изглеждаш, когато се засмееш.

Той се намръщи.

— Пак се начумери.

— Значи мъжът никога не може да излезе победител.

— Разбира се, че не. Това е запазено за жените. — Изведнъж изражението ѝ стана сериозно. — За какво се ядосваш?

— Не се ядосвам за нищо.

— Всеки се ядосва за нещо.

— Може би си права.

— Обичаш ли да говориш за баща си?

— Не.

— Разумно ли е това?

— Навярно не.

Тази прекалена фамилиарност започваше да дразни Фийлд.

— Затова ли си ядосан?

Джефри влезе с гарафа вино. Следваха го двама слуги — старецът, който ги беше посрещнал, и скромно момиче с широко, плоско лице и прибрана назад коса.

— Предпочетох бордо. Одобряваш ли?

Фийлд осъзна, че вуйчо му говори на него, и измънка:

— Да, разбира се... Съжалявам, в стола не сервират вино.

— Трябва да се преместиш в по-цивилизовано жилище.

— Можеш да се настаниш у нас — предложи Пенелъпи.

Джефри напълни чашите и се подсмихна:

— Можеш ли да си представиш, да отидеш на другия край на света, търсейки малко свобода, а да се заробиш при скучните си роднини.

— Говори само от свое име, скъпи!

Джефри седна, взе солта и поръси малко в чинията си. През отворения прозорец се чуваха цикади. Пламъкът на свещите трептеше под лекия бриз, носещ влажен въздух с миризми от улицата. Фийлд лапна парченце агнешко. Беше печено с ябълки, а гарнитурата бе от варени картофи. Това беше най-вкусното нещо, което опитваше от пристигането си в Шанхай.

— Много е вкусно — отбеляза.

— Цял ден съм готвила, не е ли така, скъпи?

Джефри се усмихна и обясни на Фийлд:

— Сигурно вече се досещаш защо не искаме да се връщаме в Англия.

Фийлд отпи глътка вино. Откъм реката прозвуча корабна сирена. Отговориха й други.

— Кой е Стърлинг Блекман?

Джефри допълни чашите им, преди да отговори. Пенелъпи вече бе изпила виното си.

— Блекман не е... как да се изразя? Невинаги действа в полза на града. Лошото с „Ню Йорк Таймс“, Ричард, е в това, че вестникарите си въобразяват, че винаги са прави. Проблемът е, че писанията им понякога предизвикват реакция от Вашингтон, а тя на свой ред води до неприятности в Лондон.

— Какво става с рускичето? — попита Пенелъпи.

За момент Фийлд си помисли, че има предвид Наташа, но бързо разбра за кого става дума.

— Като призрак е — отвърна накрая. — Приятелите ѝ са или твърде уплашени, или твърде равнодушни, за да говорят за нея. — Остави ножа и вилицата си и отпи от виното. — Нещастieto ѝ явно не среща голямо съчувствие, поне в полицията. Нещастна жена. Започнала е живота си в безгрижие и разкош, а го завърши по такъв ужасен начин. Истинска човешка трагедия.

— Какъв си романтик, Ричард.

— Не...

— Била е курва — прекъсна го Пенелъпи; стисна устни и присви очи. — На твое място не бих се вживявала твърде много.

Настъпи неловко мълчание.

Джефри се покашля:

— Боя се, че Ричард е прав. Не можем да си затваряме очите пред никое престъпление, независимо коя е жертвата.

— Загрижени сме, че може да има зависимост — обясни Фийлд. — Че престъпникът може да убие отново.

Пенелъпи го погледна с блага усмивка, сякаш съжаляваше за предишната си грубост:

— Слава богу, че ни пазят юнаци като теб.

— Проблемът с руснаците е в това, че никой не се интересува от съдбата им — продължи Джефри. — На нас никога няма да се случи, разбира се, но всички сме го виждали на снимки: големите имена, десетките слуги, военните училища и почивките в Крим. Тази мисъл е смущаваща, особено за по-малко заможните европейци тук, които никога не са познавали такъв разкош.

— Човек не може да им се довери — отбеляза Пенелъпи.

— Може би е обяснимо при тези обстоятелства.

— Нищо чудно, че се е случило така. Ако бяха... — Пенелъпи погледна съпруга си; изражението ѝ отново бе станало сурово. — Е, знаеш ги какви са. Нищо чудно, че стана революция.

Джефри се обърна към племенника си:

— Най-добре да стоим настрана от тях. Такъв е съветът ми.

* * *

Фийлд си тръгна след полунощ. Над града се беше спуснала гъста мъгла. Носеше се силна миризма на влажни улици — от праха, натрупан при сухо време — задръстени канали и фабричен дим. Младият мъж се изкушаваше да закрие носа си с кърпичката, както беше виждал да правят други. Вместо това си сложи тъмната филцова шапка, подарък от вуйчо му, и запали цигара. Тя поне миришеше по-добре от въздуха наоколо.

Отново тръгна, обувките му зашляпаха по паважа и краката му пак се намокриха. От реката пак прозвуча корабна сирена, по нанкинското шосе зазвъня трамвай. На близкия ъгъл едно китайско знаме бе осветено от газени фенери — в голяма част от града още нямаше електричество.

Фийлд прекоси главната улица, подкованите му токове тропаха силно като кастанети. Мина покрай някакъв човек, увит с одеяло, после си даде сметка, че това е цяло семейство.

Чувстваше се съсипан.

Може би щеше да е по-разумно, ако бе останал у вуйчо си.

Той излезе на нанкинското шосе. Мъж и жена китайци се появиха за кратко от мъглата и отново изчезнаха.

Пъхна ръце в джобовете си. Видя неоновия надпис на „Маджестик“ и ускори крачка. Даде шапката си на портиера и се качи по занемареното стълбище в бляскавата бална зала на първия етаж. В този момент тя запя. Сякаш го беше чакала.

Наташа стоеше зад микрофона и той се захласна от красотата и прекрасния ѝ глас, втренчи се като хипнотизиран в стройните ѝ бедра, поклащащи се бавно в такт с музиката. Тя носеше черна рокля. На врата ѝ висеше гердан от едри перли. Косата ѝ проблясваше на светлината и бе леко разрошена. Гласът ѝ звучеше тъжно. Беше затворила очи, но ги отвори и сякаш му се усмихна.

Той излезе две крачки напред и тогава видя Чарлс Люис, който седеше до парапета на балкона и не откъсваше очи от нея. Фийлд бързо слезе и мина зад дансинга. Качи се на срещуположния балкон, където се надяваше да остане незабелязан. Дори горе клиентите не разговаряха много. Всички бяха заплениени от гласа ѝ.

Когато тя свърши и се поклони, Фийлд установи, че доста посетители го наблюдават, особено жените до голямата маса наблизо. Той се огледа и забеляза, че за разлика от малките групички в предната

част на балкона, тук на една маса седяха десетина. Всички бяха изтупани, мъжете със златни верижки в тон с украшенията на дамите им.

Отново погледна надолу и сърцето му се сви. Чарлс Люис и Наташа се въртяха бавно на дансинга; той бе допрял буза до нейната и обхванал хълбока ѝ с ръка. Тя се притискаше до него и той ѝ шепнеше. Фийлд се отдръпна и си ги представи голи в леглото на светлината на свещи, тя — със завързани за таблата ръце и вдигнати крака...

Той тръгна към изхода. Слезе, мина покрай дансинга, без да го поглежда, и бавно се изкачи по стълбите от другата страна. Момиче със сребриста рокля продаваше цигари до една от масите. Фийлд си купи пакет „Капстан“, като се почуди как ли се чувстват богатшите. Не можеше да си представи да е на мястото на Люис и да не се интересува от цените на онова, което купува.

— Пак сте тук.

Фийлд рязко се обърна. Тя стоеше зад него и го гледаше изпитателно.

— Да.

Макар че оркестърът свиреше силно, на него му се струпаше, че е настъпила гробна тишина.

— Това служебно или частно посещение е?

— Просто посещение.

— Гледахте ме.

— Да.

— Това влиза ли ви в работата?

Той смутено преглътна.

— Само ако поискам.

— Искате ли?

— Не знам.

— Защо?

Фийлд ѝ предложи цигара, но тя отказа; той прибра пакета в джоба си, без да извади за себе си.

— Мога ли да ви почерпя едно питие?

— Съмнявам се, че можете да си го позволите.

— Защо говорите така?

— Не се обиждайте. — Тя го изгледа от глава до пети. — Повечето полицаи могат да си го позволят... но мисля, че вие не

можете.

— Никога не съм се срамувал от бедността си.

— О, мисля, че лъжете.

Той се изчерви:

— Винаги ли провокирате мъжете?

Наташа не отговори. Той погледна салона под тях. Люис се беше навел над една маса. Фийлд попита:

— Искате ли да танцуваме?

Тя се засмя:

— Не. Не.

— Какво му е смешното?

Тя отново се усмихна:

— Имате честно лице... Мислите ли, че и моето е такова?

Той едва се сдържа да не каже: „Не знам.“

— Да — рече накрая.

Усмивката ѝ помръкна:

— Може би пак ще се срещнем.

— Лена приятелка ли ви беше?

Наташа се приближи до него, огледа се, за да се увери, че не ги наблюдават, и прошепна:

— Не мога да ви помогна.

— Устата на Лена беше запушена, затова не е могла да вика.

Едно мускулче на бузата ѝ потрепна. Тя прибра кичур коса зад ухото си.

— Той е пробощдал плътта ѝ, докато вие сте спали само на няколко метра от тях.

— Не съм била там.

— Не сме сигурни за часа на убийството, значи...

— Не съм била там.

— Лена е като призрак. Никой не иска да говори за нея. Не мислите ли, че след всичко, което е преживяла, заслужава повече внимание?

Наташа се втренчи в пода, сякаш го виждаше за пръв път.

— Мислите ли, че Лена ще е последната жертва?

Наташа вдигна глава и на лицето ѝ се изписа страх. Фийлд се обърна, видя един мъж да се качва по стълбите и веднага позна Лу Хуан. Беше по-нисък, отколкото изглеждаше на снимките, и ръцете му

бяха скрити под дълга копринена мантия. Лицето му беше кръгло, грубо и грозно, косата му — сплетена на плитка. Дори на слабата светлина Фийлд забеляза пъпчивата му кожа, която му бе спечелила прякора. Придружаваха го двама едри руснаци с къси руси коси и черни костюми. Китаецът вървеше самоуверено, привличаше вниманието на клиентите, но сякаш не ги забелязваше.

Наташа се беше обърнала към него, сякаш привлечена от някаква неустойима сила. Бе пребледняла като мъртвец и изглеждаше странно красива и уязвима. Без да продума на Фийлд, се приближи до Лу. Той седна на една маса срещу дансинга, явно запазена за него, а Наташа се настани на стол до него. Не се поглеждаха и не продумваха и едва след няколко минути Фийлд разбра.

Тя седеше с изпънат гръб, като кукла. Ролята ѝ беше само да му прави компания, като скъп трофей.

Хората дискретно се обръщаха към тях. Сега Лу удостои един-двама с кратки кимвания.

Чарлс Люис се приближи към масата им и един келнер побърза да му дръпне стола, за да седне. Лу се обърна към него и лицето му се оживи; главата му бе на нивото на рамото на англичанина. Приличаха на стари познати. Не обръщаха никакво внимание на Наташа, която гледаше втренчено дансинга.

Фийлд не можеше да помръдне, бе загубил способността да разсъждава. Повдигаше му се.

Люис жестикулираше с дясната си ръка, сякаш наблягаше на нещо. Лу го изслуша безстрастно, после кимна.

Вдигна глава и огледа салона. Люис запали цигара и кръстоса крака.

Лу се изправи и обиколи масата. Наташа също стана, приближи се до него и красотата ѝ сякаш бе помрачена. Той я хвана под ръка.

Слязоха на дансинга и се прегърнаха. Главата на Лу достигаше едва до гърдите ѝ и когато затанцуваха, Фийлд почти не го виждаше.

Той потърси погледа на Наташа, но тя сякаш не го забелязваше. Другите двойки им бяха направили място, но се стараеха да не ги гледат; посетителите около масите бяха подновили разговорите си.

Лу и Наташа отново се завъртяха и Фийлд забеляза дебелия му ръка, обхванала талията ѝ.

Младежът се беше втренчил в тях като хипнотизиран. Музиката спря и Лу Хуан се върна на място. Наташа седна до него и отново се загледа разсеяно в една точка.

Фийлд се приближи до двамата телохранители, които се бяха оттеглили при вратата, и се бутна в единия. Мъжаката го изблъска и изпсува на руски.

Фийлд действа светкавично. Руснакът се наведе, но младежът го удари в устата и той падна върху момичето с цигарите.

Другият телохранител понечи да извади оръжието си, но Фийлд измъкна револвера си преди него. Докато търсеше значката си, Люис се приближи.

— Стига, момчета... — Той смъкна револвера на Фийлд и се обърна към руснаците. — Полиция. Запазете спокойствие.

Преди те да реагират, Люис хвана Фийлд за ръката, дръпна го към стълбите и го изведе на улицата. Лу и Наташа сякаш не забелязаха нищо.

Люис спря под един мъждукащ газов фенер и се втренчи във Фийлд. След горещината на „Маджестик“ тук бе приятно прохладно.

— Боже мили! — измърмори Люис.

Фийлд го изглежда безизразно.

— Чакай тук.

Люис влезе в нощния клуб. Фийлд се канеше да си тръгва, когато той отново се появи и нареди:

— Ще влезеш, ще се извиниш, ще наведеш глава и ще изчакаш да заговори. Ако мълчи, си тръгваш.

— Не смятам...

— Ще правиш каквото ти казвам, иначе заминаваш с първия кораб за Англия.

Фийлд побесня от това отношение:

— Значи ще се кланяме на един бандит?

— Не *ние*. *Ти* ще му се кланяш. Ти си младши детектив и току-що обиди един от най-изтъкнатите бизнесмени в града. Трябва да се извиниш публично.

— Бизнесмен ли стана вече?

— За теб — да.

— Нямам намерение да пълзя...

— Надут глупак. Помагам ти само защото уважавам вуйчо ти. Затова не се инати повече и прави каквото ти казах.

Фийлд го изгледа втренчено, но се върна в „Маджестик“. Оркестърът още свиреше, но на края на стълбището го чакаше нервен китаец с черен костюм — управителят на заведението, предположи Фийлд. Той го заведе зад червена кадифена завеса в малък частен салон. Когато влезе, вратата се затръшна зад него.

Двамата почервенели от гняв телохранители стояха до Лу. Наташа седеше в ъгъла с наведена глава. Лу бе пхнал ръце в широките ръкави на мантията си. Очите му блестяха от ярост, Фийлд никога не беше виждал такъв човек, роден сякаш само за да руши и убива.

Не смееше да погледне Наташа, но се смущаваше от присъствието ѝ. Сърцето му биеше лудо, дланите му се потяха, мислите му бяха объркани.

— Име? — попита единият руснак.

— Фийлд.

— Малко име?

— Ричард.

— Полицай ли си?

— Да.

— Кой отдел?

— С1.

— Специалния?

— Да.

— Мислиш, че хората ми са комунисти? — попита Лу с нисък, монотонен глас, едва сдържайки гнева си.

— Не, разбира се, че не. Моля за извинение.

Настъпи мълчание.

— Беше случайно — добави Фийлд.

— Не, господин Фийлд, беше грешка. — Лу не изглеждаше умиловителен от извинението на англичанина. — В Шанхай добрата репутация на полицията е много важна. Не можете да си позволите грешки. — Той въздъхна. — Приятели ли сте с господин Люис?

— В известен смисъл.

Лу се намръщи.

— Да, приятели сме.

Изведнџ китаецџт извади ръцете си от ръкавите, стисна десния си юмрук и отново го разтвори, сякаш показваше с каква лекота може да смачка всичко, което поиска.

— Кџсметлия сте, че имате такива приятели.

— Да.

Фийлд се опита да избегне погледа му. Видя отражението си в голямото огледало сџс златна рамка над малџк бар в дџното на стаята.

— Живеем в размирни времена — отбеляза Лу. — Всяка грешка... — Наклони главата си на една страна. — Всяка грешка се плаща сџпо. — На Фийлд му се стори, че леко кимна кџм Наташа. — Постџпихте много глупаво.

Младежџт с мџка прошепна „да“.

— Махайте се сега от очите ми — процеди през зџби Лу.

Махна леко, за да отпрати англичанина.

Руснакџт го изблъска кџм вратата.

* * *

Люис чакаше навџн.

— Това не ти е Англия, Ричард.

— Щџ го оставим да прави каквото си иска, така ли?

Люис извади сребърна табакера от дџоба си, запали цигара и му предложи.

— Слушай, приятел, винаги печели най-търпеливият, ако ме разбираш.

Един келнер излезе от клуба и подаде на Фийлд шапката му.

— Ти си умен младеж — продължи Люис. — Щџ се справиш. — Засмя се с цигара в уста. — Може би един ден ще можеш да си позволиш Наташа, ако вече му е писнала и още си струва да спиш с нея... Шегувам се, старче.

— Изглежда, добре се разбираш с Лу.

Лицето на Люис помръкна.

— Надявам се, че не намекваш това, което си мисля, Фийлд. Уверявам те, че щях да сџм най-щастливият човек, ако Лу го нямаше, но докато не намерим начин да го отстраним, няма смисъл да

създаваме излишно напрежение. По-добре не се съпротивлявай срещу онова, което не можеш да промениш.

— Това може би е твоята философия, но аз не я приемам.

— Тогава животът ти тук ще бъде много труден, младежо.

* * *

Фийлд не можа да заспи. В стаичката беше задушно. Той лежеше неподвижно, загледан в тавана. Комарите не признаваха мрежи и отрови и в полумрака той ги наблюдаваше как се събират в ъглите.

Обърна се на една страна и отново се опита да се абстрахира от шума в съседната стая.

Той се усили и нещо — навярно главата на Прокопиев — се фрасна в стената. Прозвуча тихо пъшкане, после приглушен писък и познатият шум от юмручни удари. Фийлд скочи на крака и стисна юмруци.

Притисна кокалчетата си до челото и се опита да запуши ушите си, но посетителката на Прокопиев заплака и руснакът започна да я налага по-силно.

Фийлд скочи на леглото, задумка с юмруци по стената и закрещя:

— Млъквайте, мамка ви!

Ударите спряха и плачът на момичето премина в приглушено хлипане.

— Пази тишина, Прокопиев — повтори Фийлд и се отпусна в леглото.

Прокопиев заговори на момичето грубо на руски и след няколко минути Фийлд я чу как се облича. Прокопиев сигурно ѝ плащаше.

Тя си тръгна и потропването на токчетата ѝ се отдалечи по коридора.

— Намери си някоя да те изучука, глезено англичанче — изкрещя руснакът, но Фийлд не отговори.

Затвори очи, но сърцето му биеше силно.

Спомни си страха в очите на Наташа и думите на Марецки, че Лена не е първата жертва и вероятно няма да е последната. Защо не беше споделил с Капризи? Трябваше да ускорят издирването.

Фийлд с нетърпение зачака настъпването на новия ден.

17.

Когато американецът дойде на работа, Фийлд го чакаше при бюрото му. Капризи остави коженото си куфарче и закачи шлифера си на закачалката в ъгъла.

— Виж ти. Мислех си, че идвам рано, но това... Откога ме чакаш?

— Не можах да спя.

— Стига, бе. Виждам, че не си могъл и да се обръснеш.

— Забравих.

— Искаш ли малко работа?

— Мислех си...

— Успокой топката. — Капризи вдигна пръст. — Първо ме изслушай. В духа на славеция се с прекалено голяма натовареност и прекалено малки заплати Криминален отдел, за разлика от твоя, двамата с Чен сега трябва да водим и разследването на въоръжения обир от вчера. Освен това...

— Работата е спешна.

— Кой казва? Ще се върнем на случая „Орлова“, но...

— Не можем да чакаме толкова.

— *Ние* ли не можем?

Капризи се обърна и си наля чаша преварена вода от каната в ъгъла.

Фийлд извади ръцете си от джобовете.

— Лена не е първата и няма да е последната.

— Така ли било?

— Според Марецки това не е първият случай и убиецът ще търси нови жертви.

— Стига да се ограничава с руски проститутки, няма проблеми.

— Говориш като Соренсън и Прокопиев.

Капризи стисна зъби:

— Внимавай, полярна мечко. Претоварени сме и този случай може да почака.

— Не може.

— Слушай...

— Видях те в апартамента на Лена Орлова и в китайския град. Защо се наложи Чен да те удържа?

— Не се меси, полярна мечко.

— Какво стана със Слъгър?

— Казах да не се месиш.

— Хомосексуалист ли беше?

Фийлд погледна Капризи в очите. Американецът се приближи към него и изсъска:

— Слъгър беше два пъти повече мъж, отколкото ти можеш да бъдеш някога.

— Лу има пръст в смъртта му, нали?

— Слъгър си падаше по мъже, тук си прав. Добре, щом се интересуващ, ще ти кажа. Никой не подозираше, аз, жена му, децата му, но Лу беше научил по някакъв начин. Както ти казах, започнахме акция срещу пушалните на „Фучоу“. Лу беше бесен, конспираторите се бяха уплашили, а Слъгър не позволяваше да го купят, затова го удариха под пояса. Бяха му направили снимки. Слъгър не се поддаваше на изнудване и реши да напусне. Изпрати жена си и сина си за Англия, но когато слизали в Хонконг, някакви мъже с черни шлифери ги пресрещнали и дали на момчето снимка, на която баща му прави секс с друг мъж. Слъгър се застреля в главата.

— Съжалявам.

— Не, не ти пука. Изобщо не си го познавал.

— Това не ми пречи да съжалявам.

Капризи се обърна да напълни чашата си и едва тогава Фийлд забеляза, че Чен е влязъл в стаята.

— Фийлд иска да продължим разследването по случая „Орлова“ — каза му американецът.

Чен вдигна рамене.

Капризи се обърна към Фийлд:

— Какво стана с отпечатъците?

— Сега ще слеза да проверя.

— Какво друго?

— Според Марецки тук не е имало такива случаи, но какво ли е положението във Френската концесия?

— Нали ги пита.

— Да, но ако са корумпирани, както се говори, сигурно са го излъгали и са скрили някои подробности.

Капризи се намръщи.

— Убийствата винаги се отразяват в пресата — обясни Фийлд.

— Жандармерията може да скрие някои подробности, но все трябва да даде някаква информация.

Колегата му не изглеждаше убеден.

— Ако намерим информация за убийства, дори малко напомнящи на това, след кратко разследване може да открием връзката. Вероятността не е голяма, но ако попаднем дори на един подобен случай, вече ще можем да твърдим, че има зависимост.

Капризи извади бележника и молива си и записа: „отпечатъци“. Погледна Фийлд:

— Ами фабриката и пратките с шевни машини?

Фийлд се обърна към Чен:

— Да не е за прах в очите? Сигурни ли сме, че има връзка между убийството и бележника?

— Защо е криела бележника? — попита Капризи.

Китаецът се приближи и обясни:

— Лена е била момиче на Лу. Фабриката е свързана с негова престъпна дейност. Отидох вчера там и всички бяха изплашени... директорът отсъстваше.

— Снощи видях Лу и Чарлс Люис заедно. Изглеждат добри приятели.

— Къде? — поинтересува се Капризи.

— В „Маджестик“.

— Какво правеше там?

Фийлд се изчерви.

— Опишване на терена, ясно. Люис е най-едрата риба, която можем да хванем, нали, Чен?

Китаецът поклати глава.

— Люис няма никаква връзка с Лу, нали? — попита Фийлд.

— Поне доколкото знаем.

— Възможно ли е Люис да е замесен... с онова, което става във фабриката?

— Всичко е възможно — отвърна Чен, — но ако тези пратки са толкова важни, зад тях най-вероятно стои някой по-нисш служител на „Фрейзърс“.

— Лена е била собственост на Лу — повтори Капризи. — Трябва да е бил той.

Китаецът отново вдигна рамене:

— Той обича момичета. Несъмнено е била негова, но ако не му е била фаворитка, значи я е използвал за друго. Може да е била шпионка, част от информационната му мрежа или пък да я е давал на други.

— Не съм специалист по недвижима собственост, но апартамент в „Щастливи времена“ с балкон към хиподрума сигурно струва доста — отбеляза Фийлд. — Предполагам, че има много по-евтини начини за шпиониране на Бородин.

Колегите му се съгласиха.

— Освен това убиецът със сигурност е знаел, че това момиче е от контингента на Лу. За да го убие, трябва да е бил абсолютно сигурен, че няма да има последствия.

Капризи изцъка с език:

— Чен, Лу наистина ли би оставил някоя от жените си да спи с друг? Искам да кажа, не тълкуваме ли погрешно всичко? Човек като него би ли давал изобщо момичетата си на други мъже?

— Възможно е. Ако беше наложница, в никакъв случай, но случаят не е такъв, затова нещата не са толкова ясни. Той... Той е китаец. Лесно го разбирам, но не мога да го обясня.

— Опитай.

Чен въздъхна:

— Рускините... Вижте, Лу е китаец. Ако има наложница китайка, някой само да я погледне, може да се смята за мъртъв. Няма спор по това. Китайците се закрилят взаимно. С рускините обаче е различно... Нещата са по-сложни. Рускините спадат в отделна категория. Той ги държи, спи с тях, но няма толкова... условности. Не ги държи така изкъсо. Използва ги и за други цели. Може да ги отпуска като подарък на един или друг мъж. Понякога, ако са много красиви, ги използва за представителност. За него парите са нищо. Може да ги посещава в апартаментите им, но по-вероятно да ги кара да ходят при него, когато поиска. При фаворитките е различно. Ако го унижат пред

обществото, ако му изневеряват, ако шпионират за врага или не могат да изпълнят онова, което иска от тях, тогава ги екзекутира.

Чен изглеждаше убеден, че е разтълкувал правилно положението на Лена.

— Лу обаче в никакъв случай не би позволил някой да спи безплатно с момичетата му, нали? Този руснак, приятелят на Лена например, какво е неговото положение? Тази връзка е много опасна за тях. Лу може да си затвори очите — какво му пука? Това са руснаци. А може би ще се ядоса. Ако жената е хубава, негова любимка, става опасно. Може веднага да я убие. Ако не е толкова важна за него, може да се направи, че не е видял... няма смисъл да си хаби стоката. Всеки случай е различен. Но, разбира се, може да реши и да я убие. Винаги може да я замени с друга. Рускините са евтини.

— Може би Краус е сгрешил — продължи Капризи. — Съседът отсреща казва, че Лу пристигнал в четири часа... може би я е убил тогава. Смъртта е настъпила в четири часа.

Фийлд си спомни разговора с Наташа от предната вечер и изказа предположението, че тя е била в сградата по време на убийството. Замисли се за прибързаното отричане от нейна страна.

— Миналата година Краус сбърка за онова китайтец — съгласи се Капризи, Фийлд се намръщи, но американецът махна в знак, че не му се обяснява сега, — но ако Лу е убиецът, трябва да е действал твърде бързо.

— Не му е било нужно толкова много време — възрази Чен.

— Да я завърже?

— Минута-две.

— Значи е бил ядосан. Научил е за връзката ѝ със Сергей, така ли?

— Сергей е жив. — Чен се усмихна и вдигна вежди. — Освен това Марецки е прав. Толкова много рани... — Той се престори, че нанася удари с нож. — Толкова гняв.

— Той изпитва удоволствие от това.

— Добре, защо тогава го е направил тук? Защо не във Френската концесия? — попита Фийлд.

Капризи и Чен го изгледаха. Настъпи продължително мълчание. След известно време американецът каза:

— Не споменавай за това пред никого, Фийлд. Ако се получат вещественни доказателства, съвпадения на отпечатъци или други документи, няма да ги държим тук. Ще ми даваш всичко и ще го пазя в апартамента си. Ясно ли е?

Чен гледаше Фийлд, сякаш беше идиот.

Асансьорът спря на етаж. Маклауд дръпна металната решетка и бавно влезе в стаята. Носеше дълъг сив шлифер, кафява шапка и черно кожено куфарче с потъмнели месингови закопчалки. Отиде в ъгъла и си наля чаша вода.

— Така е по-добре — отбеляза, когато свали шапката и избърса потта от темето си. — Добро утро, господа.

Капризи седеше на бюрото си. Издърпа един стол и качи краката си на него.

— Фийлд иска да се съсредоточим върху издирването на убиеца на руския — обясни на Маклауд.

Началникът го изгледа мрачно:

— Когато стане шеф на отдела си, да прави каквото иска.

— Според Марецки ще има още.

Маклауд влезе в кабинета си, свали шлифера, остави го на закачалката и отново се появи на вратата.

— Още какво?

— Жертви. Убийства.

— Какво го кара да мисли така?

— Смята, че има цяла поредица от случаи. Вероятно във Френската концесия. И че ще последват още убийства.

Маклауд въздъхна. Отпи глътка вода и каза:

— Добре, дайте предимство на случая, но да знаете, че имаме прекалено много работа.

— Може да има връзка с Лу. Може би е изпуснал нервите си.

Шотландецът се замисли:

— Добре, потърсете няколко дни, да видим какво ще излезе. Фийлд, имаш ли минутка?

Фийлд влезе в кабинета на началника. Маклауд затвори вратата и на лицето му веднага се появи усмивка. Младият мъж седна срещу него.

— Как е? Ричард, нали?

— Да.

— Справяш се доста добре за новак.

— Е, не знам...

— Самоуверен си и това ми харесва.

Фийлд не се сещаше какво да каже.

— Според Капризи си надежден.

— Това...

— Той умее да преценява хората — прекъсна го Маклауд, като избягваше да го поглежда в очите. — Навремето се занимавах с обучение на млади полицаи. Беше преди да постъпя в Криминалния.

— Доста по-безинтересно е.

— Да. — Маклауд се загледа зад Фийлд, сякаш виждаше през него. — Знам, че има чудесни преподаватели, но не съм сигурен... — Началникът кихна и издуха носа си. — Не съм сигурен, че подготвят новобранците за съществения неща, ако ме разбираш правилно.

— Мисля, че да — излъга Фийлд.

— Ти си способен младеж. От добро семейство и така нататък.

Фийлд не беше сигурен, че се очаква да отговори нещо.

— Искам да знаеш какво става тук, за да си подготвен.

— Да, сър.

— С Грейнджър невинаги се разбираме, но сме колеги и може би не е добре да говоря така, но мисля, че е важно... Чувствам се задължен да споделя разбиранията си с надежден човек като теб.

Фийлд кимна.

— Грейнджър приема Лу за даденост и смята, че трябва да се отнасяме разумно към него, тоест да го приемаме, дори да правим компромиси. Всеки има право на мнение. Аз обаче смятам Лу Хуан за зло, което трябва да бъде изкоренено. Докато той действа безнаказано, нямаме шанс да се справим с престъпността. — Маклауд го погледна. — Лу има дълги пипала.

— Да.

— Пуснал ги е дори в тази сграда.

— Капризи ми каза.

— Обясни ли ти?

— Да.

— Сигурно не е лесно да разбереш.

— Мисля, че вече разбирам.

— Добре.

Маклауд нервно подръпна златното си кръстче. Явно не се сещаше какво друго да каже. Отново напомни на Фийлд за баща му — макар че му внушаваше уважение.

— Добре — повтори началникът. — Струва ми се, че поне на теория си разпределен към моя отдел. Затова реших да си изясним нещата.

18.

Фийлд нямаше търпение да продължат с разследването, но за съжаление Капризи и Чен имаха и други задачи. Докато ги чакаше, секретарката на Грейнджър се обади в отдела, за да го повика. Той бе забравил, че трябваше да придружи началника си до квартал „Хонкю“.

Грейнджър бе в лошо настроение.

— Добро утро — поздрави, когато Фийлд се качи в новия му жълто-сив шевролет.

Имаше меки кожени седалки и полирана орехова облицовка. Когато се наведе да извади едно камъче, забило се в дупка на подметката му, младият мъж забеляза колко скъпи дрехи носи началникът му.

Когато минаваха по „Бънд“, покрай хонконгско-шанхайската банка, Грейнджър извади малка бутилка уиски от барчето, вградено в преградата зад шофьора. Фийлд отказа.

Минаха по Гардън Бридж, водата под стоманената конструкция гъмжеше от лодки. Мъглата се беше вдигнала, но още бе горещо, облачно и задушно.

При съветското консулство шофьорът изсвири силно на една друга кола, след това навлязоха в тесните улички около пазара на Хонкю. Тук надписите бяха на японски, макар че европейец не би забелязал разликата.

Фийлд никога не беше идвал в участъка на Хонкю — сградата бе претъпкана, но добре организирана. Полицаяте бяха предимно японци и китайци и всички прекратиха разговорите си при влизането на Грейнджър.

Инструктажът премина като онзи, на който Фийлд бе присъствал предния ден, и нямаше въпроси. След това пиха саке с японеца, представляващ Специалния отдел в участъка. Грейнджър говори още за Бородин, сипеше обиди по негов адрес и беснееше, че дипломатическият имунитет на руснака му позволява да изпрати

децата си в американския колеж и да има любовници в няколко апартамента из целия град.

На връщане с колата Грейнджър отбеляза:

— Чарлс ми каза, че снощи е имало неприятности в „Маджестик“.

— Беше случайно.

— Слушай, не прави повече глупости — усмихна се началникът.

— Не можем да си позволим да пострадаш преди мача този следобед.

Фийлд съвсем беше забравил за това.

— Вие не играете ли вече? — попита.

— Не.

— Но сте играли?

— Можех да вляза в националния отбор на Ирландия. — Грейнджър понижи глас. — Ако не беше тази война.

— Световната или...

— Войната за независимост. Ирландската война. Въстанието, както го наричат в Англия. Сега ставам само за треньор...

— Бяхте ли приятели с Майкъл Колинс?

Началникът го изглежда изпитателно:

— Да.

— Как се озовахте тук, ако сте се били против англичаните?

— Отидох в Ню Йорк за оръжие, после срещнах едно момиче.

— Жена ви ли?

Грейнджър се усмихна:

— Не.

— Говори се, че комисарят щял да се пенсионира.

— След месец.

— Мислите ли...

— Ако Маклауд заеме мястото му, с нас е свършено.

— Градският съвет, изглежда, е на ваша страна.

— Не бъди толкова сигурен.

Колата спря пред хотел „Катей“ и Грейнджър погледна изпитателно Фийлд:

— Имам среща.

— Ще слеза с вас.

— Шофьорът може...

— Не, няма нужда. С Капризи се разбрахме да се срещнем в библиотеката.

Грейнджър присви очи и той добави:

— Нищо особено.

Слязоха и Грейнджър оправи костюма си. Фийлд се почуди кога ще е готов неговият.

— Не подценявай Маклауд — предупреди го началникът, докато палеше цигара. — Не се движи сред висшите кръгове, но умее да убеждава. Сигурен съм, че вече е говорил с теб...

— Да.

— Полицайте не са мисионери. До гуша ми е дошло от поученията му.

— Изглежда убеден в онова, което говори.

— Така ли мислиш? Да не си се хванал на въдицата му?

— Не, просто ми се стори, че искрено вярва в онова, което казва.

Грейнджър се оживи. Хвърли цигарата на земята, стъпка я и разпалено заговори:

— Не харесвам Маклауд. Ако стане комисар, това ще е катастрофа за полицията, за града и за мен лично. Ще бъдем изправени пред открита конфронтация, при която не можем да спечелим. Замисли се. Огледай се. Да се правят опити за ограничаване на влиянието на Лу в Селището? Абсурд. — Той размаха пръст. — Това е Китай. Трябва да приемем, че за навлизане на цивилизацията в тази страна е нужно повече време, отколкото ни се иска. Дотегнало ми е да ме карат да се чувствам като престъпник, задето не споделям нечий консервативни виждания. Време е да си избереш приятели.

Фийлд си спомни срещата с Лу, неудобството и гнева, които бе изпитал.

— Лоялността е едно от малкото ми качества.

— Това ми харесва Фийлд. — Грейнджър постави ръка на рамото му. — Ти си добър и способен младеж, убеден съм в това. — Обърна се към хотела. — Всички сме в една игра.

Пиколото излезе да го посрещне и Фийлд отново се почуди какво ли е да си един от най-богатите хора в Шанхай. Представяше си стаите в „Катей“ като по-модерни от тези в шанхайския клуб, обзаведени с кожа и стъкло. Беше чувал, че там крановете на чешмите били златни. Знаеше се, че вътре човек може да получи всичко в стаята си.

Той погледна тесния коничен покрив и терасата около него. Някои от гостите стояха облежнати на парапета и гледаха към реката. Зад колата на Грейнджър спря друга и от нея слезе жена с кремава пола. Тръгна към хотела и шофьорът я последва с кутия за шапки в ръка.

Фийлд реши да влезе и да разгледа. Кимна на пиколото, като почти очакваше, че ще го спре. Не беше свикнал с такова обкръжение. Вътре беше прохладно, мраморният под — безупречно чист. Той бавно мина по дългия коридор между саксии с декоративни растения и влезе във фойето.

Както очакваше, беше модерно, с балконче над летящата врата към стайте и таван с позлатени орнаменти. На стената зад рецепцията висяха цял ред часовници, показващи часа в различни градове.

Вниманието на Фийлд бе привлечено от привлекателна руса жена, седнала в един фотьойл. Смееше се заразително и му напомни за Лена Орлова. Кавалерът до нея беше Грейнджър.

— Мога ли да ви помогна? — попита едно пиколо.

— Ами... — Младият детектив отстъпи няколко крачки, за да не бъде забелязан. — Не. Просто търсех един човек, но го няма. Благодаря.

— Искате ли да оставите съобщение?

— Не, благодаря.

Фийлд излезе, пресече улицата и мина покрай сградата на митницата.

Момичето в хотела сигурно бе от любовниците на Грейнджър.

Фийлд се нуждаеше от пари, но в хонконгско-шанхайската банка имаше много хора. Таванът на главния салон бе с пищни витражи. Покрай стените бяха наредени статуи в древноримски стил. Три от тях носеха надписи: „Сапиенция“, „Фидес“ и „Пруденция“ — мъдрост, доверие и предпазливост.

Отляво мъже и жени се бутаха пред две големи черни дъски. Върху едната бяха написани цените на ценните книжа при затварянето на борсата на Уолстрийт. На водещо място бяха „Бодуин Локъмotive“ и „Ридинг“. Малки плюсове показваха, че акциите на двете фирми са имали леко покачване през деня. На другата бяха представени цените на шанхайската фондова борса. До всяка от дъските стоеше по един

служител, който изтриваше цифрите и записваше нови стойности, диктувани им от друг колега в дъното на помещението.

Фийлд погледна часовника си. За срещата с Капризи и Чен в Централната библиотека беше рано.

Редът му приближаваше. Дребен китаец, чиято глава едва се показваше над гишето, спореше с касиерката. Фийлд заразглежда таблото с валутните курсове, закачено зад решетката на гишетата.

Когато обслужваха човека пред него, младежът взе бележка и я попълни за теглене на трийсет шанхайски долара. Отново погледна таблото с курсовете и се опита да изчисли заплата си в британски лири.

Щом му дойде редът, Фийлд се усмихна на чиновничката и ѝ подаде бележката.

— Дайте ми и извлечение от сметката, моля.

Момичето взе формуляра, стана и отиде при шкафове покрай стената зад решетката. Провери номера и се скри в някаква стаичка.

Върна се с бежова делова книга и прокара пръст по редовете, после взе листче, написа му сумата, която имаше на сметка, и му го подаде. Започна да брои парите за тегленето. Фийлд погледна числото на листчето.

— Сигурна ли сте, че това е моята сметка?

Тя погледна ведомостта.

— Господин Фийлд, нали?

— Да.

Тя кимна.

— Имало ли е постъпления?

Тя провери:

— Днес има две вноски. По двеста долара.

— Две вноски?

— Да.

— И двете са по двеста долара, така ли?

— Да.

— Общо четиристотин?

— Да.

Тя го изгледа, сякаш беше най-глупавият човек, когото виждаше.

— Първата... трябва да е заплата ми. Какъв е източникът?

— Превод от полицейското управление.

— Добре. А втората вноска...
— В брой.
— Пари в брой?
— Да, внесени на ваше име.

* * *

Фийлд едва сдържаше вълнението си. Навън леко ръмеше. Допълнението, за което му беше говорил Грейнджър (по всяка вероятност парите бяха дошли от него), всъщност удвояваше заплатата му. За пръв път в живота си младежът можеше да харчи, без да се замисля. Можеше да си купи нови обувки, да почерпи някого в ресторант... и да пие нещо в „Маджестик“. Можеше да спести, да изпрати пари на майка си. Да ѝ осигури въглища за тази зима.

Помисли си, че това допълнение е твърде щедро и може би със съмнителен произход, но побърза да потисне скрупулите си. Заплатата му беше мизерна и ако Грейнджър ценеше хората си, логично бе да ги подпомага.

След няколко минути вече изкачваше тичешком широкото каменно стълбище на библиотеката на нанкинското шосе. Влезе във фойето, което бе просторно почти колкото банковия салон, от който идваше. Един библиотекар се беше покачил на висока стълба и сваляше някаква книга от последния рафт. Каталогът беше срещу входа и над него висеше надпис на английски и китайски.

Скромна китайка се приближи и Фийлд извади служебната си карта:

— Специален отдел.

Тя пребледня, сякаш щеше да припадне, и той ѝ се усмихна окуражително:

— Бих искал броевете от последните шест месеца на... Имате ли писалка? — Тя изтича при главното гише и донесе писалка и лист хартия. — ... „Норт Чайна Дейли Нюз“, „Шанхай Таймс“, „Ивнинг Поуст енд Екоу“, „Ивнинг Меркюри“ и „Журнал дьо Шанхай“.

Той седна при една от дългите дървени маси и зачака.

След двайсетина минути, придружена от носач с мръсна сива риза, библиотекарката докара вестниците с малка количка. Фийлд ѝ

благодари и погледна кожените подвързии с гравирани златисти надписи.

Започна с последните броеве на „Норт Чайна Дейли Нюз“, които още не бяха подвързани и стояха в картонена кутия. Взе броевете от седмицата преди убийството на Орлова.

Повечето от заглавните страници бяха пълни с реклами за всичко, от мухоловки до сапуни за бръснене. „Не се тревожете от пълчищата комари — гласеше една. — Те няма да ви безпокоят, ако използвате «Ексекс». Само по 4\$ за флаконче в луксозните дрогерии.“ Само за богатите, помисли си той.

Вниманието му бе привлечено от малко съобщение в лявата колона: „Прохладна и удобна, добре обзаведена къща с три спални се дава под наем за три месеца. Градина, тенис корт, гараж, централно разположение във Френската концесия, близо до Френския клуб.“ Фийлд се облегна назад. Не се споменаваеше цена, но колко ли беше наемът за такова жилище? Ако месечното допълнение към заплатата му се увеличи още малко, щеше да си го позволи и пак да му останат пари, за да изпраща на майка си. Щеше да има за кола, шофьор и двама прислужници.

Фийлд се опита да не мисли за новото постъпление в сметката си.

Продължи да преглежда заглавията: „Война в Хунан“ и „Червените настъпват на север“. Зачете една статия по-надолу — „Гоминдан и комунизъм“. „Кантон, 17 юни. Генерал Чан Кайши заяви, че не симпатизира на «червените». Най-влиятелният от лидерите на Гоминдана открито и енергично обяви, че не поддържа комунистите.“

Вестникът обаче не отразяваше връщането на Бородин.

Фийлд преглеждаше статиите последователно, но имаше толкова много малки съобщения, че му беше необходимо доста време. Пръстите му почти веднага се изцапаха с мастило и оставяха размазани отпечатыци по всяка нова страница.

Попадна на заглавие „Спад при самоубийствата сред руснаците“. „Главният съдебен лекар събщи за спад при самоубийствата сред руснаците в Селището през първата половина на тази година от 12 на 9. Във Френската концесия се наблюдава подобна тенденция: от 25 на 22.“ Фийлд прочете статията. После продължи с по-старите броеве и скоро забрави за какво прави всичко това. Когато Капризи и Чен

дойдоха, гледаше снимка на херцогинята на Йорк с новородената ѝ дъщеричка Елизабет. Двамата полицаи седнаха срещу него.

— Нещо интересно? — попита Капризи.

— Мисля, че ако е имало подобни случаи, са ги писали като самоубийства.

— Ако стилът е същият, другите момичета също би трябвало да са наръгани с нож. Дори френската полиция не би представила такова нещо като самоубийство.

— Защо?

— Какъв смисъл има? Така рискуват да попаднат на недоволен роднина, който ще им докара неприятности. По-добре да оставят разследването в задънена улица. — Капризи се залюля на задните крака на стола си. — Ако има други случаи, би трябвало да са споменати като убийства, но с неясни или недостатъчно подробности. Взе ли китайските вестници?

Фийлд поклати глава и Капризи кимна на Чен.

— Знаеш ли френски? — попита Фийлд.

— Само италиански.

Фийлд стана и взе купчинка вестници. Остави ги на масата и от тях се вдигна прах.

— Заеми се с „Меркюри“.

Зачетоха се мълчаливо.

Фийлд попадна на друга статия за Лу Хуан. Имаше негова снимка непосредствено над друга — на новия ирански шах със сина му. За разлика от тази на иранеца обаче, фотографията на Лу бе тъмна и неясна. Статията отразяваше „поредното дарение на изтъкнатия общественик“, Фийлд се ядоса. Дарението беше за сиропиталището „Сестри на милосърдието“ и го правел, защото обичал децата и искал да осигури на сирачетата онова, което той не бил получил. Журналистката явно се възхищаваше от богатството и влиятелността на Лу. Фийлд смяташе да не се задълбочава в съдържанието, когато попадна на заключителните думи: „Аз съм китаец! — казал Лу. — Винаги си водя подробно счетоводство. Имам записки за всичко. Пазя ги на най-сигурното място — у дома. Винаги знам кой ми е длъжен! И кой вече е платил!“

Фийлд погледна за миг Капризи, но продължи да преглежда вестниците. В съзнанието му се оформяше подозрение, но не

достатъчно ясно, за да го изкаже.

19.

Работеха търпеливо и мълчаливо, а времето летеше. Всеки път, когато вдигнеше глава, Фийлд установяваше, че е станало по-късно, отколкото си е мислел. Очакваше на Капризи да му омръзне, но американецът не спираше да чете и да си води записки. Чен седеше до него и преглеждаше китайските вестници.

Накрая на Фийлд му оставаше „Журнал дьо Шанхай“, а на Капризи — „Шанхай Таймс“. Фийлд не се чувстваше уверен във френския си, който бе изучавал като дете, но трябваше да опита. Отвори първия том подвързани вестници.

— Цигара? — попита Капризи и той кимна.

Тримата излязоха да пушат на входа на библиотеката.

— Би трябвало да е отразено, нали? — попита Фийлд. — Не е възможно престъпността толкова да е излязла от контрол, че убийството на жена да мине незабелязано.

Капризи всмукна продължително от цигарата си.

— Ще е отразено само ако е имало убийство.

— Подиграваш ли ми се?

— Не, идеята ти беше добра.

Американецът погледна Чен, който се съгласи, че не губят нищо, ако опитат.

— Ако беше престъпник, щеше ли да си водиш записки за всичко? — попита Фийлд.

Колегите му го изгледаха озадачено.

— Щеше ли да си водиш отчет за подкупите, пратките с наркотици и всичко, в което си замесен?

— Какъв отчет?

— Отчет на плащанията. Например „дадох толкова и толкова на френската полиция, в този и този ден пристигнаха еди-колко си наркотици от Индия или островите, разпределих ги там и там...“

Двамата му събеседници още го гледаха с недоумение.

— Престъпният бизнес е като всеки друг.

— Така е — съгласи се Капризи.

— Едрите риби сигурно си водят някакво счетоводство... особено тук, където всички са такива педанти.

— Счетоводител ли искаш да станеш? — попита Капризи.

— В известен смисъл вече съм бил.

— В какъв смисъл?

— Водех счетоводството на баща си.

Капризи изсумтя:

— Да не смяташ да обвиниш Лу, че укрива данъци?

Фийлд се усмихна:

— В бележника на Лена е записано, че плащанията са във ведомост номер две.

— Да.

— Преди малко попаднах на едно интервю с Лу. Хвали се, че си води записки за всичко и винаги знае кой му дължи пари.

— Тоест...

— Явно води отчетност за всички пратки и така нататък. Сигурно си записва кого е подкупвал и с колко. Лена вероятно е видяла тези записки.

— Искаш да кажеш, че ги държи някъде в дома си?

— В интервюто казва, че ги държи у дома. Сигурно не е удобно да ги пази в сейф, защото постоянно се налага да записва нещо, а и кой ще тръгне да му ги краде? Французите не представляват заплаха, а домът му е като крепост. Охранява се по-строго от банка. Единствените, които имат достъп, са жените му.

Капризи и Чен мълчаха.

— Ако се занимава главно с престъпна дейност, тези записки ще предоставят улики.

— Както сам спомена, Фийлд, той живее в Концесията.

— Да, но представете си, че се доберем до тях. Представете си, че има политическа воля за изправянето му на съд. Няма да е много трудно да го изобличим.

— Откъде знаеш, че има политическа воля?

Фийлд реши да не спори повече, но Капризи вече обмисляше идеята.

— Говори с Маклауд — каза американецът. — Остава обаче един основен въпрос. Как ще се доберем до тях?

Мълчаливо допушиха цигарите си.

— Маклауд толкова ли е решителен, колкото изглежда? — попита Фийлд.

— Упорит е като всеки шотландец.

— Знам, но не е речено...

— Иска да прочисти Шанхай, после да се прибере в родината и да стане свещеник.

— Мислиш ли, че ще успее?

— Сигурен съм, че църквата ще го приеме.

— Не, имах предвид...

— Знам какво имаше предвид, Фийлд. — Капризи се усмихна. — Ти как мислиш?

Той се поколеба, преди да отговори:

— Нищо не е невъзможно.

— Напълно си прав. Все пак този град е почти част от империята.

Фийлд се усмихна:

— Майната ти, Капризи.

Прекараха още двайсетина минути в преглеждане на вестници, преди Фийлд да намери онова, което търсеше. Кратък параграф на втора страница в „Журнала“ от първи май. Той сложи пръст на съобщението и се опита да преведе:

— Снощи полицаи откриха трупа на една... *антреньоз*... шантонерка, в Малката Русия. Според сведенията жертвата е била... прободена с нож у дома си.

Капризи издърпа вестника от ръцете му. Зачете се, като стисна носа си с пръсти, оставяйки размазано черно петно.

— Дори името ѝ не се споменава — отбеляза Фийлд.

— Запиши си датата. Сигналът трябва да е подаден в участъка в Малката Русия. Иди утре там и провери. Не се занимавай с френския криминален отдел, нищо няма да ни кажат. Опитай се да научиш подробности: колко пъти е намушкана, била ли е с белезници. Няма нужда да ти казвам какво да питаш. Най-добре да идеш сам. Измисли някакъв повод да прегледаш архива от този период.

* * *

Спряха срещу съветското консулство, прекосиха улицата под лекия дъждец и се приближиха до високата телена ограда. Сградата изглеждаше пуста.

Наблизо имаше две магазинчета — за подправки и железария. Между тях тясно стълбище водеше в редакцията на „Нов шанхайски живот“.

Минаха по коридор с купчини списания покрай едната стена и влязоха в малко помещение с пет-шест бюра. В един ъгъл седяха две машинописки и тракаха на клавишите.

Всички се втренчиха в тях. Двама мъже прекъснаха оживения си спор зад една остъклена дървена преграда, Фийлд веднага позна Бородин. Беше висок, слаб мъж със строго лице и къса черна коса.

— Мога ли да ви помогна? — попита той с лек американски акцент.

Фийлд се приближи и му показва служебната си карта:

— Ричард Фийлд, С1. Колегите ми, детективи Капризи и Чен са от Криминалния отдел.

Бородин бе висок колкото Фийлд, но по-слаб. Приличаше малко на Грейнджър. Носеше елегантен скъп костюм и лъскави обувки, но грубите му черти му придаваха враждебен и подозрителен вид.

— Тук не е извършвано престъпление. Ние сме редакция на законно списание, което се опитва да противостои на пропагандата на вашите вестници срещу съветската власт.

— Не се съмнявам.

— Ако не напуснете веднага, ще подам дипломатическа нота.

— Не знаех, че това място е под дипломатическа защита.

— Ако обичате...

— Господин Бородин, чуйте ме.

Руснакът замълча.

— Ваша сънародничка беше убита. Имаме причини да смятаме, че на няколко пъти е идвала тук.

Бородин се отдръпна и им направи място да минат зад преградата. Гледаше ги все така с подозрение. Хилавият мъж с кръгли очилца и вид на интелектуалец, който седеше зад бюрото, се изправи и се ръкува с полицаите, но без да се представи. Беше като двойник на Сергей. Покрай стените тук също бяха наредени купчини списания, освен зад бюрото на редактора, където висяха портрети на съветски

лидери. Фийлд видя Сталин, Каменев, Зиновиев, Ленин, но не и Троцки.

— Помните ли Лена Орлова? — попита англичанинът.

Редакторът погледна плахо Бородин, който явно щеше да говори от името на двамата. Фийлд вече разбираше защо Грейнджър толкова ненавижда този така наречен революционер.

— Орлова ли?

— Средна на ръст, руса, хубавичка — намеси се Капризи.

— От Казан — добави Фийлд.

Бородин вдигна рамене:

— Може да е била на някое заседание.

— Само на едно ли?

— Имаме доста посетители. Много хора не приемат начина, по който вашите вестници и списания представят Съветска Русия.

— Значи е идвала веднъж.

— Да.

— А Наташа Медведева?

Бородин отново вдигна рамене, сякаш името не му беше познато.

— Не може да не я помните — настоя Капризи. — Висока, тъмнокоса, много красива.

— Тук има много красиви рускини, господин полицаи.

— Забелязахме вече — отбеляза Фийлд и Бородин го изгледа мрачно. — Познавате ли Сергей Станиславович?

Бородин поклати глава. Фийлд се обърна към редактора:

— А вие?

— Присъствам на всички заседания — побърза да каже Бородин.

— Преди няколко дни бяхте на юг.

— Мога да говоря от името на персонала.

— Значи не познавате Станиславович?

— Не.

— Сигурно водите списък кой посещава заседанията ви. Имена, адреси...

— Разбира се, че не — възкликна възмутено Бородин. — Ако искате да тормозите онези, които не одобряват злостната ви пропаганда...

— Добре — прекъсна го Капризи. — Ясно.

— Станиславович, Медведева и Орлова са от Казан — продължи Фийлд. — Посещавали са ваши заседания и въпреки това твърдят, че не се познават добре. Станиславович твърди, че не е познавал никоя от жените в Русия.

— Вие в Лондон всичко ли знаете?

— Не, но...

— Ние в Москва също не можем да знаем всичко.

— Емигрантите често се събират — намеси се Чен с тих глас. — Тези хора са били близки и вие също ги познавате.

Бородин се втрени заплашително в китаеца.

Капризи се изправи. Нямаше смисъл да си губят времето.

— Благодаря, че ни отделихте от времето си, господин Бородин.

Когато излязоха на дъжда, американецът изсъска:

— *Проклет град!* — Извади цигарите си и погледна към консулството. — Никой няма да ни съдейства.

Фийлд нищо не каза. Снимката на Наташа Медведева, прегърнала сестра си и баща си пред родния ѝ дом, се беше запечатала в съзнанието му. Той добре си спомняше любовта, която личеше в изразенията им — може би защото това изглеждаше толкова далеч от отношенията в неговото семейство. Просто не можеше да повярва, че жената на снимката може да се свърже с хора като онези в редакцията, от която излизаха.

Когато се качиха в колата, Фийлд се облегна на прозореца и затвори очи. Спомни си лицата на родителите си, коленичили в църквата в някоя неделна утрин. Испита дълбоко, болезнено съжаление, че животът им не се е развил другояче. Вярно, не бяха лоши хора, а само несъвършени човешки създания, заслепени от своите стремежи: баща му се бе срамувал от начина, по който изкарваше прехраната си, и от социалното си положение и искаше все повече и повече; майка му очакваше нещо в замяна на любовта, за която бе жертвала бъдещето си.

За момент Фийлд запази спокойствие, но гневът към баща му скоро се върна. Отчаяните стремежи не бяха бreme, наложено от други, а въпрос на личен избор. Майка му никога не бе поискала нещо, тя просто чакаше някакъв израз на любов, защото без нея животът ѝ нямаше смисъл?

Човек сам определя стремежите си. Ако Албърт Дейвид Фийлд бе обуздал амбициите си и бе изисквал по-малко от семейството си, всички щяха да са щастливи.

Преди да се отърси от тези мисли, Фийлд мразеше баща си с предишната страст.

* * *

В Шанхай, както и в Европа, ръгби обикновено се играеше през зимата. Фийлд не се беше замислял за това, докато не влезе в съблекалнята на полицейския колеж. Докато обуваше черните шорти и дебелите си вълнени чорапи, той си спомни думите на Капризи, че мачът е нещо като изпитание за издръжливостта на двата конкурентни отдела на полицията. Предишната година един едър италианец беше припаднал заради жегата.

Фийлд не познаваше поне половината мъже в стаята и предположи, че повечето не са полицаи. Той се запозна с един набит ирландец от Белфаст, който се оказа от управата на хотел „Катей“, навярно приятел на Грейнджър.

Младежът завърза обувките си, влезе в банята и си наля вода от каната в тъгла. Изми си ръцете и се погледна в огледалото. Беше доволен, че се е подстригал предната седмица. Хубавото лице пред него изглеждаше непроменено, макар че се чувстваше състарен с няколко години.

Чудеше се какво си мисли Наташа, когато посещава заседанията на Бородин. При болшевиките той най-много мразеше фанатиците и твърдата им убеденост в собствената им правда.

Излязоха на игрището и той видя Грейнджър на третия ред, с шапка и тъмнокафяв тънък шлифер. Началникът му кимна да се приближи.

— Каролайн, това е едно от новите ми момчета. — Грейнджър се изправи и вдигна шапката си. — Фийлд, запознай се със съпругата ми.

Жената до него се усмихна. Приличаше на Пенелъпи Доналдсън, но беше по-едра и по-пълна, с по-добродушно лице. Имаше буйна черна коса, беше си сложила крещящо червило и яркочервена рокля. Бе жизнерадостна и — съдейки по златната гривна на ръката ѝ —

богата жена. Фийлд се почуди кое беше русото момиче в хотел „Катей“.

— Късмет — пожела му Грейнджър и понижи глас, когато Маклауд се появи в края на трибуните. — И внимавай за янкито.

Фийлд се върна на игрището. Кимна на шотландеца, когато се разминаваха, но другият мъж се направи, че не го вижда. Тревата беше ниска, почвата — твърда.

Белфастецът подхвърли топката на един от съотборниците си и Фийлд се затича към тях. Още никой от противниците им не се беше показал.

— Дейвид — обясни ирландецът на друг съотборник, — това е Фийлд, новото ни крило.

Хвърли му тежката кожена топка, Фийлд я хвана и я ритна високо.

Затичаха се по игрището, като си я подаваха, Фийлд скоро се изпоти. Радваше се, че фланелката на бели и черни ивици е памучна. Срещна погледа на ирландеца и се оправда:

— Много време прекарах на кораба и отдавна не съм тренирал.

— Кога пристигна?

— Преди три месеца.

— В сравнение в нас си в дяволски добра форма. Ще разчитаме на теб да тичаш.

Неколцина от противниците се появиха, между тях беше и Капризи. Приблужи се, връзвайки шортите си.

— Готов ли си, Фийлд? — попита тихо.

— Надявам се. — Той се подвоуми и добави шепнешком: — Резултатите от отпечатъците са готови. Получили са се тази сутрин, не знам дали е случайно. Бяха в кутията ми за входяща поща. Според Елис при тези от спалнята няма съвпадения. Още работи с онези от хола, но сега поне имаме с какво да сравняваме, ако хванем заподозрян.

Капризи мълчеше и гледаше рефера, който току-що бе излязъл. Той вдигна свирката си и я наду силно.

— Претърсването започва — обясни Капризи.

— Какво претърсване?

— За скрити ножове. — Изражението му бе едновременно мрачно и подигравателно. — Преди две години един италиански отбор

излезе с бръсначи и оттогава проверяват всички.

Капитанът на Фийлд се казваше Екълс, полицай от Хонкю. Имаше репутация на пияница, което се доказваше от носа му. Той подкани хората си „да покажат на тези нещастници кой командва тук“, дъхът му миришеше на алкохол.

Не обсъждаха тактиката. Всички заеха местата си при първата съдийска свирка и топката полетя към Фийлд. Той извика „моя“, хвана я и се изправи пред настъпващия противник. Измъкна се и изтича в средата на терена, но Капризи вече спринтираше към него с отворена уста като хищник след жертвата си.

Фийлд се опита да избегне сблъсъка, но Капризи го повали. Останалите играчи се натрупаха върху тях.

Фийлд се опита да освободи топката, но не успя. Капризи я дърпаше с една ръка и го буташе силно в лицето с другата. Останалите го ритаха в пресеца, коляното, слабините, корема и накрая в главата. Някой го хвана за косата, друг го стисна за врата.

Фийлд очакваше реферът да прекрати схватката, но той не изсвири и някой измъкна топката. Останалите играчи се разпръснаха и го оставиха проснат по очи в праха.

Някой го докосна по рамото и той се изправи. Беше Капризи.

Американецът се усмихна и го потупа по гърба.

* * *

След два часа, замаян от изтощение и алкохол и с халба бира в ръка, Фийлд седеше в една кръчма.

Патрик Грейнджър стоеше върху близката маса и рецитираше „Великден 1916“ от Ййтс. Мелодичният му глас бе дълбоко емоционален. Последните слънчеви лъчи, процеждащи се през прозореца, огряваха едната страна на лицето му.

— „Време е, време е. На земята ни потъпкана, Промяна, промяна се ражда, И жестока красота!“ — Той вдигна халбата си. — Да пием за мъчениците! — Изгълта бирата и шумно се оригна. — И *неохотно*, за опрощението на английските псета!

Грейнджър слезе от масата и капитанът на отбора запя поредната бунтовническа песен. Околните започнаха да му пригласят.

— Пий до дъно, Фийлд — изкрещя Грейнджър и олюлявайки се, се дотътри до него.

Прегърна го през раменете и изчака да изпие бирата си. После се отпусна на стола до него и каза:

— Може да си англичанин, но ти прощавам.

— Участвал си в събитията от 1916, нали?

— Да. Слава богу, с Майкъл не бяхме достатъчно важни клечки... кратка присъда в Южен Уелс... — Грейнджър го изглежда със замъглени от алкохола очи. — Но на мен ми стигаше. — Сграбчи Фийлд в мечешка прегръдка. — Щастлив съм, че си сред нас, Дики. Ти трябва да си един от нас. Ти си един от нас, нали?

Грейнджър го изглежда странно.

— Разбира се — измънка младият мъж.

— Браво! Ти си велик играч. Келнер!

Грейнджър се изправи, размаха халбата си по посока на бара, после отиде в другия край на стаята и запя с останалите.

Фийлд остави халбата си и извади цигарите. Вдигна очи и забеляза, че Капризи го наблюдава с усмивка.

Американецът стоеше с чаша в ръка, облегнат на стената в другия край на помещението, встрани от тълпата. Когато песента свърши, той се приближи и си взе от цигарите на Фийлд.

— Браво — каза младият мъж. — Виждам, че не си пиан. Мислех, че е задължително за всички присъстващи.

Капризи не отговори.

— Все пак как го постигаш?

— Католик съм. Позволено ми е.

— Дай да те черпя едно питие.

— Не, благодаря.

Фийлд се изправи:

— Хайде. Не можеш да пиеш вода цяла нощ.

— Казах, не, благодаря.

Капризи беше категоричен и той си седна. В другия край на помещението Грейнджър правеше пирамида от пълни халби върху една маса.

— Не пиеш ли?

— Не.

— Тук няма сух режим, Капризи.

— Не любопитствай, Фийлд.

— Ти си истинска мистерия.

— Мистериите невинаги са интересни.

— За любопитните са интересни. — Младият англичанин се усмихна. — Още не съм сигурен, че те разбирам.

— Тук е достатъчно да разбереш кой е на твоя страна, Дики. — Капризи погледна към Грейнджър. — Според Маклауд имаш честно лице. Той не иска да се присъединиш към конспираторите, аз също не искам. Освен, разбира се, ако не е твърде късно.

Преди Фийлд да отговори, американецът се отдалечи.

20.

По-късно същата вечер Фийлд влезе бавно в централата на Специалния отдел. Опитваше се да установи дали има част от тялото, която не го боли.

Запали лампата на работното си място и седна. Протегна краката си, изпъна гърба си, после се наведе и разсеяно опипа ключа на лампата.

В кутията му за приходяща поща бе оставен бежов плик с доклада за отпечатъците. Фийлд го побутна, без да обръща внимание на купчината периодични издания, струпани по средата на бюрото. Реши да се наплиска със студена вода, преди да го погледне.

На връщане от тоалетната си наля вода.

Нужни му бяха няколко секунди, за да осъзнае, че кутията за приходяща поща е празна.

Забрави болешките си и се втурна към лабораторията за отпечатъци, взимайки по две стъпала наведнъж.

Елис го нямаше. Посрещна го възрастен сикх, който се намръщи, когато чу въпроса му.

— Не, сахиб, не са ги връщали тук.

— Провери оригиналите, ако обичаш.

Сикхът отиде до един ред шкафчета.

— Как беше името?

— Орлова, Лена.

Фийлд забарабани с пръсти. След известно време сикхът се обърна:

— Не, няма изследване на отпечатъци за случай с това име.

— Къде е Елис?

— В отпуска.

— В отпуска ли?

— Да.

— Къде?

— Струва ми се, че в Сан Франциско. Ще се върне след тричетири месеца.

* * *

Фийлд изтича на етажа на Криминалния, но там бе тъмно и пусто като в неговия отдел. От улицата проникваха светли лъчи. Кабинетът на Маклауд беше празен.

Фийлд се върна на своя етаж и застана в средата на помещението.

След няколко минути слезе на партера. Изчака Албърт, нощния пазач, да свърши разговора си по телефона. Албърт бе на седемдесет и носеше рани от Бурската война.

— Албърт, кой идва в управлението тази вечер?

Старецът се намръщи.

— Някой от Криминалния или от моя отдел минавал ли е? Имам предвид в последния един час след мача.

— Господин Грейнджър се отби.

— Грейнджър ли?

— Да.

— Кога?

— Преди двайсет минути.

— Сигурен ли си?

— Маклауд също.

— Маклауд ли?

— И Капризи. Дойдоха заедно.

— Кога беше това?

— Преди четирийсетина минути.

Фийлд се обърна и изтича по стълбите, първо в Криминалния, където бе още тъмно и пусто, после в Специалния отдел, където неговата лампа още светеше. Отново спря по средата на стаята.

— Сър?

Бавно се приближи до кабинета на Грейнджър, потропа и зачака.

Огледа се, после се промъкна в кабинета. Погледна през щорите към асансьора, след това с разтуптяно сърце заобиколи бюрото. Кутията за приходяща поща бе пълна. Той вдигна най-горния

документ, който бе нареждане от комисар Биърс до началниците на отдели за „поръчките, използването и злоупотребите с канцеларски материали“.

Остави листа, отново погледна към асансьора и отвори чекмеджето от дясната страна. Вътре имаше кожен кобур и официална покана за някакъв прием във „Фрейзърс“ отпреди четири месеца.

Внезапният звън на телефон го стресна. Той си даде сметка, че е от неговото бюро. Затвори чекмеджето, излезе от кабинета и затвори вратата.

Седна на мястото си и избърса потта от челото си с надеждата, че телефонът ще спре да звъни. Той обаче продължаваше.

— Ричард Фийлд.

— Дики.

— Ало... Пенелъпи.

— Цяла вечер те търся, но все те няма.

— Съжалявам, имаше...

— Бил си зает, знам.

— Мислех да ти изпратя писмените си благодарности за вечерята... за двете вечери. Беше прекрасно...

— Стига глупости. Няма за какво да ми благодариш. Джефри те обожава и много се гордее, че има такъв племенник. Аз също.

Фийлд се изчерви.

— Ами, аз...

— Свободен ли си тази вечер?

Той погледна часовника си. Беше осем и половина.

— Нямам планове, но...

— Ела тогава с нас. В Клуба по езда има бал и... слушай, знам, че се обаждам в последната минута, но Джефри иска да те покаже на всички. Нали няма да ни разочароваш? Сигурна съм, че работата може да почака до утре.

Пенелъпи говореше почти без да си поема въздух.

— Не съм зает, но сигурна ли си?

— Джефри настоява. Нареди ми да те убедя на всяка цена. Хайде да се срещнем пред входа на клуба в десет.

Фийлд затвори телефона и се втренчи в слушалката.

— Грейнджър! — измърмори. — Мамка му.

От възмущение започна да му се повдига. Грешката беше само негова. Капризи го бе предупредил. Трябваше да е по-внимателен и да скрие документа. Почувства се като глупак.

Почуди се къде е отишъл Грейнджър. Изправи се с намерението да тръгне да го търси, но се спря. Сградата беше огромна, можеше да е навсякъде.

* * *

Фийлд спря пред Клуба по езда и погледна часовниковата кула, после кооперацията „Щастливи времена“, където прозорецът на Наташа Медведева светеше. Самата тя не се виждаше.

Той гледаше как гостите пристигат и се запита защо не си намери извинение да не отиде. Не просто защото не беше подходящо облечен — всички мъже бяха с фракове и бели вратовръзки, каквито той нямаше. Как само копнееше да го приемат в техния свят на скъпи костюми и рокли, бижута и лъскави обувки.

Влезе през високата остъклена врата и спря в основата на мраморното стълбище под прекрасния кристален полилей.

— Дики!

Пенелъпи носеше бяха рокля и на врата ѝ проблясваха диаманти. Целуна го и го погали по ръката с бялата си ръкавица. Леко се притисна до него. Кожата ѝ беше нежна и френският ѝ парфюм ухаеше приятно. Беше силно начервена и когато се отдръпна, се засмя и избърса бузата му. Той за пръв път забеляза колко са дълги миглите ѝ.

— Ела.

Тя го хвана под ръка и го поведе нагоре по мраморните стълби.

— Съжалявам, че съм толкова неподходящо облечен — промърмори той. — Не успях...

— Не се притеснявай.

Фийлд за пръв път я хареса, защото роклята ѝ наистина беше впечатляваща и хората ги заглеждаха.

Качиха се и влязоха в зала, по-голяма дори от бара на шанхайския клуб. Огромните прозорци, гледащи към хиподрума, бяха отворени, но независимо от това в помещението беше задушно. В

средата имаше маса със сребърна купа колкото вана, пълна с цветя. В дъното се намираше най-голямата камина, която Фийлд бе виждал.

Беше претърпкано — повечето гости крещяха, за да се чуват — и Пенелъпи го поведе към камината.

Джефри беше заобиколен от неколцина души. Сред тях бяха Люис и дребен мъж с черни коса и брада, който приличаше на арабин.

— Ричард! — Джефри го посрещна и кръгът от хора около него леко се разшири. — Вече познаваш Чарли.

— Добър вечер — поздрави го Люис.

— Това е Саймън Кемдари, сигурно го помниш от онази вечер на събранието на Съвета.

Здрависаха се и мургавият мъж го изгледа изпитателно.

— От Криминалния отдел ли сте? — попита Кемдари.

— Не... по принцип не.

— Но сте детектив — политически, нали?

— Току-що обсъждахме дали генерал Чан Кайши е прикрит комунист — обясни Джефри. — Навярно имаш мнение по този въпрос.

Всички го гледаха в очакване.

— Аз всъщност не работя точно в тази област... — измънка Фийлд, но забеляза неодобрителни погледи и бързо смени тактиката. — Мога да изразя обаче общото мнение на отдела, че той е циник. Готов е да използва всекиго, стига да извлече полза за себе си. Когато някой вече не му е нужен, бързо се отървава от него. Червените имат подкрепа и средства на юг и той ще ги използва в опита си да обедини страната под свое ръководство. Какво ще се случи, това вече е друг въпрос.

— А може би не е — вметна Кемдари. — Някакви сведения за готвени протести?

— Не, доколкото ни е известно.

Събеседниците закимаха енергично.

— Пречупихме ги — заяви мургавият мъж. — Казвахме, че с порешителни действия ще ги вразумим, и се оказахме прави, въпреки Бородин.

Фийлд не беше сигурен, че безредиците са спрели завинаги и че миналогодишното решение за откриване на огън срещу протестантите е било правилно.

— Сега трябва да покажем на Чан и червените, че няма да позволим на някого от тях да сложи кървавите си ръце върху концесиите в Китай — заяви Кемдари и потърси одобрение в очите на Джефри, който не реагира. — Лу Хуан управлява града, сякаш му е бащиния, и никой не може дума да му каже.

Този път Джефри кимна:

— Ако някой го мисли за застрахователна полица, много се лъже.

— Близък е с Чан — отбеляза Люис. — Знаем го със сигурност. Има връзки и с червените.

— Той е бандит.

— Много си позволява напоследък — съгласи се Джефри. — В това няма съмнение. Така подлъгва някои хора.

Пенелъпи Доналдсън се изпъчи:

— Комунизмът ще залее Китай, както заля Русия. Ако още не сте го разбрали, значи сте пълни глупаци.

Настъпи мълчание. Люис бавно се обърна към нея:

— Пенелъпи, не съм подозирал, че симпатизираш на болшевиките.

Тя веднага омекна:

— Хайде, момчета, цяла вечер ли ще бистрите политиката?

В този момент оркестърът засвири и Люис, който явно се отегчаваше, се измъкна. Пенелъпи хвана Фийлд под ръка:

— Дики?

— Не мога...

— Хайде. Аз ще те науча.

Повлече го към дансинга. Оркестърът ускори темпото.

— Ричард — извика някой.

Беше Джефри. Фийлд спря и Пенелъпи се загуби сред тълпата на дансинга.

— Имам малко работа — обясни вуйчо му. — Досадна история, но трябва да се свърши. Би ли се погрижил за Пенелъпи? Гледай да не си навлече неприятности.

— Да... разбира се.

— Мрази, когато я оставям така, но и без това не мога да танцувам.

— Да... разбира се.

— Внимавай да не пие много.

— Да...

Пенелъпи се върна и хвана Фийлд за ръката.

— Хайде. Или и ти ме изоставяш?

След секунда, когато младият мъж се обърна, Джефри се отдалечаваше към вратата.

Пенелъпи спря до един келнер, който държеше сребърен поднос. Взе чаша шампанско и я изпразни на един дъх, после я върна на мястото ѝ, без да пуска ръката на Фийлд.

Излязоха на дансинга, където някои танцуваха чарлстон. Когато Пенелъпи затанцува, Фийлд си спомни за една статия, която беше прочел в „Норт Чайна Дейли Нюз“, приканваща висшето шанхайско общество „да се откаже от това недостойно рипане и кълчене, показващо пълна липса на уважение към другите танцуващи“.

Фийлд нямаше никаква представа как се танцува чарлстон. Оказа се, че не е толкова лесно, колкото изглеждаше, и Пенелъпи постоянно му се смееше.

— Хайде — каза тя и постави ръка на рамото му, — трябва сърцето ти да играе.

Показа му как да движи ръцете и краката си и той бавно започна да схваща това странно кълчене.

Тя го похвали:

— Справяш се отлично.

На няколко метра от тях Люис го наблюдаваше с усмивка. Той танцуваше с една китайка, която достигаше едва до гърдите му. Фийлд си спомни проститутката, с която за малко щеше да преспи по-предната вечер, и писъците от другия край на коридора. Тук богатите винаги щяха да правят каквото си поискат, помисли си мрачно.

21.

Фийлд вече не издържаше.

— Трябва да пийна нещо.

— След минутка.

Пенелъпи затанцува дивашки, затвори очи, сякаш упоена от музиката и движението на тялото си. Бретонът ѝ се клатеше над челото като махало, беше събрала устни, сякаш искаше да го целуне. Роклята ѝ, ефирна като онази от предишната нощ, се бе отпуснала и при всяко движение малките ѝ гърди изпъкваха през коприната. Фийлд не можеше да свали очи от нея, но не искаше повече да танцува.

— Добре — засмя се тя. — Добре.

Хвана го за ръката. Той отново се почувства неудобно от тази интимност и понечи да се освободи, но тя не го пускаше. Изведе го на балкона.

— Знаеш ли — каза, когато се облегна на парапета и се загледа към хиподрума, — ти си твърде млад и красив, за да си дървеняк.

— Старая се да не съм.

— Можеш да танцуваш, ако поискаш. Имаш гъвкаво тяло.

Пенелъпи щракна с пръсти и от ъгъла зад вратата се появи един келнер. Въпреки многото посетители в залата те бяха почти сами на терасата — имаше само няколко групички в другия край. Трасето за конни състезания под тях бе осветено като гранична бразда.

Тя взе две чаши и ги напълни с лед от сребърната кофичка в ъгъла на подноса.

— Пиеш ли уиски? — попита, като му подаде едната.

— Не много често.

— Имаш ли изобщо *някакви* пороци?

— Съвсем малко.

— Чакай — нареди тя на келнера. — За ваше здраве, господин Фийлд.

Изпи уискито си, после взе чаша шампанско и изгълта и него.

— Така е по-добре — заяви.

Пенелъпи върна чашите и взе още две.

— Колко ще продължи това?

— Колкото поискаме.

— Ние ли?

Тя леко отпусна чашата си.

— Не ме харесваш, нали, Ричард?

— Прекалено си мила с мен, повече, отколкото съм очаквал.

— Защо повече?

— Сигурен съм, че знаеш отговора.

— О, всички тези приказки, че майка ти се била омъжила за човек от по-долна класа, са пълна глупост.

— Вкъщи им се отделя голямо внимание.

— За мен са глупости.

Тя отново изпи чашата си до дъно.

— Джефри заръча да не ти позволявам да пиеш много.

— Значи си ми като надзирател?

— Не, разбира се...

— Имала съм и по-лоши. — Тя взе чашата му, извика келнера и взе още две. — И така, какви пороци имаш все пак, Ричард?

Той не беше вечерял и от алкохола главата му се замая.

— Пороци ли?

— Никакви ли нямаш?

— Имам.

— Кои са?

— Неувереност. Това порок ли е?

— Не. Когато е в умерена степен, е благодетел.

— Ами...

— Чакай.

Тя вдигна чашата си.

— Слушай...

— Не. Ти трябва да ми правиш компания. Това ти е работата.

— Работа ли?

— Нали си ми надзирател.

— Пенелъпи...

— Пий.

Тя изгълта съдържанието на още една чаша и Ричард последва примера ѝ. Алкохолът изгаряше стомаха му. Пенелъпи върна чашите на

келнера и взе още две.

— Стига толкова.

— Слушай, Дики, не можеш...

— Ще...

— Не, няма.

— Дай ми само пет минути почивка. Не може ли поне по-бавно?

Тя се усмихна:

— Добре, господин Фийлд. Да започнем с традиционните пороци. Алчност?

— Бих искал да съм богат, да не се тревожа за нищо, да мога да си позволя... — Той махна към гостите в залата. — Ако това е алчност, тогава, да.

— Завист?

— Понякога.

— Леност?

— Не.

— Ненаситност?

— Това спада към алчността.

Тя отпи глътка уиски и леко се усмихна.

— Сластолюбие?

Фийлд не отговори и допи съдържанието на чашата си.

— Още една — настоя Пенелъпи.

— Никога не бях виждал жена да пие уиски.

— Израснал си под похлупак.

— В известен смисъл.

— От какво те пазеше този похлупак?

Той се усмихна:

— Кажи сега за себе си.

— Дали съм расла под похлупак?

— На кои пороци си се отдала?

— Навярно на всичките. Повечето хора ме смятат за пропаднала жена.

— Алчност?

— Да, алчна съм за щастие.

— Това не се смята за алчност.

— Според някои се смята.

— Пенелъпи...

До тях се беше приближил мъж с очила с дебели лещи и прошарени коса и брада.

— Стърлинг — възкликна завалено тя. — Стърлинг Блекман, позволи ми да ти представя Дики Фийлд, мой... братовчед или по-скоро...

— Племенник — поправи я Фийлд.

Двамата мъже се ръкуваха.

— Приятно ми е, Ричард.

— Стърлинг.

— Вие двамата трябва да си поговорите. Стърлинг е репортер в „Ню Йорк Таймс“. Снощи говорихме за теб, Стърлинг, или беше поминалата нощ? Не помня вече.

— Надявам се, не сте споменавали името ми напразно.

— О, Джефри говореше за теб, но знаеш колко се ядосва, когато някой не проявява достатъчно далновидност. Дики е от Специалния отдел.

Блекман наклони главата си на една страна:

— С удоволствие бих...

— Трябва да поговорите, но не сега. Искам да се прибирам. Хайде да ме изпратиш, Дики.

— Не знам...

— Моля те. Прояви се като кавалер.

Фийлд кимна на репортера и последва Пенелъпи.

— Може да се видим някой път на обяд — предложи Блекман.

На младия мъж се искаше да каже на репортера да не се занимава с него, но не се чувстваше в свои води. Пенелъпи вече беше излязла от балната зала и си проправяше път сред тълпата навън.

Той я последва покрай дансинга. Една пияна жена залитна и се блъсна в него. Фийлд ѝ помогна да се изправи и тя обгърна врата му с ръце. В този момент той застина.

Те стояха на площадката.

Лу беше със същите телохранители. Сред хората, които се суетяха около тях, бяха Чарлс Люис и Саймън Кемдари, а също и Наташа. Когато тя се обърна, Фийлд тръгна към тях. Погледите им се срещаха за миг. Лицето ѝ бе уплашено и враждебно и очите ѝ проблеснаха предупредително. Люис вдигна глава и безстрастно погледна Фийлд. На младежа му се стори, че му се надсмива.

Лу бавно размахваше ръка. Кемдари го слушаше внимателно. Люис се обърна към Наташа и почти я скри от погледа на Фийлд.

Фийлд знаеше, че трябва да се маха. Китаецът не показваше, че го е видял, но сигурно беше нарочно.

Лу влезе в залата и хората му го последваха. Наташа спря точно пред Фийлд. Носеше дълга вечерна рокля. Вдигна ръка, прокара я през косата си, после отново я отпусна. Премести тежестта си от единия на другия крак. Обувките ѝ бяха елегантни, вързани с тънки каишки около глезените.

Лу поклати глава, сякаш отхвърляше някакво предложение на Кемдари, и се отдръпна. Наташа не се отделяше от него. Той вдигна леко ръка и ѝ позволи да пхне своята под неговата. Рускинята бе толкова по-висока от него, че изглеждаха едновременно смешно и зловещо. Фийлд се помъчи да преодолее погнусата си и бавно слезе по стълбите.

Пенелъпи го чакаше долу и търсеше цигари в чантичката си.

— Искаш ли? — попита, докато палеше своята.

— Не, благодаря.

Тя беше пияна. Той също беше пиян, объркан и ядосан.

Пред тях спря кола и те се качиха. Фийлд отново погледна кооперацията „Щастливи времена“. В апартамента на Наташа още светеше. Щеше ли да се качи по-късно?

Пенелъпи сложи ръка върху бедрото му:

— Бъди така добър да смъкнеш стъклото на прозореца си.

Фийлд се изпъна, опита се да отдръпне крака си, после се наведе и изпълни молбата ѝ.

Пенелъпи събу обувките си, вдигна краката си и ги сложи в скута му. Усмихна се:

— Позволи ми да остана така. Изморих се от танците.

Той бавно започна да масажира пръстите и стъпалата ѝ. Кожата ѝ беше нежна, ноктите — лакирани. Тя се отпусна назад и изстена:

— Истинско мъчение е да танцуваш с тези обувки.

Беше опряла глава на облегалката до прозореца. Потърка с единия си крак слабините му. Той се опита да се отдръпне.

Когато спряха пред къщата на улица „Крейн“, Пенелъпи се обу.

— Хайде, идвай.

— Уморен съм, по-добре...

— Стига глупости. Джефри ще остане разочарован, ако не дойдеш.

Фийлд се поколеба за секунда, после слезе. Когато се качиха на верандата, един прислужник им отвори.

— Дай си самото, Ричард.

— Не, аз...

— Хайде, Ричард. Цяла вечер се вариш в него.

Той й даде самото и тя го връчи на прислужника.

— Господарят вкъщи ли е? — попита, но той поклати глава.

Пенелъпи влезе в хола. Фийлд погледна жално затворената входна врата и самото си в антрето.

— Пенелъпи.

Тя не отговори. Фийлд я последва послушно в хола и застана между голям часовник и старо бюро от тиково дърво; над него висеше картина с английски пейзаж, подобна на онези в Спортния клуб. Пенелъпи му наля чаша уиски.

— Виж, не искам да ме помислиш за скучен...

— Ти наистина си скучен.

— Трябва да ставам рано.

— Ти си млад и силен. Джефри ще се ядоса, ако дойде и разбере, че съм те пуснала да си тръгнеш.

Той погледна чашата. Не беше в състояние да пие повече. Макар че сетивата му бяха притъпени, имаше чувството, че Пенелъпи е нервна.

— Ела.

Тя взе чашата от ръката му и я постави заедно със своята върху една китайска масичка, после го хвана за ръката и го поведе към вратата.

— Ела да ти покажа най-голямото ни съкровище.

Отначало той се възпротиви, но в крайна сметка я последва. Качиха се на горния етаж.

— Огромен златен Буда — обясни тя и когато влязоха в спалнята, Фийлд видя статуята до леглото.

Пенелъпи се обърна към него:

— Какво мислиш?

— Великолепна е — равнодушно отвърна той.

— Изчакай за минутка.

Тя влезе в банята, смъкна роклята си и се изправи пред него.

Не носеше бельо. Триъгълникът между краката ѝ бе по-малък и оформен, отколкото си го беше представял; гърдите ѝ — по-стегнати и закръглени, отколкото му се бяха сторили в клуба. Пенелъпи взе дълъг копринен пеньоар иззад вратата, облече го и се обърна към Фийлд. Много добре знаеше, че я е огледал.

— Ричард...

— Ще си тръгвам.

— Както искаш.

— Благодаря за приятната вечер.

— Ричард, целуни ме за лека нощ?

Той не помръдна.

— Нали не съм толкова отблъскваща.

Тя се приближи до него и побутна ревера му с пръст, както Наташа бе направила преди няколко нощи. Целуна го по бузата.

— Влюбен ли си, Ричард?

Той се изчерви.

— Чувствам, че си влюбен, Ричард, не съм ли права?

— Не знам — отвърна той и се обърна.

— Ричард?

— Да.

— Отвращавам ли те?

— Разбира се, че не.

— Тогава създаваш погрешно впечатление с прибързаното си тръгване.

— Ти си жена на вуйчо ми.

— Срамуваш ли се от мен?

Фийлд въздъхна.

— Знаеш ли, че вуйчо ти не ме е чукал от години?

Той отново се обърна и заслиза по стълбите.

— Лека нощ, Ричард.

22.

Колата спря пред участъка в Малката Русия. Трима свещеници с дълги черни бради и метални разпятия пресякоха улица „Жофр“ и бавно продължиха към руската църква. Подминаха групичка просещи китайчета, без да ги удостоят с поглед.

Фийлд накара шофьора да го изчака и слезе. Протегна се, след физическото натоварване на игрището за ръгби и забавленията от предишната вечер цялото тяло го болеше.

Полицейският участък бе разположен между два магазина, но малко по-назад от улицата. От едната страна имаше шивашка работилница, от другата — магазин за кожи. Апартаментът на Сергей беше на не повече от стотина метра.

Обзавеждането на участъка бе почти като в луксозен клуб. Просторното преддверие бе пълно с тропически растения, чиито листа леко се поклащаха. Зад гишето на дежурния стоеше виетнамец с чиста и изгладена униформа. Фийлд се представи, показва документите си и зачака, докато полицаят извика началника си.

Опита се да сдържи нетърпението си.

Лейтенантът беше жива карикатура на френския колониалист. На ръст бе почти колкото Фийлд и носеше брич, ботуши за езда и широка бяла памучна риза, която подчертаваше тена му. Имаше тъмна коса и голям нос със следи от старо счупване. Непринуденото държане и стойката му напомниха на Фийлд за Люис.

— Аз съм Живро — представи се той и двамата се ръкуваха.

— Фийлд, С1.

— С какво мога да ви помогна, господин Фийлд?

— Издирвам лицето Игор Ментов, за когото имаме данни, че е живял на улица „Жофр“.

— Не познавам такъв човек.

Живро говореше английски с едва доловим акцент.

— Според сведенията ни е пребивавал тук съвсем за кратко, но е бил арестуван за леко нарушение във вашия или съседен район около

първи май тази година.

Французинът шумно издиша:

— Преди повече от месец... не знам. Може би.

— Възможно ли е да прегледам оперативния ви архив, ако...

— Трябва да се свържете с разузнавателния ни отдел. Ще ви дадат да попълните нужните документи и ще ви придружат в архива.

— Секретарката ми е подготвила документите. Ще бъдат представени днес, но според сведенията тази вечер издирваното лице ще пътува с влак за Харбин. Нямаме време.

Живро го изглежда подозрително:

— Какво може да ви помогне едно старо...

— Нуждаем се от всяка възможна информация, преди да го арестуваме. Участва в заговор.

Лейтенантът се намръщи:

— Ще трябва да им се обадя.

— Разбира се.

— Изчакайте, моля.

Фийлд седна под един вентилатор и хладният въздух го изпълни с блаженство. Кръстоса крака и запали цигара, доволен, че не е в службата. Изчезването на доклада за отпечатъците го тревожеше. Гласът на Грейнджър още звучеше в главата му: „Време е да си избереш приятели.“

Живро се върна, стъпките му кънтяха по старите дъски.

— Няма никого — обяви. — Би трябвало да ви накарам да изчакате, но... Е, не е голяма работа. Дежурният ще слезе с вас. Обадете ми се, когато свършите.

Дежурният беше млад мъж с открито, добронамерено лице. Заведе Фийлд в стая, не по-голяма от всяка друга в един нормален участък. Всяко празно местенце бе заето от етажерки за документи.

— От коя дата? — попита полицаят.

— Да започнем от първи май.

Китаецът взе стълба от дъното на стаята и я сложи пред един шкаф. Качи се, свали едно чекмедже и го постави върху ниско бюро.

Фийлд седна. Дежурният остана няколко минути до него, после тихо се отдалечи при прозореца. Повечето оперативни документи бяха попълнени от детектив Нгок и подписани от детектив сержант Пудовски. На първи май имаше два въоръжени грабежа: в магазин за

кожи на „Жофр“ и в бижутериен магазин на улица „Льо колони“. И в двата извършителите носили маски и автомати. Имаше също нападение над шофьор виегнамец във френския парк и улична кражба на дамска чантичка. Фийлд преброи картоните. Бяха четиринайсет и никъде не се намекиваше за онава, което търсеше.

Той се зае с архива от трийсети април. Всички формуляри бяха попълнени от Нгок; случаите бяха само пет и нямаше нищо сериозно.

— Ще искате ли чай, господине? — попита го с усмивка младият полицаи.

— Да, ако обичате. С лимон и без захар.

Полицаят се отдалечи.

— Полицаи — извика го Фийлд и той се обърна. — За всяко ли произшествие в района се попълва регистрационна карта?

— Да, господине.

— Дори ако предположим, че е имало сериозно престъпление, да речем убийство, за което сигналът е подаден първо на улица „Вагнер“? Тогава пак ще го имате картотекирано, ако е в района ви, нали?

— Да.

— При всякакви обстоятелства?

— Да.

Фийлд отново се зае с рапортите; изведнъж го изпълни увереност, че това търсене ще доведе до нещо. Ако хората от главното управление искаха да потулят някое престъпление, можеха да наредят на Живро да не изпраща свой екип на местопрестъплението. В такъв случай щеше да е невъзможно да изготвят рапорт.

Фийлд се върна до материалите за четвърти април, което бе първата дата в чекмеджето. Обикновено имаше по няколко произшествия на ден; първи май беше необичайно натоварен.

Полицаят му донесе чай. Фийлд отпи бавно и изяде една бисквитка. Не виждаше какво друго може да направи.

Отново прегледа картоните от първи май, като внимавахе изключително много за подробности, които можеше да е пропуснал. След като прегледа пет или шест, забеляза, че един липсва.

Всеки доклад имаше сериен номер, написан с черно мастило в горния ляв ъгъл. Тук картите прескачаха от F6714 на F6716.

Фийлд прегледа внимателно цялото чекмедже, в случай че рапортът е сложен по погрешка на друго място.

— Полицай. — Той пхна ръце в джобовете си и се облегна назад. — В Селището всички произшествия се записват от дежурния в главния регистър още преди изготвянето на рапорт.

— Да, господине.

— И тук ли е така?

— Да.

— Може ли да видя главния регистър за първи май?

Полицаят кимна и излезе. Забави се десетина минути, вероятно за да пита Живро. Върна се, извини се за закъснението и обясни, че един от детективите бил взел книгата, за да попълни данните за някаква семейна свада.

Фийлд взе регистъра и го разгърна с разтуптяно сърце.

Случаят бе регистриран с четливия почерк на Нгок: „Произшествие номер F6715. Открит труп на жена с множество прободни рани, улица «Жофр». Наталия Симоновна.“

Нямаше други подробности, дори адрес. Улица „Жофр“ прекосяваше цялата Концесия, проверката по къщите щеше да отнеме много време и може би нямаше да доведе до резултат. Фийлд предположи, че някъде трябва да има доклад за случая.

Той отново се обърна:

— Тук ли държите докладите за тежките случаи и досиетата на опасните престъпници?

— Не, господине, на улица „Вагнер“.

— В главното управление ли се пазят?

— Да.

— И тук не остава нищо?

— Не.

— В такъв случай, ако поискате да видите някое досие, на „Вагнер“ ли ходите?

— Докарват ни досието сутринта със специална кола и го прибират вечерта. Ако бързаме, отиваме лично.

На Фийлд му хрумна нещо. Вдигна главния регистър на произшествията.

— Спомняте ли си този случай, „Симоновна“? Помните ли адреса или квартала...

Полицаят погледна книгата и поклати глава, но усмивката му изчезна.

Фийлд взе регистъра и пак го разлисти. Прегледа всички случаи след „Симоновна“, но нищо не му направи впечатление, затова се зае с по-старите.

Стигна до трийсет и първи март, датата, от която започваше ведомостта.

Под произшествие номер F222 пишеше: „Открит труп на жена, многобройни прободни рани. Улица «Жофр». Ирина Игнатиева.“ Фийлд внимателно затвори книгата и я остави върху бюрото.

— Благодаря ви.

Бързо излезе и тръгна към изхода, но промени решението си и влезе в кабинета на Живро.

— Намерихте ли нещо? — попита французинът.

Изправи се и излезе пред масивното тиково бюро, което бе покрито с документи, затиснати с тежести от крокодилска кожа.

— В известен смисъл да — отвърна Фийлд и интуицията му подсказа да спре дотук, но той не устоя на изкушението и добави: — Помните ли случая „Симоновна“?

Изражението на лейтенанта остана непроменено; той бавно поклати глава.

— Наталия Симоновна, рускиня. Била е наръгана с нож преди месец.

— Не си спомням.

— Случаят е поет от Криминалния отдел на улица „Вагнер“.

— Възможно е.

— Доколкото имам представа, тук е тихо.

— В какъв смисъл „тихо“?

— Имате ли много убийства?

Французинът го погледна неразбиращо:

— Не, не много. — Той се приближи. — Забравих името ви, бяхте Ричард...

— Фийлд.

— Да, Фийлд.

— Какво можете да ми кажете за Ирина Игнатиева?

Живро се намръщи, сякаш се опитваше да си спомни името.

— Нейният труп също е бил открит на улица „Жофр“, на трийсет и първи март — преди два месеца.

Живро вдигна рамене.

— И това ли разследване е водено от улица „Вагнер“?
— Да. Така беше... Сега си спомням. Оказа се битово убийство, струва ми се. Защо...
— Детектив Нгок тук ли е?
— Не, мисля, че не.
— Попълнил е регистрационна карта за убийството.
— Той е бил на местопрестъплението.
— Има ли възможност да поговоря с детектив Нгок?
— Днес няма да е на работа — отвърна лейтенантът и го избута към вратата. — Съжалявам, че не можахме да ви помогнем.

23.

Фийлд поиска от шофьора да го закара на Митницата. Още беше облачно и ръмеше. Краката му бяха мокри и той се качи на седмия етаж по стълбите, за да изцеди част от водата. Докато се качваше, погледна през един прозорец към добре поддържаната градска градина край Гардън Бридж.

Чакалнята на емиграционния отдел беше малка и претъпкана. Миришеше на влажни шлифери и чадъри. Фийлд се приближи до гишето в дъното и показа служебната си карта на чиновничката.

— Имам нужда от съдействието ви.

До решетката се приближи по-възрастна жена с черен пуловер, погледна документите му и го пусна да влезе зад преградата. Покани го в една странична стаичка.

— Правилно ли предполагам, че всеки новопристигнал в града трябва да се регистрира при вас?

— На теория, да, но както знаете, не всички го правят.

— На руснаците обаче никога не отказвате убежище, затова няма причина да пребивават нелегално.

— Само ако искат да избегнат бюрократичните процедури.

— Без документи обаче животът е доста тежък — настоя Фийлд, като си мислеше за часовете, които беше изгубил, попълвайки безсмислените формуляри.

— Вярно е.

— Ако някой руснак, който не е тукашен гражданин, промени адреса си, трябва да ви уведоми, нали?

— На теория, да.

— Повечето го правят, нали?

— Няма причина да не го правят.

— Добре, ще ви дам две имена. Имам нужда спешно да ми намерите адресите им.

Жената сложи очилата си и погледна в бележника му.

— Знаете ли кога са пристигнали тези жени?

— Не.

— Не знаете дори през коя година?

— Съжалявам, но нямам информация.

Тя въздъхна:

— Търсенето ще отнеме два-три дни, господин Фийлд.

— Три дни?

— Знаете ли колко хора идват тук всяка година?

— Хиляди.

— Някои години над сто хиляди. — Тя отново погледна имената.

— Да предположим ли, че са дошли след 1918?

— Да. Вероятно след 1920, но да предположим осемнайсети, за да се презастраховаме.

— Може ли да взема страницата. — Тя откъсна листа с имената.

— Оставете ми телефонния си номер.

Фийлд ѝ го написа и попита:

— Не може ли да стане по-бързо? Тези жени са били убити и информацията ми е крайно необходима за изясняването на друг подобен случай.

— Ще се постарая. Все пак не мога да обещаая, че ще стане за по-малко от три дни.

Той излезе от чакалнята, хвана се за дървения парапет на стълбището и опря глава на стъклото на прозореца; загледа се в колите, пълзящи като мравки по „Бънд“. Беше изпълнен с ярост.

Даде израз на гнева си след двацет минути на улица „Жофр“, когато Сергей Станиславович откряхна вратата и се опита да я затвори, когато го видя.

Фийлд блъсна вратата с все сила и руснакът се строполи на леглото. Кърпата, която бе увил около кръста си, падна.

Една гола китайка изпищя, скочи от кревата и се опита да се прикрие. Не изглеждаше на повече от петнайсет.

Фийлд се извърна и ги погледна едва когато се облякоха. Момичето избяга от стаята.

— Така, Сергей — каза полицаят, когато затвори вратата след нея. — Ще ти задам още няколко въпроса и ако се опиташ да ме излъжеш, горчиво ще съжаляваш. Ясно ли е?

Адамовата ябълка на руснака се размърда силно. Фийлд вдигна цигулката на Сергей, постави я внимателно на пода, седна на

облегалката на дивана и кръстоса крака. Наблизо имаше пепелник, спринцовка с две дълги игли и проста лула за пушене на опиум.

— Ирина Игнатиева и Наталия Симоновна.

Очевидно имената бяха познати на Сергей.

— Разкажи ми за тях — подкани го.

— Не ги познавах.

— Напротив.

— Не... не.

Фийлд се изправи и пристъпи към руснака.

— Наталия... втората, не, но Ирина...

— Познавахте ли се?

— Не, но...

— Но какво?

— Лена я спомена веднъж.

Сергей отиде при леглото и се наведе, за да си вземе цигара.

— В каква връзка? — попита Фийлд.

— В какво...

— За какво говорехте?

Сергей го изгледа объркано.

— Защо Лена спомена името ѝ?

— Била е от момичетата на Лу.

— Ирина ли?

— Да.

— Ирина Игнатиева?

— Да.

Младият англичанин се замисли, после попита:

— Какво каза Лена за нея?

— Каза, че чула за нея, че живеела във Френската концесия...

Искаше да види какви други момичета има Лу и се интересувахе дали я познавам.

— Познаваше ли я?

— Не.

— Къде живееше Ирина?

— Не знам. Дотогава не я бях чувал.

— Какво друго каза Лена за нея?

— Това беше. Искаше информация, но аз не можах да ѝ дам.

— Къде живееше Ирина?

— Не знам.

— Живяла е на тази улица. На кой номер?

Руснакът се разтресе силно и на Фийлд му се стори, че ще припадне.

— Лу имаше ли други рускини?

— Сигурно.

— Кои?

— Не знам.

— Наташа Медведева?

— Да.

— Нея я познаваш.

— Покрай Лена.

— И от „Маджестик“.

— Да.

— Лена споменавала ли е други?

Сергей всмукна силно от цигарата и промълви:

— Не.

— Значи знаеш за Ирина, Лена и Наташа. Никога не си чувал за Наталия Симоновна, така ли?

Руснакът отново поклати глава и Фийлд реши, че този път казва истината.

— Лена и Ирина бяха убити. Наташа обаче е още жива.

Сергей се усмихна цинично:

— Сигурно е по-добра в леглото.

Фийлд вдигна юмрук, но по лицето на Сергей се изписа недоумение и той се овладя.

— Какво знаеш за Наташа?

— Нищо.

— Все нещо трябва да знаеш.

— Мисли се за много велика — изсумтя руснакът.

— Лена и Ирина са мъртви. Да предположим, че Наталия Симоновна също е била от момичетата на Лу. Кои са другите, освен Наташа?

Сергей бързо възвърна самообладанието си:

— Откъде да знам?

— Помисли.

— Знам само онова, което ми е казвала Лена, а с нея не разговаряхме много.

— И с Наташа ли не си разговарял много?

Сергей кръстоса крака и огледа стъпалата си, димът от цигарата му бавно се издигаше към тавана.

— Виждал ли си Лу в „Маджестик“?

Руснакът вдигна очи:

— Разбира се.

— Освен с Наташа с коя друга си го виждал?

— Виждал съм Наташа с вас.

Фийлд го изгледа заплашително:

— С коя си виждал Лу?

Руснакът вдигна рамене.

— С никоя или с твърде много? Наташа обикновено седи до него.

Защо?

Сергей го изгледа и след малко подигравателно отвърна:

— Сам си ги видял.

Последва дълго мълчание.

Фийлд изпита непреодолимо желание да се махне от стаята.

Пъхна ръце в джобовете си.

— Пак ще се върна, Сергей.

* * *

Фийлд се върна в общежитието на улица „Картър“.

Общото помещение беше празно. Той отиде при телефона, набра централата на участъка и поиска да го свържат с Марецки. Изчака десетина позвънявания и тъкмо смяташе да затвори, когато руснакът се обади.

— Фийлд на телефона.

Марецки беше задъхан.

— Трябва да ми помогнеш.

Руснакът пак не отговори.

— На първи май е била убита друга рускиня и още една на трийсет и първи март. И двете са живели на улица „Жофр“.

— Зает съм.

— Ирина Игнатиева и Наталия Симоновна. Мисля, че и двете са били собственост на Лу.

— Наистина нямам време.

— Марецки, не ме занасяй. В пълно затъмнение съм... Според Капризи имаш връзки в жандармерията. Трябват ми само адресите на двете жени, за да потърсим зависимостта в убийствата.

— Капризи знае процедурата за искане на информация от жандармерията.

Последва дълго мълчание.

— Ирина Игнатиева е била убита в края на март. Наталия Симоновна — на първи май. Лена Орлова — преди три дни. Както сам твърдеше, има зависимост.

— Благодаря за сведението, детектив.

— Ще има нова жертва.

— Да, ще има.

— С нищо ли не можеш да помогнеш? Сам каза, че ще има още *много* жертви.

Марецки въздъхна:

— Защо си толкова загрижен за това, Фийлд? Заради симпатия към рускините като цяло или заради определена жена.

— Марецки...

— Днес срещнах Капризи.

Фийлд мълчеше.

— Надявам се, че не е имала глупостта да те насърчи по някакъв начин.

— Не знам за какво...

— Не ме мисли за глупак.

— Искам да спра тези убийства.

— Преди тя да пострада.

— Моля те, Марецки.

— Наистина се надявам, че Наташа не те е насърчила, Фийлд, защото ако го е направила, и двамата сте глупаци. Ако не го е направила, значи си обсебен от маниакална идея и трябва да се върнеш в реалността, преди да пострадаш или да навредиш на другото.

— Чуй се само.

— Виждал съм такива случаи и преди, Фийлд, и винаги свършват зле.

— Просто имам нужда от помощ.

— Трябва да се пазя, тя също. И ти внимавай. Послушай хората около теб и не упорствай.

* * *

В стаята му имаше бележка от Капризи:

Къде се губиш, по дяволите? Французите разрешиха разпит на Лу. Уреден е за утре. Ела в кабинета ми в девет часа.

Фийлд скъса бележката и хвърли парчетата в кошчето до кревата. Легна си, но не успя да заспи. Постоянно си представяше Наташа, гърчеща се в отчаяни опити да избяга от безмилостното острие.

24.

Фийлд успя да поспи два часа, но отиде в управлението доста преди девет. Погледна кутията, в която бе видял доклада за отпечатъците, после разрови купчината периодични издания за цензуриране. Стана и слезе в архива. Все още влажните му подметки шляпаха по каменните стълби. Архивът беше отворен, но Дани не го посрещна с обичайната усмивка и весело дърдорене.

— Наред ли е всичко, Дани? — попита Фийлд, докато американецът с ирландски произход проверяваше за досиета на Ирина Игнатиева и Наталия Симоновна.

— Да. Много е рано, затова съм кисел.

Дани се върна след няколко минути с една бежова папка.

— Само Игнатиева — каза тихо.

Провери необичайно подробно заявлението на Фийлд, преди да му връчи досието.

Фийлд излезе, облегна се на стената пред архива и отвори папката. На единствения лист бе написано: „Ирина Игнатиева е била забелязана на заседания на «Нов шанхайски живот». Родена е в Казан и е дошла в Шанхай през Владивосток. Живее във Френската концесия.“

Той въздъхна, затвори папката и се върна в архива.

— Имаме ли някакъв доклад от акция за наблюдение на Лу?

— Наблюдение ли?

— Да.

— Мисля, че не.

— Никога ли не са предприемани такива мерки срещу него?

Дани се покашля.

— Някакви сведения от времето, когато е поемал водачеството на Зелената банда? Тогава сигурно сме го наблюдавали. Би ли проверил, ако обичаш?

Дани се скри зад една етажерка; Фийлд изчака малко и го последва. Дани се стресна. Ирландецът явно отлично знаеше къде са

документите. Той неохотно му подаде папката.

Фийлд се върна на регистрацията, взе бланка и я попълни. Написа името си отдолу. Дани се стараеше да избягва погледа му.

Този път Фийлд отвори папката на стълбите. Застана под един прозорец, за да използва светлината. Вътре имаше два листа, закачени един за друг с връвчица. Документът бе писан от детектив Прокопиев на 12 декември 1923:

Ежедневието му преминава като по часовник. Ръководи бизнеса от къщата на „Вагнер“. От улицата не се виждат телохранители, но в коридора винаги има четирима плюс онези в сградата за прислугата. Общо петнайсет-двайсет телохранители, които дежурят на смени.

Всеки ден излиза точно в един часа. Малко преди един колата спира пред къщата. Шофьорът стои вътре. Вратата на къщата се отваря и четирима телохранители слизат бързо по стълбите. Въоръжени са с автомати „Томсън“. Обкръжават колата и наблюдават улицата. Началникът на охраната Иван Григориев винаги стои най-близо до вратата. Когато се увери, че е безопасно, той влиза и след една минута ескортира Лу до колата. Лу върви бавно. Потеглят към Нантао.

Отиват в чайна „Върбата“ на улица „Яофън“, в чиято кухня Лу е работил при първото си идване в Шанхай. Там има лична стая. Двама телохранители претърсват посетителите на входа. Други двама застават в края на коридора, пред вратата на стаята. Григориев стои вътре, но след четирийсет минути отново излиза, за да огледа улицата. Точно в два часа Лу излиза от чайната. Колата спира на не повече от три метра от входа.

Връщат се в къщата между два и пет и два и десет. Лу влиза и остава там. Три-четири пъти седмично излиза вечер. Отива в „Маджестик“ или друг нощен клуб. Понякога в някой частен клуб или резиденция. Обикновено се прибира към три-четири часа през нощта.

Фийлд сгъна доклада и го прибра в джоба си.

— О, ето го паркетният лъв — обяви Капризи, когато младежът влезе в Криминалния отдел. — Забелязали са те да излизаш от Клуба по езда със съпругата на градския секретар.

— Тя ми е леля.

— Да, бе.

Маклауд се усмихна подигравателно и подръпна верижката си. Фийлд чу шумолене зад гърба си и се обърна. Чен стоеше зад него с ръце в джобовете на шлифера си и изражение, което би могло да означава всичко, от добронамереност до открита враждебност.

— Отпечатъците изчезнаха — съобщи им Фийлд.

Капризи се намръщи.

— Както ти казах, резултатите бяха излезли и когато дойдох след мача, бяха на бюрото ми. Отидох в тоалетната и когато се върнах... вече ги нямаше.

Тримата мъже се втренчиха в него.

— Оригиналите са изчезнали от лабораторията, а Елис отишъл да си кара отпуската в Сан Франциско и щял да се върне есента.

— Да не си ги забутал някъде? — попита Маклауд.

— Не.

— Нямаше ли бележка, че някой ги е взел?

— Не.

Последва ново мълчание, изпълнено с подозрение. Фийлд реши да не дава повече обяснения.

В помещението влезе възрастна жена с престилка и се поклони ниско. Спря пред Чен и попита на английски дали някой иска чай. Фийлд и Капризи кимнаха. Другите двама отказаха.

— Какво откри вчера? — попита американецът.

Фийлд извади цигарите си, запали една и предложи на останалите. Всички отказаха. Той си спомни настояването на Капризи да му дава всички улики лично и отново се почувства глупаво, че не го е послушал.

— Има два подобни случая — обясни. — Наталия Симоновна на първи май и Ирина Игнатиева в края на март. И двете са живели на улица „Жофр“, но не можах да намеря адресите им. Ирина със сигурност е била от контингента на Лу, а за Наталия също е много вероятно. Потърсих регистрационната карта за случая „Наталия

Симоновна“, но беше изчезнала. Разбрах, че е имало, защото един номер беше прескочен, затова проверих в главната ведомост и го открих там. Прегледах назад и така намерих случая от март.

Отново настъпи мълчание.

— Защо не поискаме информация от французите, може да ни дадат подробности поне по последното убийство.

— Ще кажат, че е битово престъпление, а ако подадем официално искане, ще им издадем картите си — отвърна Капризи и потърка носа си. — Уредили сме среща с Лу за тази сутрин и с директора на фабриката на „Фрейзърс“ за следобеда.

— Очевидно има зависимост — каза Фийлд. — Ако разберем къде са живели тези момичета, може да попаднем на следа.

— Лу ни предизвиква — заяви Маклауд. — Дали нарочно или не, това е пряка конфронтация. Всички знаем, че французите не си мърдат пръста, но случаят „Орлова“ е предизвикателство към нас. Дори да не я е убил лично, той със сигурност прикрива истинския убиец. Ако му позволим да си разиграва коня така, по-добре да си вдигаме шапките и да си ходим.

Отново настъпи мълчание. Изказването на Маклауд бе прозвучало като официална реч. Началникът изглеждаше по-замислен от обикновено и Фийлд се почуди дали вече не крои планове за времето след скорошното пенсиониране на комисаря.

Възрастната китайка донесе две чаши чай върху очукан поднос. Фийлд си спомни изящните сребърни съдове в Спортния клуб и у Доналдсън. Макар че чаят бе твърде горещ, от аромата му се почувства малко по-добре.

— Сега е сряда — каза Капризи. — Пратката, спомената в бележника на Лена, тръгва в събота.

— И какво? — попита Маклауд.

— Знаем, че по някаква причина Лена е записала тази пратка, но след това губим следата.

Капризи отново погледна Фийлд.

— Шевни машини ли казвате? — уточни Маклауд.

— Да.

— Не виждам връзката.

— Нито пък ние. — Чен взе цигарата на Фийлд и я смачка; притвори очи, когато димът обгърна лицето му. — Капитанът на

кораба още го няма. Машините са произведени от фирма за електроуреди. Не виждам нищо необичайно в тях. Това са просто... шевни машини.

Китаецът отново сложи ръце в джобовете си.

— Директорът англичанин ли е? — попита Маклауд.

— Шотландец.

Маклауд присви очи, сякаш подозираше, че му се подиграват.

— И фабриката е на „Фрейзърс“, така ли?

— Да — отговори Капризи.

— Фийлд може да ни уреди среща с Чарлс Люис. — Маклауд го погледна и за пръв път от идването му се усмихна. — Спокойно, човече, шегувам се.

Капризи отпи глътка чай и измърмори:

— Трябва да говорим с Люис.

— Трябва да разберем къде са живели тези жени — тросна се Фийлд.

Другите трима го изгледаха, изненадани от резкия му тон.

— Всичко по реда си — настоя американецът.

— Можем да пратим цивилни да разпитват по къщите.

— Улица „Жофр“ е дълга поне четири километра. Освен това мислиш ли, че французите ще търпят английски детективи да разпитват по къщите? — възрази Капризи. — Успокой се, всичко по реда си.

* * *

Чен излезе да вземе колата. Фийлд отиде в тоалетната и погледна зачервените си очи в огледалото, докато се миеше.

Капризи го чакаше в коридора с голяма бяла кутия в ръце. Подаде му я. Фийлд я отвори и извади новото си сиво сако. Остави кутията на земята. Сакото беше елегантно и много по-леко от старото му.

— Боже мили!

— От моя шивач.

— Благодаря.

— Облечи го. Ще се почувстваш по-добре. — Капризи извади две ризи, увити в оризова хартия. — Това също ще ти дойде добре.

Фийлд разви хартията и опипа тънкия памучен плат. Американецът отново се наведе.

— Ето и хубава копринена вратовръзка.

— Нямам думи.

— Не казвай нищо.

— Хайде да отидем в банката. Мога веднага да ти върна парите. Вече имам достатъчно и...

— Подарявам ти ги.

— Стига глупости.

— За мен е удоволствие.

— Не мога да ти позволя...

— За щастие не знаеш колко струват.

— Жестът ти е прекалено щедър.

— Не мога да те гледам как се пържиш в собствен сос, полярна мечко.

— Имам пари.

Капризи пренебрежително махна с ръка.

Фийлд въздъхна:

— Благодаря ти, Капризи. Благодаря.

— Не го споменавай — усмихна се американецът. — Нали така се казва в Англия, „не го споменавай“.

Младият мъж отново погледна сакото.

— Облечи го, полярна мечко.

Фийлд се върна в тоалетната, преоблече се и пак излезе. Колегата му подсвирна:

— Чакай само да видиш как ще ти се лепят курвите в „Маджестик“.

Заедно се качиха в асансьора. Фийлд започваше да се тревожи, че американецът ще остане с погрешно впечатление за парите. Изведнъж се запита дали не е твърде наивно да смята, че каквото и да било допълнение към заплатата му може да е законно и почтено.

— Кой би могъл да внесе пари на сметката ми без мое знание? Възможно ли е да е... официална премия?

— Някой от конспираторите.

— Значи не може да е специално допълнение от службата?

Капризи се усмихна:

— Не съм чувал за такива.

— Какво да направя?

— Нищо, докато някой не се опита да те вербува. Тогава там ще трябва да решаващ. Ако не желаеш да се замесваш, просто им откажи и предложи да върнеш парите, ако искат. Сигурен съм, че ще откажат.

— Кой ще се опита да ме вербува?

— Соренсън, Прокопиев, има голям избор. Доколкото знаем, системата им има строга йерархия. Дори да се присъединиш към тях, сигурно ще са ти нужни години, докато разбереш кой е главният, ако изобщо някога узнаеш.

Асансьорът спря. Капризи дръпна решетката и при тях се качиха неколцина униформени.

Когато се качиха в колата, Фийлд попита:

— Кой е откраднал доклада за отпечатъците?

— Някой от конспираторите. Няма значение кой.

— Грейнджър обаче е главният, нали?

— Това е само предположение, Фийлд.

— Да, но...

— Казах ти само какво мислим. Сам си вади изводите. — Капризи се наведе към шофьора. — Улица „Вагнер“ седемдесет.

Фийлд се загледа в едно момче, което упорито предлагаше вестници на минувачите. В краката му лежеше просяк, преструваше се на изпаднал в безсъзнание.

— Мислиш ли, че новият комисар ще е Маклауд?

Капризи го погледна, понечи да каже нещо, но явно се отказа и отговори само:

— Не знам. Времената са тежки за него.

— Тази сутрин изглеждаше разсеян.

— Лу вече е основният ни заподозрян. Ще се опитаме да го притиснем. Ако се уплаши, ще издърпа ушите на онези членове на Съвета, които са му задължени, каквито вероятно са повечето. Те ще поискат обяснения от Маклауд и затова той трябва да внимава. В Съвета обаче има и хора, които не желаят да търпят повече Лу. Затова ако Маклауд успее да го обуздае или още по-добре, да го разобличи, те ще застанат на негова страна. — Капризи се усмихна. — Той иска да отърве града от Лу, но ако сега се провали, това ще е краят му.

Фийлд мислеше, че отиват направо при Лу, но беше забравил безкрайната бюрокрация при връзките между отделните концесии. Трябваше да попълват документи, да пият кафе и тъй като бяха в жандармерията, да ядат кроасани.

Френският инспектор седеше с крака, вдигнати върху едно столче. Над главата му висеше снимка на някакво парижко кафе и друга на къща някъде в Индокитай. Главното управление на улица „Вагнер“ беше в стара колониална вила с пристройка в двора, само на неколкостотин метра от къщата на Лу. Вътре цареше същата спокойна атмосфера като в участъка в Малката Русия.

Инспекторът имаше изпито лице, но беше изключително разговорлив и им разказа как дошъл преди десет години от френски Индокитай, където първо живял в Сайгон, а после в Ханой. Изглеждаше уморен и скапан от жегата в този край на света.

Фийлд се почуди дали всеки в крайна сметка не се скапва от горещината. Дори с новия си лек костюм той се потеше обилно.

Инспекторът говореше английски със силен френски акцент и бавно ръкомахаше. Замълча едва когато един виетнамец донесе кафе.

— Таз' момиче. Проститутка.

Капризи се приближи, като хвана чашата си с две ръце.

— Не е уличница.

— Елитна.

— Ами...

— Руския. — Инспекторът махна пренебрежително, сякаш това обясняваше всичко. — Знам. — Свали краката си, погледна документа на бюрото и пак ги вдигна на столчето. — Лу... Не в негов стил, не?

— Момичето е живяло в негов апартамент.

— Негова била? Той има много.

— Да, била е от контингента му.

— Той е алчен. Като китаец. — Инспекторът хвърли поглед към Чен. — Значи мислите, че той... нали знаете? Рани с нож. Много пъти... във вагина, казвате?

Той се намръщи.

— Да.

— И бил Лу, мислите?

— Подозираме, че поне знае кой е убиецът.

Капризи не беше докоснал кроасана си и Фийлд му го взе.
Умираще от глад.

— Дали не е имало други... Имали ли сте подобни случаи? —
попита американецът.

— Тук? — Инспекторът заръкомаха, сякаш да подчертае, че
такова нещо е невъзможно да се случи на френска територия. — Не. —
Замисли се отново. — Не.

25.

Спряха пред триетажна къща с голяма тераса на първия стаж: улица „Вагнер“ номер три. Капризи огледа постройката. Лицето му бе като отражение на тревогата, която чувстваше Фийлд.

— Знаеш ли колко мъже изпълняват заповедите на Лу? — попита американецът.

— Двайсет хиляди.

— Точно така. Цяла армия, мамка им. Ти какво смяташ, Чен? Да оставим ли оръжията си в колата?

Китаецът се обърна и изсъска:

— Нека те да ни разоръжат.

На верандата нямаше никого, но когато тримата се качиха по каменното стълбище, едното крило на голямата дървена порта на главния вход се отвори и те влязоха в мрачно преддверие с под на бели и черни квадрати. Отначало Фийлд не успя да види кой е отворил вратата, но когато мъж с черен костюм се приближи да ги посрещне, забеляза друг отзад. Телохранителят стоеше облегнат на оръжеен шкаф, зареден като за война.

И двамата бяха руснаци и онзи, който ги посрещна, им даде знак да му предадат оръжията си. Капризи неохотно бръкна в джоба си и му подаде револвера си. Фийлд последва примера му. Когато и Чен даде своя, телохранителят ги заведе до стълбището и ги остави да се качат сами.

На Фийлд му се искаше да погледне назад, но устоя на изкушението. Стълбището бе голямо, горният етаж — мрачен. В къщата беше като в гробница.

Тримата бавно се приближиха до двойна врата, водеща в голям салон със спуснати щори и дебели червени завеси. Единствената светлина идваше от настолна лампа в един ъгъл. Лу седеше с крака върху едно столче и млада китайка ги разтриваше. Той я отпрати и кимна на посетителите си да се приближат. Посочи им два стола, поставени срещу него. С нищо не издаде, че познава Фийлд.

Чен остана прав.

Лу седеше в ниско кожено кресло между остъклен шкаф и роял, покрит със снимки. На Фийлд му беше нужно известно време, за да осъзнае, че са фотографии на момичета — на неговите момичета, начело с Наташа Медведева и Лена Орлова. Бяха студийни снимки като на филмови актриси.

Лу бавно сви и изпъна пръстите на дясната си ръка.

— Чай?

— Да — отвърна Капризи.

Лу натисна един звънец и в стаята влезе млад прислужник.

Китаецът се изкашля хрипливо. Лицето му имаше нездрав цвят, бузите му бяха осеяни с белези. Имаше малки остри очички. Според Фийлд те издаваха голяма интелигентност и едва сдържан гняв, който всеки момент би могъл да премине в агресия.

— Искали сте да говорите с мен? — попита той, след като прислужникът се оттегли.

Вдигна ръце, събра дебелиите си пръсти с безупречен маникюр и опря брадичката си на тях. Говореше английски добре, но бавно, като изяждаше последните звуци на някои думи.

— За Лена Орлова — каза Капризи.

Лу кимна:

— Лена, да.

— Молим за извинение, че ви притесняваме.

Китаецът отново кимна:

— Вече говорих с колегите ви от френската полиция.

— Да, но ние водим разследването... Колкото и да ценим колегите си, бихме искали лично да разговаряме със замесените.

— Аз как съм замесен?

Прислужникът донесе поднос с чаши и го остави на масата до креслото на Лу. Капризи го изчака да излезе, преди отново да заговори:

— Замесен може би не е най-точната дума. По-скоро свързан.

— Как съм свързан?

Капризи смутено се размърда.

— Лена Орлова е живяла в апартамент, за който имаме основания да смятаме, че е ваш.

Лу се намръщи и потупа брадичката си с пръсти.

— „Щастливи времена“ ли? — попита, сякаш се опитваше да си спомни. — Да, мисля, че е собственост на една от фирмите ми. Това е всичко.

Фийлд ясно виждаше, че за китаеца това е игра. Спомни си откритата му враждебност в „Маджестик“ и се запита колко ще продължи така.

— Не сте ли разрешили на Лена Орлова да живее безплатно там?

— Защо да го правя?

— Значи е плащала наем?

— Не знам. Може да е имала връзка с някого от хората ми. — Той вдигна рамене, за да подчертае незаинтересоваността си. — Не знам. Имам много фирми, много хора. Не мога да знам какво става с всеки от тях.

— Не сте я познавали лично, така ли? — попита Капризи и мрачно погледна снимката на Лена върху рояла.

— Познавам много хора, господин полицай.

— Значи сте познавали Лена?

— В този град има много красиви жени, на които да се възхищаваме.

Нещо странно в тона му — зловещото самодоволство на един прост селянин, който се е издигнал дотолкова, че да си купи правото да издевателства над жени, които някога не е мечтал дори да зърне — толкова подразни Фийлд, че той едва се сдържа да не скочи. Погледна Капризи и видя, че и американецът стиска зъби. За пръв път се почувства беззащитен без револвера си.

Осъзна каква власт притежава този китаец и потисна желанието си за саморазправа. Знаеше колко лесно в тази страна се раздават смъртни наказания.

— Значи сте познавали Лена, така ли? — настоя Капризи.

— Познавах я. Познавам много момичета като нея.

Американецът се потеше. Избърса челото и извади бележника си.

— Имате ли нещо против да си водя записки?

Лу нервно се размърда:

— Имам.

— Ние сме детективи, господин Хуан.

— Вие сте полицаи.

Капризи остави бележника в скута си, но не го отвори.

— Значи Лена Орлова не е била... Познавали сте я, но не сте...
Не сте имали уговорки с нея.

— Уговорки ли?

— Не ви е била наложница.

Лу се намръщи, отвратен от идеята, че може да има такива официални отношения с една рускиня.

— Нямахте ли връзка? — настоя Капризи.

— В какъв смисъл „връзка“?

Капризи въздъхна:

— Господин Хуан, не искаме да ви притесняваме, но трябва да признаете, че Лена Орлова беше убита изключително жестоко дори и за град като Шанхай.

— Не харесвате ли Шанхай?

Капризи наведе глава.

— И двамата смятаме, че Шанхай е вълнуващ град — намеси се Фийлд.

Лу го погледна, сякаш едва сега го забелязваше:

— Вълнуващ, да.

— Може би най-големият град на Земята.

— По-голям от Лондон? Париж? Ню Йорк?

— Може да им съперничи. Той е ярък пример за съчетаване на постиженията на две култури.

— Или на грешките им.

— И на грешките.

— Лена е била едно от момичетата ви — започна направо американецът.

— От моите момичета. — Лу вдигна едната си ръка с гривна от слонова кост на китката и потърка другата. — Разговаряли сме няколко пъти. Не знаех, че живее в мой апартамент.

— Не сте знаели, че живее в „Щастливи времена“?

— Трябва ли? Не мога да знам всичко.

Той се усмихна на Фийлд, сякаш виждаше в него съюзник.

— Все пак я познавахте, нали?

— Да съм я познавал? Да, без съмнение. — Махна към снимките.
— В Шанхай има много красиви жени. Постоянно се срещам с нови.

— Не е ли възможно вие... или някой от хората ви да я е притежавал и да я е давал на други, като услуга?

Лу се намръщи:

— Моите хора...

Фийлд виждаше, че разговорът е безсмислен. Измести се на ръба на стола си и погледна Капризи, но американецът не помръдна. Не сваляше поглед от китаеца. Фийлд се зачуди дали няма да покаже записките на Лена, но сега смяташе, че би било грешка.

— Портиерът на тази кооперация... която е собственост на ваша фирма, беше откаран в китайския град и беше обезглавен.

— Не знам такова нещо.

— Не ви ли засяга?

— Може би. Комунист ли е бил?

— Не.

— Някои хора се престарават. Има много набедени за комунисти. Живеем в опасни времена.

— Значи не сте чули, че портиерът на една от жилищните сгради, които притежавате, е бил отвлечен и...

— Вече казах, господин полицай. — Лу се понадигна и гласът му стана по-заплашителен. — Тук се преплитат много интереси. Идете на „Бъблинг уел“... собственикът на „Щастливи времена“. Ще наредя на хората си да ви сътрудничат.

Капризи отпи глътка чай. Фийлд почувства, че е изпълнен с решителност.

— Значи почти не сте познавали Лена, така ли?

— Казах ви вече. Ще наредя на хората си да ви сътрудничат.

— Не ви питам за хората ви.

Фийлд се намеси:

— Познавахте ли Ирина Игнатиева?

Лу наведе глава, сякаш се опитваше да си спомни. После я поклати отрицателно.

— Била е убита преди два месеца. Тя също е била от вашите момичета.

Китаецът натисна два пъти звънеца и в коридора се чува стъпки. Телохранителите му влязоха — двама от стълбите и един от странична вратичка — всичките носеха автомати.

Детективите бяха станали. Лу се изправи. Играта беше свършила.

— Предизвиквате ли ме? — Той направи крачка към тях и наведе заплашително глава. — Позволявате си да идвате в дома ми и да ме предизвиквате?

Втренчи се в Чен. Вдигна дясната си ръка на нивото на гърдите и замахна рязко встрани. Плешивият телохранител се приближи и удари Чен с приклада си в корема.

— Господи! — извика Капризи и пристъпи към колегата си.

— Стой — извика Чен; беше се превил и отпуснал на колене.

— Боже мили!

— Тихо — нареди Чен.

Надигна се с мъка. Никой не помръдна, докато той не се изправи. Чен се втренчи в другия китаец.

— Да не сте стъпили повече в тази къща — изсъска Лу. — Достатъчно търпях грубостта ви.

Махна с ръка на телохранителите си да свалят оръжието.

* * *

Докато разговаряха, времето се промени. Вятърът се усили и носеше тъмни облаци, които настъпваха към града като вражеска войска. В далечината проблесна мълния, прозвуча тътен.

— Мусоните идват — отбеляза Чен, когато се качиха в колата и първите дъждовни капки паднаха по предното стъкло.

Капризи се беше опитал да помогне на колегата си по стълбите, но Чен го отблъсна. Или ударът не беше твърде силен, или той искаше да напусне с достойнство къщата.

Фийлд погледна облациите. Беше виждал бури, разбира се, но никога не се бяха приближавали толкова заплашително. Може би му се струваше така заради горещината, съпътстваща мусоните.

— Господарят на дъжда избра кога да се намеси — измърмори Капризи.

Фийлд го погледна въпросително.

— Според легендите — обясни американецът — светът се управлява от богове...

— Владетели — поправи го Чен от предната седалка.

— ... владетели, и Господарят на дъжда е може би най-могъщият. Той стои на небето и управлява съдбата на града.

— Имал ли си вземане-даване с Лу, Чен? — поинтересува се Фийлд.

Китаецът дори не се обърна.

— Чен е от Путон — обясни тихо Капризи. — Израснали са заедно. Лу го мрази — отсече. Не желаше повече разговори по този въпрос.

— Тази среща ще докара ли неприятности на Маклауд?

Капризи остави Чен да отговори:

— Още не, но момичетата са проблем.

— В какъв смисъл?

— Вече му е известно, че знаем, че жертвата не е само една, и е нащрек. Ще изчака да види какво ще направим и тогава ще реши как да действа.

— Защо телохранителите му са руснаци?

— Руснаците са глупави. Не разбират нищо, но са верни до гроб. Готови са да стрелят и при най-малката опасност. Той помни как унищожи Червената банда и няма доверие на китайците. Лу има голямо самочувствие. Навирил е нос. Мисли си, че никой не може да го пипне.

Докато пътуваха по широките булеварди на Френската концесия, Фийлд наблюдаваше забързаните минувачи под дъжда. Тук всички къщи бяха големи, като повечето бяха скрити зад високи стени, покрити с бръшлян. Някаква жена държеше с една ръка шлифера си, а с другата — малко момченце с униформа. Изглеждаше заблудена и изгубена с падналата на челото мокра коса и сгушилото се до нея дете.

Фийлд си помисли за Наташа.

Тогава я видя. Стоеше на тротоара. Той огледа улицата, намираха се на нанкинското шосе. Колата спря. Пред тях имаше цяла тълпа и закриваше видимостта им, хората крещяха, някои ръкопляскаха, от един покрив изстреляха фойерверк. Върху терасата над магазин „Сун Сун“ стояха няколко човека и хвърляха позиви.

Наташа бе съвсем наблизо, полускрита зад група протестиращи, загърната с шлифера си. Държеше купчина листовки и ги раздаваше на минувачите.

— Протест — измърмори Чен и отвори вратата.

Китаецът и Капризи не бяха забелязали Наташа, но когато слязоха и отидоха пред колата, Фийлд продължи да я наблюдава.

Тя се усмихваше на всеки, когато даваше позивите, но не изглеждаше радостна. В далечината прозвучаха полицейски сирени и тя рязко вдигна глава, опитвайки се да прецени откъде идва звукът.

Сирените бързо се приближиха. Фийлд чу полицейска свирка и видя група сикхи с униформи. Те се врязаха в тълпата и размахаха палки. Протестиращите се разпищяха и се превиваха под ударите.

Наташа стоеше като вцепенена.

Фийлд отвори вратата, слезе и скочи към нея. Тя се опита да го отблъсне, заудря го, хвана го за косата, докато той я влачеше към колата.

— Чен — изкрещя Фийлд.

Тя го ухапа за ръката. Болката го накара да я изблъска по-грубо, отколкото бе възнамерявал. Накрая я набути в колата. Китайският детектив му се притече на помощ; движеше се леко, сякаш вече бе забравил за удара в къщата на Лу.

Капризи се качи от другата страна.

— Карай — нареди Фийлд.

Наташа вече не се съпротивляваше. Косата ѝ беше паднала пред лицето. Все още стискаше позивите.

Капризи ги измъкна от ръцете ѝ и ги погледна.

— Голяма грешка — измърмори.

Колата се отдалечи на заден ход от тълпата.

След няколко минути стигнаха полицейското управление и през целия път Наташа остана със сведена глава. Капризи нареди на Чен да я затвори в килия. Фийлд не посмя да я погледне, когато я отвеждаха.

Влязоха и Капризи заяви:

— Гладен съм. Ще дойдеш ли в стола да хапнем?

Фийлд не знаеше какво да прави.

— Ако ме питаш, по-добре я остави известно време да си помисли — посъветва го американецът.

26.

В стола имаше голяма опашка и Фийлд би се отказал да чака, ако коремът му не къркореше от глад. Сипа си месо, за което го увериха, че е телешко, картофи, боб и разварени моркови. Имаше чувството, че отново е в училище.

Докато отиваха към масата, един едър шотландец с прошарена коса, който бе играл в противниковия отбор, потупа Фийлд по гърба и се засмя:

— Браво. Научи този янки на това-онова.

Когато седнаха, младият мъж се усмихна на Капризи:

— Приятел ли ти е?

— Британска му работа.

Фийлд си наля чаша вода и обилно поръси храната си със сол и пипер опитвайки се да ѝ придаде някакъв вкус.

— Смяташ ли някога да се върнеш в Америка? — попита; не желаше да разговарят за жената в подземиято.

Капризи не отговори. Седеше с опрени на масата лакти и насочена надолу вилица и бавно дъвчеше.

— В Чикаго горещо ли е през този сезон? — настоя Фийлд.

— Горещо е.

— Но не колкото тук?

— Никъде не е толкова горещо.

— Сигурно в пустинята Гоби.

Капризи леко се усмихна:

— В Гоби не вали.

— Познаваш ли Капоне?

— Не.

— Харесва ли ти Чикаго?

— Да.

— Даваш ли понякога многосрични отговори?

Американецът отново се усмихна:

— Не.

Фийлд лапна парче картоф и продължи да говори с пълна уста:

— Добре, да се състезаваме. Да видим кой ще започне тема, която няма да се изчерпи само с три изречения.

— Откъде си?

— А, това не става. Ако не искаш да говориш за миналото си, моето също ще е тайна. Аз съм от Йоркшир, а ти си от Чикаго. Ще спрем дотук.

Капризи бутна чинията си встрани и взе купичка с яйчен крем и някакъв пудинг.

— Ходил си в някое от онези училища за вундеркинди, това го знам.

— Не бяхме чак такива вундеркинди. Ти къде си учил?

Капризи продължи с пълна уста, без да отговаря на въпроса:

— Вуйчо ти е от каймака на обществото.

— Да, така е.

— Жена му също.

Фийлд се втренчи в пудинга си:

— Да знаеш, това в купичката може да ми развали настроението.

— На кого му пука?

Двамата се ухилиха. Младият мъж отново погледна купичката си.

— Боже мой, каква гадост!

— Зарежи го — посъветва го колегата му. — Не искам да се отровиш. Нали сега аз се грижа за теб.

— Приличаш на майка ми.

— По косматите гърди ли?

— Гледаш ме, сякаш не мога сам да се грижа за себе си.

— Може би не е мислела за теб, когато те е гледала така.

— Как така?

— Мислела си е, че е посветила целия си живот на теб, а ти я изоставяш, значи ѝ е било тъжно за себе си, не за теб.

— Откъде знаеш? — тихо попита Фийлд.

— Стига толкова празни приказки.

— Не можеш да твърдиш, че сме приятели, а да не знаем нищо един за друг.

— Това, което харесвам в теб, Фийлд, е, че си взел най-хубавите черти на британците, стабилен и непосредствен си, затова недей...

— Само си мислиш, че съм такъв. Стабилен може би, иска ми се да мисля, че съм такъв. Но непосредствен? Не съм сигурен.

Последва дълго мълчание. Капризи се втренчи в храната си, сякаш изведнъж се беше превърнала в най-интересното нещо на света. Когато вдигна глава, Фийлд видя огромна тъга в очите му. Този поглед му беше познат.

— Жена ми се казваше Джейн и е първата ми любов, баща ми беше железар и семейството на Джейн живееше в отсрещната къща. Като деца вечер си махахме през прозореца. После започнахме да излизаме. — Потърка брадичката си. — Оженихме се. Всичко беше идеално и в същото време съвсем объркано. Роди ни се момче... — Той понечи да каже името, но не можа да го изрече. — Хубаво хлапе. — Стисна устни, за да овладее обзелите го чувства. — Страхотно хлапе. Мило... Тя искаше голямо семейство, но не можехме... нали се сещаш, това беше всичко и... какво от това, нали бяхме заедно? Винаги сме си го казвали, дори преди да се оженим — че ако не можем да имаме деца, всичко ще е наред, защото бяхме заедно. Май много съзливо стана. Трябваше да измисля по-забавна история.

Фийлд не знаеше какво да каже.

— Бил ли си влюбен, Фийлд?

— Не знам.

— Значи не си. — Капризи въздъхна. — С Джейн имахме всичко, за което можехме да си мечтаем... прекрасно дете... Сякаш Господ ни го беше изпратил. Вярваш ли в Господ, Фийлд?

— Не.

— Смяташ, че там няма нищо, само мрак?

— Не знам какво има там, но не мисля, че е Господ.

— Джейн би сторила всичко, за да те направи вярващ. Малкото ни момченце беше толкова прекрасно, че изпълваше целия ни живот. Нямахме нищо против, че ще е единственото. Трябваше да приемем, че ще си останем само с него. Бяхме щастливо семейство.

Той се беше втренчил в една точка над рамото на Фийлд. Мълчанието се проточи.

— Отидохме на едно тържество. Кръщение. Имаше, разбира се, контрабанден алкохол и аз винаги посягах към чашката. Джейн не одобряваше, но предполагам, че уискито ми помагаше... Помагаше ми да не мисля много за... Бях осъзнал, че Чикаго не е единственото

място на света, където правосъдието не достига... — Замълча, събра сили и продължи: — Тя не ми даваше да шофирам пиян, но аз настоях. Спорихме и тя отстъпи. Каза, че не искала да се кара с мен. Не си струвало. — Погледна Фийлд с изкривено от мъка лице. — Измъкнах се без драскотина.

— Много съжалявам.

— Всички съжаляват.

— Знам, но...

— Доволен ли си сега?

Младият мъж не отговори и колегата му продължи:

— Не беше справедливо. Аз съм този, който трябва да съжалява.

Струва ми се, че всички, които съм обичал, ми бяха отнети.

— Няма нужда да се грижиш за мен, Капризи.

Американецът го изгледа продължително, после се усмихна:

— Напротив, има. — Изражението му стана по-сурово. — Бъди строг с нея, Фийлд, сигурен съм, че ще направиш каквото трябва. Тя не е дете и несъмнено умее да манипулира хората. Заловихме я в престъпление, за което може да остане за дълго в затвора. Ако знае нещо, направи всичко, за да го измъкнеш.

— Разбирам.

— Нима?

Фийлд сведе очи:

— Не е престъпление да се стремиш към по-добър живот, нали?

— В какъв смисъл?

— Никога не съм имал това, което си имал ти. Съчувствам ти за нещастieto — искрено ти съчувствам — аз никога не съм имал нещо подобно. Не мога да си спомня дори един щастлив ден от детството си. Живял съм винаги... под такова напрежение. Баща ми ни потискаше и за пръв път се почувствах свободен тук, когато корабът спря на пристанището. Слязох, поех си дълбоко от замърсения въздух, погледнах високите сгради на брега и ми се прииска да забравя цялото си минало и да започна начисто.

— Няма нищо лошо в това да се стремиш към по-добър живот, просто внимавай да не го търсиш на неподходящо място. Бъди търпелив. Щастieto само ще те намери.

Фийлд се изправи.

— Разбери как се е продала на Лу — заръча американецът. — Не й позволявай да шикалкави.

* * *

Килиите бяха мизерни като повечето неща в Шанхай. Вонята на помия, влага и разложение, неповлияна от слабото течение, го блъсна в носа още щом отвори голямата стоманена врата и заслиза по каменните стълби.

Чувството за вина и разкаянието на Капризи още го измъчваха. Беше искал да говорят за любов, за чувствата му, но знаеше, че онова, което смяташе да каже, би прозвучало смешно на всеки друг, освен на него.

Как щеше да реагира тя?

— Искам да говоря с Наташа Медведева — обърна се към дежурния. — Докараха я преди четирийсетина минути.

Китаецът взе писалката си и го погледна:

— Фийлд, Специален отдел.

— Регистрирана е от Криминалния. Чен.

Униформеният посочи името на Чен, служебния му номер и подписа му срещу името на Наташа.

— Така е. Арестувахме я заедно, но сега разследването се води от Специалния.

Полицаят го изглежда подозрително. Фийлд се замисли колко абсурдна беше тази игра на котка и мишка между две елитни полицейски подразделения, при която дори униформените полицаи се отнасяха с подозрение към колегите си.

— Разследването е общо на Криминалния и Специалния отдел — обясни той. — Работя с Капризи.

Подписа се, остави писалката и оправи сакото си. Дежурният го пусна в подземие и му даде ключа от килията. Фийлд влезе в мрачния коридор и желязната решетка зад него се затвори с трясък. Тук бе с няколко градуса по-хладно, но той съблече сакото и разхлаби вратовръзката си.

Един мъж в близката килия се закашля хрипливо.

Жената бе затворена в дъното на коридора. Седеше на леглото със свити крака и опряна на коленете глава. Фийлд спря пред решетката и когато рускинята не реагира, отключи и влезе.

Застана с ръце в джобовете. В ъгъла имаше открит канал, а до него — тенекиена кофа, служеща за тоалетна. Тук вонеше по-ужасно отколкото навън.

Наташа вдигна глава и отметна косата си назад. В очите и се четеше страх. Фийлд издърпа един стол.

— Може ли да седна?

— Тук можете да правите каквото искате.

Той остави сакото си на края на матрака. Лъснатите му обувки изглеждаха съвсем неподходящи за това място.

Наташа още носеше шлифера, но беше събула обувките си и той неволно се загледа в краката ѝ. Палците ѝ бяха необичайно дълги, ноктите — лакирани в тъмнокафяво или може би зелено.

— Какво ще правите с мен? — попита тя.

— Не съм решил. Какво правехте там?

— Видяхте.

— Защо го правехте?

Тя не отговори.

— Баща ви е бил царски офицер. Човек с достойнство, ако съдя по вида му на снимката. Как е възможно вие...

Наташа заплака.

— Съжалявам — прошепна той.

Тя притисна ръце до гърдите си както през първия ден, когато я беше срещнал, и престана да трепери. Избърса очи с ръкава си.

— Вие англичаните... сте толкова учтиви.

— Трябва да ни помогнете.

— Да ви помогна ли? Как мога да ви помогна? Не знаете ли всичко?

— Ако отказвате, ще ви пратим в затвора.

— Мислите си, че можете да ме пратите в затвора? — попита тя и на лицето ѝ се изписа гняв.

— Извършихте престъпление.

— И си мислите, че ще намерите свидетели, които...

— Аз съм свидетел. Колегите ми също. Заплахите на Лу не могат да ни впечатлят.

Тя бързо се отказа от агресивното поведение и наведе глава.

— Ще бъдете изправена пред смесен съд, ще ви обявят за виновна в болшевишка пропаганда и... предполагам, ще ви лепнат петнайсет-двайсет години. Ще се постареем да ви пратят в някой от нашите затвори, където Лу не може да подкупи надзирателите и да ви измъкне.

Наташа вдигна ръце и докосна слепоочията си, сякаш искаше да попречи на думите му да стигнат до съзнанието ѝ. Втрени се мълчаливо напред, после бавно се отпусна на леглото. Опря тила си на стената и заплака; Фийлд не беше виждал такава мъка.

— С кого се виждаше Лена?

Тя отново избърса очи.

— Не знам.

— Лу ли я уби, или някой от приятелите му?

— Не знам.

— А Наталия Симоновна?

В очите ѝ пролича ужас.

— Познавахте ли Наталия Симоновна?

Тя енергично поклати глава.

— Познавахте ли Ирина Игнатиева?

— Не, аз...

Отново опря глава на коленете си.

— Още веднъж ще ви попитам — настоя раздразнено Фийлд. — Познавахте ли Наталия Симоновна?

— Не.

— Познавахте ли Ирина Игнатиева?

— Не.

— За бога! — Той се изправи. — Всички сте от Казан. За глупак ли ме мислите? — Направи една крачка към нея. — Страхувате ли се от нещо, Наташа?

Тя отново заплака. Този път Фийлд инстинктивно се приближи. Прегърна я и тя се притисна до него, облегна главата на гърдите му. Той я притисна по-силно.

Леко разхлаби прегръдката си, вдигна ръка и отметна косата ѝ от челото. Остана така, докато тя се успокои и престана да плаче, като наблюдаваше вратата.

— Така е по-добре — каза накрая.

Тя вече не плачеше и не трепереше, но Фийлд не искаше да я пусне. Тя притисна по-силно глава до гърдите му и стисна ръкава му, сякаш беше спасителна лодка.

— Всичко ще се оправи — успокои я той.

— Не. Никога не може да се оправи.

Пусна я внимателно. Наташа се наведе напред, облегна лакти на коленете си и остана така, като от време на време бършеше сълзите си. Изглеждаше крехка, почти като дете, далеч от циничната превзетост от първата им среща.

— Какво ще правите с мен?

— Говорих с една жена, която ви познава добре. Тя ми каза, че от всички руски момичета тук вашето положение е най-тежко.

— Госпожа Орлова от „Маджестик“.

— Какво имаше предвид?

Наташа сведе очи:

— Не знам.

— Не мога да ви помогна, ако вие не ми помогнете.

— Никой не може да ми помогне, Ричард.

— Грешите.

— Не, не греша.

— В какъв смисъл е тежко положението ви?

— Правете каквото искате с мен, но моля ви, не ми задавайте повече такива въпроси.

— Как станяхте собственост на Лу?

— Не мога да говоря за него.

Последва дълго мълчание, докато Наташа се колебаеше дали да говори.

— Лена... — започна неуверено и спря.

— Продължавайте.

— Ами... Имаше нов мъж. Питахте ме дали е започнала нова връзка. Да, имаше. Той... Лена не говореше за това, но този път беше различно.

— От колко време преди...

— Около два месеца. Тя изглеждаше по-щастлива, сякаш най-после вижда някаква надежда.

— Лу ли я накара да обслужва този мъж?

Наташа кимна.

— Имате ли представа кой може да е бил? Тя подсказа ли ви с нещо? Националността му например или работата му? Причината, поради която Лу я караше да спи с него?

Жената поклати глава.

— Той често ли кара момичетата си да спят с други мъже?

— Той има много жени и ги използва за различни неща.

Фийлд изпита силно желание — по-силно от всяко друго преди — да разбере дали Лу е спал с Наташа, дали е била принудена да легне и да целува това отвратително пъпчиво лице. Представи си ги голи, дебелите пръсти на Лу върху нежната ѝ кожа.

Стана, отиде до вратата и погледна през решетката. След малко се върна и седна на стола. Тя седеше неподвижно, обхванала краката си с ръце, и го гледаше.

— Наталия Симоновна, Лена Орлова, Ирина Игнатиева... били са наръгани многократно, пиццали са, виели са от болка и ужас, но никой не ги е чул. — Той я погледна. — Дори сега никой не иска да знае за тях.

Тя сведе поглед.

— И трите са били собственост на Лу. Питам се коя е следващата.

Тя мълчеше.

— Може би вие. Имате ли цигари?

Наташа бръкна в джоба си и му подаде един пакет.

— Искате ли?

— Не.

Фийлд запали и вдиша дима, вече не усещаше толкова силно вонята.

— Искам да ви измъкна оттук.

Капризи стоеше на вратата, допрял лице до решетката. Фийлд се почуди колко време ги е наблюдавал.

— Маклауд иска да говори с теб, полярна мечко.

Фийлд излезе от килията. Американецът го дръпна встрани от вратата, за да не може да ги чуе Наташа.

— Маклауд е научил, че сме я арестували, и я иска.

— Как така я иска? — попита младият детектив и сърцето му се разтуптя по-силно.

— Иска да я осъдим като предупреждение за Лу. Ще получи петнайсет години и Сипаничавия ще се изяде от яд. Така ще му дадем да разбере кой командва в града.

— Не.

— Спокойно, полярна мечко.

Фийлд тръгна с американеца, умът му работеше трескаво.

Маклауд стоеше до прозореца и разговаряше по телефона, но когато Фийлд влезе, затвори и се върна при бюрото си.

— Браво, Фийлд. Сядай.

— Можем да извлечем по-голяма полза от момичето.

— Не се съмнявам, но това решение...

— Никой не ме е уведомил за никакво решение.

Маклауд се намръщи. Изражението на Капризи бе жално, сякаш умоляваше Фийлд да смекчи тона.

— Никой не е длъжен да те уведомява за нищо, Фийлд. — Шотландецът седна. — Свърши добра работа, проявил си находчивост. Комисарят е доволен.

— Можем да извлечем по-голяма полза.

— Ако искаш да играеш по свирката на Грейнджър, моля — процеди през зъби Маклауд.

Фийлд си пое дълбоко въздух и се опита да се успокои. Заговори с по-умерен тон, за да спечели време:

— Знам, че никой не се интересува от мнението ми, но това няма да впечатли много Лу, нали?

— Зависи какви чувства има към момичето. Зависи колко е добра в леглото.

Фийлд отново си пое дълбоко въздух, за да се успокои. Маклауд седеше зад бюрото си и подмяташе една каменна тежест за документи. В рязкото му държане личеше силно раздражение.

— Лу Хуан остава главният ни заподозрян — изтъкна младият детектив, като погледна Капризи. — Защо да не продължим в тази насока? Това момиче може да ни помогне.

Изражението на Маклауд се посмекчи.

— Дори да не успеем да докажем, че Лу е убил Лена, можем да намерим друг начин да го изправим на съд.

Маклауд го изгледа.

Фийлд въздъхна и отново погледна за подкрепа Капризи.

— Лу Хуан си води подробна документация — заяви в отчаян опит да измисли нещо ново; в главата му неясно се оформяше план.

Шотландецът го изглежда, сякаш беше полудял.

— Вадя си този извод от бележките на Лена Орлова. Тя пише, че плащанията са във втората ведомост. Лу е бизнесмен. Води отчет за всяко свое начинание.

— Има известна логика — измърмори Маклауд.

— Отчита всяко начинание, законно или не — продължи Фийлд.
— Какви са пратките, които се споменават в бележките на Лена Орлова? Ако са незаконни, както подозираме, кой ще получи парите, как и къде? Доставкаите се извършват от фабрика на „Фрейзърс“.

Маклауд вече слушаше внимателно:

— Откъде знаеш за тази ведомост? Имате ли информация в отдела?

Фийлд се подвоуми, накрая излъга:

— Да.

— Грейнджър води досие. При теб ли е?

— Не.

— Можеш ли да го вземеш?

— Съмнявам се.

— Защо?

— Изчезна.

— Ти обаче си го виждал?

— Да.

— И в него се споменава, че Лу води отчет на престъпните си сделки?

— На всички сделки. — Фийлд се постара да е по-убедителен. — Сигурно във ведомостите му не е отбелязано, че сделките са незаконни, но може би ще успеем да докажем връзката между някое престъпление и плащанията, свързани с него.

Маклауд се върна до прозореца и започна да подръпва верижката си.

— Така ще осигурим преки улики...

— Не съм малоумен, Фийлд. — Шотландецът се загледа в гъст облак дим, носещ се над покривите. — Възможно ли е наистина да записва всички престъпни сделки черно на бяло?

— Повечето му сделки са незаконни. Във всеки бизнес има нужда от отчетност...

— Това е гаранция за успеха.

— Лу е в безопасност при французите и домът му е истинска крепост.

— Жената трябва да отиде в затвора — настоя Маклауд и се обърна. — Медведева или както там се казва. Трябва да дадем не само на Лу, а и на съучастниците му да разберат, че когато хванем някого, го пращаме в затвора и никой не може да им помогне.

— Наташа има достъп до дома му. Той я води винаги със себе си. Маклауд се замисли.

— Къде се пазят тези ведомости?

— Предполагаме, че в спалнята му.

— Разследването на убийството е от първостепенна важност. Ако Лу остава главен заподозрян...

— Всичките ни усилия са насочени към него — намеси се Капризи. — Фийлд смята, че можем да използваме ведомостите по два начина. Могат да ни помогнат не само с информацията за пратките и останалите замесени в престъпните сделки, но и ще открият нова насока в разследването. Ако е достатъчно уплашена, че ще отиде в затвора, и е склонна да ни съдейства, рускинята може да ни бъде полезна в много отношения.

Маклауд изсумтя:

— Тя е една от държанките му. Няма начин да ни съдейства.

— Фийлд мисли, че е склонна.

Маклауд прибра корема си и повдигна панталоните си.

— Добре — склони накрая, — но й дайте добре да разбере положението. Тази курветина е само за затвор.

Фийлд се опита да скрие облекчението си. Понечи да излезе преди Капризи, но Маклауд му нареди да остане.

— Не мисли, че съм прекалено строг — каза, когато затвори вратата след американеца. — Оценявам работата, която вършиш.

Младият мъж кимна.

— Знам, че е трудно да работиш в чужд отдел, но наистина ценим усилията ти.

— Благодаря, сър.

— Сега срещаме трудности, но си струва да се понапънем. Нали не ми се сърдиш.

Фийлд се усмихна:

— Не.

— Добре. Добро момче си ти.

Маклауд отвори вратата и потупа Фийлд по рамото.

27.

Освобождаването отне повече време, отколкото бе очаквал. Дежурният отказваше да пусне Наташа без нареждане от Криминалния отдел и остана непоклатим дори когато Фийлд се ядоса. Капризи не се виждаше никъде и накрая англичанинът се принуди да се обади на Маклауд, за да разпореди освобождаването.

Не му се занимаваше да урежда кола, затова се качиха на рикша, където едва се побраха. Краката им се допираха и Фийлд леко се смути, но Наташа не се отдръпна.

Влязоха в апартамента ѝ. Тя съблече шлифера си и застана по средата на стаята. Носеше скромна тъмносиня рокля. Когато прокарваше ръце през косата си, полите ѝ се повдигаха над коленете.

— Нещо за пиене? — попита тихо тя.

— Не, благодаря.

— Чай?

— Не.

— Нещо за ядене?

— Не, обядвал съм... в общи линии.

— Нали не си мислите, че не мога да готвя? Повечето рускини не умеят. Когато дойде, Лена не можеше да си свари дори яйца. Майка ми обаче почина, когато бях малка, и понякога готвех на баща ми.

— Друг път може би ще ми сготвите нещо.

Тя се усмихна и това го зарадва.

— С удоволствие.

— Може би тази вечер.

— Може би.

Фийлд не знаеше дали да приема този отговор за „да“ или за „не“.

— Сигурно сте гладна — отбеляза. — Моля, не искам да ви спирам.

— Ще издържа.

Тя седна и му кимна към един стол, но той предпочете да остане прав.

— Надявам се, не си мислите, че освобождаването ви е безвъзмездно.

Тя сведе глава. После я вдигна и се усмихна.

— Кое е смешното?

— *Вие* сте смешен. Наблюдавам ви как се борите със себе си.

— Не ви разбирам.

— Желаете ли ме, господин Фийлд, или ще ме отхвърлите? Кое ще надделее.

— Върша си работата.

— Не се съмнявам.

Тя стана, отиде при камината и взе пакет цигари от полицата. Запаля една и отново седна, роклята ѝ се вдигна на бедрата.

Гърлото на младия мъж бе пресъхнало.

— Защото си мислите, че съм негова наложница, за това ли е? Това ли ви отвращава в мен?

— Трябва да ми съдействате.

Той не можеше вече да се довери на гласа си. Имаше чувството, че принадлежи на другиго.

— Не съм длъжна да правя нищо.

— Виждали ли сте някога шанхайски затвор отвътре?

— Не.

— Съмнявам се, че ще оцелеете повече от месец.

— Може би ще ми направите услуга.

— Ако смятате така, ще ви върна веднага.

— Не можете да се скриете зад значката си.

— Не вярвате ли, че можем да ви защитим от Лу?

— Половината от вас работят за него.

— Мислите ли...

— Не. Точно затова говоря с вас. Моля ви. Правете каквото искате с мен, но да не говорим повече за това. — Тя си пое дълбоко въздух. — Питате ме с кого се е виждала Лена, но аз не знам. През последните няколко месеца беше доста потайна.

— Нищо ли не ви е казала за него?

Наташа поклати глава.

— Живели сте врата до врата.

— Винаги сме пазили в тайна личния си живот.

— Значи никога не сте виждали някой мъж да влиза в апартамента ѝ, никога не сте чували гласа му, никога не сте виждали пред къщата да спира кола.

— Не.

— Трудно е за вярване, не мислите ли? Били сте приятелки, познавали сте се още от Казан. Живеете врата до врата, а не знаете нищо една за друга.

— Мислете, каквото искате.

— Какво ще кажете за бележките за онези пратки? „Саратога“ трябва да замине след няколко дни, натоварена с шевни машини от „Фрейзърс“? Мога да се обзаложа, че записките са оставени за някого, който знае какво означават. За вас ли са предназначени?

Наташа се втренчи мълчаливо в него.

Фийлд се изправи и отиде при прозореца. Погледна към часовника „Биг Бърти“ и хиподрума. За своя изненада установи, че е почти пет часът.

— Лу води ли ви в дома си?

— Понякога.

— Какво правите там?

Тя сведе очи.

— Разбира се, отивате в спалнята му.

— Разбира се.

Сърцето му се разтуптя лудо.

— Какво...

— Може ли да не го обсъждаме сега?

— Нямаме избор.

— Не. — Тя още отбягваше погледа му. — Разбира се, но съм уморена... Вдигна очи. — Моля ви, нека да не е сега.

В очите ѝ личеше болка.

— И без това трябва да тръгвам — каза той. — Имам среща във фабриката на „Фрейзърс“.

Фийлд стана и тръгна към вратата. Наташа го последва.

— Благодаря — рече тя.

— Може би тази нощ?

— Да, може би.

Когато затваряше вратата, тя още му се усмихваше. Струваше му се, че сънува.

* * *

Капризи стоеше до бюрото си.

— Чакам те отдавна. Управителят на фабриката си тръгва в шест.
— Посочи към горния етаж. — Грейнджър те търси.

— По-добре да проверя защо.

— Хайде, Фийлд.

— Няма да се бавя.

Той се затича по стълбите към отдела си.

Ян се приготвяше да си тръгва и го изгледа укорително. Прокопиев седеше приведен над купчина вестници; беше праметнал сакото си на облегалката и бе свалил тирантите от раменете си.

— Късметлия си ти с тази Медведева — отбеляза. — Голям късметлия.

Фийлд почука на вратата на Грейнджър и отвори.

Грейнджър бе вдигнал краката си на бюрото и говореше по телефона:

— Да, сър... Да, сър.

Остави слушалката и се обърна към младия детектив:

— Комисарят е загрижен, че в управлението се използват твърде много кламери. — Вдигна ръка и свали краката ги от бюрото. — Шегувам се, Фийлд. Изглеждаш нервнен.

— Не, просто бързам.

— Закъде така?

— Отиваме във фабриката.

— Каква фабрика?

— Една от фабриките на „Фрейзърс“... за електроуреди.

— Къде?

— На улица „Юенмин“, струва ми се.

Грейнджър се намръщи.

— Свързано е със случая „Орлова“. Намерихме в апартамента й тайни записки за една пратка... на шевни машини. Подозираме, че е важно.

— Ами, добре, тръгвай. После ще ми обясниш.

Когато се качиха в колата, Капризи се поинтересува за разговора му с Наташа. Фийлд обясни накратко, като завърши:

— Страхува се от Лу.

В този момент като по сигнал отекна гръм и небето сякаш се продъни; заваля толкова силно, че колата едва пъплеше. Хората по тротоарите се разбягаха, търсейки убежище.

Нужен им беше половин час, докато намерят фабриката на улица „Юенмин“, шофьорът често спираше и се взираше напред, за да се ориентира. Накрая стигнаха табела и синя метална врата, отворена точно колкото да мине кола. Когато отбиха от улицата, предните колела затънаха в голяма локва.

— Спри — нареди Чен и шофьорът веднага се подчини. — На портала няма никого... кабинката на портиера е празна...

Той вдигна автомата си и показва дулото през прозореца. Фийлд и Капризи извадиха револверите си. Сърцето на Фийлд туптеше силно.

— Продължавай — нареди Чен.

Шофьорът се огледа. Беше по-млад от Фийлд и явно умираше от страх.

Потегли бавно.

— По-живо — подкани го нетърпеливо Чен. Шофьорът даде газ и вкара колата през портала. Фабриката се издигаше пред тях, вратите ѝ бяха широко отворени.

— Тичайте — извика Чен.

Отвориха вратите и Фийлд и Капризи се втурнаха след китаеца.

По лицето на Фийлд се стичаше вода, дрехите му прогизнаха въпреки късото разстояние до фабриката. Той насочи напред револвера.

Таванът беше висок и от него на метални тръби висяха лампи. Помещението бе пълно със стотици дървени работни маси. От дясната страна бяха наредени тежки машини. В дъното имаше желязно стълбище, свършващо в остъклена кабинка — мястото на управителя.

Чен стискаше гневно устни, вървеше напред и размахваше автомата. Спря и погледна часовника си.

— Още няма шест, а всички са си тръгнали. — Докосна една от машините. — Още е топла. Бързо са се изнесли.

Коленичи и в този миг отекна силен трясък от сблъсъка на кола с металната врата на фабриката.

Фаровете заслепиха Фийлд и наоколо затракаха куршуми. Оглушен от рикошетите, той пропълзя под една от машините.

Китаецът пръв намери прикритие, Капризи се вмъкна след него под дъжда от олово. Над тях като конфети се сипеха счупени стъкла от прозорците.

Последва кратка пауза. Чен се изправи и отвърна на огъня. Фийлд понечи да последва примера му, но Капризи го дръпна за ръкава и му изкрещя да стои мирно.

Чен падна назад и автоматът му издрънча на пода. Китаецът стискаше ръката си, лицето му бе изкривено от болка. Капризи скочи напред и се опита да го издърпа на безопасно място.

— Добре съм — изсъска през зъби Чен. — Добре съм.

Настъпи тишина.

Чуха се стъпки.

Капризи стискаше ръката на Чен и се опитваше да спре кръвотечението, лицето му бе разкривено от усилието. Задърпа сакото на китаеца, за да достигне точката за кръвоспиране.

Фийлд погледна автомата.

Стъпките се приближаваха. Ръката му трепереше.

Видя крайчето на мъжка шапка.

Скочи през краката на Чен, изпусна револвера си и се хвърли към автомата... падна на колене, опита се да напипа спусъка, вдигна глава... мъжът с шапката се извъртя към него.

Автоматът заподскача в ръцете му. Мъжът с шапката се сгърчи, около него полетяха капчици кръв като дъжд и той падна, лицето му преbledня от предсмъртен ужас.

Фийлд се изправи, обърна се към следващия нападател и натисна спусъка. Автоматът подскочи в ръцете му, но двамата мъже при вратата побягнаха.

Колата избръмча и се отдалечи на заден ход още преди да я достигнат. Чу се затръшване на врати, бръмченето от мотора се отдалечи и заглъхна и във фабриката се възцари тишина.

— Чен...

— Провери дали онези са мъртви — нареди Капризи, който още се опитваше да съблече шлифера на китаеца.

Фийлд се изправи, краката му трепереха. Бавно тръгна към трупове, заслушан в ехото от собствените си стъпки. Дватамата нападатели бяха китайци. Първият беше със син костюм. Гърдите му бяха надупчени и лежеше в локва кръв.

Вторият нападател бе улучен в главата. Имаше по-малко кръв, но лицето му беше обезобразено. Шапката лежеше на няколко метра встрани.

— Мъртви ли са?

— Да.

— Какво?

— Да — изкрещя Фийлд.

— Идвай тогава.

Фабриката кънтеше от ехото на гласовете им.

Фийлд се върна при американеца и клекна до него.

— Артерията е прекъсната — каза Капризи. — Смъкни ръкава му и откъсни ивица плат, разкъсай шлифера или ризата.

Младият мъж му подаде ивица плат.

— Сега, докато натискам кръвоносния съд, смъкни това, скъсай го. Не се безпокой за Чен.

Фийлд хвана шлифера на Чен и го съблече. Капризи му показва къде да натиска ръката на китаеца, докато той го превърже.

— Ще се справиш, Чен. Сигурно боли, но няма да умреш. — Американецът се изправи. — Добре, да се махаме оттук.

Вдигнаха ранения. Фийлд го хвана под мишницата на здравата ръка. Капризи придържаше ранената над нивото на главата му. Ризата, ръцете и лицето му бяха изцапани с кръвта на Чен. Докато вървяха покрай машините, американецът каза:

— Някой ги е предупредил.

Навън още валеше като из ведро, капките ги шибаха по главите. Те се огледаха за колата. Фаровете не светеха и на Фийлд му бяха нужни няколко секунди, за да забележи, че стъклата ѝ са счупени, а младият шофьор седи неподвижно отпуснат по очи върху волана.

28.

— Това е война — заяви Маклауд и се огледа в тихата зала, сякаш очакваше някой да му възрази.

Досега Фийлд не беше влизал в кабинета на комисаря и остана впечатлен. Седяха около кръгла маса. През високите прозорци се откриваше великолепна панорама към Митницата и хонконгско-шанхайската банка в едната посока и Клуба по езда в другата. Дъждът барабанеше по стъклата. Месинговата лампа върху бюрото от тиково дърво на комисаря хвърляше бледа светлина в полумрака.

Ако беше вярно, че комисарят никога не е трезвен, тази вечер той добре се прикриваше. Говореше загрижено и с разбиране, потупа двамата с Капризи по раменете и се поинтересува как е Чен. След това продължи обсъждането на боксовия мач между Демпси и Карпантие в Джърси Сити отпреди пет години, което явно беше досегашната им тема — сякаш не забелязваше, че Капризи не е в настроение. Говореше меко, с лек акцент, издаващ ирландския му произход. Не си спомняше Фийлд от срещата им по-предишната вечер.

Комисарят нервно размести писалката си и няколко документа върху бюрото и измънка:

— Да.

— Това е пряко нападение срещу едни от най-талантливите ни служители — подчерта Маклауд.

— И преди са ги нападали — измърмори комисарят. — Момчетата ти се проявиха мъжки, разбира се...

— При един грабеж, но тогава беше различно. Сега е било подготвено. Имало е засада.

Вратата се отвори и Грейнджър влезе. Приближи се и седна до Фийлд. Докосна рамото му съчувствено и каза:

— Извинете ме за закъснението.

— Добър вечер, Патрик — топло го поздрави комисарят, сякаш виждаше любимия си син.

Фийлд забеляза, че и Маклауд, и Капризи отбягват погледа на Грейнджър.

Началникът на Специалния отдел разхлаби вратовръзката си, разкопча горното копче на ризата си и изпъна крака. Носеше елегантен тъмен костюм с жилетка и от джобчето му се подаваше верижка на златен часовник.

— Какво е положението, Капризи — обърна се комисарят към американеца. — Ти ръководеше операцията.

Капризи се наведе напред, облегна лактите си върху масата и погледна Маклауд и Фийлд.

— Чен е добре. Закарахме го в болница „Сейнт Мери“.

— Имах предвид мнението ти за събитията от следобеда.

Грейнджър запали цигара. Подаде сребърната си табакера единствено на Фийлд, след това стана и си взе пепелник.

— Очакваха ни. Машините бяха още топли. Изпразнили са фабриката набързо.

— Знаели са, че ще отидете?

— Да.

Настъпи продължително мълчание: единственият шум идваше от Грейнджър, който силно дърпаше от цигарата и изпускаше дима към тавана.

Комисарят изглеждаше като хипнотизиран.

Маклауд се наведе напред. Беше се поуспокоил.

— Въпросът е с какво сме привлекли такова внимание — отбеляза. — Дали е разследването на убийството, или с бележника, който ни насочи към фабриката. Освен това кой е знаел, че се каните да отидете? — обърна се към Фийлд: — Казал ли си на някого?

Младежът поклати глава.

— След като излезе от Криминалния, направо към фабриката ли тръгна?

— Не, отбих се за кратко при господин Грейнджър, но...

— Не ми спомена, че отиват във фабриката, иначе щях да го предупредя да внимава.

Грейнджър се огледа важно, сякаш ги упрекуваше за наивността им.

Маклауд и Капризи се втренчиха във Фийлд, като че ли го подканваха да опровергае шефа си, но той мълчеше, стиснал здраво

зъби. Спомни си, че беше казал за фабриката и на Наташа, и се опита да си припомни точните си думи. Не му се вярваше, че е възможно тя да злоупотреби с доверието му.

— Значи тук никой не е знаел, че се каните да отидете, така ли?
— обобща комисарят.

— Аз знаех — отвърна Маклауд. — Капризи също. Никой друг.

Отново настъпи мълчание. Грейнджър смачка фасата си, бутна пепелника в средата на масата и отбеляза:

— Чен също е знаел.

— Не би казал на никого — възрази американецът. — Не би допуснал такава грешка.

— Откъде си толкова убеден?

Капризи го изгледа мрачно. Грейнджър изместваше темата към един спорен проблем в управлението — лоялността на детективите китайци. Фийлд ясно виждаше, че това вбесява колегите му от отсрещната страна на масата. След като се замисли, той също изпита гняв. Чен бе добър полицаи и едва не се беше простил с живота.

Комисарят прокара ръка по темето си и приглади малкото си останали косми. Фийлд погледна Маклауд в очите и изведнъж му се стори жизненоважно този човек да стане новият комисар.

— Следващият въпрос е какво ще предприемем — рече Маклауд; погледна първо комисаря, после Грейнджър. — Този човек не е просто гангстер. Той е убил едно момиче в района под наша юрисдикция или прикрива истинския убиец. Наредил е екзекуцията на напълно невинния портиер на кооперацията, а сега организира нападение срещу хората ни. И всичко това само за три дни.

Комисарят кимна неубедено.

— Трябва да му дадем урок. Това не може да продължава.

Отново се умълчаха. Грейнджър запали нова цигара.

Фийлд погледна отражението си върху масата.

— Какво предлагаш? — попита Грейнджър.

— Трябва да намерим улики — заяви Маклауд. — Ще го направим по класическия начин. Организираме разследване, намираме улики, подлъгваме го в нашата част на града и го арестуваме.

— На теория е много лесно.

— Вече имаме напредък, но мисля, че трябва официално да си поставим за цел разобличаването му.

Фийлд вдигна глава. Маклауд отново го гледаше, после пак се обърна към Грейнджър:

— Трябва да установим строг контрол върху информацията. Не искам да има повече изтичане.

Комисарят премятеше писалката си върху обратната страна на дланта си, както Фийлд бе правил в училище — прехвърляш я и едновременно с това се опитваш да я хванеш.

— Какво ще кажат в Градския съвет? — попита Грейнджър. — Не съм убеден, че ще са съгласни на такава война.

Комисарят не отговори; продължи да премята писалката си, докато най-после успя да я хване.

* * *

След срещата Фийлд последва Грейнджър. Минаха по стълбите, а Капризи и Маклауд взеха асансьора.

На етаж на Специалния отдел бе тъмно и Грейнджър запали лампа едва когато влезе в кабинета си. Затръшна вратата толкова силно, че стените се разтресоха.

— Сигурно се чудиш защо излъгах за тази вечер — каза той, след като запали първо цигарата на Фийлд, после своята. — Мамка му.

Младият детектив нищо не отговори.

— Маклауд се опитва да ни прецака. Да ни представи в лоша светлина пред комисаря. — Началникът хвърли цигарата си в кошчето. — Не е успял да те настрои срещу мен, нали?

— Разбира се, че не.

Грейнджър погледна часовника си.

— Майка му стара! Каролайн ще ме убие. — Двамата с Фийлд излязоха и той заключи вратата си. — Хайде, утре ще говорим.

Младежът отиде при бюрото си и седна; Грейнджър се качи в асансьора и дръпна решетката.

Тъмнината действаше успокоително на Фийлд. Дъждовните капки още барабаниях по прозорците, сякаш някой скитник искаше да влезе. Той си спомни как навремето стоеше у дома в Йоркшир и гледаше осеяното с локви дворче. Тогава дъждът го изнервяше; беше

безмилостен и сякаш ожесточен. Фийлд потърка слепоочията и очите си, опита се да се отпусне. Виеше му се свят.

Изведнъж усети, че зад него има някой. Рязко се извъртя, запали лампата и посегна за револвера си.

— Капризи. Изкара ми ан...

— Тихо.

Маклауд стоеше зад американеца.

— Казал си му за фабриката. Нали Капризи ти каза...

— Не мислех, че е важно. Той просто ме попита защо бързам.

Фийлд се изправи и ги принуди да отстъпят една крачка.

— Боже мили. — Той потърка челото си; за малко да им каже, че е споменал за фабриката и пред Наташа, но реши да замълчи. — Не разбирам. Защо реших точно тази вечер, с какво ги предизвикахме?

— Конспираторите и Лу действат като една банда — обясни Капризи. — Това беше предупреждение. Явно сме засегнали интересите им: заради онова, което става във фабриката, или заради убиеца, а може би и заради двете. Не могат да ни подкупят, затова ни предупреждават. Ако продължим с разследването, ще преминат към следващата фаза.

Фийлд въздъхна.

— Трябва много да внимаваме, Ричард. Никакво изтичане на сведения повече. Погрижи се никой да не знае с какво точно се занимаваме.

— Какво искате от мен?

— Наблюдавай Грейнджър. Предупреди ни, ако разбереш, че е решил да действа...

— Утре сутрин среща долу — каза Маклауд. — Точно в седем часа, преди някой друг да се е появил.

* * *

Щом като двамата си тръгнаха, Фийлд изгаси лампата и остана неподвижно в успокоителния мрак. След известно време стана и слезе по стълбите с намерението да вземе рикша и да отиде у Доналдсънови. Беше сигурен, че ще го приемат добре, но накрая реши да отиде другаде. На стотина метра от кооперацията „Щастливи времена“

извика на човека да спре и слезе. Плати му твърде щедро за такава услуга.

Валеше като из ведро и Фийлд беше оставил шапката си в службата; по врата му започнаха да се стичат водни струйки. Миришеше на тиня от рекичката Сучоу и до него съскаше самотен електрически фенер. Фийлд избърса лицето си и тръгна по улицата; обувките му жвакаха като примитивна помпа.

В апартамента ѝ светеше. Младият мъж рязко спря и се скри във входа на отсрещната къща. Разтвори шлифера си и бръкна в джоба на новото си сако за цигарите, но кибритът му беше влажен.

Светлината в апартамента изгасна.

Той си представи как белият ѝ халат се свлича от раменете ѝ и пада около глезените ѝ. Как тя се приближава към Лу и той протяга ръце, как се усмихва самодоволно, че притежава такава красива жена.

Един файтон мина по улицата.

Фийлд излезе от входа, не можеше да устои. Прекоси наводнената улица и изкачи стълбището на „Щастливи времена“; остави кални стъпки по каменния под. Изглежда, тази вечер Наташа нямаше посетители.

Портиерът беше по-млад от предишния, с къса коса и слабо лице. Стоеше прав. Кимна на Фийлд, но не се поинтересува къде отива.

Фийлд излезе през аварийния изход и се заизкачва по тъмните стълби. Вратата на етажа ѝ изскърца, когато я отвори. Той спря и се послуша, но чу само собственото си дишане.

Прокара ръка през мократа си коса.

Почука на вратата и се отдръпна.

Процепът отдолу се освети и локвата около краката му леко заблестя.

Вратата се отвори и Наташа се изправи пред него като първия ден; само по халат и с разрошена коса.

— Изненада.

Тя пристъпи напред, обгърна врата му с ръце и го целуна; устните ѝ бяха нежни, топли и сладки, каквито винаги си ги беше представял. Ароматът ѝ го замайваше. Фийлд пхна ръце под халата ѝ. Стисна нежната плът на бедрата ѝ. Тя се отдръпна леко. Остана с ръце, положени на раменете му, и се вгледа в очите му.

Наташа беше висока, но той я вдигна с лекота. Тя обгърна кръста му с крака и облегна главата си на рамото му. Фийлд затвори вратата с крак. Тя се изправи при входа на спалнята си и за момент се облегна на касата на вратата. В очите ѝ се четеше смесица от копнеж и болка. Дъждът тропаше по прозореца.

Фийлд докосна бузата ѝ с опакото на дланта си и доближи лицето си до нейното. Кожата ѝ беше нежна и топла.

Тя обгърна лицето му с длани и го целуна. С треперещи ръце Фийлд отметна косата ѝ назад и погали раменете ѝ. Наведе се и я целуна по врата, жадно вдиша упойващия ѝ аромат. Прокара пръсти по гърдите ѝ и тя затаи дъх.

Фийлд галеше кожата ѝ с устни. Коленичи, обхвана гърдата ѝ с ръка и нежно пое зърното ѝ с уста. Наташа се изви назад и леко натисна главата му надолу; той прокара устни до стегнатия ѝ корем. Погали бедрата ѝ.

Впи по-силно устни в кожата ѝ и тя се облегна назад; опря се с една ръка на стената, с другата държеше главата му. Дишаше учестено.

Изведнъж го отблъсна и задърпа дрехите му. Свали самото и трескаво започна да разкопчава ризата му, докато той с разтреперани ръце сваляше панталоните си. Накрая се отказа и разкъса ризата, повали го на леглото, жадно започна да целува бузите, врата и гърдите му; отпусна топлото си, нежно тяло върху него.

Наташа започна да го гали по-нежно, без да отделя устните си от неговите. Сетне се смъкна до него и легна по гръб; светлината от Клуба по езда я озаряваше, от косата до изящните ѝ гърди и тъмното петно между краката ѝ. Нежно го придърпа върху себе си, насочваше го, без да сваля очи от неговите, докато не се сляха в едно.

Любиха се бавно. Наташа затвори очи, вдигна ръце над главата си, леко разтвори устни. Фийлд се отпусна до нея и се зае леко да гали гърдите ѝ.

— Ричард Фийлд — прошепна тя, сякаш искаше да чуе звученето на името му.

И се засмя.

29.

Останаха притиснати един до друг. Наташа бе облегнала глава на рамото му и бе поставила ръка върху гърдите му. Дъждовните капки още барабаняха по прозореца.

— Толкова успокоява този дъжд — отбеляза тя.

Фийлд мълчеше. Тя погали гърдите му, после склучи пръсти с неговите.

— Когато бях малка, обичах да лежа и да слушам дъжда.

— С майка си ли?

— Със сестра ми. — Тя вдигна глава и го погледна. — Ти обичаше ли да слушаш дъжда, Ричард?

— Да.

— Имаше ли с кого да го слушаш?

— Не.

— Имаш ли брат или сестра?

— Сестра.

— Как се казва?

— Едит.

— Не бяхте ли близки?

Фийлд се втренчи в тавана.

— Мисля, че бяхме.

Наташа прокара ръка през косата му, разроши го.

— Ти постоянно се усмихваш!

— Ти също.

Тя го хвана за ръката и останаха неподвижни. Наташа заразглежда пръстите му.

— Колко мислиш, че сте били?

— Какво колко?

— Колко близки мислиш, че сте били със сестра ти.

Фийлд се загледа в тавана. Очакваше да види комари в полумрака, но нямаше. Наташа явно имаше по-добри мрежи от неговите.

— При мен беше различно. Много е странно. Всичко беше объркано. — Той се опита да си спомни дома си, но беше трудно в нейно присъствие; тя кимна окуражително. — Имам чувството, че истинският ми живот започна едва когато дойдох тук и всичко преди... — Замълча. — Близките ти успяха ли да дойдат?

Тя постави пръст на устните му; стана и отиде в банята. Когато се върна, коленичи до леглото. Наведе се напред и косата ѝ погъделичка пръстите на краката му. Фийлд се надигна и я погали по бедрата.

Наташа нежно го бутна отново да легне, допря горещите си устни до неговите, гърдите ѝ погалиха неговите, краката им се сплетоха. Бавно прокара пръсти през косата му и я отметна назад. Езикът ѝ проникна между устните и зъбите му и нежно докосна неговия.

Наведе се към слабините му и го целуна, после се изправи и със стон отново му помогна да проникне в нея. През ума му мина бегла мисъл за контраста между нейните умения и неговата неопитност в леглото, после Наташа се отпусна върху него и страстта отново го замая.

* * *

След това останаха да лежат в почти същата поза. Фийлд усещаше туптенето на сърцето ѝ до гърдите си.

Заслуша се в пулса ѝ, който биеше в синхрон с неговия.

— Винаги ли си бил боец, Ричард? — попита тя, след като се опря на лакът. — Мисля, че някой те е наранил много лошо в миналото...

Той се намръщи.

— Толкова си решителен и в същото време толкова уязвим. — Наташа се изправи. — Представям си те като дете.

Без да дочака отговора му, тя отново влезе в банята. Той чу шуртенето на чешмата, после на душа.

— Идваш ли? — попита го.

Фийлд стана и отиде при нея. Силуетът ѝ се очертаваше зад стъкления параван. Той отвори вратата на кабинката. Наташа го

прегърна и го дръпна вътре. С мокра коса изглеждаше по-млада. Усмиваше се, сякаш се е сетила за нещо смешно, което само тя знае.

Побутна го встрани и излезе изпод струята. Започна да го сапунисва — първо врата, после под мишниците, гърдите и корема. Завърши с краката му и го бутна под водната струя.

Фийлд взе сапуна от ръцете ѝ. Започна от врата ѝ. Продължи към гърдите и се зае да гали зърната ѝ с хлъзгавите си пръсти. Коремът ѝ беше стегнат, пъпът ѝ — мъничък и плитък.

Фийлд коленичи и продължи да сапунисва краката ѝ. Постави ръка между бедрата ѝ и тя трепна.

Тя се притисна до него и струята ги обля. Облегна се на паравана и го обгърна с крака през кръста.

* * *

Избърсаха се един друг, после Наташа донесе дрехите му и внимателно ги остави на леглото. Притисна длан до корема му и започна да го облича. Сакото му беше измачкано и още влажно от дъжда.

— Ново сако?

— Да.

— Трябва по-добре да се грижиш за него.

Наташа постави дрехите си на леглото. Сложи жартиерите си и седна. Фийлд взе чорапите, внимателно ги опъна по краката ѝ и ги закопча с жартиерите.

— Никога не си правил това преди, нали, Ричард?

Фийлд не намери думи да ѝ отговори. Този въпрос водеше до толкова много други. Тя се изправи и притисна главата му до корема си. Той стана, прегърна я силно и в този момент за пръв път видя снимката на руската царска двойка над камината. Николай Втори беше с военна униформа, царицата — с дълга бяла дантелена рокля. Наташа проследи погледа му. Направи няколко крачки към гардероба и се обърна.

— Знам едно кафене в Концесията, което трябва вече да е отворено. Рано е, никой няма да ни види.

Тя се приближи до гардероба и извади червена рокля, подходяща за вечеря, отколкото за закуска, нахлузи я и се обърна към Фийлд, за да я закопчае на гърба. Дрехата бе елегантна, от хубав плат и очевидно беше скъпа.

Наташа взе ключовете си от една сребърна ваза при вратата и излезе в тъмния коридор; тракането на токчетата ѝ отекна в тишината. Фийлд погледна часовника си. Беше пет часът, но той никога не се беше чувствал толкова бодър.

В асансьора Наташа се погледна в огледалото и пооправи косата си. Той я погали по гърба, тя хвана ръката му и се усмихна.

Навън нямаше рикши, затова тръгнаха пеша под уличните фенери, които хвърляха бледо сияние върху тротоара.

Фийлд хвана ръката ѝ и тя стисна неговата, после я пусна. Вече не се усмихваше. За пред чужди хора изглеждаше охладняла.

— Някой наранявал ли те е?

— В какъв смисъл?

— Винаги си толкова наежен. — Тя имитира позата му. — С присвити рамене, със стиснати юмруци. Като боксьор! — Стъпките им отекваха в синхрон по паважа. — Сега се усмихваш и така е по-добре.

Фийлд не отговори.

— Защо си дошъл в Шанхай?

— За да избягам. Както всички.

— От какво бягаш?

— Просто бягам.

— От семейството си. — Тя го хвана за ръката, огледа се бързо и се усмихна предизвикателно. — Защо си се загрижил толкова за Лена... за мен?

Той не отговори. Над короните на дърветата небето започваше да просветлява. Между великолепните къщи с покриви от зеления сала мед проникваха бледи лъчи.

— Имаш ли близки тук? — попита Фийлд.

— Не.

— Но си тръгнала...

— Майка ми почина, когато бях дете, баща ми — малко преди да напуснем Русия, сестра ми умря от туберкулоза тук.

— Моите съболезнования.

Завиха по улица „Жофр“ и спряха пред едно семейство, заспало на сухо пред вратата на бижутериен магазин — две малки деца, сгушили се между родителите си. Наташа извади няколко монети и ги пхна в ръката на бащата. Личеше си, че мъжът е пристрастен към опиума: очите му бяха хлътнали, кожата му — мъртвешки бледа. Жената и децата бяха толкова хилави, че костите на лицата им сякаш всеки момент щяха да пробият кожата им.

— Братовчед ти трябва да направи нещо за този нещастен град.

Фийлд я изглежда с неразбиране:

— Братовчед ли?

— Братовчед ти е секретар на Градския съвет, нали?

— Вуйчо ми. Откъде знаеш?

Тя се засмя:

— Значи ти можеш да се интересуваш за мен, а аз не мога за теб, така ли? — Поклати глава. — Тук богатшите не правят нищо, само се тъпчат като... свине. Всичко прибират в джобовете си, докато хората умират от глад.

— Да — измънка той; не искаше да спори.

— Живеят в дворци и мислят само за себе си.

— Навсякъде е така.

— Да, но тук е най-зле. Не мога да си представя другаде да съществува такава несправедливост. Да има толкова много богатство и толкова много хора да страдат. По-зле е дори от Русия.

— Странна гледна точка, като се има предвид...

— Защо странна?

— Мислех, че болшевиките са ви прогонили.

— Това е идеология. Идеологията е враг на човечеството. — Тя спря и се обърна към него. — Ти се бориш против Лу, но за китайците вашите богаташи са по-лоши от него.

— Не мисля...

— Той дава на бедните. Може да е звяр, но китайците го приемат за водач. Другите прибират всичко в Европа.

Тя се извърна.

— В Казан ли си живяла?

Наташа отново тръгна.

— Беше преди много време.

— На снимката...

— Не обичам да говоря за това.
 — Сигурно все още чувстваш...
 — Беше много отдавна, в един друг живот.
 — Дошла си тук със сестра си.
 — Да.
 — Бяхте ли близки?
 — Тя беше по-голяма, но много стеснителна. Винаги се е грижила за мен. Татко я наричаше „малкото мишле“.
 — Как се казваше?
 — Моля те. Стига толкова. — Тя се усмихна нежно. — Разкажи ми за своето семейство.
 Фийлд сведе очи.
 — Майка ми и сестра ми живеят в Йоркшир. Сестра ми е омъжена, но няма деца.
 — А баща ти?
 — Почина.
 — Моите съболезнования. Кога?
 — Преди около година.
 — Болен ли беше?
 — В известен смисъл, да.
 — В какъв смисъл?
 — Самоуби се.
 Тя си пое рязко въздух.
 — Толкова е тъжно.
 — Това е само една гледна точка.
 Тя го погледна объркано:
 — Не си го обичал, нали?
 — Не.
 — Думите ти са толкова жестоки.
 — Не колкото него.
 — Биеше ли те?
 — Тормозеше майка ми.
 Тя сведе очи и отново тръгна.
 — Сега разбирам малко по-добре.
 — Какво разбираш?
 — Теб. — Тя въздъхна едва чуто. — Защо си изпълнен с гняв.

Кафенето беше срещу магазина за кожи под апартамента на Сергей и току-що беше отворило. Навъсеният дебелак зад щанда погледна Наташа по начин, който подразни Фийлд.

Седнаха около кръгла масичка в ъгъла и се загледаха през витрината. Червеното сияние в небето сякаш пропъждаше последните облаци. Фийлд поръча кафе и кроасан, а Наташа — борш и черен хляб.

— Какъв човек беше? — попита тя.

— Има ли значение?

— Искам да те опозная по-добре.

Той се замисли, после отговори:

— Искаше да стана счетоводител или мисионер, а самият той съчетаваше в себе си най-лошите черти и на двете.

— А ти не харесваш нито едното, нито другото, така ли?

— Неговият баща бил ваксаджия и той не признаваше грешки.

— Фийлд раздалечи палеца и показалеца си на няколко милиметра. — Една грешчица, независимо колко малка...

— Беше ли мисионер?

— Държеше се като такъв. Майка ми произхожда от заможно семейство. Израснала е в голяма къща с много прислуга. Родителите й смятаха, че се е омъжила за неподходящ човек, че баща ми не е достоен за нея. — Фийлд въздъхна. — Той работеше като счетоводител, но беше амбициозен и започна бизнес с трикотаж. Търговията все не вървеше и не си спомням...

Наташа се наведе и постави ръката си върху неговата.

— Никой от двамата не се усмихваше. Винаги са изглеждали нещастни. — Отдръпна ръката си; не искаше близост на друг човек, когато си спомняше миналото. — Понякога баща ми се прибираше страшно ядосан, изгонваше мен и сестра ми и предизвикваше майка ми, докато започнат да спорят. Крещеше все по-силно и по-силно.

Гласовете им отново прозвучаха в съзнанието на Фийлд, сякаш родителите му бяха в съседната стая. Искаше му се да запуши ушите си, както бе правил като малък.

— На следващата сутрин майка ми беше цялата в синини.

Наташа го погледна загрижено.

— А твоят баща? — попита Фийлд.

— Беше много болен и почина... така и не се разбра от какво. — Тя махна с ръка. — Беше отдавна.

— Обаче ти се струва, че е било вчера.

— Понякога животът ни носи мъка.

— А понякога щастие.

Тя се усмихна:

— Понякога.

30.

— На колко години беше, когато майка ти почина? — попита Фийлд.

— На седем.

— Спомняш ли си я?

— Не много добре.

— Сигурно е била красива като теб.

— Аз не съм красива.

Той не удостои това жалко твърдение с отговор.

— Разкажи ми още за баща си — каза тя бързо, сякаш искаше да отклони темата към неговото минало.

Фийлд почувства някаква резервираност в разговора, която бе липсвала, когато се любиха, сякаш тогава се бяха отърсили от безбройните невидими прегради помежду си. Въпреки това, размишляваше той, емоциите им бяха все така чисти. Той се чувстваше както се беше чувствал цяла нощ. Искаше да научи всичко за нея и може би да ѝ разкаже всичко за себе си, но въпросите им бяха заобиколни, отговорите — уклончиви. Той погледна през витрината.

— Приличаше ли на теб? Нямам предвид жестокостта, просто...

— Албърт Фийлд имаше банална реплика за всяка ситуация.

— Например?

— „Почтеността е палто, което ни пази от хладината на самотата.“

На лицето ѝ се изписа недоумение.

— Според него, ако си честен, винаги ще имаш нещо, независимо как ще те накаже съдбата. Винаги ще ти останат поне самоуважението и достойнството.

Наташа пребледня и Фийлд осъзна какво е казал. Запита се дали подсъзнателно не е избрал нарочно точно този цитат.

— Значи дълбоко в себе си е бил добър човек.

Фийлд не отговори.

— Мисля, че си взел много от баща си, Ричард.

Наташа се умълча. Собственикът им донесе поръчките върху дървена табличка.

— А ти? Взела ли си нещо от баща си?

— Радвам се, че не доживя да види Шанхай. — Тя се поизправи.

— Какво ще правите с мен?

— Бил е офицер.

— Какво ще правите с мен? Обсъди ли го с колегите си?

Този въпрос изведнъж ги върна към реалността.

— Какво вършиш за Лу, Наташа? Какво правиш в къщата му?

— Не искам да говоря за това.

— Трябва да ми разкажеш подробно какво правите.

— Това засяга само мен.

Стори му се, че враждебното й поведение всъщност е израз на страх.

— Бие ли те? Удрял ли те е някога или...

— Нищо не прави с мен.

— Нищо ли?

— Да.

— Защо тогава...

— Защо се интересуваш?

Фийлд я наблюдаваше мълчаливо.

— Добре... винаги е едно и също. Отивам у тях. Обажда ми се по телефона и аз слизам. Закарват ме и телохранителите му ме завеждат в стаята на първия етаж. Оставам да чакам. После една прислужница слиза... понякога минава много време. Час-два, може и повече.

— Сама ли си в стаята?

— Да.

— Какво става после?

— Прислужницата ме завежда горе. Винаги е една и съща, една китайка с униформа. Казва ми да започвам. Първия път ми обясни, че трябва да се съблека бавно, после той ми махва да си вървя.

— Прислужницата оттегля ли се?

— Да.

— И...

Стомахът на Фийлд се свиваше. Не искаше да си я представя с Лу, но отчаяно се нуждаеше да знае всичко.

— Започвам. Събличам се.

— Какво носиш?

— Има ли значение? — сопна се тя.

— Може да има. — Той преглътна тежко. — Лена беше заключена с белезници за леглото, носеше дълги чорапи и жартиери. Лу карал ли те е някога да използваш белезници или да облечеш нещо специално?

Наташа поклати глава.

— Какво става, когато се съблечеш?

— Нищо особено, Ричард. Взимам си дрехите и... отивам в една съблекалня. Обличам се и излизам през една странична врата в коридора, слизам по стълбите и излизам покрай телохранителите.

— Те...

— Мислят ме за курва.

Наташа започна да гризе ноктите си. Явно беше разстроена; обърна се към витрината и скръсти ръце пред гърдите си, сякаш да се предпази.

— Ами Лу... какво прави? Къде е, когато... — Фийлд се изкашля смутено. — Къде е, когато влизаш в спалнята?

— Лежи на кревата, облечен е с копринен халат.

— Съвсем облечен?

— Да, с халат. До него има лула за опиум и погледът му е премрежен.

— Но те гледа?

— Моля те, стига, Ричард.

— Гледа ли те?

— Да.

— Но никога не те докосва. Никога не ти кимва да се приближиш.

— Никога не бих... — Тя стисна юмруци и лицето ѝ се изкриви от болка. — Каквото и да си мислиш за мен, никога не бих...

Той въздъхна силно.

— Мислиш си, че мога да му откажа, да уредя иначе живота си. Мислиш си, че имам избор.

— Боли ли те, че си мисля така?

Тя не отговори.

Фийлд искаше да ѝ вярва, че само се съблича, че не прави нищо друго.

— Лена е криела бележника за някого. Бележникът, който ти показahme.

Наташа не реагира.

— За теб ли?

Тя поклати глава, но избягваше погледа му. Стори му се, че леко се е изчервила.

— Обсъждали сте тези записки.

— Не знам нищо.

Фийлд не искаше да я обвинява, че лъже, макар да беше сигурен.

— В записките се споменава някаква втора ведомост. Лу води пълна отчетност на всичките си сделки, включително прехвърляния, плащания и доставки. Пази документите някъде в личните си покои.

— Не знам.

— Виждала ли си някога нещо като счетоводна книга, вероятно не само една? Той има ли кабинет? Сигурно са някъде, откъдето Лена е могла да ги вземе. Виждала ли си папки или делови книги в спалнята му?

— Не.

— Някъде другаде в къщата?

Колкото повече отричаше тя, толкова се засилваше увереността му, че знае за какво става дума.

— Лена обсъждала ли ги е с теб?

— Не. — Наташа се втренчи в лицето му. — Това ли искаш от мен?

— Искam да разбера дали тези книжа съществуват и къде ги държи.

Лицето ѝ остана безизразно.

— Това ли искаш да разбера?

— Да.

— Това ли искаш да направя, когато отида у тях?

— Да.

— Ако ме хване, ще ме екзекутират на място.

Фийлд запази мълчание.

Наташа въздъхна:

— Значи затова спа с мен.

— Наташа, аз...

— Ти си жесток човек. Като баща си.

— Нямам друг избор. Ти също. Ако не ни сътрудничиш, началниците ми ще те изпратят в затвора. Нищо не мога да направя.

— Значи, когато съм уязвима, ти искаш да ме накажеш.

Фийлд поклати глава.

— Хвана ме в паяжината си и ще смучеш кръвта ми, докато умра.

— Не...

— Надявам се, че ти харесва, Ричард.

— Не аз взимам решенията.

— Страхливецът обвинява другите за онова, което прави. Радвам се, че и аз ти дадох нещо, преди...

— Не е заради тях.

— А заради кого?

— Какъв живот можеш да имаш тук?

— Нищо не разбираш.

— Не е заради началниците ми. Искам да те освободя от Лу и това е единственият начин, за който се сещам.

Тя се намръщи.

— Той се е самозабравил. Мисли си, че никой не може да го пипне. Забравил е, че Великите сили още управляват този град. Лу може да бъде победен.

В очите на Наташа личеше отчаяние.

— Какъв живот те очаква, ако не опиташ?

— Не става дума за живота ми...

— Моля те да ми се довериш.

Тя изсумтя тихо, но подигравателно.

— Можеш ли да говориш и да пишеш на китайски?

— Разбира се. — Тя вдигна очи. — Кой знае за този план?

— Само аз и още няколко души.

— И ти им имаш доверие?

— Да. Напълно — отвърна убедено Фийлд.

— А не би трябвало. Тук всички са корумпирани.

— Аз не съм.

— Още си млад.

— Ти също.

Тя замълча.

— Някои хора в полицията са корумпирани, но не и онези в отдела, с който работя. Ние смятаме, че Лу се е самозабравил. Станал е твърде нагъл и убийството на Лена е предизвикателство към управлението, за да ни разедини. Сигурни сме, че можем да отървем града от него. Аз ще те измъкна оттук. След това.

— След кое?

— След като се отървем от Лу, ще те заведа на някое по-добро място.

— Във Венеция може би.

Той не разбра дали това е подигравка, но отговори:

— Ако искаш, ще отидем.

— Като малка си мечтаех да отида във Венеция. — Тя го погледна в очите. — Бил ли си във Венеция, Ричард?

— Не.

— Искаш ли да я видиш?

— Да... Сестра ми също... и тя си мечтаеше.

— Значи и тя е романтична жена. — Наташа се усмихна леко.

— Сестра ми обожава изкуството. Флоренция, Венеция. Дори самата мисъл за тях беше бягство от действителността. — Той замълча за миг, обзет от спомени. — Често си мечтаехме за живот, когато няма да изпитваме липса на пари... за горещи дни, мъгливи, тъжни залези над спокойното море и виковете на гондолиерите.

Фийлд видя дълбока тъга в очите ѝ.

— Искат ли ти се да живееш във Венеция? — попита тя.

— Да, иска ми се.

— Можем да отидем заедно.

Наташа се усмихна и сърцето му заби по-силно.

— Ще спим до късно и ще пием вино на някоя пиаца... така ли се казва?

— Да, така се казва.

— Ще гледаме залеза над лагуната, а после звездното небе.

Фийлд я слушаше захласнато.

— Родителите ми са карали медения си месец във Венеция. Татко е бил курсант в Петербург, а мама — още ученичка. Запознали се и се оженили само след месец. После отишли във Венеция. — Тя го погледна. — Татко постоянно говореше за това. Изваждаше снимки на

лагуната и една на мама и плачеше. Разказваше как правели планове пак да отидат, дори когато станало ясно, че тя ще умре. — Очите на Наташа се наляха със сълзи; Фийлд посегна към ръката ѝ, но тя се отдръпна. — Какви мечти имаш, Ричард?

— Ти си моята мечта.

Тя се загледа втренчено.

— Тогава трябва да остана такава.

— Наташа...

— Животът ми не е в моите ръце.

— Сигурно можеш...

— Да избягам? — Тя го погледна. — Мислиш ли, че не съм се опитвала?

— Мечтите ни дават смисъл в живота.

— Като малка татко ме водеше на цирк. Имаше галерия с криви огледала.

— Да...

— Тук няма мечти. Само илюзии.

— Тогава ще отидем другаде.

— Къде? — Тя присви очи. — Къде е домът ми сега? Никъде. Нямам паспорт, нямам пари.

— Мога да ти помогна.

— Никой не може да ми помогне.

Сърцето на Фийлд отново се разтуптя силно.

— Никой не може да ми помогне. Никъде не можем да отидем. Въпреки това ще направя каквото искаш от мен. Ще се опитам да ти помогна.

— Наташа...

— Моля те. Изпрати ми инструкциите си в писмо. Аз ще ти телефонирам, когато ме повика, но моля те, не идвай повече у нас.

— Нима тази нощ не означава нищо?

— Ричард... — Тя го изгледа умолително. — Тази нощ... не беше само за теб.

Наташа погледна към улицата и внезапно се изправи. Фийлд проследи погледа ѝ. Сергей стоеше пред дома си на отсрещния тротоар и ги наблюдаваше.

— Чакай...

— Не.

Тя си тръгна.

Младият англичанин седна. Запали цигара и я изпуши. Сергей се беше махнал.

Фийлд остави пари на масата и пресече улицата. Качи се по мрачното стълбище до апартамента на музиканта. Почука на вратата. Сергей я откряна няколко сантиметра. Носеше дълъг бял халат.

— От работа ли се връщаше, Сергей?

— Да.

— Говорих с още една твоя сънародничка, която не ми каза нищо. Ако обаче срещнеш Лу, кажи му, че накрая ще накарам някого от вас да проговори.

— Нямам нищо общо с Лу.

— Радвам се да го чуя.

Сергей премести тежестта си от единия на другия крак.

— Изглеждахте много... близки.

Фийлд пристъпи към него:

— Искаш ли да се сближа и с теб?

Руснакът се опита да затвори вратата, но той я блъсна и нахълта вътре.

— Ти се страхуваш от Лу, както Медведева и всички останали.

Сергей наведе глава:

— Цяла нощ съм работил.

Фийлд го погледна и почувства облекчение. Не вярваше Сергей да е видял нещо, с което да му навреди.

31.

Фийлд бавно влезе в управлението и спря в средата на фоайето на първия етаж. Огледа се, сякаш попадеше тук за пръв път. Стрелката над вратата на асансьора показваше, че кабинката слиза. Той погледна часовника. Беше седем и половина.

Загледа тавана с богати каменни орнаменти. Сградата бе величествена, но изглеждаше мрачна и запусната, създадена за по-велика цел от тази, за която служеше. Той дръпна решетката, качи се в асансьора и натисна копчето за отдела си.

Помещението беше пусто и матовото стъкло неохотно пропускаше първата дневна светлина. Фийлд се приближи до бюрото си и стъпките му кънтяха глухо по паркета. Ян беше оставила две бележки: „Стърлинг Блекман те търси“ и „Пенелъпи Доналдсън телефонира — три пъти“. До тях имаше два плика. Първият беше адресиран до него с изящен, дребен почерк. Беше съобщение от главния счетоводител на хонконгско-шанхайската банка. Писмото вътре бе написано на машина:

Драги господин Фийлд,

Една от служителките ни, отговорна за работата с нови клиенти, ми обърна внимание на състоянието на сметката ви. По-долу включвам баланса ви към днешна дата.

Ние се стремим да задоволяваме всички нужди на клиентите си, затова за мен ще бъде чест, ако в бъдеще се обръщате лично към мен.

С уважение,

Ърглин, Ч. У.

Фийлд погледна прикаченото към писмото листче. Под номера на банковата му сметка имаше два реда:

Старо салдо: 600 \$
Ново салдо: 1012 \$

Другото писмо беше от „Недвижими имоти Джесфилд ООД“, улица „Джесфилд“. Беше реклама за жилище на улица „Фучоу“ — „Близко до хиподрума, встрани от улицата, с всички удобства. Три стаи, очарователна, добре поддържана градина, тенис корт и просторна тераса.“

Фийлд я смачка и я хвърли в кошчето. Взе първото писмо и го сложи в джоба си, после стана и се върна при асансьора.

Коридорът на шестия етаж беше тъмен. Марецки още не беше дошъл, но не се наложи дълго да го чака. Руснакът се появи след няколко минути, забеляза го едва когато отключваше кабинета си.

— Пак ли ти?

Фийлд влезе след него. Затвори вратата и изчака Марецки да се настани на високия стол зад бюрото си.

— Трябва ми карта.

— В магазините...

— Заловихме една от държанките на Лу, докато разпространяваше болшевишки позиви.

— Каква ирония.

— Очаква я минимум петнайсет години затвор и може да помогне в разследването на серийните убийства.

— Наташа Медведева. Предупредих те, Фийлд.

— Понякога ми се струва, че е... готова да ни съдейства, но после се отказва. Мисля, че се страхува да не би тя да е следващата жертва.

— Може да не се страхува само за себе си.

— За кого другиго?

— Има ли дете?

— Не.

— Брат? Сестра? Баща? Майка?

— Не.

— Тя така твърди. — Марецки го изгледа през кръглите си очилца. — Щом е руския, наказанието ще е смърт за близките й.

— Значи, когато се говори за неравностойно положение...

— Има се предвид уязвими места. Близки. Бих казал, че има дете.

— Това е невъзможно.

— Нищо не е невъзможно.

Фийлд се изправи. Закрачи напред-назад в стаичката. Погледна снимката на Лу Хуан, даващ чек за сиропиталището „Сестри на милосърдието“.

— Значи, ако тя иска да се отърве по някакъв начин от него...

— Влюбен си в нея.

— Не.

— Не се прави на глупак, Фийлд. Не можеш да ме обвиниш, че не съм те предупредил.

— Грещиш.

— Тя ще те манипулира, ако вече не е започнала.

— С каква цел?

— Каквато е неговата цел. Тя е собственост на Лу. Чуй ме, Фийлд. Още не разбираш добре какво става.

— Значи е невъзможно да се измъкне от него, така ли?

— Да.

— Тогава властта му трябва да е абсолютна.

Марецки въздъхна:

— Не е абсолютна. Ти не си във властта му. Нямах близки — само един вуйчо, когото дори Лу не би закачил. Ако богатството не те блазни... — Прочисти гърлото си. — Той, разбира се, ще се опита да те купи чрез слугите си в полицията. Чрез конспираторите. Може би вече се е опитал.

— Не те разбирам.

— Ще разбереш, когато му дойде времето. Вероятно вече ме разбираш, макар че отказваш да го признаеш пред себе си. — Руснакът вдигна рамене. — Медведева е в безизходица. Възможно е да не те манипулира, възможно е да си мечтае за бягство, за любов, за свобода. В такъв случай опасностите и за двамата ви са още по-големи.

Марецки взе една папка от горното чекмедже на бюрото си.

— Тръгвай. — Вдигна папката. — Помогнах ти, въпреки че не трябваше. Време е да слизаме за инструктажа.

Марецки нареди трите снимки от папката на масичката пред бюрото на Маклауд. Капризи постави приятелски ръка на рамото на Фийлд.

Младежът едва издържаше да гледа снимките.

Първата жена бе разпъната като Лена Орлова. Беше закопчана с белезници за рамката на леглото, сгърчена сред разбърканите чаршафи. Бе само по черни жартиери и чорапи, с малки гърди. Имаше силни, мускулести ръце като Наташа. По гърдите и корема ѝ зееха десетпетнайсет прободни рани. Косата ѝ беше дълга като на Наташа, лицето — извърнато, сякаш за да не гледа във фотоапарата.

Наташа. Наташа щеше да изглежда така. На Фийлд започна да му се повдига, но се овладя.

Втората жена имаше къса, права черна коса. Бе чисто гола, без никакво бельо. Не беше разпъната с белезници, а просто лежеше на кревата. Последната снимка бе на Лена Орлова.

— Коя според вас е била първата?

Никой не отговори, никой не желаше да превърне това в игра.

Марецки посочи жената без белезници:

— Тази. Ирина. Според мен е била проститутка, не танцьорка. — Той замълча и постави пръст на устните си. — Била е убита в дома си, не в публичен дом, следователно е било лична среща. Съседите не чули и не видели нищо. Не са я познавали, никога не я заговаряли, рядко я виждали. Така поне казват — така твърдят френските детективи.

— Пак ли някой от познатите ти? — попита Маклауд.

Марецки не отговори.

— Французите не са ли се опитали да разкрият убиеца? — добави началникът.

— Изглежда, че не.

— Първото момиче също ли е било от контингента на Лу? — поинтересува се Капризи.

— Откъде да знаем, когато французите не държат сметка за това? Апартаментът е мизерен... не мисля, че е била от неговите момичета. По-късно ще го обсъждаме. — Марецки отново погледна снимките. —

Втората жертва, тази с дългата коса, е Наталия Симоновна, също проститутка. Била е с белезници както Лена. Тук има повече... постановка. Какво ни се набива на очи?

— Ирина не е носила бельо — отбеляза Капризи. — И не е имала белезници.

— Точно така. — Руснакът отново посочи снимката. — Според мен Ирина е била първата. Тази сцена ми се струва... струва ми се прибързано подредена. Няма планиране, няма обмисляне, това е спонтанен акт на насилие. — Той посочи другите две. — След това той убива Наталия и Лена, но вече знае какво иска. По-самоуверен е, има повече власт, той определя развоя на събитията.

Настъпи мълчание, Фийлд се обърна към Марецки:

— Защо тези... Защо тези чорапи и белезници?

— Този тип е извратен. Така се възбужда или веднъж се е възбудил и иска да повтори. Мисля обаче, че е преживял нещо лошо в миналото. Той е незрял емоционално и е изпълнен с омраза. Обвинява другите за импотентността си, която силно го измъчва. Не той е виновен, а жените и... — Марецки махна към снимките. — Виждате, това са зрели жени. Всичките са минали двайсетте.

— Значи той обвинява тези жени, така ли?

— Да.

— Защо?

— Можем само да гадаем.

— Убийствата са му като хоби — отбеляза Капризи. — В това поне можем да сме сигурни.

— Тази теория не ми се вижда уместна за едно полицейско разследване.

— Продължавай, Марецки — махна нетърпеливо Маклауд.

Руснакът въздъхна:

— Трябва да знам точно какви са сексуалните му отклонения, за да определя защо го прави. Мога само да кажа, че импотентността му дълбоко го тревожи и е причина за гнева му. Облеклото на момичетата и белезниците са част от общата картина.

— Мисля, че Лу Хуан може би е импотентен — каза Фийлд.

Всички го погледнаха изненадано.

— Медведева ли ти каза? — попита Маклауд.

— Да. Той я вика в къщата си на улица „Вагнер“ и я кара да чака по няколко часа в хола на първия етаж. После някаква прислужница я завежда в спалнята му. Тя трябва да застане пред леглото и да се съблече. Бавно. — Той се опита да прикрие емоциите си, но се изчерви. — Лу лежи на леглото... до него има лула с опиум.

— Какво става после?

— Тя се съблича и остава така. — Фийлд с неохота споделяше интимните подробности. — Той я поглежда с премрежен поглед и я отпраща. Тя взима дрехите си, отива в една съседна стаичка, облича се и си тръгва през друга врата.

— Това ли е всичко?

— Да.

— Така ли ти каза? — попита Маклауд и се усмихна с неприкрит скептицизъм.

— Защо ще ме лъже?

— Той не я ли кара да се приближи, не я ли докосва? — поинтересува се Марецки.

— Не.

— Тя ли така твърди?

— Да.

— Мислиш ли, че казва истината? — попита Маклауд.

— Не виждам защо ще ме лъже.

— За да те манипулира, Фийлд. Това явно е доста лесно.

Марецки присви очи и се замисли, после попита:

— Карал ли я е да облича нещо по-специално?

— Мисля, че не.

— Мислиш или не?

— Тя каза, че не.

Марецки кръстоса дебелиите си крака. Крачолите му достигаха едва до средата на прасците.

— Теорията за импотентността се връзва. Той е импотентен, но не вижда вината в себе си и пристрастеността си към наркотика, а в жените, които някога са го възбуждали. Искане да се обличат по начин, който е намирал за привлекателен, за да бъде наказанието им още по-удовлетворяващо за него. Това е една версия. — Руснакът се огледа. — Може да има обаче още много.

Фийлд се приведе напред:

— Добре, но защо ще кани Наташа... Медведева... на улица „Вагнер“? Всички останали са убити в апартаментите им.

— Убити са в домовете им — съгласи се Марецки, — но не знаем какво е ставало през времето преди смъртта им. Който и да е убиецът, той може би иска да опознае жертвите си. Може да ги е карал да се събличат... като опит да се възбуди. Може би за всяка от тях се е заблуждавал, че с това момиче нещата ще се получат, и затова яростта му е толкова голяма. Може би обича да му се показват голи, за да възбудят гнева му и така убийството да му донесе по-голямо удовлетворение.

Останалите се замислиха над думите му. Фийлд искаше Марецки да прибере снимките.

Капризи се изправи и се облегна на стената под стара значка от Нюйоркското полицейско управление.

— Ирина е била първата жертва — отбеляза. — Голата.

— Да. Първата му е доставила удоволствие. Възбудила го е и вероятно му е било нужно време, докато изпита нужда да го повтори. Сега се е превърнало в навик за него. Той е пристрастен. Интервалите между убийствата вероятно ще се скъсяват; всеки път удовлетворението ще намалява. Това е правилото за намаляване на задоволеността.

— Освен ако няма други, за които не знаем — отбеляза Капризи.

Марецки се обърна към него и потвърди:

— Да.

— Защо рускини? — почуди се Маклауд. — Може да избие колкото си иска китайки и на никого няма да му пука. Защо рускини в Концесията, а сега и в Селището?

— Проверява докъде се простира властта му. Може би това също го възбужда.

— Добре, но ако е Лу... — Фийлд погледна последователно тримата си събеседници — ... като се има предвид репутацията му, чудя се защо точно сега. Можеше да го прави от години.

— Даването на заповед за нечие убийство не е същото като да го извършиш лично.

Маклауд стисна основата на носа си с палец и показалец.

Капризи извади бележника си и попита:

— Имаш ли адресите?

— Моят човек ми изпрати само тези снимки. — Марецки се изправи. — Достатъчно е умен, за да се досети какво ще стане, ако ни даде адресите.

Руснакът излезе, без да каже нищо. Фийлд го изпрати с поглед до асансьора, после прибра снимките в папката.

— Ако французите ни пипнат да разпитваме за момичетата в Концесията, ще вдигнат врява до бога — отбеляза Капризи.

— Не трябва да се набиваме на очи — съгласи се Маклауд и се обърна към Фийлд: — Какво става с жената?

— Работя с нея.

— Инструктира ли я?

— Да.

— Знае ли какво трябва да прави?

— Да.

— Виждала ли е вестите?

— Не, но ще ги потърси.

— Наистина ли мислиш, че можем да ѝ се доверим?

Фийлд се подвоуми:

— Дано да е така, защото иначе пак ще я опандизя.

— Надеждна е.

— Само с Лу ли спи?

— Тя не...

— Спомена ли друг?

— Не. Винаги ходи в апартамента му.

— Той никога ли не я посещава на „Фучоу“?

Фийлд си спомни халата, който му беше дала — с твърде къси ръкави. Стисна юмруци и отговори:

— Мисля, че понякога я посещава.

Маклауд го изгледа изпитателно:

— Лу знае ли, че сме я арестували?

— Не. Не мисля.

Началникът се обърна към Капризи:

— Белезниците от същата марка ли са?

Американецът отново взе снимките и ги разгледа внимателно.

— Не мога да определя.

Остави тази на Наталия Симоновна най-отгоре.

— Може би пропускаме нещо очевидно — продължи началникът. — Някой от съседите на Лена?

— Чен разпита всички, но не научи нищо съществено. Маклауд се обърна към Фийлд:

— Следобед ще отидеш във фабриката. Ще вземеш въоръжен ескорт. Казах на Чарлс Люис да е там точно в три. Това е негова фабрика, по дяволите. Дори лично бих дошъл, ако не беше това проклето финансово заседание.

Фийлд отново прибра снимките. Сгъна плика и го пхна в джоба на самото си.

32.

След пет минути Капризи и Фийлд седяха сами в стола и пиеха кафе.

— Как е Чен? — попита Фийлд.

— Добре е. Тази сутрин можем да му отидем на свиждане.

— Имахме късмет.

Капризи мълчеше.

— Сигурно Грейнджър се е обадил на Лу — каза Фийлд.

— Вече се досетихме.

Фийлд извади писмото от банката и го сложи на масата. Американецът го прочете и отбеляза:

— Опитват се да те купят.

— Конспираторите внасят пари в сметката ми, за да свикна с идеята, така ли?

— Точно така.

— Значи първо ме изкушават с парите, а после ще се опитат да ме вербуват.

— Не знам, но бих казал, че отчаяно искат да те купят, навярно заради социалните ти връзки. Затова са тези тлъсти суми.

— Какво да направя?

— Нищо.

— Не трябва ли да върна парите?

— На кого? — Капризи се облегна на лакът върху масата. — Фийлд, кажи ми, наистина ли вярваш, че тази жена не се чука с покровителя си?

Младият мъж погледна партньора си и видя загриженост в очите му.

— Моментът не е подходящ, за да се самозабравяш — добави американецът.

— Не е. Ясно ми е.

— В този град има хиляди хубави руски курветини, затова не прави глупости, разбрано?

— Наистина ли мислиш, че е невъзможно някой да се освободи от пипалата му?

— Да.

Продължиха да пушат мълчаливо. Капризи изпускаше кръгчета дим и ги наблюдаваше как се издигат към тавана, Фийлд изведнъж се почувства като пребито псе. Хвърли цигарата си и я смачка.

— Започваме да разпитваме живеещите по улица „Жофр“, за да разберем къде са живели първите две жертви, така ли?

— По всяка вероятност.

— Между тях би трябвало да има връзка, нали?

Капризи кимна:

— Така мисля.

— Поисках емиграционните да проверят в архивите си. Трябва да имат адресите на момичетата. Дори информацията им да е стара, пак е някакво начало. Можем да ги накараме да побързат.

— Мислех си за руската църква. Ако не друго, двете жени би трябвало да са погребани според обичая, нали?

Фийлд изпита облекчение.

— Би трябвало да имат данни за последния адрес — добави американецът.

— Лена Орлова е от Казан, Наташа — също. Знаем, че и Ирина е от същия град. И трите са посещавали сбирки на „Нов шанхайски живот“. Съвпадение ли е? И защо няма досие за Наталия Симоновна? Сергей твърди, че не е познавал добре нито една от тях, но съм сигурен, че лъже. Мисля, че и Наташа лъже.

— Ще ми се добре да подредя този Сергей.

Фийлд се усмихна:

— Аз съм пръв.

— Виждал ли си Грейнджър тази сутрин?

— Още не.

— Отсега нататък внимавай да не му издаваш ходовете ни — предупреди Капризи; стана и потупа Фийлд по гърба. — Виждам, че костюмът е преживял вече едно изпитание.

— О... да. Дъждът ме намокри. Съжалявам.

— Костюмът си е твой, Фийлд.

Младият детектив пръв излезе от стола; вратите се затръшнаха зад тях. Капризи го настигна по стълбите.

— Гледай твоето момиче да ни сътрудничи.

— Защо го казваш?

— Казвам го, защото е по-добре да ни сътрудничи.

— Иначе какво?

— Иначе не бих искал да съм на твое място.

— Защо?

Американецът въздъхна:

— Маклауд е решил този път той да излезе победител. Не искам аз да съм причината за провала му.

Продължиха до следващата площадка мълчаливо.

Капризи спря.

— Знам как е, Фийлд.

— Кое?

— Нали ти казах, че където отиваш, аз от там се връщам. Веднага познавам, когато някой мъж е влюбен. Имай предвид обаче, че си избрал неподходяща жена. Ще срещнеш друга.

— Ти срещна ли?

— При мен е различно — отвърна той и Фийлд видя болка в очите му.

* * *

В Специалния отдел беше само Ян и Фийлд й кимна за поздрав, преди да вземе бележника си от бюрото. Може би си въобразяваше, но тя го гледаше с нещо повече от обичайното любопитство.

След малко прозвуча гласът на Грейнджър:

— Фийлд. Идвай бързо.

Телефонът иззвъня и Грейнджър вдигна. Когато го видя да държи слушалката, на Фийлд му хрумна нещо. Стана и му даде знак, че ще се върне. Прокопиев леко се изненада, когато го видя в общото помещение.

Фийлд забърза надолу по стълбите и се втурна почти тичешком в главното фоайе, стъпките му проехтяха в един страничен коридор. Ако Грейнджър се беше обадил на Лу преди засадата във фабриката, в телефонната централа трябваше да е записано.

В централата имаше двама души: дебела китайка с кафява жилетка и хилав мъж. Жената стоеше с гръб към вратата и говореше на мъжа:

— Опитвам се да ви свържа.

Фийлд погледна дебелата тетрадка пред нея. Мъжът отбелязваше подробности за обаждането. Жената се намръщи и свали слушалките си.

— Всички телефонни разговори, проведени през централата, се регистрират тук, нали? — попита детективът. — Бих искал да видя данните от вчера, ако обичате.

— Съжалявам, но...

— Фийлд, С1.

Той показва картата си.

— Това е вътрешен проблем. Трябва ви разрешение.

— Съжалявам, но нямам време за това. — Той взе червената тетрадка и я разлисти. — Тази е нова, къде е онази от вчера?

Жената се засуети, отмести стола си и дръпна едно чекмедже. Мъжът ги гледаше нервно, Фийлд взе тетрадката.

— Така, сега искам да знам телефонния номер на Лу Хуан от „Вагнер“ три. Ако не го знаете, обадете се на справки.

Жената се двоумеше.

— Побързайте или ще се наложи да повикам Грейнджър, а това никак няма да му хареса.

Дебеланата отново си сложи слушалките, а той разлисти тетрадката. През деня имаше хиляди разговори, но вечерта намаляваха. Телефонистката написа един номер на бележника си и Фийлд започна да проверява обажданията от периода между пет и шест часа вечерта.

Постави регистъра пред жената и посочи един запис; пулсът му кънтеше в ушите.

— Вие ли сте писали това?

Тя кимна. Изглеждаше уплашена.

— Пише Капризи, нали?

— Вътрешен 2082. Детектив Капризи, да.

— Капризи ли?

— Да, детектив Капризи.

— Сигурно е грешка.

Тя не отговори.

— Трябва да е грешка. — Той си пое дълбоко въздух. —
Свързали сте го с Лу Хуан?

Тя кимна.

— Познахте ли гласа на Капризи?

Тя се подвоуми:

— Така мисля, да.

— Да или само мислите?

— Да, познах го.

— Познавате ли гласовете на всички?

— Работя тук от десет години, сър. Да, познавам ги.

— Значи е бил Капризи.

— Така каза.

— Попитахте го за името му и той се представи.

— Да, сър.

— Капризи е англичанин, нали?

— Да.

— Не, не е. Американец е.

Тя се размърда нервно.

— Да, американец е.

— Капризи ли беше, или не?

— Така се представи.

— И акцентът му беше американски?

— Да, сър.

Жената изглеждаше така, сякаш всеки момент ще избухне в
сълзи.

— Сигурно сте сбъркали.

— Не, сър... не. Чух първите няколко секунди от разговора. Един
руски господин вдигна от другата страна и каза: „Капризи, да“. Добре
си спомням.

— Добре — измърмори тихо Фийлд. — Добре.

33.

Фийлд излезе и се облегна на стената при стълбите, където не можеха да го видят от фоайето. Отпусна се и седна на едно стъпало. Втренчи се в износените си, пробити обувки. Мразеше ги. Мразеше бедността от миналото си и необяснимото богатство от настоящето. Мразеше себе си, защото искаше приятелство и любов, но ги търсеше все на неподходящи места.

Хвана се за главата, затвори очи и прошепна:

— Божичко!

Беше съсипан. Не можеше да вдигне глава.

Чу стъпки по стълбите и си помисли, че трябва да стане, но не беше в състояние да помръдне. Човекът спря до него.

— Добре ли си, полярна мечко?

Фийлд с мъка вдигна глава. Капризи го гледаше загрижено.

— Лоша новина ли? — попита американецът.

Фийлд въздъхна:

— В известен смисъл.

— Искаш ли да ми разкажеш?

— Не.

— Да тръгваме тогава.

Американецът продължи към вратата. Фийлд се изправи, съблече самото и нагласи кобура си. Излезе след Капризи. Тъмните облаци се бяха сменили с безбрежно синьо небе и изгаряща жегата. Двамата се качиха в буика.

Фийлд предположи, че отиват в руската църква, както бе предложил Капризи, но шофьорът продължи покрай величествените й кубета към улица „Пиер Робер“ и огромната каменна сграда на болница „Сейнт Мери“. Спряха пред голямата кръгла тераса при главния вход. Младият детектив слезе от колата и присви очи от ярката светлина.

— Добре ли си? — попита Капризи, когато влязоха в прохладното фоайе.

— Да.

— Изглеждаш напрегнат.

— Нищо ми няма.

Отидоха на рецепцията. С пода на черни и бели квадрати и буйните тропически растения в саксии болницата напомняше на Фийлд за полицейския участък, който беше посетил в Концесията.

Французойката на гишето ги насочи към голямото каменно стълбище за втория етаж. Двамата минаха покрай две медицински сестри, които помагаша на мъж с пижама и счупен крак; друг спеше на импровизирано легло. Таваните бяха високи, помещенията — просторни, през отворените огромни прозорци проникваше хлад.

Стаята на Чен беше в крайното крило. Той спеше. До леглото му с наведена глава седеше дребна женица. Когато видя Капризи, тя се изправи, поклони се и заговори на китайски с бързината на картечница. Фийлд разбра, че благодари на Капризи, а той ѝ казва, че няма защо.

Изведнъж Чен я смърми и тя отново се поклони, сведе очи и бързо излезе, като затвори безшумно вратата след себе си.

Китаецът се понадигна. Подпря се на една възглавница. Тук прозорците също бяха големи, а стените толкова бели, че Фийлд отново присви очи.

— Извинете жена ми — каза Чен. — Много е благодарна.

Фийлд кимна, макар че не разбираше за какво е благодарна.

Настъпи тишина. Капризи извади цигарите си, запали една и хвърли пакета на Чен.

— По-добре не — каза китаецът. — Сестрите ще мърморят.

— Френски сестри — отбеляза пренебрежително американецът.
— Късметлия си.

— Как си? — попита Фийлд.

Чен кимна.

Фийлд се почуди какво знае Чен за Лу Хуан и какво имаше предвид Капризи, когато каза, че двамата са израснали заедно.

— Сигурно имаш нужда от дълга почивка — отбеляза американецът.

— Не много дълга.

— Дълга почивка — повтори той.

— Не дълга.

— Ако мислиш, че не можем да се справим без теб, грешиш.

— Не греша.

Капризи се усмихна:

— Голям инат си.

— Трябва да се поддържаме.

Въпреки решителния си тон Чен изглеждаше твърде слаб. От време на време затваряше очи и отпускаше глава на възглавницата. Накрая заспа и те излязоха.

Съпругата му седеше на една пейка в коридора. Капризи поговори за кратко с нея, но благодарностите ѝ го смущаваха, затова я докосна по рамото и двамата с Фийлд слязоха във фоайето.

— Комисарят май добре се е погрижил — отбеляза Фийлд, когато излязоха на слънце.

Капризи го изглежда мрачно.

— Тази болница не е от най-евтините — обясни Фийлд.

— Комисарят не е дал пукнат цент.

Фийлд се намръщи.

— Аз плащам сметката. Добре ли си? — попита пак американецът.

— Вече ме попита.

— Гледаш ме, сякаш съм изнасилил сестра ти.

* * *

Когато се качиха в колата, Фийлд предложи да плати половината разноски по лечението на Чен, но Капризи само поклати глава и се загледа през прозореца.

— Познаваш ли Лу? — попита Фийлд.

— В какъв смисъл?

— Вчера ли беше първата ти лична среща с него?

— Повече или по-малко. Да, това беше първата ни среща. Защо?

— Просто питам.

След няколко минути спряха пред вратата на руските гробища и тръгнаха към църквата покрай тъмни паметни плочи с екстравагантни позлатени букви.

В църквата беше тъмно и миришеше силно на тамян. Стъпките им отекнаха в празното помещение. Олтарът беше покрит с бял сатен. На стената над него висяха златен кръст и две икони: на Богородица с Младенеца и Христос на кръста. Обстановката създаваше усещане за разточителство в пълен контраст с немотията на по-голямата част от паството.

Това напомни на Фийлд за баща му. Той поне правеше онова, което проповядваше. Щедростта към ближния (само не към най-близките му хора) бе може би единствената му добродетел.

Един брадат свещеник с дълго черно расо се приближи към тях. Носеше очила с квадратни рамки.

— Добро утро — поздрави Капризи. — Говорите ли английски? Той поклати глава.

— *Vous parlez français?* — попита Фийлд.

— *Bien sûr.*

Фийлд кимна към колегата си:

— *Nous sommes policiers et nous enquêtons sur les morts... non, les meurtres des femmes russes. Deux femmes. Irina Ignatiev et Natalya Simonov.* — Нарочно наблегна на имената. — *Nous pensons... nous croyons qu'elles sont... enterrées ici, les deux. Vraiment, où?*

Свещеникът вдигна рамене.

— *Si elles habitaient ici, il suit, je crois qu'elles seraient enterrées ici* — oui?

— *Exacte* — ou d'ailleurs?

— *Natalya était morte le premier mai; Irina — un mois avant. Nous avons besoin de leur adresses — vous avez les papiers, je crois?*

— *Bien sûr.*^[1]

Свещеникът ги изгледа изпитателно, после мълчаливо се отдалечи, Фийлд беше необичайно напрегнат и чувстваше, че и Капризи е нервен.

— Обясни ли му? — попита американецът.

— Документите са при него. Изглежда склонен да ни сътрудничи. Отиде да ги вземе.

На Фийлд му се пушеше, но тук не беше уместно. Свещеникът се върна след десетина минути; вървеше с наведена глава, сякаш вгълбен в мислите си.

— Mais non — Irina, elle, je me souviens, je me souviens faire les papiers, mais ça n'existe plus. Pardon.

— Les papiers sont... disparus?

— Il m'apparaît que oui.

— Превеждай — измърмори Капризи.

— Спомня си Ирина, но документите са изчезнали. Mais vous vous souvenez de les écrire?

— Oui.

— Vous vous rappelez l'adresse d'Irina?

— Non.

— Et Natalya?

— Je ne me rappelle pas. Peut-être un autre prêtre.

— Nous pouvons voir les papiers?

Руснакът вдигна рамене:

— Servez vous.^[2]

— Документите са... изчезнали?

— Така изглежда.

— Вие обаче си спомняте, че сте ги попълнили?

— Да.

— Спомняте ли си адреса на Ирина?

— Не.

— А на Наталия?

— Не си я спомням. Може би друг я е опял.

— Можем ли да видим документите?

— Както искате.]

Фийлд се обърна към Капризи:

— Хайде.

— Какво?

— Каза, че можем да видим документите.

Свещеникът ги заведе в претъпкан кабинет с бюро и три метални шкафа. През прозореца се откриваше живописна гледка към парка и в помещението бе доста по-светло отколкото в църквата. Свещеникът отвори едно чекмедже и даде знак на Фийлд, който се приближи и започна да рови из документите. Бяха подредени по азбучен ред. Той прегледа на буквата „и“, после на „с“, която беше в друго чекмедже. Извади картоните, които би трябвало да са заведени непосредствено преди и след „Игнатиева, Ирина“ и „Симоновна, Наталия“, и ги подаде

на Капризи. Бяха еднакви, написани с черно мастило, с имената най-отгоре и графа „Местоживеене“ с адресите. В долния десен ъгъл бяха изброени имената на най-близките. Най-отдолу се бяха подписали преките наследници. На някои формуляри тази графа беше празна.

Фийлд взе картоните от Капризи, върна ги на местата им и затвори чекмеджетата. Обърна се към свещеника:

— Nous vous remercions pour votre aide — il y a un autre moyen de l'apprendre?

Той отново вдигна рамене:

— Je suis désolé.^[3]

Фийлд и Капризи бавно минаха през църквата. Руснакът ги последва мълчаливо. Когато излязоха под яркото слънце, той спря зад тях и посочи отстрани на главната порта:

— Là-bas.^[4]

— Ирина?

— Ирина, oui, là-bas.

Гробът беше до самата ограда, земята наоколо още бе рохкава. Бе по-къс, отколкото очакваше Фийлд, покрит с чакъл. Имаше скромна черна плоча с надпис: „Ирина Игнатиева, 1899-1926“.

Нямаше точни дати, нито епитаф, изразяващ скръбта на опечалени близки. Сякаш тя никога не беше съществувала. Двамата постояха мълчаливо край гроба. В средата му имаше вазичка за цветя, но беше празна.

— Би ли ме оставил за малко? — попита Капризи.

Фийлд се подвоуми.

— Искам да остана сам.

Фийлд се отдалечи към портата и запали цигара. Американецът се беше преместил при друг гроб, на два-три реда от този на Ирина. Коленичи и сведе глава за молитва.

Фийлд се почувства като воайор и се извърна. Допуши цигарата, след това втора, после бръкна в джобовете си и зачака така.

Капризи се приближи мълчаливо.

Когато се качиха в колата, от другата страна на улицата беше спрял сив ситроен. Вътре седяха двама мъже.

— Френски ченгета, а? — попита Фийлд, когато потегляха.

— Така изглежда.

— Как са разбрали, че сме тук?

Капризи го погледна:

— Може би има изтичане на информация.

Фийлд се изчерви и се загледа напред. Френските полицаи не ги последваха.

— За да ти спестя разкарването до гробището, ще ти кажа, че и тук имах връзка с жена. Казваше се Олга и си мислеше, че не искам да се оженим, защото беше руска танцьорка. Не разбираше, че го правех заради Джейн или по-скоро заради себе си. Стараех се да не се сближаваме прекалено много. Не можех да понеса още едно нещастие. Разболя се от пневмония, но приятелките ѝ говорят, че е умряла, защото съм отказал да се оженим и не е виждала смисъл да се бори. Егоист ли съм бил?

Фийлд видя горчива мъка в очите на колегата си.

— Не знам.

— Никой не ми каза, че е болна, научих едва когато почина. Затова ти казвам да внимаваш. Понякога, когато си страдал колкото тях, очакването и надеждата, породени от любовта, могат да станат нетърпими. — Говореше почти умолително. — Разбираш ли, Фийлд?

Младежът се покашля и кимна, страхуваше се, че гласът му ще му изневери.

— Вината е тежко бреме.

— Знам.

Младият детектив отново провери дали не ги следят.

— Значи стана ясно, че документите са откраднати — отбеляза Капризи.

— От църквата ли? Да.

— Момичетата са погребани там, но някой е взел документите.

— Ирина наистина е погребана там, но попът не си спомняше Наталия.

— Някой се старае да заличи следите — измърмори американецът и погледна в огледалото за обратно виждане.

* * *

Капризи покани Фийлд на обяд в стола на управлението. В трапезарията нямаше почти никого и върху големите метални подноси

бяха останали съвсем малко пълни чинии. Фийлд отново си взе телешко. Когато седнаха, му се прииска да имаше оправдание да обядва другаде.

— Маклауд изпрати двама цивилни китайци да разпитват живеещите на улица „Жофр“ — каза американецът. — Те ще събудят най-малко подозрения и би трябвало да научат адресите на момичетата.

— Добре.

Продължиха да се хранят мълчаливо. Капризи стана и донесе две чаши и кана с пречистена вода. Предложи на Фийлд и той кимна.

— Така ли ще мълчиш? — попита американецът.

— Да.

— Да не си станал със задника нагоре?

— Нещо подобно.

— Ще ми кажеш ли какво те тревожи?

Фийлд си спомни съчувствието и мъката в гласа и очите на Капризи, когато бяха говорили за убитото момиче. После се замисли за телефонния разговор.

— Чудя се дали можем да си имаме доверие.

— В какъв смисъл?

— Просто питам.

Капризи въздъхна:

— Дявол да те вземе, Фийлд.

Младежът го погледна в очите. Американецът махна с чашата си:

— Виж какво, приятелю, ще се опитам да не ти се обиждам.

Отдавам изказването ти на това, че още си нов.

Фийлд се размърда неловко.

— Обвиняваш ли ме в нещо? — попита Капризи.

— Не.

— Просто си разочарован от нещо?

— Да.

— На всички ни се случва.

Последва дълго мълчание. Накрая Капризи остави чашата си и каза:

— Пита ме за Ал Капоне.

— Да.

— Капоне е най-известен, но той е започнал като подчинен на друг голям мафиот. Джон Торио. След въвеждането на сухия режим той започна да внася нелегално алкохол в Чикаго, когато кмет беше Големия Бил Томсън. Торио беше умен, образован и дипломатичен, не грубиян като Капоне. Целта му бе абсолютната власт. Даваше подкупи на всички полицаи според чина им. Подслушваше телефони. Който не работеше за него, оставаше в полицията, но постоянно срещаше спънки и колегите му страняха от него. Сухият режим бе общ враг. Всички в града смятаха, че е пълна лудост, и всички пиеха. Знаеш ли обаче какво? Когато духът е пуснат от бутилката, никой не се наема да го върне вътре. Джон Торио се оттегли миналата година в Италия. Знаеш ли колко имаше в банката?

Фийлд поклати глава.

— Трийсет милиона американски долара. Трийсет милиона за пет години. Никой мафиот не е спечелвал толкова много за толкова кратко време.

— Ти познаваш ли Капоне?

— Не.

— Защо тогава ми разказваш това?

— Опитвам се да ти обясня.

— Какво да ми обясниш?

— Ти не разбираш този град. Всеки е дошъл тук, за да избяга от нещо или да забогатее. Всички са чужденци и в това отношение тук е по-зле от Чикаго. Всеки идва, за да натрупа пари, и изборът е лесен. Могат да запазят почтеността си, да спестят малко, да се пенсионират в родината и да изживеят скромно дните си. Могат обаче да натрупат огромни богатства, ако просто си затворят очите и се отдадат на сънища за охолоен живот.

— Не те разбирам.

— Искам да кажа, че заразата вече се е разпространила. Маклауд притежава нещо, което е безценно за този град. Избрал е да бъде честен, а не богат. Не ме питай защо, но той с цялото си сърце мрази корупцията. — Капризи избути чинията си встрани. — Той е последният шанс за спасение на града и ние с теб нямаме друг избор, освен да застанем зад него и да си вярваме.

[1] — Говорите ли френски?

— Разбира се.

— Ние сме полицаи и разследваме смъртта... не, убийствата на две рускини. Ирина Игнатиева и Наталия Симоновна. Мислим... смятаме, че са... погребани тук. Така ли е и къде?...

— ... Ако са живели в района, би трябвало да са погребани тук, нали?

— Точно така.

— Наталия е убита на първи май; Ирина — един месец по-късно. Трябват ни адресите им. Пазите документите, нали?

— Разбира се. ↑

[2] — Не може да бъде... Ирина, нея си я спомням, спомням си, че подготвих документите, но вече ги няма. Съжалявам. ↑

[3] — Благодарим за помощта. Има ли друг начин да се разбере?

— Съжалявам. ↑

[4] Там (фр.). — Б.пр. ↑

34.

В три часа Чарлс Люис не беше във фабриката на улица „Юенмин“.

Маклауд не беше отишъл на заседанието, за да дойде с тях, но обеща да остави Капризи да задава въпросите. Фийлд беше в средната кола, Капризи — в първата. Придружаваха ги седем въоръжени полицаи. Този път обаче фабриката беше пълна и машините бръмчаха.

Пазачът ги заведе в стъклената кабинка на втория етаж на цеха и директорът, шотландец, ги посрещна там. Отдалеч личеше, че е нервен.

— Нещо за пиене? — предложи той.

Капризи и Фийлд отказаха и директорът си наля чашка бренди. Фийлд погледна полицая, застанал на пост до вратата. Маклауд се намръщи.

— Гордън Брейн — представи се директорът.

Подаде ръка, но Капризи сякаш не я забеляза. Брейн имаше дълъг нос с косми, стърчащи от ноздрите, и хлътнали бузи. Изглеждаше болнав.

— Какво стана снощи? — попита американецът.

— Ужасно съжалявам за това нещастие. Слава богу, че никой... е, така де...

Директорът седна и отпи глътка уиски.

— Никой, освен шофьора, чиито близки не гледат на случилото се толкова оптимистично като вас. В колко часа обикновено свършвате?

— В седем. Обикновено в седем. Но, разбира се...

— Какво?

— Снощи се обади на началника на охраната и му нареди да затворим по-рано.

— По каква причина?

— Не са му казали, но...

— Но какво?

Брейн сведе поглед:

— Живеем в трудни времена, детектив. Работниците ни са китайци. Вдигат стачки, има протести. Казах, че не е нужно да се подчиняваме, не виждах причина... но имаме пълно доверие на този човек, който ни служи за свързка със... нали знаете?

— С престъпния свят.

— Да. И той ни предупреждава... за болшевиките, за протестите. Много фабрики пострадаха, някои дори бяха опожарени, защото ръководствата им не са се поддали на заплахи...

— Искате да кажете, че сте постъпили храбро?

Брейн отново отпи глътка уиски и продължи:

— Нашият човек настоя веднага да освободя работниците и да се прибирам. Не ми каза защо, но беше силно разтревожен и го послушах.

— Не ви ли хрумна да се обадите в полицията?

— Мислех си, че ще отmine, че е от онези дребни неприятности, които се случват от време на време. — Директорът отново отпи и алкохолът сякаш му вдъхна увереност. — Условиата за бизнес тук... не могат да се сравняват с Шотландия.

Маклауд се заигра с кръстчето на врата си. Фийлд се радваше, че началникът е дошъл. Вдъхваше увереност с присъствието си.

— Къде е този човек? — попита Капризи.

Брейн го погледна неразбиращо.

— Къде е началникът на охраната?

— О, ами той... — Директорът отново стана нервен. — Днес е болен.

— Болен ли?

— Мисля, че да.

— Колко удобно!

— Съжалявам. Разбирам загрижеността ви и оценявам...

— Къде живее?

— Не мога да ви дам точен адрес. Нали разбирате...

— Назначили сте този човек за началник на охраната, а не знаете къде живее?

— Знам, че живее в китайския град, но... Работи отпреди назначаването ми и винаги е тук, когато идвам сутрин и си тръгвам

вечер. Не ми е хрумвало да го попитам. Той наистина добре контролира работата. Избира работниците и се грижи...

— Утре ще дойде ли?

Брейн бе объркан. Изобщо не се справяше с ролята си. Фийлд ясно виждаше, че е уплашен.

— Мисля, че и утре няма да се появи. Каза, че бил сериозно болен.

— Ще ни уведомите ли, когато се върне на работа?

— Разбира се.

— Имате ли скорошни поръчки за шевни машини?

— Да — с готовност отвърна директорът, — ще ги вземат в събота в полунощ.

— Оттук ли ще ги вземат в полунощ?

— Н-не — заекна Брейн, след като усети, че е казал нещо неуместно. — Корабът отплава в полунощ.

— Откъде знаете в колко часа отплава корабът?

Настъпи мълчание. Директорът не се отличаваеше с голяма интелигентност и явно се опитваше да се досети накъде бие Капризи.

— В колко часа ще товарят?

— Не разбирам.

— В колко часа стоката ще бъде взета оттук и ще бъде натоварена на кораба.

— На кораба ли?

— Да, на кораба. През деня или през нощта?

— Преди отплаването, предполагам.

Изражението на американеца стана заплашително.

— Господин Брейн, струва ми се, че тук има някакво неразбиране. Току-що ми казахте, че пратката ви — значително количество ваша продукция — ще отплава от Шанхай в събота в полунощ. Вие сте директор на фабриката. Би трябвало да знаете точния час на отплаването и съм сигурен, че лично ще присъствате при вземането на доставката. Затова бихте ли ми казали в колко часа ще тръгне тя оттук? През деня или през нощта?

— Вечерта.

— След мръкване ли?

— Да. Тоест не знам. Вечерта, така ми казаха.

— Има ли нещо нередно с този кораб?

— Не — убедително отвърна директорът, после допусна грешката да повтори отрицанието си: — Не, абсолютно нищо.

— Товарът е само от шевни машини, така ли?

— Да, разбира се.

— Затова ще бъдат натоварени под прикритието на нощта.

— Не! — възкликна уплашено Брейн, който вече си даваше сметка за грешката си. — Не... искам да кажа просто ще бъдат натоварени вечерта.

— Съвпадение ли е, че натоварването става само няколко часа преди отплаването?

— Не, тоест, да, не е...

— Тогава ли товарите обикновено доставките си?

— Да. Зависи.

— На мен ми се струва по-удобно да се товарят през деня, когато човек вижда какво прави.

От стълбата се чуха стъпки, после леко изсвирване. Чарлс Люис влезе в кабинката — носеше бял ленен костюм, бели обувки и бяла широкопола шапка.

— Здравейте, младежи... Дики? — Той хвърли шапката си на един стол и приглади косата си назад. — Маклауд.

Фийлд се смути:

— Това е детектив Капризи.

— Радвам се да се запознаем, Капризи.

Люис му подаде ръка и американецът я стисна, но на лицето му се изписа тревога. Люис се ръкува и с Маклауд. Отношението между двамата явно беше хладно.

— Извинявайте за закъснението, но бях на заседание и би трябвало да съм ви благодарен, че ми дадохте повод да се махна порано. — Погледна цеха под тях. — Никога не съм идвал тук досега — отбеляза и подаде ръка на Гордън Брейн, сякаш едва сега го забелязваше. — Вие сигурно сте директорът. Чарлс Люис.

— Да, сър, разбира се.

— Какво сте замислили, момчета? Съжалявам за ужасната случка снощи. Комисарят ми телефонира тази сутрин. Радвам се, че оня китаец е оцелял.

— Шофьорът нямаше такъв късмет.

Люис продължи спокойно:

— Е, съжалявам. — Седна и погледна Фийлд: — Мисля, че си прав, стари друже. Каквото и да става, този Лу трябва да получи урок. — Усмихна се. — Между другото, научих, че ще имаш възможност да опиташ легендарната кухня на госпожа Грейнджър. Обади ми се да ме попита дали не искам да се присъединя към тайфата в сряда.

Фийлд се усмихна самодоволно на изненаданите погледи на Капризи и Маклауд.

— Пенелъпи и Джефри също ще дойдат — добави Люис и се обърна към Капризи и Маклауд. — С какво мога да ви помогна? Разбрахте ли се вече с Брандън?

— Брейн — поправи го американецът.

— Да, Брейн.

— Знаехте ли, че снощи фабриката е била евакуирана?

— Не.

— Никой ли не ви е уведомил?

Люис взе шапката си и започна да я върти в ръцете си.

— „Фрейзърс“ е доста голяма фирма, както знаете.

— Знам.

— Не ме информират за такива дребни подробности. Моята роля е стратегическа. Положението е подобно във всички компании от този мащаб. Както споменах, дори не бях стъпвал тук, камо ли да познавам добрия господин Брандън...

— Брейн.

— Точно така.

— Значи не знаете за пратката в събота през нощта?

— Пратка ли?

— В събота през нощта от Шанхай тръгва кораб, натоварен с шевни машини. Както господин Брейн ни информира, товаренето ще се извърши посред нощ.

— Така ли?

— Нямате ли информация за нещо нередно около този кораб?

Люис започваше да проявява раздразнение:

— Нередно ли?

— Товарът само от шевни машини ли е?

— Нямам представа. — Той попита Брейн: — Само шевни машини ли са?

— Предимно, сър. Има и други електроуреди, но иначе са главно шевни машини.

Люис се обърна към Капризи:

— Ето.

Американецът явно с усилие запазваше самообладание:

— Може ли да видим стоката?

Брейн закима енергично, Фийлд вече знаеше, че няма да намерят нищо нередно.

Пратката се съхраняваше в склада зад фабриката. Машините бяха наредени до купчина празни сандъци, достигащи до самия таван.

— За щастие още не са опаковани — отбеляза Люис.

Капризи клекна до тях.

— Бихте ли извикали някого да разглоби една? — попита Маклауд.

— Да разглоби една?

— Да.

— Разбира се.

На лицето на Люис се изписа недоумение.

Брейн отиде в цеха и доведе един работник с кутия за инструменти. Той мълчаливо се зае да разглобява една машина. Фийлд се почуди дали този театър доставя удоволствие на Люис.

Когато машината беше разглобена, Люис погледна часовника си:

— Нещо друго, момчета?

— Не — отвърна Капризи.

— Добре. Тогава, ако не възразявате, ще ви оставя в опитните ръце на... моя колега.

— Благодаря за вниманието — рече Маклауд.

— За мен беше удоволствие. Както знаете, винаги съм готов да съдействам. Ричард, може ли за момент?

Фийлд и Люис излязоха от фабриката. Загледаха се в ято чайки, виещи се около един комин от другата страна на улицата.

— Само да те предупредя, Ричард, като приятел. — Лицето на Люис бе сериозно, изглеждаше искрен. — Внимавай с Наташа Медведева. Тя е страхотна в леглото и умела манипулаторка.

Силен гняв обзе младия мъж, той си спомни прекрасните мигове, прекарани с нея.

— Недей да потъваш с пробития кораб, ще бъде много болезнено за теб.

— Чух достатъчно.

— Наташа е опитна измамница. — Изражението на Люис беше искрено, характерната му усмивка на женкар бе изчезнала. — Тук съм отдавна и искам да ти помогна. Видях как я гледаше онази вечер...

— Може би твърде отдавна си тук.

— Може би.

— Освен това не се нуждая от помощта ти.

— Както искаш, но зарежи тези романтични илюзии и поне за момент приеми, че Наташа може да не е жертва, за каквато се представя.

— Какво искаш да кажеш?

— Лу е влиятелен мъж. Чрез него тя получава власт. Повярвай ми. Още повече, когато съперничките ѝ бяха отстранени. Тя е амбициозна жена.

Фийлд си представи как бе седяла до Лу в нощния клуб, изпъната като струна — като послушно куче.

— Може би двамата си подхождат.

— Откъде знаеш за...

— „Фрейзърс“ е важна компания в Шанхай. Работата ми е да знам такива неща.

— Значи...

— Играеш си с огъня и ще се опариш.

— Всички така ме съветват.

— Значи имаш приятели, които познават града и са загрижени за теб. — Люис поклати глава. — Знам, че това е част от работата ти като полицаи. Не си попаднал на подходящото място за човек с твоя произход, но аз не мога да те взема на кораба, ако не се вслушаш в здравия разум.

— Не искам да се качвам на вашия кораб.

Люис сложи шапката си.

— Изборът е твой, Ричард. При сегашното положение обаче не вярвам дълго да се задържиш на повърхността.

— Какво намекваш?

— Вуйчо ти е добър човек, Ричард, но повече от това не мога да му помогна. — Той понижи глас. — За човек с неговото положение Лу

е твърде умерен, но мисля, че търпението му няма да издържи дълго.

35.

Тримата се качиха в средната кола, но останаха пред фабриката. Маклауд седеше до шофьора, Капризи и Фийлд — отзад. Американецът предложи да отидат на пристанището и да проверят дали капитанът на кораба се е върнал, но Маклауд мълчеше. Беше горещо и Фийлд смъкна стъклото на прозореца си. Знаеше какво си мислят колегите му.

— Всички ли са замесени? — попита Капризи. — Люис знае ли какво става тук?

— Нищо чудно — отбеляза Маклауд. — Може би Люис и Лу са партньори в някаква много изгодна нелегална сделка. Китаецът дава на Люис момичета, за да се забавлява. Нещата загрубят, но Лу ще почисти.

Фийлд загледа група ученички, китайки и със смесен произход, които минаваха по улицата. Извади цигарите си и каза:

— Люис е може би най-богатият човек в Шанхай. Не му трябва пари.

— Алчност — настоя Маклауд. — Богатите обикновено са алчни. Ако обаче Люис има нещо общо с убийствата, трябва да внимаваме.

Фийлд видя собственото си недоумение, отразено в лицето на Капризи.

— Той е главният директор на „Фрейзърс“ в Шанхай, за бога — добави шотландецът.

— Преди няколко дни Люис ме заведе в един клуб... в един бордей — призна Фийлд.

— Кой? — поинтересува се Маклауд.

— „Деланси“. — Той се покашля. — Аз се измъкнах, но когато тръгнах, минах покрай стаята му.

— Сигурно е чукал някоя.

— Едно момиче. Китайка. Беше закопчана с белезници за леглото. Пищеше.

Тримата се умълчаха.

— Имаме нужда от повече доказателства — рече Маклауд и отвори вратата. — Ще се върна в управлението с другата кола.

Затръшна вратата и се отдалечи.

Капризи потупа шофьора по рамото:

— Към пристанището.

Когато тръгнаха, Фийлд попита:

— Защо е толкова уклончив?

— Нещата са сложни.

— Мислех, че сме се разбрали.

— Люис не е от поддръжниците му и едно обвинение за убийство... — Американецът леко подсвирна. — Моментът не е много подходящ, нали? Освен ако доказателствата не са железни, а случаят не е такъв. Не съм убеден, че Градският съвет ще одобри, ако един от кандидатите за комисар иска да тикне в затвора най-влиятелния шанхайски бизнесмен.

— Значи ще чакаме да се повтори, така ли?

Капризи въздъхна:

— Успокой се, Фийлд... или да те наричам Дики?

— Нямам нищо общо с него.

— Дики? Люис те нарича Дики.

— Държи се покровителствено.

— Гледай какви приятели си имал. Очарователни.

— Той не ми е приятел.

— Разбира се. Той е един надменен кучи син. Какво искаше от теб?

Фийлд въздъхна:

— Нищо.

На пристанището пасажерите от един току-що пристигнал кораб ги заоглеждаха любопитно. Дебелият митничар отсъстваше — бил на реката, както се изрази помощникът му — затова отидоха сами на „Саратога“.

Капризи не беше освободил въоръжения ескорт и това постигна ефекта, който целеше. Когато стъпиха на стълбичката, индиецът, когото бяха видели предишния път, скочи и изтича в капитанската каюта. Капризи потропа на вратата и след няколко минути се появи

капитанът. Той също беше индиец, стар, дебел и брадясал. Явно го бяха събудили.

— Забавлявате ли се в Шанхай? — попита американецът.

— Какво искате?

— Да ви зададем няколко въпроса.

Капитанът ги заведе на мостика. Върху един навигационен уред имаше някакъв парцал и той избърса челото си с него.

— Заминавате в събота — каза Капризи.

Капитанът кимна.

— Какво пренасяте?

— Трябва да погледна инвентарния лист, за да ви кажа.

— Шевни машини?

— Може би. Не знам.

— Какво превозвате обикновено за тази компания?

— Електроуреди. — Капитанът се прозина. — Превозвам каквото ни пратят.

— Защо товарите стоката нощем... в събота след залез-слънце?

— Товарим ги, когато ни ги докарат.

— Не е ли необичайно? Не ви ли се струва подозрително?

— Защо да е подозрително?

— Не е ли по-лесно да се товари денем?

— За мен е по-лесно, но нали плащат. Щом искат, нека да товарят нощем. Клиентът винаги има право. Нямам представа каква е причината. Може би в събота ще довършват пратката и искат всички машини да са готови, преди да започнат товаренето.

Капризи се замисли. Капитанът нямаше да им се остави лесно.

Американецът постави ръка на руля и погледна палубата.

— Добре, капитан...

— Сендоза.

— Добре, капитан Сендоза. Благодаря за помощта.

Върнаха се на кея и когато се качиха в колата, Капризи каза:

— Той е замесен. Каквото и да става, той е замесен.

* * *

Фийлд отиде в емиграционната служба, която тъкмо затваряше. Наложил се доста да убеждава жената, с която бе разтварял предишния път, но накрая тя го заведе в една стая на горния етаж. Във въздуха се носеха пращинки, осветени от залязващото слънце. До вратата, приведен над дебел регистър седеше дребен европейец с очилца. Останалата част от помещението бе заета от високи до тавана шкафове.

— Господин Пендълби, това е господин Фийлд.

Двамата се ръкуваха и дребосъкът се усмихна смутено.

— Господин Пендълби прегледа регистъра от 1918 и 1919, но без успех. Ако искате да му помогнете, вземете 1921, но мога да ви разреша да останете само час. Трябва да затварям. Господин Пендълби, можете да си тръгвате.

— Ще остана още един час.

— Добре. Ще се върна след час. Иначе можете да дойдете утре, господин Фийлд.

Жената излезе.

— На 1920 ли сте? — попита Фийлд.

Пендълби нервно подръпна мустака си.

— Благодаря за помощта. Много съм ви признателен.

Пендълби кимна, после стана и се скри между два шкаф. След няколко минути се върна с три дебели делови книги и обясни:

— Това е първата половина от 1920.

Фийлд взе горната книга, отвори я и се зачете.

Скоро установи, че най-лесно става, ако прокарва пръст по имената, за да е сигурен, че няма да пропусне нещо. Дори така беше трудно. В регистъра бяха вписани всички чужди граждани: всяко пристигане, заминаване или смяна на адрес. Гражданите на страните, управляващи концесиите, само показваха паспортите си при пристигане и не се налагаше официално да се регистрират. Останалите обаче — като руснаците — трябваше да минат през безкрайните дебри на бюрокрацията. Налагаше се да уведомяват граничната служба при всяка смяна на жилището си и при неспазване на това правило бяха заплашени от тежки глоби и дори затвор. Данните в регистъра се въвеждаха хронологично.

Някои имена фигурираха много пъти и повечето, макар и не всички, бяха на руснаци. Работата беше досадна.

Фийлд постоянно се хващаше, че пропуска, и се налагаше да се връща в началото на страницата. Достатъчно беше да срещне имената на Ирина Игнатиева и Наталия Симоновна поне по веднъж. След около половин час (само предполагаше, защото нямаше часовник) излезе и запали цигара.

Когато се върна, Пендълби вдигна глава и се усмихна, после продължи работата си.

Фийлд отново започна да чете: *Марков, Александър, ул. „Жофр“ 47, за Харбин с влак. Джулиъс, Антъни, ул. „Бъблинг уел“ 27, за Кейптаун, южноафрикански паспорт н. 407681, със „Саравак“*. В крайната колона срещу последното име някой бе написал: „няма намерение да се връща“. Следващият ред беше за *Семтов, Владимир, ул. „Бъблинг уел“ 7с, за Харбин, връщане ноември или по-рано, когато приключи сделките си*.

Когато служителката се върна, Фийлд беше стигнал до юни 1920 година. Трябваше да признае, че е прекалено уморен, за да продължи.

— Съжалявам, господин Фийлд. Елате утре, ако искате. Сега трябва да затварям.

— Разбира се. Кога отваряте?

— В осем часа.

— Ще дойда.

* * *

Фийлд се върна в общежитието на улица „Картър“ и подремна два-три часа.

Когато се събуди, седна на леглото и разтърка очи. Изми лицето си в умивалнята в дъното на коридора, после кимна на един прислужник, седнал наблизо, и излезе. Беше се стъмнило, но жегата не намаляваше. Почуди се къде ли е учил Люис. Почти със сигурност в „Итън“.

Фийлд носеше сако си праметнато на ръката; не се опитваше да скрие кобура си. Сложи шапката, която му беше подарил Джефри. Реши да посети вуйчо си и Пенелъпи. Имаше нужда от съвет и подкрепа. Беше съвсем объркан.

Нощта беше ясна, но задушна и когато стигна улица „Фучоу“, под мишниците му вече имаше мокри петна. В апартамента на Наташа светеше. Той спря на отсрещния тротоар в полумрака далеч от уличните лампи и запали цигара. Загледа се към балкона ѝ.

Вратата на балкона се отвори и Наташа излезе с чаша в ръка, от стаята се чуваше музика. Тя се наведе да полее една саксия и пак се изправи. Носеше широка яркожълта рокля. Обърна се и погледна улицата.

Сърцето му затуптя силно.

Него ли гледаше?

Наташа застина. После се обърна и бързо се прибра.

Фийлд хвърли цигарата в канала. Бързо прекоси улицата и влезе във фойето. В асансьора погледна зачервеното си лице в огледалото — брадичката, устните и челото му блестяха от пот.

На площадката пред апартамента музиката звучеше по-силно. Фийлд спря в полумрака и се заслуша. Тъкмо се канеше да почука, когато вратата се отвори.

Тя изглеждаше по-висока, по-пламенна, по-красива; деколтето ѝ стигаше почти до пъпа.

Фийлд пристъпи към нея, носовете им се допряха, после устните им... тя прокара пръсти през влажната му коса и избърса потта от челото му.

Кожата ѝ беше хладна.

— Аз...

— Толкова съм слаба пред изкушенията — каза тя.

36.

Наташа накара Фийлд да се обърне по корем. Белите памучни чаршафи бяха приятно хладни. Легна върху него. Сърцата им туптяха в ритъм и телата им бяха покрити с пот. След известно време той усети лекото докосване на устните ѝ върху ухото си.

— Събуди се, Ричард.

— Буден съм.

— Спиш.

— Така... ми е удобно.

— Прекалено удобно.

Тя го обърна по гръб и обхвана с крака кръста му. Бавно се наведе и косата ѝ падна върху лицето му. Леко го докосна по бузата и впи устни в неговите.

* * *

След втория път Фийлд заспа и когато се събуди, тя лежеше облегната на лакът и го гледаше.

— Колко е часът?

— Още малко и ще се съмне.

— Цяла нощ ли ме гледаш така?

— Не. Спеше много спокойно.

Той се обърна по гръб.

— Спах дълбоко. — Забеляза часовника на нощната масичка и се надигна да го види. — Пет часът.

Отново легна и се загледа в тавана. Светлината от една улична лампа огряваше ъгъла на стаята. Наташа коленичи в светлото петно до леглото.

— Имаш ли цигари? — попита той.

Тя извади една от пакета върху нощната масичка и я запали. Хвърли му друга през леглото, запали клечка кибрит и я поднесе към

него. Постави пепелник от мидена черупка помежду им и запушиха мълчаливо.

Когато цигарите им догоряха, Наташа каза:

— Скоро трябва да тръгваш.

Отмести пепелника и легна до Фийлд. Той се обърна към нея, тя хвана ръката му и я постави върху корема си.

— Прегърни ме силно, Ричард.

— Уплашена си.

— Разбира се.

Последва дълго мълчание.

— Каквото и да казват, аз те обичах — прошепна тя.

— Как така „обичах“?

— Краят ще донесе облекчение и на двама ни.

— Какъв край?

Тя не отговори, затова той я обърна насила към себе си. Очите и лицето ѝ бяха мокри от сълзи.

— Какво говориш?

Наташа го погледна мълчаливо в очите.

— Какво приказваш? — настоя Фийлд и стана от леглото. — За какъв край говориш? Какви са тези глупости?

— Просто съм уморена, Ричард.

Фийлд си пое дълбоко дъх.

— Аз също. И знаеш ли защо? Търся два призрака, Ирина Игнатиева и Наталия Симоновна, но не мога да намеря и следа от тях. — Той замълча, но тъй като тя не каза нищо, продължи: — А ти през цялото време много добре знаеш какви са били.

Тя запази пълно мълчание.

Фийлд заобиколи леглото и седна от нейната страна.

— Повтаряш, че мечтаеш да живееш във Венеция или Париж. Това може да се постигне. Можем да спрем Лу. Но първо трябва да ми кажеш истината.

Тя го погледна в очите, но по разсеяния ѝ поглед личеше, че пак не я е убедил.

— Искам вода — каза той и стана.

В банята имаше чаша и кана с пречистена вода. Фийлд си наля и отпи. Върна се в спалнята с пълна чаша за Наташа. Погледна към

балкона и часовниковата кула на Клуба по езда. Тогава забеляза етажерката. Остави чашата до Наташа и запали нова цигара.

— Ти не харесваш Чарли, нали? — попита тя.

Фийлд изпълни дробовете си с дим.

— Люис ли?

— Колко познати още имаш тук?

— Един-двама.

Той си представи Наташа извита назад върху голия Люис. Захапва едно цигарата, опитвайки се да пропъди картината.

— Личи си по начина, по който го гледаш.

— Какво личи?

— Той е богат.

— Затова ли си спала с него?

— Така ли си мислиш?

Фийлд се загледа в дима, излизащ от мрака в осветения от уличната лампа участък.

— Чарли не е такъв, за какъвто го мислиш.

Той мълчеше.

— Малко е нещастен.

— О, сигурно.

— Вие англичаните.

— Какво ни има?

— Винаги сте като малки деца, сякаш някой ви е причинил болка.

— Не си представям Чарлс Люис като жертва.

— Защо? Щастиято не се купува, нали така казват? — Наташа се извъртя по гръб. — Чарли се ядоса, когато го помолих да си тръгне.

— В какъв смисъл?

— Не мислиш ли, че дори една рускиня има право да откаже?

Фийлд смачка цигарата си в пепелника пред нея.

— Какво си направила със снимките?

Тя го погледна и дори в полумрака раздразнението ѝ личеше ясно.

— Не те разбирам.

— Етажерката в другата стая. Какво е станало с всичките ти снимки?

— Какви снимки?

— Снощи етажерката ти беше пълна със снимки.

— Прибрах ги.

— Какво ги направи?

— Не е твоя работа.

— Може ли пак да ги видя?

— Защо?

— Просто... любопитно ми е.

— Не. Не може. — Тя седна, премести се на края на леглото и взе халата си. Облече го и завърза колана на кръста си. — Извинявай, не съм справедлива с теб. Казах ти, че съм слаба.

— Стига.

Тя се обърна към него:

— Какво искаш да кажеш.

— Искам да кажа да не продължаваш повече така. Искам да спреш.

— Какво да спра?

— Знам какво ще кажеш и не искам да го чувам. — Той коленичи до леглото. — Всичко се промени.

— Ричард...

— Не. Ти каза: „Всеки се нуждае от мечти.“ Затова нека да мечтаем. Заедно. — Той се изправи. — Хайде... да направим нещо. Да излезем. Още сега. Да се разходим.

Тя изглеждаше объркана и за момент му се стори, че ще му откаже.

Наташа се изправи и започна да се облича. Първо обу чорапите си, без да се смущава от погледа му. Даде му знак да закопчае роклята ѝ отзад и докато го правеше, той я целуна по гърба.

Слязоха мълчаливо. Наташа вървеше напред, сякаш идеята беше нейна и вече е решила къде ще го заведе. Навън бе захладняло. Лекият вятрец караше листата на дърветата да трептят. От реката прозвуча корабна сирена, но улиците бяха тихи, чуваха се само съскането на газовите лампи и стъпките им. Наташа носеше скромна синя рокля и перлен гердан; косата ѝ бе разрошена. Изглеждаше така, сякаш току-що е станала от леглото и по някаква причина това му беше приятно.

Тя го хвана за ръката. Стисна я, сетне, когато той тъкмо свикваше с този израз на близост, го пусна.

— Къде отиваме? — попита Фийлд.

— Разхождаме се.
— Нещо определено?
— Мислех си за кафенето на френския клуб, после искам да те запозная с едни приятели.
— Член ли си на клуба?
— Търпят ме.
— Разкажи ми за родния си дом — подкани я той след кратко мълчание. — В Русия.
— Защо?
— Любопитно ми е.
— Беше отдавна...
— Не чак толкова отдавна. — Отново я хвана за ръката. — Наташа, разкажи ми за дома си.
Тя му позволи да подържи ръката ѝ, после се отдръпна и въздъхна:
— Не беше голяма къща... Не като тази на Лена.
— В самия Казан ли беше?
— Извън града. Доста далече. По-близо до Чистопол на другия бряг на реката.
— Баща ти занимаваше ли се със земеделие?
— Няколко години... Татко беше офицер, като бащата на Лена. Често отсъстваше, а когато мама почина, трябваше ние да управляваме стопанството.
— Двете със сестра ти?
— Да.
— Тя по-голяма ли беше, или по-малка?
— По-голяма. С четири години. Казах ти вече. Тя се грижеше за мен, след като мама почина.
— Как се казваше?
Наташа се подвоуми.
— Не е важно.
— Имахте ли ратаи в имението?
— Разбира се. — Тя отново се засмя. — Но бяха доволни. Татко винаги е бил щедър. Живеехме скромно.
Стигнаха до френския спортен клуб, влязоха през портата от ковано желязо и прекосиха добре окосената морава между кедрови дървета и подрязани храсти. Лицата им се навлажниха от ситните

пръски на фонтаните. За Фийлд това беше най-хубавата сграда в Шанхай — ниска и дълга, с извит навес по средата, под който униформеният портиер потрепваше на едно място, сякаш се опитваше да се сгрее. Той кимна на Наташа и тя заведе Фийлд на терасата. Седнаха на маса с изглед към парка и се загледаха към павилиона, осветен от първите слънчеви лъчи. Освен тях нямаше други клиенти.

— Рано отварят — отбеляза Фийлд.

— Работят денонощно.

Келнерът, с ослепително бяло ленено сако, се приближи с усмивка.

— Café s'il vous plaît — поръча Наташа.

— Moi aussi — каза Фийлд.

— A manger?^[1]

Двамата поклатиха глава.

— Говориш ли френски? — попита тя, когато келнерът се отдалечи.

— Малко. — Фийлд се наведе напред. — Баща ти сигурно е участвал в Световната война.

— Не ме дръж за ръката тук, Ричард.

— Ама...

— Рано е и е безопасно и каквото и да си мислиш, аз не искам да живея в страх. Ти ми вдъхваш кураж. Не бива обаче да рискуваме. Ако ни видят, може да е опасно.

Той преглътна, гърлото му беше пресъхнало.

— Правя за Лу каквото иска от мен, но той не ме притежава. Не съм негова собственост.

Фийлд се боеше да продума.

— Трябва обаче да внимаваме — заключи тя със смесица от раздразнение и страх.

Мълчанието се проточи. След няколко минути Фийлд каза:

— Сигурно е било истински ад. Войната имам предвид.

— Понякога хората смятаха татко за твърде скован. За твърде надут. Той обаче беше просто един мечо. Така го наричахме.

— След края на войната се прибра у дома, нали?

— При избухването на революцията полкът му беше в Санкт Петербург. Той избягал и се прибра у дома. Разказа какво е видял, но

никой не му вярваше. Всички мислеха, че преувеличава. Той се уплаши и престана да говори. Не знаехме какво да правим... Нали разбираш...

— Разбирам.

— После се появиха болшевиките и започнаха да убиват. Залавяха изтъкнати хора... много наши приятели загинаха. Земевладелци, офицери, университетски преподаватели... затваряха ги в подземия и ги разстрелваха или ги изкарваха с шлепове насред реката и ги взривяваха.

Лицето ѝ пребледня.

— Татко не искаше да бяга, но нямаше избор. — Тя затвори очи. — Толкова далеч... не можеш да си представиш. Месеци наред бягахме с камила през степта. Прекосихме замръзналото езеро Байкал с шейна, толкова беше студено. Без пари, без храна, без подкрепа. И след всичко, което беше видял, татко толкова...

— Във Владивосток ли отидохте?

— Градът беше в ръцете на нашите, но знаехме, че няма да е за дълго. Носеха се всякакви слухове. Тогава със сестра ми... решението беше наше. Принудихме татко...

Келнерът донесе две чаши върху сребърен поднос. Когато Наташа отвори очи, Фийлд погледна сметката и извади няколко банкноти от джоба си.

— Съжалявам — каза тя. — Малко е скъпичко.

— Няма значение. Вече не съм бедняк.

— Не се извинявай, Ричард. Аз няма...

— Да, но...

— Не е важно.

Кафето беше в сребърна каничка. Фийлд наля в чашите, но разля малко по бялата ленена покривка. Подаде едната чашка на Наташа.

— С Лена заедно ли тръгнахте? Приятелки ли бяхте?

— Бяхме съученички в Казан, после в Санкт Петербург. Аз обаче трябваше да се върна на село, за да помагам в имението.

— Говори се, че Петербург бил красив град.

— Разбира се, беше...

— Какъв човек бе Лена?

Наташа се замисли, преди да отговори:

— Лена обичаше да се смее. В училище беше много... забавна. Винаги се шегуваше с всичко. Беше известна сред момчетата, доста

пряма. Не се плашеше от нищо, но...

— Заедно ли пътувахте?

— Не. — Гласът ѝ звучеше по-уверено. — Хората смятаха татко за студен, но той беше най-милият човек, когото съм познавала, обичаше ни и тръгна заради нас. Не искаше да емигрира, не можеше да си представи да живее извън Русия, но виждаше, че за нас няма бъдеще. Толкова наши приятели бяха убити. Какво можехме да направим? Все пак понасяше трудно заминаването. Бащата на Лена бе по-горд и упорит. Беше твърде консервативен и не приемаше чуждо мнение. Избягали в последния момент. Имаха голяма къща, много красива, парк, изграждан с години, и огромна ливада, спускаща се до реката. Бяха много богати и баща ѝ не искаше да бяга. Татко го посети, когато заминавахме. Отидохме, но Лена си играеше в гората и татко ни накара да го чакаме отвън. Спомням си как излезе, върна се при шейната и поклати глава. Бащата на Лена стоеше на верандата. Денят беше ясен и виждах всичко до самата замръзнала река. Видях майката на Лена на прозореца, гледаше ни. Изглеждаше толкова разтревожена, че се уплаших.

Отново настъпи мълчание.

— Все пак са избягали — подкани я Фийлд.

— В последния момент. Един техен приятел от Казан ги предупредил, че побесняла тълпа отива към дома им. По-късно научихме, че болшевиките изгорили къщата им до основи само час след като избягали. Тръгнали със съвсем малко вещи. Бащата на Лена смятал, че скоро ще се върнат. Не възнамерявал да бяга далеч, само да се скрият за няколко дни, защото си мислел, че белогвардейците са наблизко. Наистина генерал Капел настъпвал и след една седмица войските му освободили града. Научихме за това и попитахме татко какво да правим, но той не искаше да се връща. Разбираше положението. Не му се заминаваше, но знаеше какво ще се случи. Всичко бе загубено. Той го знаеше, знаеше, че вече не можем да си върнем предишния живот.

Семейството на Лена изгуби всичко. Върнали се, но не намерили нищо. Болшевиките били разграбили и опожарили къщата и избили онези слуги, които се опитали да се отбраняват. Лена и семейството ѝ заминали без абсолютно нищо. Пътуването им било още по-тежко от нашето. Баща ѝ... самоубил се, докато прекосявали степта. Майка ѝ

също не издържала пътуването, а братята ѝ се върнали. Трябвало сама да спасява себе си и сестра си. Тя беше смела жена.

— И после...

— Пристигна много след нас и беше почти неузнаваема. Сякаш свещицата на душата ѝ бе угаснала, разбираш ли?

Фийлд кимна.

— Това не беше предишната Лена. Никога не се смееше.

Наташа се втрени в него. Фийлд не знаеше дали очаква от него да каже нещо.

— Аз няма да свърша така, Ричард. Няма да се предам и да умра.

— Лена е готвила бягство.

Наташа въздъхна:

— През последните няколко седмици тя си бе възвърнала нещо от предишната Лена. Малко. Трудно е да ти го обясня, защото толкова много неща... за толкова много неща не можехме да разговаряме. Миналото... ти си мислиш, че ни свързва, но не е така. Струва ни се черно, разбираш ли. Черно. Загубата... Толкова е ужасно, а настоящето — толкова позорно, че не можехме да говорим за това. С други, които са от Москва или от другаде, понякога обсъждаме миналото, разговаряме за революцията. Но не и с Лена, защото бяхме толкова близки.

— Защото няма как да избягате?

— Да, но Лена вярваше и...

— Мислиш ли, че е било грешка?

Наташа не отговори. Гледаше втреничено през прозореца.

— Баща ти в Русия ли почина?

За момент на лицето ѝ се изписа несигурност. Тя като че ли се опитваше да си спомни каква лъжа му е казала преди. Фийлд съжали, че е попитал.

— На кораба.

— В морето ли го погребат?

— Не, в Харбин.

На Фийлд му се прииска да я попита дали е ходила след това на гроба му, но реши да не засяга тази тема.

— Ти си добър слушател — отбеляза тя. — Малко мъже умеят да изслушват. Странна работа. При други обстоятелства можехме да сме

равностойни. Сега, ако ме заведеш в дома на някой член на твоя клуб, ще ме изгонят позорно.

— Не членувам в никакъв.

— Не, но...

— Освен това никога не бих могъл да се меря с теб. Надали един продавач на конфекция може да се сравнява с руски царски офицер.

— Казах ти, Ричард, бедността не е порок.

— Порок е, ако пропилееш живота си в стремеж да забогатееш.

— Той поклати глава. — Баща ми бе толкова затънал в дългове, че единственият начин да се измъкне беше, като си пръсне мозъка.

— Ти обаче му се възхищаваше.

— Не.

— Но си го обичал...

— Мразех го. Ненавиждах го заради онова, което причиняваше на майка ми, на нас и на себе си.

Фийлд сведе поглед към ръцете си.

— Как е възможно?

— Ако отношенията ти с баща ти са били други, можеш да се смяташ за късметлийка. Моят не можеше да оцени онова, което имаше, и винаги надценяваше незначителните неща. Затова не можеше да се отърси от гнева. Той беше жесток човек. Когато се прибереше у дома, настроението в къщата веднага се променяше. Със сестра ми трябваше да пазим тишина, ако не искаме да си изпросим боя. Биеше ни, ако ни хванеше да си говорим, след като е изгасил лампите. Казвам „ние“, но обикновено аз изяждах пердаха, а майка ми не правеше нищо.

Фийлд осъзна, че ѝ е казал повече, отколкото възнамеряваше, но не можеше да се спре.

— Дума не обелваше пред него. Идваше и ни утешаваше, галеше ме и повтаряше, че съжалява, но колкото повече го правеше, толкова повече я намразвах. — Той я погледна втренчено. — Слушат ли ти се тези неща?

— Да.

Тя беше преbledняла. Сложи ръката си върху неговата и той се опита да се отдръпне, но тя стисна пръстите му.

— Не се дърпай.

— Нали каза...

— Не ме интересува.

Фийлд издърпа ръката си и огледа празното помещение.

— Не знам защо ти говоря това.

Запали цигара с треперещи ръце.

— Това са най-близките ти хора, Ричард.

— Странно как гневът може да те поддържа. Целият ми живот, преди да дойда тук, беше като риза, която не ми е по мярка. Не дойдох, за да избягам от нещо, а за да започна отначало. Ти не можеш да се върнеш в родината си, а аз не искам. Не сме ли идеалната двойка? — Въздъхна. — Баща ми обичаше да казва: „Не се главозамайвай от късмета си, Ричард. Каквото и да правиш, не се главозамайвай от късмета си.“

[1] — Кафе, моля.

— За мен също.

— Нещо за ядене? — (фр.) — Б.пр. ↑

37.

Десет минути след като излязоха от френския клуб, Наташа го преведе през двойна порта от ковано желязо. Влязоха в огромна, добре поддържана градина. Тук цареше такова спокойствие, че градът наоколо сякаш не съществуваше. Къщата бе висока, обрасла с бръшлян, с тъмен покрив и тесни прозорци.

Отвори им ниска, трътлеста жена около петдесетте, с прошарена коса, вързана с червена забрадка. Тя мълчаливо прегърна Наташа и я задържа дълго време в обятията си.

— Това е Ричард — каза тихо Наташа.

Възрастната жена се усмихна и се изчерви. Фийлд пристъпи напред и ѝ подаде ръка, но тя го прегърна толкова пламенно, че ребрата му изпукаха. След това влезе в кухнята и извика:

— Иване.

Отвътре се чу ръмжение.

— Ела да видиш кой е дошъл.

Английският ѝ беше със силен акцент.

Иван беше хилав и кокалест, брадясал и с орлов нос.

— Наташа — възкликна и лицето му грейна.

Прегърна я, както бе направила жена му, и като че ли изведнъж се подмлади. Сковано се ръкува с Фийлд и го изгледа изпитателно като бъдещ тъст.

— Влезте, влезте — покани ги жената.

Хвана Фийлд за ръката и го заведе в мрачната кухня при голяма дървена маса. Иван погледна стенния часовник.

— Има време — смъмри го жена му. — Наташа е дошла. — Обърна се към Фийлд и се усмихна. — Искам да науча... всичко за вас. Чай?

— Да, благодаря.

— Разказвайте.

— Няма какво толкова.

— Много сте... срамежлив. Наташа никога... — Тя погледна Наташа и силно се изчерви. — От добро семейство ли сте?

— Катя...

— Имате ли образование?

— Вуйчо му е секретар на Градския съвет.

Катя погледна съпруга си и бързо заговори на руски. Двамата закимаха одобрително и Фийлд разбра, че е преминал някакво изпитание. Седна на един стол и забеляза снимка на Наташа, направена пред часовниковата кула на Митницата. Стоеше прегърнала пет-шестгодишно момченце. Изглеждаха щастливи.

Наташа проследи погледа му, изправи се и застана пред снимката. Сведе глава и прошепна:

— Трябва вече да тръгваме.

Възрастните руснаци явно осъзнаха грешката, която бяха допуснали с фамилиарното си поведение, и на лицата им се изписа тревога.

Фийлд се изправи, промърмори нещо за довиждане, измъкна се след Наташа и двамата прекосиха двора.

— Сигурно съм полудяла — промълви тя, когато излязоха на улицата. — За мен това е...

— Това е синът ти, нали?

— Не.

— За бога...

— Кълна се в паметта на майка си. — Тя го изгледа втренчено. — Това беше грешка. Отново се размечтах.

— Ти май не разбираш...

— Не, ти не разбираш. — Лицето ѝ посърна. — Защо не ми вярваш, когато те убеждавам, че не съм свободна да приема любовта ти? Сторих нещо, което не биваше да правя.

Той пристъпи към нея.

— Не — спря го тя. — Върви си. Искам да им кажа нещо насаме. Фийлд отстъпи назад, но още се колебаеше.

— Довиждане, Ричард.

Тя се върна в двора и затвори желязната порта.

Фийлд я изпрати с поглед. Искаше му се Наташа да се обърне, но тя не го погледна.

38.

Фийлд се зае с регистъра на емиграционната служба. Вгълби се в работата, тревогата и гневът го поддържаха, докато безсънието не го принуди да спре. Челото му бе обляно в пот и той полагаше огромно усилие да не закъснее.

Често излизаше да пуши. Пендълби работеше без прекъсване и сякаш никога не се разсейваше. Едва по обяд стана от мястото си. Стъпките на чиновника се отдалечиха в коридора и Фийлд остана сам.

Той изтри челото си и мълчаливо прокле жегата, после стана и слезе на долния етаж, където учтиво помоли служителката да ползва телефона.

Свърза се с Ян и я попита дали има съобщения за него. Капризи бе заръчал да му се обади. Фийлд телефонира в централата и поиска връзка с детектива. Вече имаше чувството, че всички около него са предатели, че не може да има доверие на никого.

— Ало, Капризи, Фийлд се обажда.

— Здравей, полярна мечко.

Последва неловко мълчание.

— Търсил си ме — каза Фийлд.

— Да, къде си?

— В емиграционната служба.

— Адресите ли търсиш?

— Да.

— Добре, продължавай. Маклауд изтегли момчетата от Концесията. Започнали са да ги следят.

— Кой?

— Французите.

Фийлд нищо не каза.

— Слушаш ли, полярна мечко?

— Да.

— Много си мълчалив.

— Нима?

— Добре ли си?
— Да, отлично.
— Обади ми се, когато се върнеш в управлението.
— Добре.
— Полярна мечко...
— Да.
— Внимавай с тази жена.
— Коя жена?
— Знаеш за кого говоря.
Гневът на младия мъж се засили.
— Снощи сте били заедно, затова не ме будалкай, че не знаеш за какво става дума.
Сърцето на Фийлд затуптя по-силно.
— Откъде знаеш?
— Имам си информатори.
— Забелязах.
— Какво означава това?
— Странно как врагът винаги научава намеренията ни.
Отново настъпи мълчание.
— Какво намекваш, полярна мечко?
— Нищо.
— Напротив. Вразуми се. Знам къде си бил, защото го предвиждах. Това е невъзможна връзка, Фийлд, повярвай ми. И е опасна и за двама ви. — Капризи издиша шумно. — Ако не ми вярваш, нищо не мога да направя.
— Тогава не прави нищо.
— Тук човек не може да прави каквото иска, Фийлд.
— Казаха ми.
— Кой?
— Няма значение.
— Ако тя му е вярна, значи те манипулира. Ако е решила да се позабавлява или наистина те обича, играете опасна игра.
Фийлд въздъхна тихо.
— Ти си свободен, Фийлд, но тя не е. Като се свързваш с тази жена, попадаш под неговото влияние. Той не позволява на робините си да се измъкнат или да правят каквото си искат. Дори да не му е

наложница, тя не може да напусне града, ако той не ѝ разреши. Моля те, кажи ми, че разбираш.

— Много добре те разбирам.

— Тук човешкият живот не струва нищо, Фийлд. Ако го ядосаш или го посрамиш, ще нареди да те убият и окото му няма да мигне. Ще причиниш своята и нейната смърт и смъртта на всички, които са ви близки.

— Дочуване.

Младият мъж затвори телефона, без да даде на Капризи възможност да добави друго. Бюрото пред него бе грижливо подредено, имаше две телени панерчета за входяща и изходяща поща, чаша с писалки и телбод.

Той се върна в архива. Още беше на втората половина на 1921 година: „21 ноември. Иванов, д-р Олег. Смяна на адреса: бул. «Дъо републик» 21. Магазин на «Жофр» 78а“. На този ред някой чиновник бе допълнил: „Информацията е предадена на С1 по искане на отдела.“ Фийлд отново погледна името. Никога не беше чувал за Олег Иванов.

Продължи около половин час. Често се разсейваше и накрая главата му забуча от безбройните имена. Слезе във все още пълния салон на емиграционната служба и излезе на „Бънд“.

Пресече улицата и закрачи под дърветата покрай пристана, загледа се в лодките и корабите в мътните води на реката. Мина покрай едно корабче, което тъкмо разтоварваха, беше малко, следователно идваше от вътрешността на страната. Моряците и докерите крещяха, бяха голи до кръста и телата им блестяха от пот. Фийлд си сложи шапката и примижа под яркото слънце. Не носеше сако и кобурът му се виждаше, затова минувачите го заглеждаха любопитно. Морският бриз отвяваше дима от фабриките към сушата и въздухът бе сравнително свеж, усещаше се само миризма на риба.

Фийлд стигна обществения парк пред британското консулство и седна на една пейка с лице към слънцето.

Пред него две европейски деца — момче и момиче — хранеха птиците между няколко дървени сандъчета за цветя и триъгълни лехи с ниска желязна ограда. Бавачката им стоеше отстрани с пликче семена в ръка. Когато се наиграха, тя извади метална бутилка от синята си чантичка и им наля вода в зелена чаша. Младият мъж се радваше, че на китайците беше забранено да влизат в парка. Това бе спокойно

кътче в големия град. Той стана и се върна на Митницата. Погледна часовника на куличката и установи, че е почти два.

Пендълби седеше зад бюрото си и дори не го удостои с поглед. Фийлд отново се зае с архива и скоро се вгълби в работата.

Продължиха без почивка. Седяха като прилежни ученици. Фийлд често бършеше лицето си с ръка и отново забиваше пръст в страницата. Скоро пръстът му почерня и се наложи да го държи на сантиметър над хартията. Често усещаше, че се е разсеял, и се връщаше в началото на листа. Така при първото преглеждане пропусна имената, но втория път ги видя. Може би бе твърде съсредоточен в търсенето на Симоновна и Игнатиева.

Загледа се в листа. Там пишеше: „21 януари. Медведев, ген. Фьодор. От Казан през Владивосток. Вр. адрес: ул. «Жофр» 71, хотел «Маргарита»“. Главата му запулсира.

„Медведева, Ана-Наталия. Виж по-горе. Медведева, Наташа-Олга, виж по-горе.“

Почувства се така, сякаш му бяха зашлевили плесница. Наташа бе пристигнала с баща си през 1922 година. Той не беше починал на кораба и не беше погребан в Харбин.

Фийлд се обърна:

— Пендълби?

Чиновникът се сепна и вдигна глава.

— Руснаците са длъжни да уведомяват службата за всяка смяна на адреса си, но това е до изтичането на определен срок, нали?

— Три години.

— Значи след три години, ако междувременно не са ви уведомили за нов адрес, идват да потвърдят стария и това е, повече не са длъжни да се отчитат.

— Да.

— Значи, ако намеря датата на нечие пристигане, после взема ведомостта от три години след това и проверя назад, би трябвало да попадна на последната смяна на адреса.

— Теоретично да. Намери ли нещо?

— Не което търсех, но друга информация, която също е важна.

Пендълби беше разочарован. Фийлд отново се зае с ведомостта. Взе книгата от три години след идването на Наташа и започна да преглежда назад. След двайсетина минути се изправи и каза:

- Скоро се връщам.
- След малко трябва да затваряме.
- Утре тогава.

Емиграционната служба затваряше. Един чиновник чакаше на входа, за да заключи, след като последните служители си тръгнат. Фийлд излезе. Навън бе станало малко по-прохладно. Качи се в една рикша и нареди:

- Улица „Жофр“. Руската църква.

Когато влезе в гробището, вече се смрачаваше, над хоризонта имаше яркочервено петно. Фийлд заоглежда гробовете, като започна от най-близките до църквата. Налагаше се да се навежда все повече и повече, за да чете надписите. Когато намери каквото търсеше, почти се беше стъмнило. Той застана неподвижно. Двата гроба бяха близо един до друг. Надписите бяха на руски, но Фийлд успя да прочете името и датата на първата плоча:

Генерал Фьодор Медведев

01.04.1871 — 07.06.1923

Втората беше по-нова, все още без мъх и ярки златни букви:

Ана-Наталия Медведева

01.07.1896 — 01.05.1926

Фийлд не разбра останалото от надписите, но и на двете плочи различи едно друго име: Наташа-Олга Медведева.

Той клекна. Остана втренчен в гробовете, докато коленете и бедрата го заболяха. Накрая се изправи и запали цигара в мрака.

Не беше предполагал, че бащата на Наташа е бил генерал. Беше си представял старец с избеляла униформа, който се опитва да запази достойнството си в един жесток град.

Фийлд се отдалечи, после се затича. Не знаеше кое в него е по-силно, копнежът му за нея или желанието му да се махне по-далеч от гробовете.

39.

Фийлд мина първо през управлението, за да провери дали не му е оставила съобщение. Опита се да събере мислите си. Каза си, че е знаел, че е лъжкиня, и си даде сметка, че това с нищо не променя чувствата му.

Когато влезе в оперативната зала на Специалния отдел, часът бе седем. Беше тъмно и само лампата на бюрото му светеше. Ян му бе оставила бележка: „Патрик се обади. Утре си канен на вечеря у тях. Пенелпи те търси, каза да й телефонираш. Стърлинг Блекман от «Ню Йорк Таймс» също се обади. Каза, че знаеш защо.“

Фийлд вдигна листа и видя друг под него: „Наташа се обади. Каза довчера в седем на същото място.“

Той се втурна навън. Не можа да вземе завоя към стълбите и се блъсна в стената на коридора. Изхвърча на улицата и скочи в една рикша.

— Улица „Вагнер“ три. Бързо.

Представи си я свита до Лу в леглото и това засили страховете му.

Сложи ръка на револвера си и се втренчи в хилавия гръб на китаеца, който дърпаше рикшата. Опита се да разсъждава трезво.

Когато излязоха на „Вагнер“ и видя пищната фасада на къщата на Лу, Фийлд изкрещя:

— Стой.

Мъжът с рикшата го погледна объркано. Фийлд пхна в ръката му една десетдоларова банкнота и му направи знак, че иска да изчака.

На първия етаж на къщата светеше, но той не виждаше прозорците заради големия балкон.

— Чакай — нареди на китаеца.

Бяха спрели на отсрещния тротоар под прикритието на голямо дърво. Фийлд се приближи до стената и нахлупи шапката си. Погледна червената врата над главното стълбище. Дали някой наблюдаваше улицата? Извади пакет цигари и с треперещи пръсти взе една. Запали

я, дръпна веднъж и я захвърли с отвращение в канавката. Отново огледа вратата и прозорците.

Представи си как белият халат се свлича от раменете ѝ и пада около краката ѝ. Как смъква бельото си и се приближава до леглото. Как Лу прокарва пръсти по гладката, топла кожа на стегнатия ѝ корем.

Представи си я под туловището му, скована и със стиснати от погнуса устни... А може би изпитваше истинско удоволствие?

Запали нова цигара и въпреки отвращението си продължи да пуши.

Вратата се отвори и Наташа слезе по стълбите. Излезе на улицата. Вървеше с наведена глава и лицето ѝ не се виждаше. Той се приближи бързо, кръвта нахлу в главата му. Хвана я грубо и я завлече до пресечката.

— Качвай се.

Тя се опита да се съпротивлява.

— Качвай се. — Обърна се към собственика на рикшата. — Улица „Фучоу“. Бързо.

— Ще ни види — промълви тя, когато тръгнаха.

Наташа гледеше втренчено гърба на китаеца, изражението ѝ бе хладно и непроницаемо. Не проговори, докато не отвори вратата на апартамента си.

— Моля те, върви си — каза, когато влезе.

— Какво стана.

— Моля те, върви си.

— Какво стана?

Лицето ѝ се разкриви от мъка и той я прегърна. Вдигна я и я занесе при креслото до прозореца. Притисна я силно до себе си и тя облегна глава на рамото му, косата ѝ се разпиля по лицето му.

Тя се опита да го отблъсне:

— Не. Не.

— Какво стана?

— Той знае.

Фийлд се изправи.

— Какво знае?

— Знае. — Затрепери силно. — Имаше промяна.

— Каква промяна?

— В очите му. Беше по-малко... погледът му не беше толкова премрежен от наркотика и ме остави да стоя по-дълго време, просто ме гледаше.

— Каза ли нещо?

— Обикновено почти не ми обръща внимание... просто е дрогиран и...

— Колко те държа?

— Около час, не знам. Не ми каза да си вървя... просто не можех да стоя повече, затова си взех дрехите и си тръгнах, и...

— Просто те е гледал?

Тя не отговори.

— Не каза ли нещо?

Тя бавно вдигна глава.

— Попита ме... дали обичам да нося дълги чорапи. Защо не нося.

— Ти какво му каза?

— Обещах му следващия път да си обуя.

— Не те ли докосна?

Наташа сведе очи.

— Докосна ли те?

— Не е твоя работа.

— Опибал те е!

— В стаята, където се обличам, имаше една делова книга. — Тя вдигна поглед. — Една ракла беше отворена и книгата бе най-отгоре.

— Погледна ли я?

— Страхувах се.

— Да, но си погледнала.

— Имаше много числа... всичко на китайски...

— Ти обаче ги прочете.

— Не, аз...

— Познавам по очите ти.

Тя отново сведе поглед.

— Видяла си нещо важно. — Фийлд пристъпи към нея. — Знаела си какво да търсиш.

Наташа мълчеше.

Той се намръщи:

— Той знае ли, че си видяла книгата? Нарочно ли я е оставил?

— Това е личният му кабинет. Записва толкова много неща. Денем и нощем. Не очаква, че някой ще се опита да го шпионира.

— Видяла си онова, което и Лена е знаела. Тя ти е казала. Били сте като сестри.

Изражението ѝ беше враждебно, очите ѝ блестяха гневно, тя стискаше устни. Притисна ръце до гърдите си.

— Заради теб пак ме е страх.

— Не съм виновен аз. Страх те е заради самата себе си. С Лена сте били като сестри, Наташа. Как се почувства, когато я намери? Живяла е като сестра ти и е свършила като нея. — Той повдигна брадичката ѝ и я принуди да го погледне в очите. — Наталия Симоновна е сестра ти, Наташа. Видях гроба ѝ. А също и този на баща ти.

Очите ѝ се изпълниха с болка, но гневът продължаваше да го изгаря.

— През цялото време се опитвам да открия истината, а ти си ме въртяла на пръста си... — Фийлд я стисна по-силно за ръката. — Ако баща ти е починал в Русия или на кораба, как се е озовал погребан тук?

— Какво те интересува?

— Затова си свалила снимката на Наталия, нали? Опасявала си се, че ще я позная. — Той пусна ръката ѝ. — Знаеш ли как се почувствах, когато видях снимката на трупа ѝ? Мили боже, помислих си, че си ти...

Фийлд се отдалечи до прозореца и отново се обърна към нея:

— За какви цели ме използваш?

Тя се втренчи в него:

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да разбера за какво си ме използвала. Кажете ми каква роля играя аз в плана ти.

— Не те разбирам.

— Не е възможно да изпитваш любов към мен, нали? — Той разпери ръце. — Надали го правиш и заради секса. Почувства ли изобщо нещо, когато беше с мен? Или си толкова умела измамница, че...

— Спри, Ричард.

— Да спра ли? — Пристъпи към нея. — Да спра?

— Защо си толкова...

— Била ти е сестра! За такъв ли глупак ме мислиш? — Приблѝжи лице до нейното. — За такъв ли ме смяташ? — Очите му се наляха със сълзи. — Ана-Наталия Медведева. Защо смени името си? Заради срама ли, Наташа? Погребана е в Малката Русия до генерал Фьодор Медведев, обичан баща на Наташа-Олга Медведева.

— Моля те, спри, Ричард.

— Това ти причинява болка, нали? Боли ли те?

— Стига.

— Била ти е *сестра*.

— Моля те!

— Сестра ти, по дяволите!

— Знаех, че ще откриеш.

— Нима? — Фийлд си пое дълбоко въздух. — Аз съм полицаѝ, за бога! Разбира се, че ще открия. Понякога се случва дори в Шанхай. Къде е живяла? На кой номер на улица „Жофр“?

— Не мога да ти кажа.

— На кой номер?

— Седемдесет и три. На партера...

— С кого излизаше?

— Не знам.

— Били сте сестри.

— Не сме говорили.

— Ами Лена?

— Не знам. — Наташа тръсна глава. — Просто не знам. Въпросът беше деликатен, затова не го обсъждахме. Опасно е да знаеш такива неща.

— Лена обаче ти е казала за доставките.

Тя не отговори.

— Ами аз, Наташа? Къде е моето място? Можеш ли поне това да ми кажеш?

— Не мога.

— Този човек или е убил сестра ти, или е свързан с убиеца, а ти продължаваш да го посещаваш в дома му и да се събличаш...

— Стига!

Очите ѝ яростно заблестяха.

— Видя ли трупа на Наталия? Видя ли какво ѝ е сторил? Снимката е в бюрото ми, ако се интересуваеш...

Тя се хвърли върху него, замахна към очите му. Одра бузата му и той инстинктивно я ритна в глезените. Паднаха заедно. Фийлд затисна ръцете и краката ѝ. Тя го заплю, лицето ѝ бе изкривено от гняв.

— Харесва ли ти? Харесва ли ти да те боли?

Фийлд се изправи.

— И ти си като останалите — проплака тя; стана и се отдръпна в другия край на стаята. — Мислиш, че си различен, но си същият.

— Ти ме излъга — прошепна той.

— Не можех да ти кажа истината.

Фийлд докосна бузата си.

— Не те разбирам...

— Тя го правеше, за да не го правя аз. Така се препитавахме. Това ли искаш да чуеш? Тя беше проститутка. Курва. Благодарение на това оцелявахме. Благодарение на нея не се налагаше да върша това, което правя сега. Мислиш ли, че щях да ходя там, ако имах друг избор? Мислиш ли, че не съм мечтала да се измъкна?

— Как умря баща ти?

— Ще ти кажа. Всичко ще ти кажа, Ричард. Един ден татко научи. Казвахме му, че преподаваме френски на деца от богати английски семейства, и отначало беше вярно. Скоро обаче семейството, в което преподавахме, замина за Ню Йорк, рускините, които желяеха да преподават френски, английски, музика или каквото и да било, ставаха все повече. Гладувахме, Ричард. Уверяхме татко, че нещата скоро ще потръгнат. Тайно продадохме всичките си ценни предмети, но той научи. Лъжихме го, че още преподаваме. Той знаеше, че нямаме пари, но мислеше, че сме запазили достойнството си. Все повече гладувахме. После татко се разболя, а нямахме пари за лекарства. Отначало Наталия криеше и от мен. После ми каза, не можеше повече да го държи в тайна. Правеше го, за да не го върша аз. За да мога само да танцувам. Бедната, добрата, милата Наталия. Когато ми разказа, не плака. Не ѝ бяха останали сълзи. Затова плаках заради нея, мислех си, че няма да мога да спра. — Наташа избърса очите си. — Получавахме малко повече пари. Казвахме на татко, че преподаването потръгнало, но един негов приятел му разказал истината. — Тя се втренчи във Фийлд и продължи: — Татко беше много горд човек, Ричард. Твърде горд, като твоя баща. Отначало не повярвал на приятеля си. Как би могъл да допусне, че двете му хубави

дъщери ще паднат толкова ниско? Невъзможно. Затова дойде да види лично. Беше болен, едва се влачеше. Беше изгубил всичко, но искаше да се увери, че най-ценното, което имаше, още не е продадено. Не можеше да повярва. Той познаваше Шанхай и ако имаше друг избор, никога не би дошъл тук. Когато напускахме Русия, бягството на Запад бе твърде рисковано, затова тръгнахме на Изток, като Лена, с надеждата, че по някакво чудо царските войски във Владивосток ще обърнат хода на войната. Когато стана ясно, че градът ще падне, какво ни оставаше?

Тогава не ни беше останало почти нищо. Къде можехме да отидем? В Шанхай, като много други. Беше по-добре от нищо. Татко не разбираше нищо от търговия, но бе горд и вярваше, че може да започне отначало. Вярваше, че можем да живеем бедно, но да запазим достойнството си, затова не повярвал на приятеля си. Дошъл лично и я видял. Наталия танцувала на платформата в нощния клуб, заобиколена от жадни за секс мъже. Неговата скъпоценна голяма дъщеря, която бе отгледал съвсем сам след смъртта на майка ни и която беше обичал повече от собствения си живот. Била облечена в червено, както сама ми разказа после. Най-еротичното й облекло. Червени жартieri, корсет и кожена яка на врата. Така я видял татко. Мъжете я гледали как танцува, после... просто я повиквали с пръст. На горния етаж, в една стаичка с гол дюшек. За няколко долара можели да правят с нея каквото си поискат, Ричард. Каквото си поискат. Да я бият. Да я унижават. Какво можеше да направи? Едно бедно руско момиче. Някога красива и горда, дъщеря на генерал с благородно потекло, живяла в богато имение. А сега...

— Стига.

— Не, искаше да знаеш... сега ще чуеш всичко.

Наташа отново избърса очи и седна.

— Трябва да ти разкажа всичко, цялата история на Наташа. Любимката на генерал Медведев. Той не можеше да повярва, че тя танцува за пари, че се продава. Наталия — може би... той я обичаше, разбира се, беше първородната му дъщеря, но може би... заради смъртта на мама... тя страда най-много. Можеше да приеме, че ѝ се е отразило, че е слаба. Но Наташа? Той ме обожаваше... гордееше се с мен. Веднъж сънувал, че съм се омъжила за офицер. Или за друг аристократ от Казан, за да остана близо до дома. Сърцето му се

разтапяше за мен. В Шанхай аз се грижех за него. „Не. Само не Наташа. Моля те, Господи, ако те има, не позволявай Наташа да падне толкова ниско!“ — така си е мислил. Не можеше да бъде. Не беше възможно любимата му дъщеря да се отдава на всеки мъж, който иска да опипа гърдите ѝ. Курва в нощен клуб. Обичаните му дъщери да продават плътта си, за да го нахранят. Но всичко беше истина. Всичко, което му казал приятелят му. Той ни видя със собствените си очи. Прибрал се вкъщи. Облякъл си униформата. Пазеше я готова като за парад. Сякаш вчера сме били в Петербург и сме се разхождали по красивите улици.

— Съжалявам.

— Само че вече не бяхме в Русия, Ричард. Бяхме в Шанхай. — Наташа заплака. — Налапал дулото на револвера си и дръпнал спусъка. Край. Така се пренесе при мама. В един по-добър свят. Шанхай го уби. Ние го убихме.

Тя се отпусна и заплака, тялото ѝ се разтресе от стонове.

Фийлд се приближи до нея.

— Не — отблъсна го тя. — Аз не те заслужавам, Ричард.

Той мълчеше.

— Ако ме обичаш, върви си веднага. — Изражението ѝ се смекчи. — Ако наистина ме обичаш, моля те, върви си и не се връщай.

— Не мога.

По страните ѝ потекоха сълзи.

— Убихме го преди три години. Оттогава не минава ден, без да скърбя за него.

— Когато видях семейната ви снимка, ти завидях. — Той коленичи до стола ѝ. — Прииска ми се поне веднъж баща ми да беше казал: „Обичам те, Ричард. Обичам те, момчето ми. Браво. Ти игра наистина добре, старал си се много, отлично се справи.“ Само веднъж. Баща ти те е обичал, Наташа, видях го в очите му. Долавям го в гласа ти. Това обаче е вече минало. Били сте принудени да постъпите така. Не сте имали избор. Моят баща обаче... Само веднъж, това исках, само веднъж да ме похвали, дори да не можеше да го изрази с думи, поне да го покаже. Да сложи ръка на рамото ми, да разроши косата ми. Звучи толкова глупаво, ако не си изпитал липсата на такава нежност. Ако го нямаш, то се превръща в най-важното нещо на света. — Чувстваше, че

и той ще заплаче. — Мразя го, защото той също пръсна мозъка си и не ми даде възможност да му кажа всичко, което съм искал...

Тя сведе поглед и прошепна:

— Моля те, върви си.

— Не.

— Нищо не разбираш, нали? Аз причиних това на баща си, Ричард. Ще го сторя и на теб. Винаги става така.

— Не, ти не разбираш. За мен всичко се промени. Сякаш съм се събудил в съвсем различен свят. Назад всичко е пусто, а пред себе си виждам безкрайни възможности. С теб... Без теб няма нищо.

— Вече няма нищо. Не можеш да промениш положението. Трябва... трябва да го приемеш.

— Кое беше онова момченце, Наташа?

— Не е важно. Не е мое.

— Няма да се откажа.

Тя го погледна, но Фийлд не може да разбере какво вижда в очите ѝ: мъка, гняв или страх. Те бяха като прозорци на една изгубена душа.

— Ричард, заради теб поех рискове, на които не биваше да се излагам...

— Не мога да приема, че няма път за бягство, и няма да се откажа, докато не те убедя, че има.

Тя въздъхна и наведе глава. После се обърна към него. Сякаш се беше превърнала в друга жена.

— Добре тогава. Ще ти разкажа цялата истина. Защо според теб ходя при Лу?

— Не ми причинявай това.

— Ходя при него, защото съм курва. Не ми е приятно, когато ме опипва, Ричард, не, не изпитвам удоволствие. Не е както с теб. Но какво можеш да ми дадеш ти? Аз имах дом. Имах семейство, но къде са сега? Нямам си никого. Затова ходя на улица „Вагнер“, събличам се пред него и...

— Стига.

— Не искаш ли да чуеш истината?

— Пак лъжеш.

— Казвам ти истината, Ричард, трябва да я знаеш. Принуди ме да ти я кажа. Ти беше едно мимолетно удоволствие. Едно красиво момче,

наивно, глупавичко, може би храбро, но това не променя действителността. Ходя при Лу, за да мога да оцелея. Огледай се. Как иначе една бедна руския би могла да си позволи всичко това?

— Това е лъжа.

Изражението ѝ бе непроницаемо.

— Какво ти *става*, Ричард?

— Аз знам истината. Чувствам я тук.

Той докосна гърдите си.

— Чувстваш я, значи това трябва да е истината, така ли? Само че грешиш. Искаш ли да ти кажа истината? Искаш ли да ти кажа как *обожавам* властта? Ти ме видя в нощния клуб, знаеш как е.

— Видях страх в очите ти, не власт.

— Искаш ли да знаеш какво удоволствие изпитвам, когато ме опипва и виждам каква власт имам над него? Искаш ли да видиш похотта в очите му, да научиш фантазиите му за онова, което иска да прави с мен?

— Стига.

— Искаш ли да ти кажа какво удоволствие изпитвам, когато посяга...

— *Стига!*

Хвърли се върху нея, сграбчи я за раменете и я разтърси. Изправи се и вдигна юмрук.

Тя го погледна и устните ѝ се разкривиха в злобна усмивка.

— Давай, Ричард, удари ме. Това ли искаш, да ми причиниш болка, това ли? Хайде, бъди мъж...

Фийлд се обърна и излезе, като затръшна вратата след себе си. Затича се по стълбите, тропайки с все сила, сякаш искаше да смачка дебелия пръст на Лу. Представяше си ги как бавно пълзят по нежната кожа на гърдите ѝ, как безжалостно се промъкват към кичура тъмни косми между бедрата ѝ.

Изскочи на улицата и се преви на две, за да си поеме дъх. Беше се спуснала гъста мъгла и наблизо извъня трамвай, невидим в полумрака. Фийлд пхна ръце дълбоко в джобовете си и закрачи по улицата.

След десет крачки се обърна, искаше му се това да е било просто едно изпитание за любовта му и тя да го е последвала.

Вратата едва се виждаше в мъглата, но на прага не стоеше никой.

40.

Къщата на „Жофр“ 73 бе грозна триетажна постройка, близо до началото на китайския град, нарочно лишена от пищната украса, характерна за повечето сгради в Концесията. Капризи забеляза драскотините по лицето на Фийлд, но нищо не каза. Фийлд не беше на себе си, не можеше да прогони образите на Лу и Наташа от съзнанието си.

Беше прекарал безсънна нощ. През повечето време скита из пустите улици.

Двата партерни апартамента имаха малки дворчета с желязна ограда. И в двете бе простряно пране. Наталия бе живяла в апартамент 1А и сегашната му обитателка също приличаше на проститутка — силно гримирана, с високи кожени ботуши и стегната блуза. Наближаваше петдесетте и при вида ѝ на Фийлд започна да му се повдига. Когато ги видя, затръшна вратата пред лицата им.

— Днес пак не си разговорлив, полярна мечко — отбеляза Капризи. — Все пак се радвам, че ми се обади.

Фийлд не отговори. Не знаеше дали не е сгрешил, като даде на Капризи адреса на Наталия Симоновна. Още не му беше казал, че двете с Наташа са сестри.

— Добре се справи, полярна мечко.

В съседния апартамент живееше възрастна двойка с фамилия Шмид. Те казаха, че са познавали Наталия, и ги поканиха да влязат.

Холът бе по-малък, отколкото очакваше Фийлд, и с нищо не показваше, че се намират в Шанхай. Въпреки че отказаха, госпожа Шмид им сервира шоколадова торта и кафе и докато я слушаха (беше доста приказлива, а явно не приемаха много гости), Фийлд спря поглед върху една снимка на младеж с униформа.

— Синът ни — заяви гордо господин Шмид.

— Ото — добави жена му и подаде на двамата полицаи чинийки с по едно голямо парче торта. — Месар е.

Говореха с изразен немски акцент и госпожа Шмид изрече последните думи без ни най-малка ирония.

— Синът ви е месар? — попита Капризи.

— Ханс държеше месарницата, когато се оженихме, и сега синът ни я пое.

— Участвал ли е във войната? — поинтересува се Фийлд.

Тя го изгледа, сякаш търсеше следи от враждебност в очите му.

— Той поиска. За родината.

— Приехме го с разбиране — добави Ханс, но по изражението му личеше, че още не могат да го преживеят.

Старият немец бе дребен и лъчезарен човек, с дълъг нос и с овално, почти голо теме. Жена му беше закръглена, спретната, с чисти дрехи и държеше скромно ръце в скута си. Живееха бедно, но достойно, помисли си Фийлд.

— Наталия... — започна Капризи.

— Приятели ли сте? — попита госпожа Шмид.

— В известен смисъл.

Тя се наведе и прошепна съзаклятнически:

— Не се тревожете. Полицаи сте, личи ви отдалеч, но ние няма да кажем на... — Погледна игриво съпруга си и отново се обърна към американеца — ... на френската полиция.

— Да, полицаи сме. — Капризи се изкашля. — Познавахте ли я?

— Разбира се! Нали бяхме съседи. Знам, че в големия град хората не си говорят много... но ние сме от едно малко баварско градче... и не сме свикнали така. — Тя отново погледна съпруга си. — Толкова отдавна живеем тук.

— Значи я познавахте добре, така ли?

— Понякога се грижехме за котката й. И за момченцето й, разбира се.

Госпожа Шмид тъжно поклати глава.

— Момченце ли?

— Да, Алексей.

— На колко години е?

— Момченце ли? — повтори Фийлд, сякаш още не можеше да схване.

— Да, Алексей се казва. На шест години.

— Имала е син?

— Да.

— Наталия Симоновна е имала син?

— Да.

— Той е бил неин син?

— Я, я, разбира се.

— Наталия Симоновна е имала син?

Всички вече го гледаха с интерес.

— Какво стана с него? — добави бързо Фийлд.

Семейство Шмид го изгледаха, сякаш беше идиот.

— Изпратиха го в сиропиталището, разбира се. — Госпожа Шмид погледна съпруга си. — Какво можехме да направим? Не можехме да го гледаме. Нали, Ханс?

— Не.

— Къде другаде можехме да го изпратим?

Фийлд бе отчаян.

— Момченцето, Алексей, е в сиропиталище?

— Я.

— Ами другите му близки?

Възрастните немци се спогледаха и поклатиха глави.

— Наталия нямаше ли близки? — попита Фийлд. — Никой ли не я посещаваше? Нямаше ли кой друг да вземе момченцето?

Те отново поклатиха глави.

— В кое сиропиталище?

Госпожа Шмид и съпругът ѝ се спогледаха; тя отговори:

— Дойдоха с кола... Имаше една монахиня. Не ѝ знам името. В Шанхай всички си приличат.

— Той искаше ли да остане при вас? — попита Капризи.

— Как щяхме да го гледаме?

— Стари сме — добави Ханс. — Стари сме!

— Заради Ото. Той не трябваше... Тя не беше за него. След това... не можеше да гледа момченцето.

— Момченцето... Алексей негов син ли беше?

— Не! Разбира се, че не. Моят Ото не е такъв. Той е порядъчен човек, но момченцето му напомняше... Тя го беше обсебила. — Госпожа Шмид погледна съпруга си, после пак се обърна към Капризи: — Беше мила с нас, винаги се държеше приятелски. Не мога да отрека. Но беше...

— Знам.

— Как можа момчето ни да хлътне по такава жена?

— Разбирам.

— Каква глупава история. Беше я забравил, но после...

Капризи кимна:

— Да, ясно.

Госпожа Шмид въздъхна тежко.

— Наталия понякога... забавляваше ли клиенти у дома си? — попита американецът.

— Понякога. Не много често, заради момченцето. Ходеше... Не, не на работа. Това не е работа.

— Не. Съгласен съм. Но все пак водеше ли понякога мъже тук?

— Понякога да.

— През деня? Нощем?

— Когато момченцето беше на училище. Понякога нощем.

— Излизала ли е по-често с определен човек през последните няколко месеца преди смъртта си?

Госпожа Шмид отново погледна съпруга си, сякаш търсеше одобрението му. Той кимна и тя отговори:

— Да, през последния месец... не, през последните два месеца. Тя се промени.

— Самата тя или навиците ѝ?

— И двете. През деня не водеше мъже, но нощем, струва ми се, идваше един.

— Само ви се струва?

— Пускаше го през страничната врата... в двора.

— Виждали ли сте го?

— Оттук не бихме могли.

— Чували ли сте поне гласа му?

— Твърде е далече.

Госпожа Шмид изцъка с език в израз на раздразнение.

— Разказваше ли ви за него?

— Да. — Тя вдигна показалец. — Да. Била щастлива, така разправяше. Всичко щяло да потръгне. Била срещнала човека на мечтите си, богат човек, влиятелен. Той щял да измъкне нея и Алексей, да ѝ помогне да започне нов живот, да я заведе другаде... в Европа. Питаше ни къде да отиде, ако посети Германия, каква страна е и дали

сме били във Франция или Англия. — Изглежда ги подозрително. — Ото се ядосваше, но не беше сериозно. Щеше да го преживее и аз му казвах: „Миличък, тя е... нали знаеш? Остави я да върви с този богаташ.“

— Значи никога не сте виждали този човек?

— Не.

— И никога не сте чували гласа му, нито знаете името му?

— *Найн, найн.*

— Китаец ли беше?

Госпожа Шмид вдигна красноречиво рамене:

— Откъде да знаем? Възможно е, ако се имат предвид... предпочитанията й. Много вероятно да тръгне... с китаец.

Тя сбърчи нос с погнуса.

— Значи нямате представа кой може да е бил?

— Богат. Влиятелен. Така разправяше. Бил добър с нея. Карал я да се чувства щастлива. Я. Бил готов да се свърже с нея... Носеше подаръци на Алексей...

— Какви подаръци? — намеси се Фийлд.

— Сглобяемо самолетче. Дървено. Нищо особено.

Фийлд започваше да се изнервя. Тази жена вече му се струваше досадна.

— Ото й подари копринен шал, но тя не го хареса. Не го хареса! Каза му да го върне!

Той се досети, че не Ото е избрал шала.

— Къде е момченцето... Алексей? — попита Капризи.

Тя го изглежда объркано.

— Искам да кажа в кое сиропиталище?

Явно нямаха представа. Отново поклатиха глави.

— Във Френската концесия или...

Госпожа Шмид погледна съпруга си.

— Не знаем — изръмжа той.

Настъпи мълчание. Капризи не беше докоснал тортата си.

— Мислите ли, че може той да я е убил?

Госпожа Шмид пребледня като платно. После осъзна, че Капризи има предвид не сина й, а тайнствения нощен посетител, и сякаш щеше да припадне от облекчение.

— Не знаем.

— Възможно е — добави съпругът ѝ. — Напълно е възможно.

— Промъкваше се като крадец — продължи жената, набирайки скорост — посред нощ. — Сякаш сега единствената ѝ цел бе да изчисти името на сина си. — Ото го няма, разбира се. Избяга заради онази курва. Отиде в Манила и оттогава нямаме ни вест, ни кост от него. Един ред не ни е написал... С онзи нов мъж, дето се промъкваше като крадец...

Капризи рязко се изправи, сякаш не издържаше повече. Благодариме им не особено вежливо и излезе.

Фийлд го последва навън и присви очи под яркото слънце.

Заради деликатното положение във Френската концесия бяха оставили револверите си под седалките в колата и бяха само по ризи и вратовръзки. Фийлд бе навил ръкавите си. Капризи отиде в края на двора и се загледа през пръчките на желязната ограда. Проверяваше дали страничната вратичка се вижда от двора на Шмидови.

— Искал е да влиза и да излиза незабелязано — каза Фийлд.

— Да.

Американецът се обърна.

— Защо?

— Бил е богат и влиятелен мъж.

— Люис?

— Със сигурност е някоя едра риба.

— Детето.

Капризи се протегна.

— Да, може да го е видяло. Може да му е подарявал играчките лично.

Фийлд забеляза черен буик, спрял с работещ двигател до отсрещния тротоар.

— Прокопиев и Соренсън — измърмори Капризи. — Следят ни от участъка.

Двамата се вгледаха в колата. Тя не помръдна.

— Отзад ли са? — попита Фийлд.

— Нали ти си от разузнаването.

Фийлд се обърна към Капризи:

— Във фоайето ли ги видя, или бяха вече в колата, когато излизахме?

— Стояха облежани на нея.

— Значи не са се крили.
— Може би са си мислили, че не ги виждаме.
— Значи са знаели, че тази сутрин ще излизаме.
Капризи вдигна рамене:
— Мислиш ли, че детето е още живо?
— Нямам представа.
— В кое ли сиропиталище са го откарали?
Фийлд мълчеше, но беше почти сигурен, че знае отговора.

* * *

Той изчака, докато се увери, че Прокопиев и Соренсън следят американеца. След това се върна в Селището и отиде в кооперацията „Щастливи времена“. Изкачи стълбите, вземайки по три стъпала наведнъж, и почука силно на вратата на Наташа. Никой не отвори. Той отстъпи и натисна копчето на асансьора, после потропа отново. Изчака няколко минути. Изруга, качи се в асансьора и дръпна желязната решетка с все сила.

Навън взе рикша и каза адреса на жената, при която го беше завела Наташа. Катя. Потропа на задната врата.

Катя откrehна вратата с няколко сантиметра.

— Не е тук — заяви, без да му даде възможност да заговори.

Опита се да затвори вратата, но Фийлд я подпря с крак.

— Моля ви, Катя.

— Няма я тук.

— Кажете ми тогава къде е.

— Не иска да ви вижда.

— Знам, че детето е на Наталия.

Катя се подвоуми и леко отпусна вратата.

Иван каза нещо на руски зад нея. Тя отвори.

— Може ли да вляза?

— Не тук — отвърна Иван.

Изглеждаше уплашен и нервно оглеждаше градината зад Фийлд.

— Детето. Тя и детето са... Детето може да разпознае убиеца на Наталия. Има...

Фийлд замълча смутено. Двамата руснаци не знаеха толкова добре английски, за да разберат обясненията му. Ако Лу надуши, че има възможност убиецът да бъде разпознат, животът на детето бе в опасност.

— Тя и детето са в опасност. Трябва да ги намеря. Ще ги заведа на сигурно място.

Двамата го изгледаха с невярващи очи.

— Тя има ли представа какво става в това сиропиталище? Водят момченцата при Лу и той се гаври с тях, после ги убива.

— Не тук — повтори Иван.

Детективът не беше сигурен, че са го разбрали.

— Моля ви, вървете си — проплака Катя.

— Трябва да я видя.

— Не тук — отсече по-твърдо Иван.

— Моля, предайте й нещо от мен.

— Тръгна си — каза Катя. — Каза, че ще се отбие, но не знаем кога.

— Вътре ли е?

— Не — отвърнаха двамата в един глас.

— Не — добави Катя.

— Каза, че ще дойде у вас, ако е в опасност — излъга Фийлд.

— Не знаем къде е. Моля ви, оставете ни на мира.

Той се обърна и бавно се отдалечи. Искаше му се някой от тях да го извика.

Излезе на улицата, облегна се на оградата, после седна и се опита да събере мислите си.

След известно време стана и изтупа дрехите си. Запаля цигара и хвърли остатък от пакета и кибрита си на един просяк. Преди да се качи на една рикша, погледна назад, но на портата нямаше никого.

41.

Сергей Станиславович не беше в апартамента си, но Фийлд го откри в кафенето отсреща. Седна при него. Руснакът четеше „Нов шанхайски живот“.

— Кафе — поръча Фийлд на келнера. — С мляко, без захар.

— За мен черно — каза Сергей.

Келнерът се отдалечи.

— Виж ти — измърмори руснакът и издиша облак цигарен дим, — кварталът май ти хареса. Вчера, струва ми се, пак те видях.

— Трябва да намеря Наташа.

— Всички я търсят.

Фийлд го изглежда заплашително.

— Всички я търсят тая Наташа. — Сергей въздъхна пресилено, за да наблегне на думите си. — Такава красавица, толкова опасна.

Келнерът донесе кафетата и остана до масата, ако имат други поръчки, Фийлд му махна да си върви, а Сергей запали нова цигара от догарящия фас на предишната.

— Да, всички копнеят за Наташа — продължи руснакът. Всички са влюбени в нея. Умее да се харесва. Но само най-големите богаташи могат да я имат.

— Наташа не се продава.

Сергей се облегна назад и се разсмя хрипливо и не много весело.

— Така ли смяташ, детективе? Видя ли апартамента й? Разбира се, че си го видял. Сигурен съм, че щеше да е безкрайно щастлива, ако живееше в мизерия заедно с едно честно ченге.

— Трябва да я намеря, Сергей.

— Нямам представа къде е.

— Има ли някакво място...

— Откъде мога да знам? — Руснакът вдигна безпомощно ръце. — Тези момичета... — Избълва облак дим. — Понякога им се приисква някой руснак да им го вкара... нали ти казах... може би просто искат да чуят родния си език, затова ги обслужвам. — Смачка

фаса си. — Те го искат, затова ги карам да ми плащат. Карам ги да крещят от удоволствие!

— Спал ли си с нея?

— Само когато ме помоли.

Фийлд сграбчи руснака за яката. Избута масата встрани и чашите им се разбиха върху каменния под.

Вдигна руснака и го притисна до витрината. Сергей напразно риташе и прекатури стола си. Полицаят го извлече на улицата под смаяния поглед на собственика. Изчака един трамвай да мине, после влезе в сградата отсреща и се качи над магазина за кожи. Сергей вече не се съпротивляваше, дори не издаваше звук.

Влязоха в стаята му. Фийлд затвори вратата с ритник, после отново хвана руснака за яката и го хвърли върху неоправеното легло.

— Сядай!

От стълбището проехтяха стъпки. Фийлд извади револвера си се обърна към вратата. На прага се появи Капризи. Фийлд свали оръжието и отново се обърна към Сергей.

Взе един дървен стол и седна. Американецът остана на вратата.

— Да започнем отначало — каза Фийлд. — Къде е Наташа Медведева?

Лицето на Сергей се изкриви в презрителна гримаса:

— Откъде да знам?

Фийлд се изправи и вдигна юмрук.

— Добре — измънка руснакът. — Какво искаш?

Фийлд чувстваше, че Капризи го гледа, но не можеше да се овладее.

— Тя работи в „Маджестик“.

— Вече не.

— Какви приятели има?

— В „Маджестик“ съм я виждал само с Лена.

— Виждал ли си я с другиго?

— Не.

— Никога ли не си я виждал извън „Маджестик“?

Сергей се подвоуми, но отговори:

— Струва ми се, че не.

— Струва ти се, или не си?

— Наистина не я познавам — проплака Сергей.

— С кого излизаше Лена Орлова през двата месеца преди смъртта си?

— Не знам.

— Да опитаме пак, Сергей, с кого...

— *Не знам!*

— Нали каза, че сте били любовници?

— Казах, че понякога се чукахме. Това казах... Понякога й се искаше да преспи с руснак. Искаше да чуе родна реч, поне така казваше.

— Кой е бил тогава другият мъж?

— Не казваше. Англичанин. Богат. Влиятелен. — За пръв път гласът на Сергей прозвуча искрено. — Затова беше щастлива.

Фийлд се изправи.

— Англичанин ли?

— Да.

— Мъжът, който я е посещавал?

— Да.

— Сигурен ли си, че е бил англичанин?

— Да, тя така казваше.

— Не е бил китаец? Дали не е лъгала...

— Защо ще лъже? Всички знаеха, че е собственост на Лу. Апартаментът ѝ беше негов, дрехите ѝ...

— Значи не е бил Лу?

— Абе, ти английски не разбираш ли? Казах ти, че беше англичанин.

— И няма начин да бъркаш?

— Когато ми го каза, беше пияна. Аз — не толкова много. Изпусна се, без да иска, и веднага съжали. Не се притесни особено, защото ми имаше доверие.

— Намекна ли с нещо кой може да е бил този мъж? Спомена ли за коя компания работи? Спомена ли „Фрейзърс“?

— Не. Каза богат, влиятелен... може би... може да се каже порядъчен. Според нея. Беше ѝ обещал нов живот. Паспорт — британски паспорт, пари, нов живот някъде извън Шанхай. — Сергей изглежда мрачно детектива. — Тя му вярваше. Писа на сестра си в Харбин да...

— Това ли използваше Лу, за да я държи?

Сергей го изгледа объркано.

— Ако Лена сгреси, сестра ѝ е щяла да страда.

Руснакът кимна:

— Беше скрила сестра си в Харбин, но знаеше, че Лу може да я намери, ако поиска. Той... Според нея винаги се застраховал.

— Този англичанин, бизнесмен ли беше?

— Предполагам, че да, но въпреки че беше пияна, тя не ми каза.

— Разкажи ми за доставките.

— Какви доставки?

Сергей се изправи.

— Сядай на леглото.

— Ожаднях.

— След малко ще пиеш. В апартамента на Лена намерихме скрит списък на някакви доставки — пратки от шевни машини, предназначени за различни европейски пристанища. Една тръгва тази събота. Със „Саратога“.

Руснакът нервно се заоглежда.

— Не знам нищо.

— Знаеш.

— Не съм информиран за никакви доставки.

Фийлд пристъпи бързо към него и го удари в лицето, преди Сергей да успее да се предпази. Той се просна на леглото и се сви на кълбо. Капризи не помръдваше от вратата.

— Мамка му... мамка му...

— Бързо казвай.

— Не знам. — Сергей се разплака. — Наркотици, така разправяше тя, най-качественият опиум.

Фийлд го сграбчи и го изправи на крака.

— За това вече се досетихме. Но какъв е номерът?

— Не разбирам.

— Какъв е номерът, Сергей? Как го правят?

— Цяла организация е. С много връзки. Лу доставя опиума, те го напъхват в машините и го вкарват в големи количества в Европа. Тукашните власти, полицията...

— Кой?

— Не знам. Лена казваше само, че организацията е желязна, че никога няма да ги хванат, защото са оплели в мрежите си всички на

всички нива.

— Тя защо си водеше тези записки?

— В какъв смисъл?

— В буквалния, Сергей. Защо Лена си водеше записки за пратките? Как се добираше до тази информация и защо я записваше?

Руснакът вече трепереше.

— Не знам... Той й казваше или е подслушвала. Не знам. Опитваше се да го използва като застраховка... Каза, че щяла да отиде в някой вестник, ако не получи онова, което иска, но аз я предупредих, нали се сещате, че тези хора са опасни, че може би журналистите също са замесени.

Фийлд чу далечна сирена, звукът бързо се приближаваше.

— Мамка му! — изруга и опипа револвера си.

— Какво става...

— Млъквай. Има ли заден изход?

Сергей поклати глава.

— Прозорец?

— От банята може да се скочи на покрива на магазина.

— Лена спомена ли да е видяла някакво писмено доказателство за доставките?

Руснакът вече умираше от страх.

— Спомена ли, че е видяла писмени сведения в къщата на Лу? Оттам ли черпеше информация?

Сергей отново трепереше.

Фийлд погледна през прозореца към улицата. Пред кафенето спря зелен ситроен. Детективът отново се обърна към Сергей:

— Не сме си казали имената и не ни познаваш.

Руснакът кимна. Изглеждаше скован от ужас.

Фийлд отиде в банята, отвори прозорчето и се прехвърли върху плоския покрив на магазина. Капризи го последва. Фийлд погледна американеца едва когато слязоха на улицата и се отдалечиха на безопасно разстояние.

— Значи и ти ме следиш.

— Пазя те да не си навлечеш неприятности, полярна мечко.

— Не съм ти никаква полярна мечка — сопна се Фийлд.

— Не искам да гледам как се проваляш сам.

— Тогава си затвори очите.

Капризи го гледаше загрижено, може би дори с обич. Младият мъж вече не знаеше какво си въобразява и какво е реалност.

— Аз съм голям човек, Капризи. Ще съм ти благодарен, ако престанеш да ме следиш. Не искам да те застрелям по погрешка.

Американецът го гледаше строго.

— Не мога да те убедя да се грижиш за себе си, Ричард, но бяхме постигнали съгласие, че трябва да внимаваме изключително много, а ти нарушаваш правилата.

— Какви правила?

— Нали трябваше да вербуваш момичето да работи за нас. Вместо това си вреш носа навсякъде. Мислиш ли, че собственикът ѝ няма да надуши?

— Според мен няма никакви правила.

— Държиш се така, сякаш е детска игра.

— Уверявам те, че за мен не е игра.

— Ти настояваше за това разследване, Фийлд. Издирваме убиец и междувременно трябва да разобличим онзи, който го прикрива.

— Мислех, че Маклауд иска да прочисти града.

— Той знае с какво си има работа.

Фийлд въздъхна:

— Ние също. С един влиятелен англичанин. Най-влиятелния в града.

— Надявам се, че това е основното, за което мислиш, полярна мечко.

— Чарлс Люис?

— Възможно е. Много е възможно. Лена е говорила за влиятелен английски бизнесмен. Тя научава за доставки на наркотици, които минават през фабриките му, и си води записки. Лу почиства след него, за да запази организацията. Трябва да е Люис, всичко сочи него.

— Само че... — Фийлд се намръщи — ... той наистина е един надут кучи син и обича да причинява болка на жените, но защо ще рискува всичко?

— Богаташите не обичат ли да убиват?

Фийлд си спомни китайската проститутка в публичния дом, разпъната на леглото и стенеща от болка. После си представи Наташа на нейно място.

— Трябва да тръгвам.

— Накъде?

— Просто трябва да свърша нещо.

— Казах ти каквото трябваше, Фийлд.

— Да, чух те. Този път нали няма да ме следиш?

— Просто внимавай никой друг да не те проследи. Вече привлякохме вниманието им.

— Какво толкова ги е привлякло?

— Навярно другите момичета. Игнатиева и Симоновна. На Лу сигурно му е известно, че знаем за тях. Може би убиецът е започнал да нервничи. Възможно е под привидната си самонадеяност Люис дяволски да се тревожи.

42.

Сиропиталището „Сестри на милосърдието“ бе на средата на улица „Жофр“, масивна бяла постройка, разположена навътре в голям двор зад висока желязна ограда. Портата изскърца, когато Фийлд я отвори. Той изкачи две стъпала, мина под каменната колонада и влезе в просторно и прохладно фоайе. Миришеше на влага, боята от стените се белеше.

Фийлд искаше да е сам, затова не каза на Капризи къде отива, но американецът може би се беше досетил. Младият детектив се надяваше да намери детето и да докаже, че Люис е убиецът.

В една ниша имаше дъска с обяви и изрезки, включително и статията за Лу Хуан, която Марецки държеше в кабинета си. Най-отгоре една обява гласеше:

Нашият благодетел ще ни посети в 22.00 часа в сряда. По тази причина лягането ще бъде по-късно. След тържественото посрещане в главния салон ще има посещение на спалните помещения. Всички деца трябва да стоят мирно до леглата си. Господин Лу обеща да намери нов дом поне за двама от питомците ни.

Фийлд се загледа в последния ред.

Съобщението бе подписано от „сестра Маргарет“.

Фийлд се обърна. Сиропиталището беше на една-две минути с кола от дома на Лу.

Той си представи сирачетата, изправени до леглата си в очакване да научат кои ще са щастливците. Дали предчувстваха бедата? Или сърцата им туптяха радостно, че са избрани за „осиновяване“? На Фийлд му се повдигаше, пулсът му се ускори. Чудеше се защо Наташа не е взела Алексей при себе си.

Във фоайето имаше три стола. До тях бяха оставени листовки и той взе една. Беше сборник с молитви. Остави я и влезе в мрачния коридор към вътрешността на сградата. Стъпките му отекваха, миризмата на влага и застояло му напомняше за собственото му детство.

Към него се приближи мъж с тъмен костюм. Носеше автомат „Томсън“ и Фийлд предположи, че е от хората на Лу. Мъжаката го изглежда изпитателно, после се отправи към главния вход.

Фийлд влезе в централното фоайе, пронизано от тънки светли лъчи, които проникваха през стъкления купол на тавана. Дочу детски гласове. Приближи се до една отворена врата в коридора отляво, където светеше, и почука.

Вътре стоеше монахиня с хубаво бяло расо, което не успяваше да скрие женствеността ѝ. Тя се стресна и трескаво се засуети.

— Казвам се Ричард Фийлд от шанхайската полиция. Може ли да говоря със сестра Маргарет?

Монахинята се изправи и излезе през една задна врата.

Фийлд се върна в главното фоайе и погледна към тавана. Светъл лъч проникваше през прашните стъкла и падаше точно върху лицето му.

Той се оттегли в ъгъла и седна на един стол. Взе вестник от масичката наблизо и започна да си вее. Наложил се дълго да чака. Гласовете на децата утихнаха.

Чу шумолене в другия край на коридора, вдигна очи и видя монахинята, с която бе говорил. Тя водеше една по-възрастна жена.

— Аз съм сестра Маргарет — представи се старицата.

Говореше с шотландски акцент. Ръкуваха се. Кожата ѝ беше бледа, а ръката ѝ — студена. Светлината падна върху забрадката ѝ и на белия ѝ фон се откриха няколко червени косъма.

— Ричард Фийлд, Специален отдел.

Сестра Маргарет кимна и го покани в кабинета си. През прозореца се виждаше вътрешен двор, където играеха деца. Те носеха чисти, добре изгладени униформи, а косите им бяха късо подстригани. Повечето бяха китайчета или от смесен произход. Няколко момчета играеха футбол. Фийлд огледа лицата им с надежда да познае Алексей.

— Чай, господин Фийлд?

— Благодаря. С мляко и без захар, моля.

Сестра Маргарет кимна към един стол и излезе, за да поръча чая. Фийлд отново се загледа към игрището. Видя само едно европейче, но то беше русокосо, по-голямо от Алексей, доколкото можеше да съди по снимката, и не приличаше на Наталия или на Наташа.

Сестра Маргарет отново се появи толкова безшумно, че отначало Фийлд не я усети. Седна зад бюрото си под икона на Дева Мария с Младенеца. Премести купчина документи.

— С какво мога да ви помогна, господин Фийлд?

— Отдавна ли работите тук, сестро?

— Да, от доста години.

— Шотландия е далече.

— Да, родината винаги е далече, ако си я напуснал.

— Аз съм от Йоркшир.

— Значи пътуването ви дотук е било по-кратко.

Тя не изглеждаше склонна да си губи времето с общи приказки.

— Вие сте... Господин Лу Хуан е един от дарителите ви.

На лицето ѝ се изписа лека тревога и тя едва чуто въздъхна.

— Да, той е най-щедрият ни благодетел.

— Не се съмнявам.

Сестра Маргарет се размърда смутено и дрехата ѝ прошумоля.

— Знам какво се говори, господин Фийлд, но когато живее от подаяния, човек не може да избира.

— Разбира се.

Сестра Маргарет го изгледа подозрително. Сключи ръце в скута си.

По-младата монахиня донесе поднос с чая, остави една чаша пред Фийлд и се усмихна срамежливо.

— Благодаря, Джейн — изрече рязко старицата.

Фийлд изчака младата жена да излезе и продължи:

— Разбрах, че Лу... господин Хуан ще идва на посещение.

— Благодарни сме му, че ни отделя от скъпоценното си време.

— Не се съмнявам. Предполагам... така де, той също е бил сирак, така че сигурно държи за децата да се полагат грижи.

Сестра Маргарет го гледаше изпитателно. За момент изражението ѝ се промени и Фийлд като че зърна следа от примирение, а може би от гузна съвест. Това го потисна. Надяваше се Марецки да греши и положението да не е чак толкова тежко, както бе предположил.

— Лу понякога намира осиновители за децата, нали?

— Да, понякога. В началото на годината бе така добър да устрои двама от питомците ни.

— Европейчета?

— Китайчета, струва ми се. Или със смесен произход.

Фийлд сведе очи. Искаше му се да се нахвърли върху нея с крясъци.

— Добре ли сте, господин Фийлд?

Той отпи глътка чай.

— Да, благодаря. Лу... господин Хуан ли избира децата?

Сестра Маргарет се подвоуми, сведе очи и отговори:

— Да.

Той тежко преглътна. Не знаеше каква част от истината е известна на монахинята, какво подозира и за какво се опитва да не мисли.

— Родителите доволни ли са? Искам да кажа, добре ли приемат децата?

— Тук полагаме големи усилия, господин Фийлд, но, разбира се, децата искат да имат истински дом. — Тя вдигна рамене. — Господин Хуан бе така добър да уреди осиновяването и момчетата бяха въодушевени.

Фийлд си представи две деца, радостно тичащи по коридора с надежда за по-добър живот. Представи си дебелите пръсти на Лу Хуан, както той имаше навик да стиска и отпуска десния си юмрук.

— Сега по-щастливи ли са?

— Предполагам, че да. Господин Хуан ни информира за напредъка им.

— Да, разбирам.

— Вие сте полицаи, господин Фийлд, така че вероятно разбирате положението в този град.

— Да, струва ми се, че да.

— Без сиропиталището тези деца са осъдени на гибел. До едно. Без благодетеля ни не може да има сиропиталище.

В този момент Фийлд осъзна, че тя добре си дава сметка какъв договор е сключила с дявола, и започна да му се повдига.

— Алексей Симонов.

Веднага стана ясно, че сестра Маргарет познава момчето.

— Господин Хуан или някой от хората му са го довели тук и са ви помолили да го приютите, нали?

Тя не отговори.

— Майката...

— Ужасна трагедия.

— Разбира се.

Фийлд замълча.

Сестра Маргарет вдигна ръка и разпери пръсти.

— За една година ни докараха пет русначета.

— Пет?

— Самоубийството е смъртен грях.

— Да.

— Въпреки това трагедията е голяма.

— Разбира се.

Той бръкна в джоба си и извади снимката, която държеше в бюрото си. Изправи се и я подаде на сестра Маргарет.

— Така се е самоубила Наталия Симоновна, сестро.

Тя пребледня. След няколко минути му върна снимката.

— Може ли да говоря с момчето?

— И дума да не става.

— Само...

— Това е невъзможно — повтори тя. — Много е травмиран.

Фийлд погледна към момчетата, които играеха навън.

— Няма го там, господин Фийлд.

— Ако имаше... Ако се окаже, че детето има близки, тогава дали...

— Вече сме проучили, господин Фийлд. На Алексей трябва да му се даде възможност да започне нов живот. Господин Лу лично обеща да му намери най-доброто. Никой не е потърсил това дете досега.

— Трогателно е, че господин Лу приема толкова присърце съдбата на отделни сирачета, при положение че е толкова зает.

Тя го изглежда.

— Сестро, Наталия Симоновна е била прободена с нож близо двайсет пъти във вагината и долната част на корема. — Фийлд я погледна в очите. — Устата ѝ е била запушена с парцал.

Лицето на сестра Маргарет бе мъртвешки бледо.

— Мисля, че Алексей може да разпознае убиеца на майка си. Надяваме се благодарение на него да заловим този човек, преди да стори това... — вдигна снимката — ... на друга жена.

Сестра Маргарет стисна устни:

— Не мога да позволя такова нещо. Не мога.

Децата бяха спрели да играят. Пиеха вода и плискаха лицата си. Униформите им сякаш блестяха под слънцето, на гърдите на всяко имаше избродиран зелен кръст.

Фийлд извади бележника и бащината си писалка.

— Това е телефонният ми номер. Оставям решението на съвестта ви.

Подаде ѝ листчето и излезе.

Спря в централното фоайе. Чу отваряне на врата зад гърба си и се обърна. Сестра Маргарет излезе и тръгна към другия край на коридора, без да се обръща. Той я изчака да се скрие от погледа му.

Фоайето утихна.

Фийлд се обърна и забеляза, че четири деца го наблюдават. Всички бяха с монголоидни черти. Стояха неподвижно, с мрачни изражения.

Той тръгна по коридора и излезе от сградата.

На петдесетина метра встрани от главния вход беше спряла кола. Той я погледа няколко минути, после се отдалечи. Колата не го последва.

Когато зави зад близкия ъгъл, Фийлд спря под сянката на едно дърво и затвори очи. Никога не се беше чувствал толкова изтощен. Когато отново ги отвори, погледна часовника си, после бръкна в джоба си и извади старите записки на Прокопиев от наблюдението на Лу. Разгърна ги, после пак ги прибра и тръгна.

Бяха му нужни само никога минути, за да стигне до къщата на Лу, но там отново погледна часовника си, за да е сигурен. Беше дванайсет и половина. Ако китаецът не беше променил навиците си, трябваше да излезе в един.

Детективът застана под дърветата на отсрещния тротоар, но реши, че твърде много се набива на очи, и се отдалечи. Извади цигара, но се отказа и я върна в пакета. Загледа се в прозореца на спалнята. Опита се да пропъди мисълта, че Наташа може доброволно да е станала затворничка — дори може би се стремеше към това. Замисли

се за апартамента ѝ, за хубавите дрехи, за погледа ѝ, когато го беше изгонила.

Вратата се отвори. Телохранителите на Лу излязоха и заобиколиха колата. Когато русият, Григориев, заоглежда улицата, Фийлд рязко се извърна и се отдалечи. Продължи до близката пряка, скри се зад ъгъла и оттам отново погледна към къщата.

Лу слезе по стълбите в компанията на едно тринайсет-четиринайсетгодишно момиче. Фийлд зърна за миг уплашеното ѝ лице, преди китаецът да я набути в колата. Лу се движеше бавно, Григориев го подкрепяше.

Наташа не беше с тях и Фийлд си отдъхна.

Телохранителите се качиха в автомобила или останаха прави върху страничните стъпала и потеглиха към „Бънд“. Детективът отново погледна часовника си. Беше точно един часът.

Той отново се скри под сянката на дърветата и запали цигара. Погледна прозореца на спалнята, но не забеляза движение. Остана така, като често бършеше потта от челото си.

* * *

Лу се прибра в два без пет. Сега и четиримата телохранители пътуваха стъпили отстрани. Спочиха в движение и заеха същите позиции както при тръгването. След около половин минута Григориев потропа на прозореца на шофьора, а друг пристъпи напред, за да отвори вратата на Лу. Китаецът бавно се качи по стълбите. Телохранителите го последваха, а колата отпътува. Наташа пак я нямаше.

Фийлд запали нова цигара. Тъкмо смяташе да си тръгва, когато пред дома на Лу спря рикша и Капризи слезе. Преди Фийлд да успее да се отдалечи, входната врата се отвори и американецът влезе.

Фийлд остана втренчен във вратата и пустата улица. Всяка надежда го напусна. Наташа имаше право: тук всички бяха продажници. Нищо не беше чисто.

Стори му се, че чува подигравките на баща си, и си даде сметка, че с илюзиите си, че може да успее, че може да намери нещо непокварено, е бил обречен от самото начало.

Беше се главозамаял от късмета си и сега изглеждаше като глупак.

43.

Капризи излезе от дома на Лу, запали цигара и се огледа внимателно, сякаш се опасяваше, че го следят. Изглеждаше омърлушен, срещата явно не беше минала добре. Според часовника на Фийлд американецът бе останал вътре точно половия час.

Капризи кимна на китаеца, който го беше докарал, слезе по стълбите и се качи в рикшата.

Фийлд изчака няколко минути и го последва пеша. От време на време се налагаше да тича, за да не изгуби рикшата от поглед. Влязоха в китайския град и улиците станаха по-тесни. В гъстата тълпа бе невъзможно да се движат бързо. Завиха няколко пъти и младият мъж скоро изгуби чувство за ориентация.

Рикшата спря на едно кръстовище и Фийлд бързо се скри в близкия вход. Капризи слезе и даде на водача на рикшата някаква банкнота. Фийлд стоеше приведен, от дворчета на малката къща зад него се чуваше детски плач. Майката се опитваше да успокои бебето си.

Американецът продължи пеша и за петдесетина метра двамата бяха единствените хора на улицата. След това Капризи излезе на по-оживена улица.

Фийлд се блъсна в някаква жена, която караше няколко прасета, и когато вдигна глава, американецът беше изчезнал.

Фийлд спря и свърна в една пряка.

Уличката беше тясна и прашна и само в далечината се чуваха гласове. Слънчевите лъчи не проникваха между къщите. Той чу звън на велосипед. Някой изскочи от близкия вход и го повали. Когато Фийлд се изправи, нападателят го притисна до стената и насочи револвер в лицето му.

— Какво, по дяволите, правиш? — изсъска Капризи.

Младият мъж изчака да нормализира дишането си, преди да отговори:

— Следя те.

— Защо?

— Видях те да влизаш у Лу.

Американецът отпусна леко пръсти, но не свали револвера.

— Имаш късмет, че не те убих.

— Значи и ти си се продал като всички останали.

Американецът отново вдигна револвера и го насочи към лицето му.

— До гуша ми дойде британци да ме поучават.

Изведнъж изражението му се промени. Той свали револвера, прибра го в кобура си и добави:

— Добре. Щом си толкова любопитен, ще ти покажа.

Тръгна толкова бързо, че Фийлд трябваше да подтичва, за да не изостане. Завиха по друга тясна, тъмна и смрадлива уличка. Край открита помийна яма играеха деца. Двамата полицаи свиха в един вход. На Фийлд му бяха нужни няколко секунди, за да свикне с полумрака. Чу дрезгава кашлица и последва Капризи зад близкия ъгъл. Американецът стоеше пред млада китайка и я държеше за ръцете. Клекна и извади нещо от торбата си — хляб и метална манерка с чиста вода. Обърна се към Фийлд:

— Това е... една приятелка.

Фийлд клекна и се усмихна на младата жена. Ако не бяха дрипите и калта по лицето ѝ, сигурно можеше да мине за красива. Зад нея стояха три деца. Гледаха го с тъжни очи. Имаше две момиченца, едното на не повече от седем, другото на четири или пет години. Най-малкото беше момченце — две-тригодишно. Зад тях върху тънък сламеник лежеше гол до кръста мъж. За възглавница му служеха купчина парцали. Закашля се и цялото му тяло се разтресе.

Капризи бързо заговори на китайски.

Фийлд огледа стаята. Петимата имаха само едно ъгълче. В помещението живееха още шест-седем семейства, всяко от които заемаше само няколко квадратни метра. Всички гледаха Капризи и жената, макар че повечето се правеха, че се занимават с друго.

Американецът извади още нещо от торбата си — шишенце, навярно съдържащо някакво лекарство, и няколко банкноти. Сложи ги в ръката на жената и тя ги стисна.

Капризи се изправи. Докосна главите на трите деца, сякаш ги благославяше, и излезе. Изглеждаше разстроен и ядосан.

Американецът спря едва когато стигнаха до рикшата.

— Видя ли сега?

Фийлд не знаеше какво да отговори.

— Виждаш ли какъв шибан град сме построили? Толкова сме горди с постигнатото.

— Щеше ли да е по-добре, ако ни нямаше?

— Не се крий зад тези илюзии за по-малкото зло. Така поне сами щяха да управляват съдбите си. — Капризи въздъхна. — Тя просеше пред жилището ми... с децата. Изглеждаше по-зле отколкото сега. Съпругът ѝ е наркоман и е откраднал опиум от хората на Лу. Ако го хванат, ще го екзекутират. Близките му вероятно също, за назидание.

— Значи отиде при Лу...

— Да му предложи малка сделка. Искях да му платя откраднатото.

— Той обаче отказа?

Капризи кимна.

Фийлд погледна колегата си и съжали, че се е отнесъл така с него.

— Извинявай.

— След всичко, което си говорихме, ти пак се усъмни в мен.

— Съжалявам.

— Защо?

Младият мъж скръсти виновно ръце.

— Видях Грейнджър да говори по телефона и изведнъж ми хрумна, че някой е предупредил Лу, преди да отидем във фабриката. Реших, че ако е бил Грейнджър, в централата би трябвало да е документирано.

— И какво?

— Обаждането е направено от твоя телефон.

— Затова подозираш мен, така ли?

— Вече не.

— Но тогава ме заподозря.

Фийлд замълча за момент, после кимна:

— Ти си ми приятел, единственият, който имам тук. Извинявай.

Последва неловко мълчание. Капризи го хвана за ръката и силно я разтърси.

— Няма нищо. Няма нищо, Фийлд. Да забравим, става ли?

Фийлд изпита облекчение.

— Добре, да забравим.

Прегърнаха се силно, после се разделиха смутени от този скован приятелски жест.

— Знаеш ли...

Капризи замълча. Покрай тях мина мъж, който буташе количка с тор. Вонята беше задушаваша. Американецът не довърши мисълта си.

— Какво ще стане с тях? — попита Фийлд.

— С кого?

— С това семейство.

— Има ли значение?

— За теб сигурно има.

— Да, но *има* ли значение? Аз нищо не мога да променя, нали? Има хиляди като тях. Родителите са обречени, а децата ще бъдат продадени, ще умрат от глад или ако имат късмет, ще бъдат дадени в сиропиталище.

— Ако имат късмет... — Фийлд замълча за миг. — Лу твърди, че може да уреди осиновяване на някои от децата в сиропиталището „Сестри на милосърдието“, и периодично отвежда по някое от тях...

— И?

— Сигурно наистина им намира семейства, които да ги приютят, нали? Не е възможно просто... да се отървава от тях.

— Фийлд, този град се управлява от големи богаташи и целта е натрупване на големи пари. Когато им изнася, твърдят, че сме част от Империята, и ако си американец или англичанин, всичко е наред, но за останалите... Огледай се. Мислиш ли, че им пука какво причинява Лу на сънародниците си? Мислиш ли, че чичо ти или французите се интересуват колко момченца Лу отвлеча, изнасилва и захвърля мъртви в каналите? Смяташ ли, че мисълта за деянията му ги кара дори за миг да се стъписат? Какво според теб щеше да се случи с десет пъти повече деца, ако Лу не финансираше сиропиталищата? Сам виждаш как хората измират по улиците. Какво мислиш, че се случва със сирачетата?

Американецът бе прегракнал от възбуда. Той се качи в рикшата.

— Капризи.

— Всичко е наред, Фийлд.

— Не, не е.

Капризи вдигна ръка, за да спре водача на рикшата, и попита:

— Добре, кой тогава се е обадил на Лу?

Младият мъж нямаше представа.

— С Маклауд си тръгнахме заедно. Бяхме последни. Аз изгасих лампите.

Фийлд смяташе да го попита кого подозира, но той добави:

— Има ли преки улики, които да свързват Люис с убийствата?

— Само записките на Лена. Фактът, че доставките са от фабриката. — Фийлд замълча, после добави: — И онова, което видях в „Деланси“.

— Ами момчето? Допускаме, че може да разпознае Люис, нали?

— Намерих в кое сиропиталище е закарано, но са го преместили и игуменката не иска да чуе за разпит.

Капризи изтупа панталоните си.

— Защо не говорим направо с Люис? Да му кажем, че имаме свидетел, който го е видял да влиза у Наталия Симоновна в нощта на убийството. Да видим как ще реагира.

— У Наталия ли?

— У тях или у Ирина. Сигурно не очаква да го разпитваме за тях. Знае, че не можем да го свържем с убийството на Лена Орлова, но за другите няма да е толкова сигурен.

— Ами Маклауд?

Капризи стисна зъби.

— Ще каже, че не сме го предупредили. Както ти сам каза, нямаме много време.

— Нали трябваше да внимаваме.

— Ако искаш, можем да изчакаме следващото убийство. Ако го поставим натясно обаче, сигурно ще го накараме да внимава. Ако знае, че го подозираме, ще се въздържа.

— Ами „Деланси“?

— Какво „Деланси“?

— Може би трябва да се поинтересуваме по какво си пада Люис.

Капризи се замисли, после се съгласи:

— Да.

* * *

Публичният дом беше затворен. Те позвъниха, но никой не се показва, затова заобиколиха в задната уличка под огромен метален резервоар за вода.

Нахълтаха през задния вход и китайката, седяща до разхвърляното бюро в помещението, понечи да запищи. Вратата към сцената бе отворена и миризмата на алкохол и цигарен дим беше натрапчива дори тук. На ръба на сцената седяха две момичета и нервно погледнаха посетителите. Фийлд тъкмо смяташе да попита къде е директорът, когато зад тях се появи дребен китаец. Имаше мазна черна коса и бледа кожа със следи от шарка. Носеше скъп тъмен костюм на фини райета и скъпи обувки.

— Мога ли да ви помогна? — попита пискливо.

Капризи го изгледа с погнуса.

— Аз съм детектив Капризи, а това е детектив Фийлд от Специалния отдел.

На лицето на дребосъка се изписа ужас, изглеждаше по-уплашен и от секретарката.

— Чарлс Люис е ваш клиент.

Китаецът погледна Капризи, после Фийлд, след това пак американеца.

— Искам да разпитам някои от момичетата ви.

Капризи излезе на сцената. Директорът остана за миг като закован, после се втурна след американеца и се засуети около него като пърхаща птичка.

— Не може, не може — започна да повтаря, но Капризи не му обърна внимание.

Американецът се приближи до момичетата. Ако през нощта клубът изглеждаше мизерно, сега приличаше на коптор. Двете момичета бяха мръсни и уморени.

— И двете познавате Чарлс Люис — заговори Капризи на английски, явно заради Фийлд.

Те не дадоха признаци, че са го разбрали.

— Някоя от вас спала ли е с него?

Те сведоха очи.

— Разследваме серия от убийства на млади жени и искаме да знаем дали господин Люис е проявил насилие към някоя от вас. — Той

повтори въпроса на китайски. — Знаем, че обича да връзва момичетата. Използва белезници. Знаем, че обича да бие жените.

— Не може, не трябва — продължи да бърбори директорът.

— Господин Фийлд — каза Капризи.

Младият мъж излезе напред и заговори:

— Имаме сведения, че това заведение е използвано за болшевишка пропаганда.

Повтори изречението на развален китайски и Капризи го поправи. Фийлд извади револвера си и добави:

— Ще ви предадем на китайските власти. Те само това чакат.

Отстъпи встрани и грубо бутна директора към вратата. Капризи хвана двете момичета за яките и ги накара да станат. Когато осъзнаха какво става, те запищяха. Директорът бе като онемял.

— Тайпан^[1] — успя да промълви. — Тайпан.

Фийлд насочи револвера към гърдите му.

— Някое от момичетата ви изчезвало ли е? — попита Капризи.
— Срещал ли се е с някое извън клуба?

Директорът енергично заклати глава. Погледна момичетата, но те мълчаха.

— Обича ли да закопчава жените с белезници?

Директорът кимна. Момичетата сведоха очи.

— Бие ли ги понякога?

Дребосъкът отново кимна.

— Винаги — обади се едната проститутка.

Американецът се обърна към нея:

— Какво точно прави?

— Закопчава ни с белезници за леглото — отвърна тя на китайски, но достатъчно ясно, за да може Фийлд да я разбере. — После ни удря.

— Кара ли ви да носите определено облекло?

— Обича бельо.

Тя вдигна полата си и му показва мръсните си дълги чорапи.

— Как ви бие?

Проститутката не разбра въпроса и се обърна към другата, която вдигна ръка и замахна с длан към бузата ѝ.

— Никога обаче не е стигал по-далеч, нали? Не е ли предлагал на някое момиче да се видят извън клуба?

— Не.

— Някое да е изчезнало?

— Не.

— Някое от момичетата да е умряло тази година, при каквито и да е обстоятелства?

— Не.

— Докъде стига с насилието?

Момичето отново сведе очи. Капризи погледна колегата си и поклати глава.

* * *

Централата на „Фрейзърс“ беше на „Бънд“. Един униформен охранител ги посрещна на рецепцията и ги заведе до асансьора.

Кабинетът на Люис на последния етаж напомни на Фийлд за заседателната зала в хонконгско-шанхайската банка, но прозорците бяха още по-големи и през тях се откриваше още по-впечатляваща гледка към реката. Бюрото на Люис бе обърнато към панорамата. Той седеше в кожено кресло и от него се виждаха само краката му, вдигнати на бюрото.

Фийлд се загледа в една редица джонки, плаващи с еднаква скорост, сякаш бяха вързани една за друга. Подскачаха по вълните и разноцветните им платна се вееха като криле. Един параход изпускаше облаци дим към небето. Фийлд видя лицата на пасажерите, които надничаха през люковете. Поредната вълна от нови заселници. Струваше му се, че е тук от години, а не само от три месеца.

Люис затвори телефона и се извъртя, като свали краката си на пода. Изправи се и отиде при един страничен рафт. Беше по жилетка и риза и стъпваше нервно.

— Дано да имате основателен повод. Нещо за пиене, господа?

— Не, благодаря — отвърна Капризи.

— Не пиете в работно време, а?

— Нещо такова.

— Сигурно имате много свободно време, господа, но...

— Пратката тръгва вдругиден. Ще наблюдавате ли лично товаренето?

Люис погледна Капризи, после Фийлд, сякаш бяха луди.

— Съжалявам, но...

— Имаме свидетел — заяви американецът. Изглеждаше така, сякаш бе готов да смаже бизнесмена с юмруци. — Видял ви е да влизате в дома на Наталия Симоновна в нощта на убийството ѝ.

Люис си наля уиски и се почеса по дългия нос.

— Нямам представа за какво говорите.

Капризи извади бележника си.

— Твърдите, че никога не сте познавали Наталия Симоновна, така ли?

Люис отговори с все същия хладен, но учтив тон:

— Ако обясните по-добре какво искате, детективе, може би ще мога да ви помогна.

— Сигурен съм, че ви е известно, че Наталия Симоновна е предишната жертва на убиеца на Лена Орлова. Знаем, че сте ходили редовно при нея, и имаме свидетел, който ви е видял да влизате в апартамента ѝ в нощта на убийството.

— Да повикам ли адвоката си?

— Това е ваше право.

— Пошегувах се, детективе. — Люис запали цигара и подхвърли пакета на Фийлд. — Уви, нямам никаква представа коя е тази Наталия.

— Сестрата на Наташа Медведева — намеси се младият детектив.

— Горката.

— Значи сте я познавали? — настоя Капризи.

— Не.

— Познавате обаче Наташа Медведева.

Люис се подсмихна:

— В морето има доста рибки, детективе.

Капризи се обърна към стената. Както във всички подобни кабинети тя бе покрита с портрети на предишните директори на фирмата.

— Имате ли близки тук? — попита американецът.

— Ако имате предвид дали съм женен, не.

— Други роднини?

— Какво значение има?

— Ще съм ви благодарен, ако отговорите на въпроса, господине.

— Ами, баща ми почина и затова аз управлявам компанията. Майка ми се върна в Шотландия. Първият ми братовчед Хамиш и жена му са най-близките ми роднини тук, но имам и други братовчеди, работещи на различни постове в компанията.

— Познавахте ли Лена Орлова?

— Както вече съм ви казал, няколко пъти съм я виждал в „Маджестик“.

— Никога ли не сте посещавали апартамента ѝ?

— Не.

Люис се облегна на коженото кресло и спокойно огледа двамата полицаи.

— Никога ли не сте посещавали кооперацията „Щастливи времена“?

— Не съм твърдял такова нещо.

— Ходили ли сте у госпожица Медведева?

— Веднъж или два пъти.

— Само толкова?

— В общи линии, детективе, се стремя да избягвам контактите с рускини. Причиняват твърде много неприятности.

Капризи се приближи до прозореца.

— Лена Орлова е пазила подробни записки за незаконни пратки от вашите фабрики. От „Деланси“ научихме, че имате известни сексуални предпочитания, съвпадащи с тези на убиеца.

Люис погледна Фийлд, но изражението му остана непроницаемо.

— Виж ти!

— Лена Орлова се е надявала да се измъкне от Шанхай. Разказала на приятели, че са ѝ обещали паспорт и нов живот в Европа. Пазила е подробностите за пратките като застрахователна полица.

— Колкото и да съм влиятелен, детективе, дори аз нямам право да издавам паспорти от името на правителството на Нейно Величество.

Колкото повече говореше Капризи, толкова по-спокоен и надменен ставаше Люис. Ако в началото разговорът го дразнеше, сега той открито им се надсмиваше.

— Искате ли да ми кажете нещо друго?

— Имаме свидетел, който ви е видял да влизате в апартамента на Наталия Симоновна в нощта на убийството ѝ. При първото ни посещение във фабриката ви вашите хора се опитаха да ни убият.

— Какво точно очаквате от мен?

— Обяснение, преди да повдигнем обвинения срещу вас.

— Да не би днес да е първи април?

— Не се шегуваме, господин Люис.

— Господа, мога да ви слушам цял ден. Наистина. Много сте забавни, но имам работа. — Лицето на Люис придоби по-сурово изражение. — За съжаление като управител на най-голямата компания в Шанхай нямам време да слушам такива идиотски измислици.

— Много добре.

— Ако искате да повдигнете обвинения срещу мен, моля. Съветвам ви обаче преди това да представите така наречените си улики пред началниците си. Не бих искал да съм на ваше място, ако предприемете нещо зад гърба им. — Той присви очи. — Винаги съм подкрепял нашата полиция, но сега се питам защо. Надявам се, че няма нужда да ви изпращам до вратата. И предайте много поздрави на господин Маклауд.

[1] Китайско название на бизнесмените, управляващи чуждестранните компании в страната. — Б.пр. ↑

44.

Реката още блестеше под слънцето, но въздухът беше по-свеж. Един параход тъкмо бе спрял на пристанището и бълваше черен дим. Сирената му изсвири два пъти и тълпата на кея нададе радостни възгласи.

— Защо не ми каза, че двете жени са сестри? — попита Капризи.

— Извинявай.

— Разкажи ми нещо повече.

Фийлд погледна към последния етаж на централата на „Фрейзърс“.

— Наталия Симоновна е голямата сестра на Наташа Медведева. Сменила си името, когато започнала да проституира, но баща им научил и се самоубил. Бил царски генерал и не могъл да преживее срама.

— Значи Наталия също е била от момичетата на Лу.

— Да, така мисля. — Беше пропуснал да попита Наташа.

— Защо Медведева не е взела племенника си?

— Не знам. Сестрата от сиропиталището каза, че хората на Лу ѝ завели момчето.

— Отвякъл е детето, за да контролира Наташа.

Фийлд се замисли за последния си разговор с нея.

— Тя може ли да ни помогне да го намерим?

— Наташа изчезна. Подозирах, че е отишла при Лу или е била отвлечена от него. Търсих я в апартамента ѝ, у приятели... Къде може да се скрие жена като нея в този град?

— Нещо ми подсказва, Дики, че скоро ще се появи, много скоро.

* * *

Фийлд отиде в „Маджестик“ пеша. Качи се на горния етаж, огледа сцената и дансинга. Беше рано и нямаше почти никого.

Отиде при кабинета на госпожа Орлова и почука. Чу резкия ѝ глас и влезе. Тя седеше зад бюрото си, сякаш не беше помръднала от предишното му посещение.

Отблизо изглеждаше по-стара, по-уморена и по-съсипана, отколкото му се беше сторила първия път. Гледаше отегчено и мрачно, погледът ѝ бе премрежен. Той се зачуди дали това не е отражение на собственото му отчаяние.

— Търся Наташа Медведева.

Госпожа Орлова поклати глава.

— Ще се появи ли по-късно?

— Не съм я виждала от снощи — отвърна незаинтересовано тя.

— Имате ли представа къде може да е?

— Знаете къде живее.

— Няма я.

— Не знам къде може да е отишла.

— Познавате ли нейни приятели в града?

Тя сдържано поклати глава.

— Наталия Симоновна танцувала ли е при вас?

Тя отново поклати глава.

— Наталия Медведева?

Орлова се намръщи.

— Ирина Игнатиева?

— Не познавам такива жени.

— Благодаря.

Фийлд тръгна към вратата.

— Искате ли да ѝ предам нещо?

— Не.

— Да ѝ кажа ли, че сте я търсили?

— Не, само... Не.

Той изтича навън, гневът му ставаше неудържим.

На улица „Крейн“ му отвори Пенелъпи.

— Войнико. — Тя се отдръпна, като леко се олюляваше. — Колко мило.

Хвана го под ръка и го заведе в салона. Накара го да седне на дългия диван пред един гардероб. Фийлд се почувства неловко, стаята му се струваше пуста и бездушна.

— Джефри е на заседание, но можеш да се отпуснеш. Изглеждаш уморен.

Фийлд бе дошъл за Джефри и остана разочарован, че не го намери, или поне така се залъгваше.

В стаята влезе прислужник с две празни чаши върху сребърен поднос.

— Това е достатъчно — каза Пенелъпи и взе бутилка уиски от минибарчето.

Носеше сребриста рокля с дълбоко деколте и дълъг перлен гердан. Явно се канеше да излиза.

Подаде едната чаша на Фийлд и се отпусна до него на дивана.

— Наздраве.

Чукнаха се и тя изпи чашата си до дъно. Той последва примера ѝ. Силният алкохол опари гърлото му и той леко изстена, после отпусна назад глава.

— Героите са уморени — отбеляза Пенелъпи.

Коленичи пред него и започна да развързва обувките му.

— Не, аз...

— Хайде, не бъди глупав, отпусни се. Нали затова си дошъл? За да потърсиш утеха при най-близките си.

Тя събу обувките му, после чорапите, като погъделичка едното му стъпало. Напълни отново чашата му и му я подаде.

— Такъв си е Джефри, все го няма.

Той взе чашата, погледна я и пак я изпи до дъно. Пенелъпи не остана по-назад, после вдигна празната си чаша:

— Да пием за утехата на близките.

Тя остави чашата си и отиде зад него. Умело започна да разтрива врата и гърба му.

— Тъжен си. Какво е станало, Ричард? Да не би момичето ти да те е изоставило?

Той не отговори. Вместо това попита:

— Познаваш ли добре Чарлс Люис?

— Чарли ли?

— Да.

— Как да не го познавам?

— Мислиш ли, че е най-влиятелният човек в Шанхай?

Пенелъпи наклони главата си на една страна и леко се намръщи:

— Предполагам, че е така. Не се бях замисляла.

Въпросите вече се прескачаха в съзнанието му. Той затвори очи, за да събере мислите си.

— Знаеш ли кой уби рускинята? — попита Пенелъпи.

— Имам подозрения.

— Кажете ми. Кой?

Фийлд не отговори. Не му се мислеше за това, а знаеше, че тя го пита само за да поддържа разговора.

Пенелъпи взе чашата му и я напълни. Погали го по бузата.

— Горее главата, войнико. — Наля и на себе си, застана пред него и двамата пресушиха чашите си. — Ооох... колко съм пияна. Джефри мрази, когато пия уиски.

Наведе се и Фийлд усети топлия ѝ дъх до ухото си.

— Отпусни се, Ричард, забрави тревогите. Тя ли те нарани? Онази руска принцеса те предаде, нали? Винаги го правят, да знаеш. — Допря чашата до устните му. — Пий, Ричард.

Той се изправи.

— Искam само...

— Ела горе. Ела да ти покажа нещо.

Тя го хвана за ръката.

— Сега трябва...

— Джефри ще се радва да те види. Можеш да поговориш с него.

Пенелъпи го поведе. Качиха се в спалнята ѝ и тя съблече роклята си. Остана само по жартиери.

Устните ѝ бяха топли и вкусни въпреки уискито, кожата ѝ бе нежна. Тя се пресегна и хвана члена му през панталоните, после отдръпна ръка и започна да се търка в него, полюлявайки бедра.

Той се опита да се отдръпне, но тя го притискаше силно.

— Знам, че това искаш — прошепна.

Страстно впи устни в неговите и започна да разкопчава панталона му. След това коленичи и пое члена му с уста. Изправи се отново, притисна се до него, свали кобура и разкопча ризата му.

Заведе го при леглото и легна с леко разтворени крака, за да му покаже навлажнените си срамни устни под тъмния кичур косми между краката. Хвана главата му и я насочи там; миризмата ѝ бе натрапчива. Той се опита да се отдръпне, но тя го стисна жестоко за косата и издърпа лицето му до своето, принуди го да я обладае.

Изведнъж Пенелъпи го отблъсна, накара го да легне по гръб. Зърната й бяха възбудени. Тя стисна едно от неговите и го дръпна към гърдите си. Притисна се до него и той изстена от болка и гняв.

* * *

Фийлд веднага съжали. Изчака няколко секунди, докато тя го освободи, после стана и навлече ризата си.

Пенелъпи седна на леглото, притисна коленете до тялото си и облегна глава на тях. Косата закриваше лицето й.

— Нещата не са такива, каквито изглеждат, Ричард.

— Така ли? — Започна да обува панталоните си. — Сигурно ще ми кажеш, че съпругът ти не може да те задоволи.

— Нещата невинаги са толкова прости.

— За мен са.

— Не се обвинявай.

Той спря и я погледна в очите.

— Едно от нещата, които баща ми, този човек с низш произход, който бе срам за цялата фамилия, казваше, бе, че винаги трябва да носим отговорност за действията си.

Фийлд си спомни първата им среща, когато Пенелъпи беше поставила нежно ръка върху рамото на съпруга си.

— Не се впрягай толкова. Аз не давам пукната пара за тези неща.

— За кои неща?

— За произхода.

— Добре. Чудесно.

Фийлд закопча ризата си.

— Не се тревожи, Ричард. — Тя се облегна на лакът и чаршафът се смъкна от гърдите й. — Никой няма да разбере.

— Никой немало да разбере — повтори той. — Аз ще знам. Допуснах голяма грешка.

Тя се сепна.

— Грешка ли?

— Да, грешка. — Той се изсмя глухо. — Не ми казвай, че си на друго мнение.

— Просто грешка, така ли?

Фийлд въздъхна.

— Ти беше дошъл точно за това, не отричай.

— Чудесно.

Тя се изправи на колене, на лицето ѝ се изписа гняв.

— Беше решил да спиш с мен в момента, в който влезе през вратата.

— Значи не е било грешка.

— Искаше да си върнеш, нали?

— Трябва да вървя.

— Беше решил да си отмъстиш на роднините заради...

— О, моля те, недей.

— Е, знай, че успя. Доволен ли си сега?

— Няма нищо общо...

— С момичето ти, с нея ли няма общо?

— Виж какво...

— Виждам го върху лицето ти. Всичко е заради онази руска курва. Поредната проклета рускиня.

Фийлд я изгледа мрачно.

— О, гарантирам ти, Ричард, тя ще научи за тази вечер, лично ще се погрижа. И тогава любовта ви ще изсъхне из корен... — Очите ѝ засвяткаха. — Ти си като всички други. Мислиш си, че ще ти се размине, но няма.

Фийлд вдигна ръка. Почувства се изтощен, искаше му се да си тръгне без повече шум.

— Съжалявам — прошепна.

— Какво ще си помисли тя, когато научи?

— Извинявай, ако съм те обидил.

Гневът ѝ изчезна мигновено и тя кокетно му се усмихна.

— Искаш ли Чан да те закара?

— Ще взема рикша.

— Няма ли да ме целунеш, Ричард?

— Пенелъпи, моля те...

— Току-що ме чука, Ричард. Бъди възпитано момче.

Той се приближи и се наведе над нея. Тя го целуна, после впи устни във врата му.

— Извинявай, ако съм ти причинила болка.

Той погледна златния Буда до нея и си тръгна.

— Ричард?
Фийлд излезе, без да се обръща.

* * *

Отиде пред кооперацията „Щастливи времена“ и застана под дърветата. Прозорците на последния етаж бяха тъмни.

Той понечи да си тръгне, но направи само няколко крачки и се върна.

Бързо прекоси улицата и се качи. Потропа на вратата и произнесе името ѝ, но никой не му отвори.

45.

Фийлд се събуди от първите слънчеви лъчи и за известно време остана неподвижен. Всяко мускулче го болеше. Нужни му бяха няколко секунди, за да си спомни къде се намира. Вдигна глава от студения мраморен под и разтърка очи. Беше опрял рамо във вратата ѝ.

Наташа я нямаше.

Той извади бележника и бащината си писалка. Докато се чудеше какво да ѝ напише, се запита дали това е изпитвал баща му към майка му. Любовта ли погубваше човека?

Фийлд написа: „Моля те, обади ми се. Ще бъда в управлението. Номер: 26522, вътрешен 79.“ Изкуши се да добави: „Знам за детето“, но се разколеба. Не написа и името си.

Бавно слезе на улицата. Беше рано, покривите изглеждаха сивкави и бе задушно. Той опипа брадясалото си лице. Още усещаше вкуса от устните на Пенелпи и изпита отвращение. Дрехите му бяха измачкани.

Мина край група спящи хора покрай стената на Клуба по езда, спря пред входа му и се обърна за последен път. Забеляза дребен китаец с костюм и шапка, който спря на двайсетина метра зад него.

Фийлд се втренчи в непознатия, но той не направи опит да се скрие или да се престори, че не го следи.

Отново тръгна, заслуша се в стъпките си и тези на човека зад него. Опипа револвера си. Продължи спокойно, отмина Клуба по езда, изчака един трамвай и пресече улицата. Китаецът продължаваше да го следва на същата дистанция.

На улица „Картър“ реши да му се изплъзне, но когато отминаваше църквата, в чието гробище бе възнамерявал да „посее опашката си“, видя друг мъж, който четеше вестник на отсрещния тротоар, и трети на близкото кръстовище.

Пъхна ръка под самото си и стисна револвера, после спря. Стъпките зад него също спряха, двамата мъже отпред не помръдваха. Беше на десетина метра от църквата. Сърцето му биеше лудо.

Замисли се: ако искаха да го убият, досега щяха да са го направили.

Отново тръгна. Мъжът на отсрещния тротоар продължаваше да чете; онзи на кръстовището се отдалечи по страничната улица.

Фийлд стигна до общежитието. Влезе и спря до кабинката на портиера. Извади револвера и се увери, че е зареден, после влезе в общата стая и дишането му стана по-равномерно.

Наля си кафе от каната, която винаги стоеше на една полица до стената, взе новия брой на „Норт Чайна Дейли Нюз“ и седна на една масичка в средата на помещението.

Един от помощниците в кухнята се показва на бялата летяща врата в другия край на стаята.

— Не искам нищо — каза Фийлд.

— Бекон?

Той поклати глава.

— Яйца. Много хубави. Полезни.

— Не, благодаря.

Младият китаец забърса ъгълчето на една маса, която изглеждаше безупречно чиста, и се оттегли. Фийлд отпи глътка кафе, после стана, отиде в дъното на помещението и седна на едно кожено кресло. Разгърна вестника и се опита да се съсредоточи върху текста под една снимка на Бийб Даниеле, рекламираща последния ѝ филм: „Госпожица Синя брада“. Устата и носът ѝ му напомняха за Наташа.

Остави вестника и се качи на горния етаж, за да се преоблече. Прокопиев беше в коридора и тъкмо си слагаше тирантите.

— Добро утро, Фийлд — поздрави го подигравателно.

— Добро утро.

— Рано сме станали, а?

— Да.

— И със задника нагоре?

Фийлд спря. Втренчи се в плешивата глава и бледите очи на руснака.

— Имаш ли много работа, Прокопиев?

Руснакът вдигна рамене.

— С какво се занимаваш?

— Много съм зает, човече.

— По задачи на Грейнджър.

Прокопиев го изгледа изпитателно.

— Не всички нареждания идват от Грейнджър.

Останаха втренчени един в друг за няколко секунди, после Фийлд отключи вратата си, влезе и я затръшна. Извади револвера си, остави го на леглото, взе чисти дрехи от гардероба и се преоблече. Ризата му бе грижливо изгладена от камериера на етажа, но миришеше на мухъл и беше още влажна.

Той седна, запали цигара и се почуди дали да не легне да поспи. Реши, че така Наташа няма да знае къде да го намери и че ако искаха да го убият, щяха да го направят по-рано, когато улиците бяха пусли.

* * *

Уверено излезе от общежитието. Държеше едната си ръка в джоба на самото и стискаше револвера. Забеляза ги веднага — двама стояха облежнати на една ограда от другата страна на улицата, третият чакаше малко встрани.

Той тръгна бързо, като се правеше, че не ги забелязва.

Един от съмнителните типове го последва, но остана на достатъчна дистанция за целите на англичанина. Фийлд влезе в гробището. Вървеше бавно, сякаш беше дошъл на гроба на мъртъв роднина. Влезе в църквата.

Беше идвал само на една служба, но това бе достатъчно, за да знае разположението. Притича през главното помещение, покрай амвона и влезе във вестиария. Задната врата беше заключена, но той отвори едно прозорче и се измъкна през него. Прескочи стената зад църквата.

Канеше се да побегне, когато забеляза мъж с бяла шапка на отсрещния тротоар. Този беше нов. Една европейка, която разхождаше кучето си, го изгледа учудено. Беше се стреснала от внезапната му поява и навярно усети смущението му. Фийлд изтупа самото си и тръгна. Мъжът с бялата шапка го последва. Фийлд се обърна след малко и видя другите двама, които бързо излизаха иззад ъгъла покрай гробището. Третият се прехвърли през стената.

Фийлд изчака един черен буик да мине по улицата и пресече. Преследвачите му бяха четирима или петима, ако не и повече.

Във фоайето на полицейското управление чакаха група униформени китайци, автоматите им бяха подпрени на стената. Фийлд се качи в Специалния отдел.

Грейнджър се виждаше през матовото стъкло на вратата си. Стоеше прав и с телефонна слушалка в ръка, полускрит в облаци дим. Прокопиев беше при бюрото си със свалени тиранти. Бе опрял краката си на едната стена на кабинката си, главата — на другата. Четеше вестник и държеше син молив, с който цензурираше. Вдигна глава и изпитателно изгледа Фийлд.

Ян стоеше права зад бюрото си. Подаде му бележка. Сърцето на Фийлд затуптя възбудено, докато не я прочете: „Пенелъпи те търси“. Беше отпреди десет минути.

— Ричард?

Фийлд вдигна очи. Грейнджър стоеше на вратата си.

— Ела за минутка.

Младият мъж сгъна бележката и я пхна в джоба си. Забеляза, че Ян избягва погледа му. Затвори остъклената врата след себе си и спусна щорите.

— След малко ще се качим — каза Грейнджър и седна зад бюрото си.

— Къде ще се качим?

— Не те обвинявам, Ричард, но очаквах сам да се досетиш.

Фийлд се намръщи.

— Тук не можем да действаме на своя глава. Напълно сме зависими от Съвета и безпочвените обвинения срещу човек от ранга на Чарлс Люис... След малко ще се качим. Изчакай ме, ще дойда да те взема. — Махна към бюрото на Фийлд. — Нали все пак ще дойдеш довечера?

— На вечеря ли? Да, предполагам.

— Добре ли си, Ричард?

— Да, добре съм.

— Изглеждаш разтревожен.

— Не... добре съм.

— Трябва да поговорим за онази добавка към заплатата.

Настъпи мълчание. Грейнджър вдигна поглед към дима, носещ се като облак над главите им.

— Следобед съм на заседание на бюджетната комисия. Какво мислиш за двеста на месец?

Фийлд понечи да каже, че вече е получил двеста долара, но си даде сметка, че предложението на Грейнджър е нещо съвсем различно.

— Много щедро.

— Ще бъдат превеждани направо на сметката ти заедно със заплатата.

— Да очаквам първата сума следващия месец, така ли?

— Да. Честно да си кажа, точно в момента не съм в особено настроение да те награждавам, но трябва да поставя въпроса пред комисията и обещах да го обсъдим, така че — ето. Не изглеждаш много доволен.

— Не... искам да кажа, напротив.

— Всички служители в този отдел получават такова допълнение и то се повишава с израстването в службата. То е нещо като застраховка.

— Застраховка ли?

— Живеем в скъп град и искам подчинените ми да не се поддават на изкушения.

— Ясно.

— Не очаквам никакви особени усилия от твоя страна. Изпълнението се налага от специфичните изисквания на работата ни. Надявам се, че го оценяваш, Ричард. Повечето от останалите са доволни. Прокарването на решението в бюджетната комисия е дяволски трудно.

— Значи първото плащане тепърва предстои?

— Ричард, добре ли си?

— Да, разбира се.

Началникът се изправи.

— Люис също е поканен довечера, затова се сдържай. Не се поддавай на глупостите, които се опитва да ти внуши Маклауд. Люис е чист.

— Един достоен гражданин.

Грейнджър го изгледа укорително.

Фийлд отвори вратата. Вече се чудеше кой друг се е добрал до номера на банковата му сметка.

— След малко ще дойда да те взема.

Детективът безшумно затвори вратата и слезе в Криминалния отдел. Капризи го посрещна, хвана го за ръката и го изведе на стълбището.

— Маклауд е бесен, че не сме го предупредили, но каза, че нямаме време и ще ни подкрепи, за да няма други убийства. Струва ми се, че разговаря с други членове на Съвета. След малко трябва да се качим при комисаря.

— Знам.

— Мисля, че заседанието е свикано от Грейнджър.

— Не мога да я открия.

— Всичко ще се оправи, Фийлд.

— Мислиш ли, че са я...

— Мисля, че се крие от теб. Тази жена не е глупава.

Фийлд беше отчаян.

— Фийлд...

— Тази сутрин ме следиха... струва ми се, че още от снощи.

— Мен също.

— Опитах се да им се изплъзна, но бяха цяла банда, четирима или петима.

— Могат да са по десет и повече. — Капризи мрачно се усмихна.

— При тях няма недостиг на работна ръка. И не се стараят да се крият.

— Лу ли ги е изпратил?

— Така изглежда. — Американецът тръгна към стълбите. — Да се качваме. Шефът е кисел.

— По-добре да дойда с Грейнджър.

Капризи кимна и Фийлд се върна в Специалния. Грейнджър още говореше по телефона, но след няколко минути се освободи. Качиха се заедно. Маклауд и Капризи вече седяха край масата срещу комисаря.

Грейнджър запали цигара. Фийлд си помисли, че той винаги изглежда спокоен, сякаш никога не се ядосва.

— Маклауд — започна комисарят, — всички знаем защо е тази среща. Получихме официално оплакване от Чарлс Люис. Тази сутрин ми се обади Джефри Доналдсън, искаше обяснения. Грейнджър настоя да обсъдим въпроса, затова... моля ви.

— Действията ни са в рамките на допустимото при едно криминално разследване — отвърна Маклауд. — Някои членове на Съвета споделят подозренията ни за Чарлс Люис.

— Подозрения — изсумтя презрително Грейнджър.

— Работата ни не е да защитаваме само богатите и влиятелните.

— Въпреки че плащат заплатите ни.

Маклауд се наежи:

— Да не забравяме, че Лена Орлова беше прободена двайсетина пъти. — Огледа се, сякаш очакваше някой да го опровергае. — Бележките, които намерихме в апартамента ѝ, говорят за серия незаконни доставки, извършвани от фабриките на „Фрейзърс“. Знаем, че се занимават с контрабанда на опиум и че следващата пратка е утре. Не е възможно това да става без знанието на Люис.

— Съмнявам се, че знае къде се намират всичките му фабрики — измърмори Грейнджър.

Комисарят го погледна и запремята молива си върху опакоето на дланта си.

— Люис е замесен в това убийство — продължи Маклауд, — независимо дали ни харесва или не. Имаме бележника на Орлова и информацията на пратката. Това наистина не са неоспорими доказателства, затова грубият разпит е напълно в реда на нещата. Ако не друго, така поне ще го накараме да се замисли, преди да убие отново. Реакцията му е предизвикана от гузна съвест. Предлагам утре да следим кораба и самия Люис.

Грейнджър се приведе напред:

— Сигурно се шегуваш.

Комисарят му даде знак да изтъкне доводите си, но Грейнджър просто поклати глава:

— Нямате нито едно доказателство, което да мине в съдебна зала. Дори да сте прави за пратката, нищо не я свързва с Люис. Може някой от управителите на фабриката да е спал с руския и да се е разприказвал, за да я впечатли. Всичко останало е просто нелепо.

— Доста бързо реагира.

— Разбира се, че ще реагира. Компанията му внася данъци, съставляващи около една четвърт от нашия годишен бюджет. Това е все едно да отрежем клона, на който седим. Няколко месеца убеждавам

Джефри Доналдсън да увеличи бюджета ни. — Грейнджър въздъхна. — Сега можем да се простим с тези пари, Маклауд.

— С пари не се купува невинност.

— Да, но с тях ни плащат заплатите. Във всеки случай грешите за Люис. Той наистина има странни предпочитания за човек с неговото положение, но не мога да повярвам, че стои зад тези... момичета.

— Били са убити.

— Ох, това са просто три рускини.

— Значи нямат право да живеят, така ли?

— Разбира се, че имат, но трябва да степенуваме нещата. Ако беше убита някоя изтъкната дама, не бих го приел, но това са руски проститутки, за бога! Ако имаше неоспорими доказателства, щеше да е друго, но засега излизате само с безпочвени обвинения и се правите на герои.

— Може би точно от това има нужда.

Грейнджър завъртя очи. Погледна комисаря:

— Няма ли да кажете нещо?

— Струва ми се малко прибързано.

— Благодаря.

Комисарят отново се обърна към Маклауд:

— Какво да обясня на Джефри Доналдсън?

Капризи и Маклауд се обърнаха към Фийлд.

— Според нас действията ни са в границите на допустимото при такъв тежък случай — отвърна Маклауд. — Не сме имали намерение да засегнем никого и ако някой се е обидил, молим за извинение. Наистина, заради следите към фабриката му и отношенията му с някои от тези момичета може би сме действали малко прибързано, но смятаме да продължаваме все така енергично разследването. — Той подръпна носа си. — Каквото и да решите, утре смятам да изпратя хора за наблюдение на фабриката.

— Тогава пратката ще мине от другаде.

— Така ли ще стане?

Грейнджър и Маклауд се изгледаха сърдито.

— Достатъчно, господа — обади се комисарят. — Повече няма смисъл да обсъждаме.

46.

Фийлд изчака Грейнджър да влезе в кабинета си и слезе в Криминалния отдел. До вратата Капризи разговаряше с една секретарка и Фийлд я изчака да се върне на бюрото си. Американецът си наля чаша вода.

— Къде според теб е отишла? — попита Фийлд.

— Нямам представа.

— Дали са разбрали, че работи за нас?

— Дори аз не знаех за това. Наистина ли работи за нас?

Фийлд осъзна, че думите му звучат наивно.

— Трябва да намерим детето, а без нея не можем.

— Ако е решила да се крие, само ще си загубим времето. Ако не си забелязал, тук човек може лесно да изчезне. Ако са я отвлекли, никога няма да я открием.

Фийлд за пръв път се замисли над възможността Наташа вече да е мъртва.

— Остави ли ѝ бележка? — попита Капризи.

В гърлото на Фийлд сякаш заседна буца. Почуди се дали с тази бележка не я излагаше на опасност.

— Да — отговори той.

— Капризи! — извика Маклауд.

Двамата влязоха в кабинета на началника и затвориха вратата. Маклауд се върна зад бюрото си. Беше колкото ядосан, толкова и развеселен, помисли си Фийлд, като баща, чието дете е непослушно, но иначе е умно.

— Значи и вас ви следят — отбеляза началникът.

— Хората на Лу.

— В такъв случай не искам да мърдате от управлението, освен ако не се наложи. Ще ви уредя въоръжена охрана за довечера.

— Мислим, че синът на Наталия Симоновна ще разпознае убиеца — каза Капризи. — Трябва да намерим това дете.

— Не днес, господа. Щом ви следят, значи животът ви е в опасност, а не мога да ви отпусна охрана за целия ден. — Маклауд започна да подмята една тежест за документи. — Утре ще изпратя хора да наблюдават фабриката, може да изскочи нещо, с което да си вържем гащите. — Той се изправи. — Чен оправи ли се?

— Не.

— Не е ли във форма да наблюдава?

— Съмнявам се.

Това като че ли подразни Маклауд.

— И не ми създавайте повече главоболия, юнаци — завърши той.

* * *

В отдела Фийлд се чувстваше като в клетка, затова следобед реши отново да отиде при Катя.

Опита се да се измъкне от участъка отзад. Мина през стола и кухнята и излезе на тясна задна уличка при кофите за боклук. Не видя никого, затова излезе на улицата. Вървеше близо до стената и се наведе, за да избегне парата, излизаща от отдушника на една кухня.

Беше изминал десетина метра, когато ги видя до стената в дъното на уличката: по двама на всеки тротоар. Те застанаха нащрек и Фийлд се изправи. За момент се изкуши да пробва да им се измъкне и кръвта му закипя от възбуда, но реши, че рискът да ги заведе при Катя е твърде голям. Върна се в управлението. Не му оставаше друго, освен да седи до телефона и да чака.

* * *

Вечерта хората на Лу още стояха пред управлението, но Грейнджър грубо набуца Фийлд в шевролета си и когато тръгнаха, се обърна, за да се увери, че не ги следят.

Грейнджър бе отхвърлил предложението на Маклауд за въоръжена охрана.

Домът му се намираше близо до къщата на Пенелъпи и Джефри, непосредствено зад „Бънд“. Беше подобна по разположение и размери,

но с веранда и по-просторни стаи с по-високи тавани.

— Добро момче си ти, Фийлд — каза Грейнджър, когато влизаха.
— Хайде, отпусни се. Ву!

Камериерът му взе самото и револвера на Фийлд и непохватно напръска краката му с парафин.

— Много комар... — обясни. — Бззз...

Младият мъж се усмихна. Старият китаец нямаше ни един зъб и звукът, който би трябвало да имитира бръмчене на комар, прозвуча като хриптене на астматик. Фийлд остана за няколко секунди в антрето, за да се окопоти.

Когато излезе на верандата, Каролайн Грейнджър бързо се изправи и му подаде ръка. Носеше скромна, къса черна рокля и златна огърлица с диаманти. Тъмната ѝ коса блестеше. Домакинята се усмихна лъчезарно:

— Най-послед да се запознаем официално. — Обърна се. — Нали познавате Пенелъпи Доналдсън?

— Роднини сме — обади се Пенелъпи, без да става. — Аз съм му вуйна.

Тя също беше с черна рокля. Изглежда изпитателно Фийлд, докато сядаше. Той също се опита да се усмихне.

— Шампанско, Ричард? — попита Грейнджър с бутилка в едната ръка и чаша в другата.

Той се поколеба.

— Колебанието е знак за съгласие — обяви домакинята и напълни чашата. — Точно навреме идваш, Ричард. Кавалерите закъсняват, а дамите са в траур. Валентино бил умрял.

— Не се подигравай, Патрик.

— Италианският жиголо.

— Той поне имаше чувства — отбеляза Пенелъпи.

— Истинското му име е Родолфо Гулиеми ди Валентина д'Антонгуола — изрецитира Фийлд.

Тримата го изгледаха изненадано.

— Откъде знаеш? — попита Грейнджър.

— Нямам представа.

Фийлд извади цигарите си и предложи на останалите, но Грейнджър взе от своите и седна на дивана до жена си.

— Как е умрял? — поинтересува се Фийлд.

— Сигурно от сексуално изтощение — предположи Грейнджър.

— Починал от спукан апендикс — тросна се Каролайн. — Говори се за масова истерия в Ню Йорк. Една от почитателките му се самоубила.

— Пада ѝ се — изръмжа Грейнджър и запали цигарата си.

Жена му се усмихна:

— Патрик не признава други мъже. Не може да си представи, че и друг може да привлече жените колкото него.

— Този човек е италианец, за бога.

— Ти пък си ирландец. Присмял се хърбел...

Фийлд за пръв път забеляза разликата в акцента между Грейнджър и жена му. Тя говореше безупречен английски и младежът се почуди как се е зародила такава любов.

— Тежко на нас, мъжете — измърмори съпругът и вдигна краката си на масичката пред дивана. — Тези дами са решили да докажат, че в някои отношения са равни с нас, а в повечето са по-висши.

— Първата жена, която преплува Ламанша, го направи за по-кратко време от всички мъже преди нея — обясни Каролайн. — Патрик не ни вярва и не вижда в това повод за веселие.

— Четиринайсет часа и трийсет и една минути. Искан ми се да видя мензиса ѝ.

— Какво искаш да кажеш? — попита Пенелъпи.

— Че сигурно не е много женствена — обясни Каролайн. — Патрик обича жените вързани за леглото.

Пенелъпи се закиска.

Фийлд отпи глътка шампанско и дръпна от цигарата си. Погледна през прозореца към удивително зелената морава. Бяха заобиколени от по-високи сгради, но дворът създаваше чувството на уединение, от града се чуваше само далечно бучене.

Позвъни се и Грейнджър стана да посрещне гостите. В антрето се чуха гласовете на Чарлс Люис и Джефри.

— Валентино ритнал камбаната, чудо голямо — изръмжа Люис, когато излезе на верандата. — Англия си върна купата по крикет. Това наричам аз новина.

Фийлд се изправи.

— Госпожа Грейнджър, прекрасна както винаги — продължи Люис, докато поздравяваше домакинята. — Драго ми е. Дики... много се радвам да те видя.

Той стисна силно ръката на Фийлд, но погледът му беше леден. Няколко секунди го наблюдава, после се приближи до Пенелъпи:

— Ето го моето момиче...

Целунаха се твърде сърдечно.

Джефри също се появи.

— Добър вечер, любими племеннико. — Усмихна му се сърдечно и Фийлд се почувства гузен. — Извинете ни за закъснението. Подготовката за Деня на империята ще ме съсипе. Освен това с Чарли се отбихме в клуба да поиграем малко крикет.

Двамата с Фийлд се ръкуваха. Джефри целуна първо жена си, после Каролайн и се настани до Пенелъпи. Грейнджър отвори нова бутилка шампанско, наля на новодошлите и допълни чашите на останалите. Фийлд направи знак, че не иска, но домакинят сякаш не го забеляза.

— На идване едва не ни прегазиха — сподели Джефри. — Някакъв идиот караше на зигзаг.

— Сигурно е бил пиан — добави Люис.

— Знаете ли, в Англия по пътищата вече слагат бяла осева линия и дори лампички... червени и зелени, за регулиране на движението.

— Светофари — поясни Люис.

— Да. Тук също има нужда от тях.

Грейнджър отново се настани на мястото си и вдигна крака на масичката.

— Нарушенията на закона за движение по пътищата надали са най-сериозния ни проблем — отбеляза.

За момент настана мълчание. Фийлд се запита дали всички знаят за разпита на Люис. Грейнджър запали нова цигара.

— Проклетите стачки в Англия продължават — отбеляза Джефри.

— Е, добре, че не е само при нас — измърмори домакинят.

— Комунистите никога няма да надделеят в Англия — заяви Люис. — Нямаат шанс, помнете ми думата.

— Стачките продължават.

— Английските работници са твърде разумни.

— Войната само влоши положението.

— Войната влоши всичко, но ако не бяха толкова вгълбени в собствените си проблеми, онези некадърници в правителството можеха да си извадят главите от пясъка и да видят истинската заплаха, пред която сме изправени тук.

— Те знаят за това — възрази Джефри.

— Не, не знаят. Дори нямат представа. Тук водим истинска битка за спасяване на западната цивилизация.

— Звучи малко мелодраматично, Чарли — отбеляза Пенелъпи.

— Не, не е. Ние не се ползваме с привилегиите на колония, както постоянно ни натякват, но това прави битката ни още по-важна.

— Говориш като политик. Когато се върнеш в родината, можеш да се кандидатираш за депутат.

— Кой е казал, че ще се връщам?

— Какво, не искаш ли?

— Какъв живот ни чака там? Там човек дори порядъчен слуга не може да си намери.

— Да, но ти си толкова млад, Чарли — намеси се Каролайн.

— Бих отишъл в Америка. Искане ми се да чуя Сачмо на концерт. Това вече си заслужава. Ще пуснеш ли някаква музика, Патрик?

Грейнджър смачка фасата си и остави чашата си на масата. Влезе в къщата, но остави вратата отворена и скоро на верандата зазвуча музиката на Луис Армстронг и оркестъра му.

— Човек трябва да се поддържа във форма, старче. — Той се приближи до Фийлд, разроши косата му и се изсмя гърлено. — Ръгби, момичета. Сила, способности, бързина, нападателност, тактически умения.

— Чака те блестящо бъдеще — добави Каролайн. — Един ден Патрик ще определя постове и заплатите според представянето на игрището. — Тя се усмихна. — Макар че ако го изберат за комисар, трябва да се промени.

— „Ако“ ли? — обади се Джефри. — Няма никакво „ако“.

— В никакъв случай не бива да избираме онзи проклет шотландец — съгласи се Люис. — За нищо на света.

— Ти какво смяташ, Ричард? — попита Грейнджър.

Фийлд се намръщи:

— За кое?

— Дошло е време да разбереш кои са истинските ти приятели.

— Да.

Всички го гледаха.

— Днес комисарят официално обяви пенсионирането си.

Отново настъпи мълчание.

— Мисля, че полицията е основен защитник на морала в този град, а ти? — попита Люис.

Фийлд погледна Грейнджър, после Люис, който го наблюдаваше изпитателно. Джефри се усмихваше окуражително.

— Мисля — отвърна Фийлд, — че полицията е отражение на етичността в управлението на града, но не и стимул за по-висок морал.

— Браво, Ричард — похвали го Джефри. — Добре го каза.

На вратата се появи един прислужник; Грейнджър стана и обяви:

— Вечерята е сервирана.

Жените излязоха първи, следвани от Грейнджър и Джефри. Фийлд остана последен и когато стигна до вратата, Люис внезапно се обърна пред него.

— Как е животът, Ричард? — И тъй като Фийлд не отговори, добави: — Не ме разбирай криво, но мисля, че с американския си приятел трябва много да внимавате.

— В какъв смисъл?

— Носят се слухове, старче.

Фийлд нищо не каза.

— Послушай съвета ми. Много внимавай, когато се шляеш навън.

Младият детектив настръхна.

— Това е предупреждение, не заплаха — добави Люис.

— Ти винаги предупреждаваш.

— А ти не слушаш. — Гласът на Люис бе все така спокоен. — Предупреждавам те, а ти се правиш, че не чуваш. Вече ти казах, не искам да гледам как се погубваш.

Той излезе и остави Фийлд объркан и ядосан.

Той влезе в столовата; настаниха го между Пенелъпи и Каролайн. Грейнджър се наведе и зашепна нещо на Джефри. Фийлд имаше към тях безброй въпроси.

— Харесва ли ви Шанхай? — попита Каролайн.

— Има приятни моменти.

— Само моменти?

— Доста е странно.

— Чарли е евангелист — прошепна тя и хвърли поглед на Люис.

— Не всички сме слепи за проблемите на града.

Фийлд не разбра добре какво имаше предвид, затова взе лъжичката си и започна да яде авокадото в чинията си.

— Много от нас сме минали през различни фази: вълнение, разочарование... реалистично примирение.

— С какво?

— С бедността, с неравноправието. Рим не е бил построен за един ден.

— Да, но все пак е бил построен.

Тя се намръщи:

— Така е по-добре отколкото без нас. Ние трябва да служим за пример. Така мисли Патрик.

— Разбира се.

— Ако не даваме добър пример, мястото ни не е тук. Какъв е смисълът да стоим?

Фийлд дояде авокадото и остави лъжичката, забеляза, че е сребърна. Замисли се за думите на Люис и тревогата, която бе доловил в гласа му.

— Къде се запознахте с Патрик?

— В Ирландия.

— Не говорите като ирландка.

— Учила съм в Англия. — Тя отново се усмихна. — Баща ми беше лоялист, но също и много религиозен човек, затова скри Патрик у дома. — Докосна Фийлд по рамото. — Това харесвам в Шанхай. Тук хората не обръщат внимание на миналото ти. — Погледна съпруга си с безкрайна обич. — Човек може да бъде всякакъв.

Стана и все още усмихната, започна да организира сервирането на основното ястие. Фийлд използва момента, за да отиде до тоалетната. Изми ръцете и лицето си в големия емайлиран умивалник. Погледна зачервените си очи в огледалото и се запита какво му става.

Замисли се за Патрик и Каролайн Грейнджър, за безгрижието им и богатството, което приемаха за даденост — сребро, слуги, просторните стаи. Това ли искаше той от живота? Да изпълзи до върха на социалната стълбица?

Почуди се дали може да остане в този град, да забогатее благодарение на Грейнджър и да си купи Наташа. Дали щяха да му позволят да я има, ако им сътрудничи?

Дали това правеше Грейнджър — с тънки намеци му предлагаше да стане един от тях? Нима Фийлд пропускаше нещо?

Все още не разбираше смисъла на добавката към заплата. Дали първата вноска бе направена от друг, а не от Грейнджър? Или началникът му действаше тайно?

Фийлд се запита защо се отвращава толкова от охолството. Честността не хранеше никого и неговото семейство винаги беше живяло бедно. Може би душевното спокойствие бе запазено само за богатите.

Вратата зад него се отвори и тя влезе.

— Боже мили, Пенелъпи!

— Тихо.

— За бога, те са в съседната стая!

Веднага видя, че е пияна. Тя бръкна и затършува в дългата си чантичка със сребърни украшения.

— Всички клюкарстват, Ричард. Всички в този град. Скоро ще се разчуе.

— Какво искаш? Защо избра мен, така изведнъж?

— Защо не? — Тя вдигна поглед. — Срамуваш ли се от онова, което направихме, Ричард?

Той не отговори.

— За теб съм лесна плячка, нали? — Лицето ѝ се изкриви. — Знам какво си мислиш... виждам го в очите ти. Същото е и с другите, за теб съм лесна плячка. Този път няма да ти се размине.

— Не се срамувам.

— Все още обаче смяташ, че беше грешка, нали?

Фийлд замълча, не виждаше смисъл да я предизвиква.

Тя сведе очи.

— Тази нощ Джефри пак ще работи. Можеш да дойдеш.

Той пристъпи към вратата.

— Отсега нататък ще си мой. Когато те пожелаея.

— Пияна си.

— Откога не ти харесва да ме чукаш, когато съм пила?

Фийлд я изгледа с неприкрито отвращение.

— Лесна съм, когато съм пияна, нали, Ричард?

— Не искам да спя с теб при никакви обстоятелства.

Тя вдигна роклята си и пристъпи към него.

— Не искаш ли пак да ми го вкараш, Ричард? Или се насити? Искаш да се върнеш при онази руска кучка, нали?

Притисна към него голите си слабини в неговите и се опита да го целуне; езикът ѝ проникна между устните му, преди той да успее да я отблъсне.

— Пенелъпи?

От коридора се чу лек шум. Тя се отдръпна, оправя роклята си и провери прическата си в огледалото.

— Да?

— Добре ли си?

— Да.

— Къде е Ричард?

— Не знам. Сигурно се е качил на горния етаж.

Изчакаха Джефри да се върне в столовата. Фийлд се облегна на стената, видя отражението си в огледалото и отчаяно затвори очи. Пенелъпи безшумно излезе.

Фийлд се качи на горния етаж. Когато се върна в столовата, мина зад Грейнджър, като избягваше погледа на Джефри.

— Добре ли сте? — попита Каролайн.

— Да — отвърна той, докато седнаше. — Само съм доста уморен.

— Прекалено много го товариш това момче, Патрик — намеси се Люис. — Дики, трябва да си вземеш почивка, да отскочиш до морето.

— Разследва убийство — вметна остро Джефри. — Навярно няма никакво време.

Фийлд вдигна поглед и видя обида в очите на вуйчо си. Даде си сметка, че ги е чул.

Запита се какво ли точно знае?

* * *

Вечерята се проточи. Фийлд никога не беше изпитвал такъв ужас. Нещата се влошиха, когато жените се оттеглиха и четиримата

останаха да пият порто. Чарлс Люис и Джефри продължиха разговора си за първенството по крикет, Фийлд и Грейнджър мълчаха.

Когато сметна, че няма да обиди домакина, Фийлд каза, че трябва да си тръгва, защото се чувства много уморен. Избягна погледа на Джефри, когато се ръкуваха. Грейнджър стана да го изпрати. Допуши цигарата си, докато Фийлд слагаше кобура и самото си. Люис излезе в коридора и втренчено го изглежда.

Фийлд мина покрай него, без да пророни дума, и излезе на верандата. Взе си довиждане с Каролайн и Пенелъпи и се върна, за да се ръкува с Грейнджър.

— Късмет, старче — каза Люис, без да сваля поглед от него.

Детективът излезе.

Улицата беше пуста, само на двайсетина метра от къщата бе спряна черна кола. Когато я погледна, фаровете светнаха и автомобилът излезе на средата на улицата. Фийлд се почуди дали не е някой познат — например Капризи — после чу тракането на автомат и почувства остра болка в рамото си.

Падна по гръб. Гумите на колата изсвистяха и куршумите затракаха по колата на Грейнджър до него и тротоара наоколо.

Силна болка прерязваше лявата му ръка. Той извади револвера си и го насочи към небето, сложи пръст на спусъка и стреля.

Извъртя се точно когато вратата на къщата се отваряше. Като на забавен каданс видя Патрик Грейнджър с револвер в ръка. Грейнджър стреля. Крещеше. Фийлд отново се завъртя и видя някакъв мъж надвесен над него с автомат в ръце. В този момент лицето на нападателя се обля в кръв.

47.

— Мамка му. — Грейнджър бе коленичил до него и се опитваше да съблече самото му. — Спокойно, ще се оправяш.

Фийлд присви очи от болка и се опита да се отдръпне от грубите ръце на Грейнджър.

— Не се движи. Спокойно, не е сериозно.

Грейнджър смъкна самото от рамото му и разкъса ризата му. Откри раната и я притисна с пръсти, за да спре кръвотечението.

Каролайн стоеше на прага. Пенелъпи и двамата мъже надничаха зад нея.

— Донеси бинт или някакъв плат — извика Грейнджър на жена си, — нещо чисто.

Каролайн влезе в къщата. Пенелъпи изглеждаше така, сякаш всеки момент щеше да се разплаче. Джефри и Люис излязоха на улицата. Джефри се надвеси над Фийлд. Люис свали ризата си и започна да я разкъсва.

— Добре ли си? — попита загрижено вуйчо му.

— Ще се оправи — отвърна Грейнджър. — Дръж ръката му така, Джефри... по-високо. Артерията не е засегната.

Взе няколко ивици плат от Люис и започна стегнато да превързва ръката на Фийлд, като повтаряше:

— Всичко е наред. Няма засегнати кръвоносни съдове. Имаш голям късмет.

— Кой го нападна? — попита Люис, но другите мъже бяха заети с превързването на Фийлд и никой не отговори.

— Джефри, би ли извикал линейка?

Грейнджър се изправи. Подхвана Фийлд под мишниците, за да му помогне да стане. Чарлс Люис, гол до кръста, чакаше в основата на стълбището при Пенелъпи. Каролайн се появи на вратата, държеше бинт, от който съпругът ѝ вече не се нуждаеше. Трупът на нападателя лежеше пред тях с разбит череп и ръка, облегната на колелото на колата.

Чу се свирене на гуми и сякаш на забавен каданс черният автомобил отново се приближи към тях. Миг преди да чуе изстрелите, Фийлд усети, че Грейнджър го изпуска. Залитна и отново падна, като се блъсна в колата му. Удари главата си на паважа и се претърколи върху трупа на нападателя.

Черният автомобил се отдалечи с бясна скорост и в нощта прозвуча сърцераздирателен писък.

Фийлд вдигна глава. Патрик Грейнджър лежеше на земята, главата му бе облегната на най-долното стъпало. Жена му бе коленичила до него и шепнеше:

— Патрик, Патрик!

Чарлс Люис се приближи, издърпа безжизнения мъж и провери пулса му. Джефри изтича по стъпалата, наведе се над Грейнджър и доближи ухо до устата му.

Младият детектив се изправи въпреки изгарящата болка в рамото. Грейнджър бе прострелян шест пъти в гърдите, кървавите дупки личаха ясно на фона на бялата му риза.

Джефри се изправи и постави ръка върху рамото на Каролайн, за да ѝ покаже, че нищо не може да се направи, но тя не искаше да се отдели от мъжа си. Притискаше главата му до гърдите си, хлипаше и с треперещи устни шепнеше името му. После се разтърси цялата и издаде най-сърцераздирателния стон, който Фийлд бе чувал.

Тя продължи да хлипа тихичко и да шепне името на Грейнджър. Накрая Фийлд не издържа да я слуша повече. Опитва се да се отдалечи и в този момент земята сякаш се вдигна и го удари в лицето.

* * *

Свести се на дивана в антрето. Джефри се бе навел над него със загрижено лице.

— Колко? — попита младият мъж.

Вуйчо му го изгледа неразбиращо.

— Колко дълго бях в безсъзнание?

— Припадна може би преди две-три минути... не знам.

Фийлд се опита да седне.

— Чакай... не се движи.

— Не. — Той отблъсна ръката му и седна. — Къде е телефонът?

— Трябва да лежиш.

— Налага се да телефонирам.

Фийлд се изправи, зави му се свят. Събра сили и прекоси антрето. Ръката и рамото му се разкъсваха от болка. Пенелъпи седеше на пода до вратата. Каролайн още прегръщаше съпруга си на улицата, а Чарлс Люис се опитваше да я накара да се изправи.

Младият мъж намери телефона и се опита да си спомни номера на полицейското управление.

След няколко позвънявания телефонистът най-последно вдигна слушалката.

— Обажда се Фийлд. Дайте ми телефонния номер на детектив Капризи от Криминалния отдел.

Мъжът се подвоуми.

— Съжалявам, но не ни е разрешено...

— Аз съм Ричард Фийлд от Специалния отдел. Намирам се в дома на Патрик Грейнджър, началника на Специалния отдел. Той току-що бе убит. Трябва ми номерът на детектив Капризи от Криминалния.

— Съжалявам, господине, но нямам право...

— Действайте, за бога!

— Съжалявам, господине...

— Слушайте, чуите ме добре. — Той се опита да се успокои. — Пак ще повторя. Аз съм Ричард Фийлд от Специалния отдел. Намирам се в къщата на Патрик Грейнджър, който беше застрелян преди няколко минути. Спешно ми трябва номерът на детектив Капризи.

Телефонистът отново се подвоуми.

— Бихте ли ми казали малкото име на детектив Капризи, господине?

Фийлд се замисли.

— Не си го спомням. Хайде, намерете ми номера. — Изчака няколко секунди. — По-бързо!

— Съжалявам, господине, но го търся в момента.

Фийлд се обърна; старият прислужник на Грейнджър дотича от кухнята.

— Добре, господине, ето го.

Телефонистът продиктува адреса и телефонния номер на Капризи.

Фийлд затвори и набра. Телефонът на Капризи даваше заето. Той опита още веднъж, но сигналът беше същият.

— Хайде, Капризи — измърмори, но при третия опит отново даваше заето.

Прислужникът гледеше ужасено сцената навън. Обърна се и едва тогава забеляза Фийлд.

— Колата — каза младежът. — Ключове.

Прислужникът объркано го изглежда.

Фийлд имитира пъхане на ключ в стартера и запалване на двигател. Накрая китаецът разбра и взе ключовете от полицата за шапки.

Когато му ги подаваше, Джефри се появи от хола.

— За бога, човече, ранен си!

Фийлд грубо го изблъска и излезе.

— Чакай, за бога... — извика след него Люис.

Младият мъж се качи в колата и запали. Свали ръчната спирачка и потегли с пълна газ.

Караше твърде бързо и на ъгъла с Пекинското шосе едва не се сблъска с друг тъмен автомобил.

По предното стъкло паднаха първите дъждовни капки, Фийлд се стараеше да пази ранената си ръка, докато караше. Мина по улица „Ю Ячин“, после зави по „Бъблинг уел“.

Пред сградата, в която живееше Капризи, се тълпяха хора. Фийлд изтича по металното стълбище на първия етаж. Спря на входа на апартамента.

— Не — прошепна.

Коленичи въпреки изгарящата болка в рамото. Докосна врата на Капризи, но не напипа пулс. Стъклото на вратата бе разбито, американецът лежеше по гръб с револвер в ръка. Беше по бели шорти и потник и също като Грейнджър бе прострелян няколко пъти в гърдите.

— Не — повтори Фийлд.

Притисна с пръст врата на Капризи и се опита да намери някакъв признак на живот. Стисна китката на американеца. Допря ухо до гърдите му. Докосна страните на Капризи, загледа се в очите му и го побутна:

— Хайде. Хайде. — Хвана го за раменете и го разтърси. — Хайде, мамка му!

Капризи лежеше безжизнено.

— *Хайде!*

Устните на Капризи бяха здраво стиснати, очите му се взираха в тавана, черната му коса бе разрошена. Дланта на едната му ръка беше разперена и сочеше към вратата.

Фийлд седна на пода и опря гръб в стената. Отново докосна бузата на американеца.

— Спи спокойно, приятелю.

Очите му се насълзиха. Една сълза падна върху ръката му. Той неуверено се изправи.

— Мамка му! — изруга и избърса очите си.

Хвана един стол, вдигна го над главата си и го запрати през разбития прозорец. Свали тънък жълт шлифер от закачалката и зави Капризи. Изведнъж се почувства виновен.

По стълбите се чуха стъпки. Фийлд не помръдна, не го интересуваше дали не идват да убият и него.

Стъпките спряха. На вратата се появи Чен с превързана ръка и пребледнял от изкачването. Двамата се изгледаха един друг над тялото на Капризи.

— Дори не можах да му благодаря — промълви Фийлд.

Китаецът го гледаше настойчиво.

— Трябва да се махнеш оттук.

— Защо Капризи?

Чен въздъхна:

— Той нямаше място в техния свят.

— Защо тази нощ?

— Заради разследването. И наркотиците. „Саратога“ отплава утре. Пратката трябва тръгне.

— Люис?

Чен не отговори.

— Бях казал само на Капризи.

Фийлд пхна ръце в джобовете си и отиде в кухничката. На една дъска бяха закачени няколко пощенски картички. Повечето бяха от Чикаго, но имаше и от други американски градове: Маями, Бостън, Ню Йорк, Лос Анджелис. Фийлд ги разгледа внимателно и ги обърна една

по една. Всичките бяха подписани „От мама и татко“. Само една, с изглед от Холивуд, бе от Каръл. Малката сестричка на Капризи гордо му заявяваше, че ще направи голяма кариера в шоубизнеса.

Фийлд влезе в спалнята, където нямаше почти нищо, после в хола.

Върху камината имаше две снимки: една на Капризи със сестра му и родителите му — хубав белокос мъж и дебеличка тъмнокоса жена, и една на жената и детето, които бе видял на фотографията в портфейла на американеца. Взе втората и я разгледа внимателно. Зад снимките имаше малък албум с кожена подвързия. Фийлд го отвори и погледна снимката на първата страница. Беше на три-четиригодишно момченце с екип за бейзбол, бухалка в ръка и широка усмивка. На следващата страница имаше по-официална снимка и Фийлд забеляза общи черти на детето с Капризи. То имаше къса права черна коса и тъжни очи като баща си.

Видя и снимка на Капризи, застанал до сина си, с ръка върху рамото му. На друга, направена в някаква стая, бяха и тримата. Капризи и момчето бяха сериозни, но жената се усмихваше. Беше красива, с малък нос, тъмна коса и решителен поглед.

Останалите снимки бяха направени в някакъв двор. На една Капризи бе коленичил пред сина си и двамата носеха бейзболни екипи. На друга момченцето, още пеленаче, беше в ръцете на майка си. На последната снимка детето седеше в скута на майка си. Жената се усмихваше лъчезарно.

Фийлд остана загледан в снимката, докато очите му се напълниха със сълзи.

— Вече си при тях — прошепна. — Може би точно това си искал.

Затвори албума и го върна на полицата.

За пръв път в живот си Фийлд съжали, че не вярва в Бог. Искаше му се да има някаква надежда, но намираще само отчаяние. Чувстваше се парализиран, безсилен. Жената на снимката сякаш го наблюдаваше.

Той се върна в антрето. Коленичи до тялото на Капризи и след кратко колебание го погали по главата, както беше правил като дете с Едит. Чен не беше помръднал от мястото си.

— Убиха Грейнджър — каза Фийлд, когато се изправи.

— Конспираторите пазят добре тайните си. — Китаецът извади едно листче и написа телефонен номер. — Ако имаш нужда от помощ... — Сведе очи към трупа на Капризи. — Ако искаш да изразиш благодарността си към него, постарай се да оцелееш.

48.

След час Фийлд влезе в пустото фоайе на Главното полицейско управление. Кимна на Албърт и продължи към асансьора. Натисна копчето за повикване и се загледа в стрелката, която показваше на кой етаж е кабината. Огледа се, после се качи и дръпна желязната решетка.

Натисна копчето за четвъртия етаж и асансьорът потегли със скърцане. Спря рязко на етажа. Фийлд дръпна решетката и влезе в тъмното помещение на Специалния отдел. Докато вървеше между сенките и светлите петна от уличните лампи, му хрумна, че трябваше да попита Албърт дали има някой горе.

Вратата на Грейнджъровия кабинет бе откряната, Фийлд я отвори, влезе, обиколи бюрото и седна на коженото кресло. Запали настолната лампа и снимката на Каролайн в ъгъла привлече вниманието му. Той я захлупи на бюрото.

Стори му се, че чува шум от общото помещение, и се сепна. Изгаси лампата и се ослуша. След няколко минути се увери, че няма никого.

Бюрото изглеждаше опразнено. В средното и дясното чекмедже нямаше нищо. Лявото беше пълно с бланки за текущи разходи, грижливо попълнени от Ян и подписани от Грейнджър. Под тях имаше няколко извлечения от сметки в хонконгско-шанхайската банка.

Фийлд ги прегледа. За негова изненада отделът харчеше средствата си твърде пестеливо, само в началото на всеки месец имаше големи тегления. Бяха извършени само две странични плащания: едно за заплатата на Грейнджър, възлизаща на две хиляди долара месечно, и едно за превод от двеста долара на банкова сметка в Лондон.

Извади последния лист — писмо от секретаря на Градския съвет, Джефри Доналдсън, с дата от същия ден. С него Патрик Грейнджър официално се уведомяваше, че „кандидатурата му за полицейски комисар ще бъде сериозно обсъдена възможно най-скоро“. Стилът беше сдържан, а подписът гласеше: „твой Джефри“. Двете шкафчета под бюрото също бяха празни.

Фийлд стана, изгаси лампата и излезе. Отиде на долния стаж, спря пред вратата и се заслуша.

Влезе тихо и бързо отиде при бюрото на Капризи. Запали лампата. В кутията за приходяща поща на американеца имаше един документ — доклад от Марецки, озаглавен „Убийството на Орлова“.

Фийлд го прегледа. На третата страница под подписа на Марецки Капризи бе написал: „Да се разпита Сергей защо Лена Орлова е била толкова щастлива през последните седмици?“

Също както в кабинета на Грейнджър лявото чекмедже беше пълно с формуляри за текущи разходи, дясното бе празно. Личеше, че ключалката е разбивана. Фийлд чу тракането на асансьора и изчака да види на кой етаж ще спре. Изгаси лампата.

Асансьорът спря на неговия етаж и някой дръпна решетката.

Маклауд влезе бързо. Фийлд очакваше да го види, но шотландецът влезе направо в кабинета си и затръшна вратата.

Младият мъж чу отключване, отваряне и пак затваряне на някакво чекмедже. След няколко секунди Маклауд излезе с папка в ръка.

Фийлд включи лампата на Капризи.

— Мамка му! — Маклауд бързо се окопити от изненадата. — Стресна ме. Не ме ли видя, когато влязох?

Фийлд се загледа в папката. Беше със същия цвят като онази с доклада за отпечатъците и имаше същото петно от мастило в единия край.

— Бях се замислил.

— Как е рамото ти?

— Боли.

— Лоша работа.

Фийлд се втренчи в Маклауд.

— Във всяка война има жертви, нали?

— Не е задължително.

— Не останахме много.

Шотландецът избягваше да го гледа в очите.

— Трябва много да внимаваш.

— Такова намерение имам.

Маклауд премести тежестта си от единия на другия крак. Фийлд се замисли колко лесно бе заподозрял Капризи, когато разбра, че

обаждането до Лу е било проведено от неговия телефон.

— Какво има в тази папка? — попита той.

— Нищо съществено.

— Нищо свързано със случая?

— Не.

— Капризи беше оставил някои записки.

— Записки за какво?

— За нещо като пенсионен фонд — излъга Фийлд. — Мръсни тайни.

— Ами, тогава ги пази.

— Да, така смятам.

— Не се знае кога могат да ти потрябват.

— Точно така.

Маклауд пхна папката под мишница.

— Е, довиждане до утре.

Фийлд изгаси лампата и се изправи.

— В известен смисъл тази нощ беше успешна за вас.

Маклауд не отговори, започна да подръпва верижката си.

— Сега със сигурност вие ще станете комисар. Ще имате възможност да прочистите града.

— Капризи беше добър човек, Фийлд.

— Да. Най-добрият.

— Храбър, но глупав.

— Не искаше ли да участва в конспирацията?

Верижката на Маклауд се скъса. Кръстчето издрънча на пода. Той се наведе да го вдигне.

— Заради уважението ми към вуйчо ти, Фийлд, ще ти дам възможност да си тръгнеш. Утре до обяд да си напуснал града.

Маклауд излезе спокойно и се качи в асансьора.

Младият мъж отново седна и изчака, докато слезе.

49.

В кухнята на Катя проблесна свещ. Вратата се отвори. Луната светеше ярко и в градината имаше само единични сенки. Наблизо залая куче и скоро му отговориха и други.

Фийлд отново потропа.

— Иван, Катя, аз съм. Моля ви, трябва да говоря с нея.

Иван отвори. Беше изгасил свещта и лицето му изглеждаше призрачно на лунната светлина.

— Трябва да я открия.

— Не е тук.

— Къде е?

Иван не отговори.

— Дадоха ми ултиматум. Трябва да я намеря бързо.

— Отиде си.

— В апартамента ли?

— Не.

— Къде тогава? Катя тук ли е? — Фийлд чу шумолене и видя силуета на жената отзад. — Катя, за бога, помогнете ми!

— Не е тук — каза тя. — Не знаем къде е.

Фийлд рязко блъсна вратата. Иван залитна назад. Катя стоеше до печката под една полица с тенджери. По лицата им се четеше страх.

— Знам, че е тук — настоя младият мъж, но по израженията им веднага разбра, че не е прав. — Къде е?

— Не знаем — отвърна отчаяно Катя.

— Къде е детето? Моля ви, нямаме време.

Жената притисна ръце до гърдите си с жест на човек, който живее в постоянен страх.

— До утре на обяд трябва да напусна града. Това е нейният шанс... *кажете* ѝ. Последна възможност. За нея и за детето. Иначе и двамата ще умрат тук, знаете го. Кажете ѝ, че на разсъмване ще я чакам на гробището. Ако не иска да дойде с мен, ще го приема.

Фийлд отстъпи. Те бавно затвориха вратата, без да му отговорят. Той остана няколко минути в мрака с надеждата, че тя ще се появи.

* * *

Лампите над предната веранда на къщата на „Крейн“ не светеха, но Фийлд не знаеше къде другаде да отиде. Позвъни.

Мислеше да си тръгва, когато чу познато тътрене и Джефри отвори. Изглеждаше уморен.

— Досетих се, че си ти.

— Извинявай. Много е късно и...

— Влез. — Джефри му кимна и постави бащински ръка на рамото му. — Надявахме се да дойдеш. Пенелъпи е будна. Наложил се да дадем успокоителни на Каролайн, обаче не пожела да пренощува у нас. Влез. — Вуйчо му погледна раната на ръката му. — За бога, човече, отиде ли на лекар?

— Мисля, че не е сериозно.

— Разбира се, че не е.

Вуйчо му го хвана за ръката и го въведе в къщата. Настани го на дивана срещу Пенелъпи. Тя вдигна зачервените си очи към него; държеше чаша уиски.

— Не е отишъл в болницата — тихо каза Джефри. — Кажи на Чан да донесе антисептик, чиста вода и превръзки.

Пенелъпи стана. Избягваше погледа на Фийлд и се движеше като сомнамбул. Съпругът ѝ я последва, сякаш се съмняваше, че е в състояние да изпълни дори такава лесна задача. Върна се сам с купичка вода и бинт.

Фийлд се опита да стои неподвижно, докато Джефри почистваше раната му.

— Добре, че дойде — каза вуйчо му. — Имаш само драскотина, но на тази жегга можеше бързо да се инфектира.

Когато свърши с промиването, той внимателно бинтова ръката и закрепил превръзката с безопасна игла. Младежът се загледа в съсредоточеното му лице.

— Правил си това през войната — отбеляза тихо.

— Много пъти. — Джефри се изправи. — Ще се оправиш. — Явно не го беше разбрал. — Виждал съм много по-тежки рани.

Фийлд кимна:

— Маклауд стои зад всичко.

Джефри се намръщи:

— Трябва да пийнеш нещо.

Фийлд не отговори. Вуйчо му отиде с накуцване при шкафа и взе две чаши.

— Много полицаи работят за Лу и Маклауд е главният.

— Маклауд ли?

— Да.

— Това е невъзможно. Той е чист като сълза.

— Даде ми ултиматум да напусна Шанхай до утре по обяд.

— Съжалявам, не разбирам.

— Маклауд работи за Лу. С Капризи бяхме на път да разкрием връзката между убийството на Орлова и контрабандния канал за наркотици, който минава през фабриките на „Фрейзърс“.

— „Фрейзърс“ ли?

— Подозирахме, че Чарлс Люис организира контрабандата на големи количества опиум. Крийт наркотика в шевните машини и другите електроуреди и ги внасят в Европа. Люис е получавал някои от момичетата на Лу като награда, а китаецът е заличавал следите му.

Джефри пребледня:

— Чарлс Люис?

— Да.

— Имаш ли доказателства?

— Малко ни оставаше да намерим.

— Затова ли бяха нападенията тази нощ?

— Да.

— Ами Грейнджър?

— Отстраняване на съперник.

Джефри дръпна от цигарата си и замислено се загледа към верандата.

— Това са прибързани изводи. Имаш ли представа колко е богат Чарли?

— Разбира се.

— Дядо му е основател на „Фрейзърс“ и сега той е най-богатият човек в Шанхай. Собственик е на цяла финансова империя. Идеята ти е абсурдна. Той най-малко от всички се нуждае от незаконни сделки, за да печели пари.

— Знам, че обича да изтезава жени.

— Какви доказателства имаш?

— Бяхме на път да открием роднина на едно от убитите момичета, който ще го разпознае.

— Кой?

Фийлд не отговори.

— Имаш ли преки доказателства, че Маклауд е подкупен, или за съществуването на така наречените конспиратори?

Младият мъж въздъхна.

— В такъв случай трябва да си вървиш.

— Не смятам да бягам.

— Тук не е Лондон, Ричард, нито Ню Йорк или Париж. Не можем да печелим всички битки, но трябва да спечелим войната. Не мога да обвиня Люис или Маклауд пред Съвета, ако нямам железни доказателства, а ти не ми даваш нищо. Сега Маклауд със сигурност ще стане комисар, освен ако нямаме нещо конкретно, с което да попречим на избирането му. — Джефри въздъхна. — Вашето разследване наистина разбуни духовете, но след смъртта на Грейнджър и твоя колега няма какво да се направи. Иди в Хонконг. Мога да те уредя в тамошната полиция.

Джефри уморено се отпусна на дивана срещу Фийлд. Наведе се. Племенникът забеляза малка плешивина на темето му.

— Не можеш ли да арестуващ Маклауд?

— На какво основание? — Джефри разпери ръце, после потърка брадичката си. — Ти си полицаят, Ричард. Кажи ми какви доказателства имаш.

Фийлд погледна отражението си върху лъскавата масичка.

— Имам задължения.

— Глупости.

— Към едно момиче.

— Руския ли?

— Да.

— Наташа Медведева.

Сърцето на Фийлд се разтуптя.

— Откъде знаеш?

— Пенелъпи ми каза, че имаш любовна връзка. Видях Медведева в „Маджестик“. Нямах никакви задължения към нея, Ричард. Не бъди глупак. Трябва да напуснеш този град. Ако се забъркаш още с тази жена, никой от нас няма да е в състояние да ти помогне.

Умът на Фийлд трескаво обмисляше ситуацията. Джефри се изправи и взе уискито от шкафа. Напълни чашите и запали нова цигара. Тежко се отпусна на дивана.

— Рускините имат тази особеност, че никога не са такива, за каквито се представят.

— Нямам друг избор.

— Предполагам, че си влюбен.

Фийлд се загледа като хипнотизиран в искрящата златиста течност. Принуди се да отмести очи.

— Нямам право да искам от теб такова нещо, но можеш ли да й издадеш паспорт и нужните документи?

Джефри втренчено се загледа в ръцете си. Фийлд очакваше да откаже.

— Как е пълното ѝ име?

— Наташа-Олга Медведева.

Джефри се изправи, отиде при шкафа и извади лист и писалка.

— Дата на раждане?

— Първи април 1900 година — измисли си Фийлд.

Джефри се обърна:

— Ще видя какво може да се направи, но само при едно условие и няма да търпя никакви възражения. Трябва да разбереш този град и истинската сериозност на положението си. Ще заминеш утре с първия кораб. Ще направя всичко възможно за момичето, но сега искам да си го избиеш от главата, ясно ли е?

Фийлд не отговори.

— Не ме разбирай криво, Ричард. Не можеш да направиш нищо повече за тази жена. Откажи се от нея.

50.

Фийлд отиде пеша до Клуба по езда и клекна в сянката под часовниковата кула. Не знаеше къде да отиде и откъде да наблюдава апартамента на Наташа. Прозорците бяха тъмни. До него спяха мъж и жена с децата си. Той се замисли за семейството, което Капризи бе подпомагал.

Спомни си бала в Клуба по езда, на който беше забавлявал Пенелъпи.

Около четири часа един продавач на вестници стовари стоката си на отсрещния тротоар и Фийлд отиде да си купи „Норт Чайна Дейли Нюз“. Сензационното заглавие на първа страница гласеше: „КЪРВАВИЯТ ПЕТЪК“. Той отиде под уличната лампа пред „Щастливи времена“. Повечето статии бяха посветени на Патрик Грейнджър — „един от най-изтъкнатите обществени служители в цялата история на Шанхай“. Имаше кратко съобщение за Капризи със снимката от полицейската му карта. Описваха го като чикагски детектив, който се преместил в Шанхай, „след като убил жена си и сина си при катастрофа след употреба на алкохол“. Фийлд се почуди откъде са получили такава подробна информация. Вероятно от Маклауд, който не се беше посвенил да очерни паметта на колегата си.

Младият мъж сгъна вестника и провери колко пари има. Бяха двайсет долара.

Той отново застана на тъмно, далеч от бездомниците, и се увери, че револверът му е зареден. Нямаше други патрони, освен тези в барабана. Не мислеше, че е безопасно да се върне в общежитието.

Почуди се дали Маклауд наистина ще му позволи да напусне града. Тръгна към Френската концесия.

Руската църква тънеше в мрак, надгробните плочи изглеждаха призрачно на бледото сияние от уличните лампи. Фийлд влезе и застана до самия вход на гробището. Погледна краката си. Обувките му бяха изтъркани и мръсни. Той прокара пръсти по наболата си брада

и през косата си. Не можеше да си представи да живее, без да мисли за тази жена.

Покривите вече се осветяваха от първите слънчеви лъчи. Отново огледа гробището. Представи си, че и тя чака някъде в мрака. Направи една крачка навътре, после още една. Нещо го накара да се обърне.

Тя стоеше до противоположната стена, беше се увила с черния си шлифер и косата ѝ бе вързана. Гледаше го и въпреки че всяка клетка на тялото му го караше да се втурне към нея, той се приближи бавно, заслушан в стъпките си.

Тя притискаше ръце до гърдите си.

— Добро утро, Ричард.

— Не се надявах, че ще дойдеш.

— Можех ли да не дойда?

— Знам, че Алексей е син на сестра ти.

— Когато убиха Наталия, се опитах да избягам. Взех Алексей и се качихме на един кораб за Манила. — Тя сведе поглед. — За известно време чувствах... вярвах в невъзможното, мислех си, че ако действам бързо, ще се измъкнем от това ужасно място.

На лицето ѝ се изписа отчаяние. Вдигна ръка към лицето си, после я отпусна.

— Обърнах се и той беше изчезнал. Един мъж дойде и ми каза, че са го откарали в сиропиталището. Веднъж седмично отивам у Лу и един от хората му ме закарва някъде — невинаги на едно и също място. Вкарват ме в някоя стая и през прозореца гледам как Алексей си играе. Не ми позволяват да говоря с него или да му предам нещо, оставят ме да го погледам няколко минути и ме отвеждат. Ако не им се подчинявам, е ясно какво ще му направят.

Фийлд очакваше да продължи, но Наташа замълча, стоеше като хипнотизирана. Тишината бе нарушена от бръмченето на кола по улица „Жофр“, градът се пробуждаше. Той пристъпи към Наташа.

— Не мога да те убедя да ми се довериш, но мисля, че мога да ви измъкна.

Тя вдигна поглед.

— Ако не направим нещо, всички ще загинем. И тримата. Маклауд ми даде срок до обяд.

— Защо теб?

— Убиха партньора ми. Снощи. Опитаха се да убият и мен. — Прочисти гърлото си. — Ако не ми повярваш, какъв живот можеш да осигуриш на Алексей в сиропиталището и след това?

Тя не отговори.

— Знаеш ли какво обича да прави Лу с момченцата от сиропиталищата?

Изведнъж тя се хвърли върху него, притисна глава до гърдите му и заби дългите си, кокалести пръсти в раменете му. Миризмата ѝ го обгърна, косата ѝ се навря в устата и очите му. Той я прегърна, после се опита да я отблъсне, но тя не го пускаше.

Фийлд хвана пръстите ѝ и се освободи от прегръдката ѝ. Вгледа се в очите ѝ, където се четеше объркване, облекчение и колебание.

— Трябва да правиш точно каквото ти кажа.

— Не съм дете.

— Имаме право само на един опит. Къде е Алексей?

Тя поклати глава.

— Сигурно имаш някакво предположение.

Наташа се втренчи в него и сега в очите ѝ се четеше само страх. Фийлд се опита да не издава своя.

51.

Фийлд я закара направо в сиропиталището. Беше се съмнало и по улиците кипеше живот. Когато спряха, Наташа мълчаливо се втренчи в бялата сграда. Остана неподвижно, докато той слезе и отвори вратата.

Влязоха в просторното фойе и се ориентираха по шума от закусващи деца. Наташа вървеше бавно и той я хвана за ръката.

В кабинката при входа нямаше никого, но от една странична стаичка излезе портиер, погледна ги и се скри. След няколко минути пак се появи със сестра Маргарет.

Тя не изглеждаше доволна, че ги вижда.

— С какво мога да ви помогна, господин Фийлд?

— Това е Наташа Медведева, лелята на Алексей.

На лицето на сестра Маргарет се изписа строго изражение.

— Алексей има късмет. Преди половин час дойдоха хората на господин Лу и казаха, че са му намерили дом.

Фийлд изгледа монахинята и осъзна, че не я е преценил правилно. Беше си придала строго изражение в опит да потисне истинските си чувства.

— Кой дойде? — попита той с по-спокоен тон.

— Хората на господин Лу.

— Никое от тези деца не намира нов дом, сестро.

Тя сведе очи и на челото ѝ се появиха дълбоки бръчки.

— Той се гаври с тях и после ги убива.

— Господин Фийлд, ако сте дошли да обвинявате...

— Ако не го вземем веднага, това ще се случи и с Алексей.

— Господин Фийлд, съжалявам, вървете си.

— Струва ли си, сестро?

Сестра Маргарет остана с поглед, забит в земята.

— Моля ви, сестро! — прошепна Наташа.

Монахинята стисна зъби.

Фийлд се обърна и закрачи по коридора към детската глъчка. Малчуганите закусваха. Бяха наредени на четири дълги дъбови маси. Когато той влезе, глъчката стихна.

— Някой познава ли Алексей Симонов?

Децата го гледаха мълчаливо.

— Моля ви, господин Фийлд. — Сестра Маргарет го дръпна за ръкава. — Моля ви.

Той излезе в коридора.

— Не го правете.

— Къде е детето, сестро?

— Не знам.

— Сестро...

— Ще го намеря. — Монахинята погледна Наташа, после пак Фийлд. — Дайте ми малко време.

Отсъства почти час. Фийлд и Наташа чакаха мълчаливо. Тя беше уплашена, но той знаеше, че с нищо не може да я утеши. Налагаше се да чакат. Фийлд все поглеждаше статията за Лу и бележката за посещението му в сряда.

Опита се да събере мислите си. В главата му се оформи план.

Сестра Маргарет се върна. Стъпваше безшумно.

— Имате ли кола? — попита.

* * *

Фийлд караше бавно, следвайки безмълвните указания на монахинята. Завиха по „Бънд“, после минаха по моста и навлязоха в Хонкю.

Тя му даде знак да спре пред сграда, която приличаше на училище. Фийлд паркира при малко игрище, където група деца играеха на гоненица. Бяха близо до границата на Селището.

Лицето на сестра Маргарет беше бледо и изпито, но в стиснатите й устни личеше решителност. Надписът на фасадата гласеше: *Сиропиталище „Братя християни“* и предното фоайе беше мрачно като в „Сестри на милосърдието“. Сестра Маргарет им каза да изчакат и влезе. Наташа нервно подръпваше роклята си, кокалчетата ѝ бяха побелели от стискане.

Чуха се гласове и няколко момчета излязоха през летящата врата в края на коридора, където бе влязла монахинята. Разговаряха тихо. Преди да влязат в една стая, спряха и изгледаха любопитно Фийлд. Всичките бяха китайчета, със скромни бели униформи със сини кръстове на гърдите.

— Насам.

Фийлд се стресна, после тръгна след сестра Маргарет, която се беше появила изневиделица.

Минаха през летящата врата и тъмния коридор зад нея и влязоха в удивително гола класна стая. Имаше маси и столове, но по стените нямаше нищо — само голяма, олющена черна дъска отпред.

Алексей седеше в ъгъла. Висок монах с кафяво расо стоеше надвесен над него.

Отначало момчето не помръдна, само се загледа в Наташа.

После скочи и изтича към нея. Тя го притисна към себе си, лицето ѝ се преобрази от радост и облекчение, очите ѝ се наляха със сълзи. Започна да гали детето по главичката, после го вдигна.

— Съжалявам — прошепна. — Ужасно съжалявам.

Алексей носеше бяла униформа като другите деца. Късата му черна коса беше влажна. Той стоеше със затворени очи и по лицето му се четеше страх и несигурност.

Монахът се приближи и грубо ги раздели, отново издърпа детето в другия край на стаята. Наташа умолително погледна Фийлд. Алексей заплака.

— Млък! — изсъска монахът.

— Извинявайте, не разбрах името ви — каза Фийлд.

— Брат Джон.

— Братко Джон, бихте ли дошли навън за момент?

Монахът неохотно го последва, сестра Маргарет също излезе. Фийлд затвори вратата.

— Искам да останем за малко насаме с Алексей. После ще обсъдим какво да правим.

— И дума да не става.

— Тази жена е леля на момчето, както сигурно добре знаете.

— И дума да не става.

Фийлд едва сдържаше гнева си.

— Сестро...

— Не — отсече брат Джон.

— Добре, нека да ви обясня. Вашето разрешение не ни е нужно. Аз съм полицаи, водя разследване и искам да говоря насаме с момчето. Моля, изчакайте навън.

На лицето на монаха се изписа гняв. Фийлд посочи с пръст и брат Джон се оттегли. Преди да го последва, сестра Маргарет погледна с уважение младежа.

Когато Фийлд се върна в стаята, Наташа беше коленичила и трескаво шепнеше нещо на момченцето. С мрачно лице, къса черна коса и безизразни очи, Алексей изведнъж напомни на Фийлд за самия него на тези години — тъжен, самотен, уязвим, изтерзан.

— Обясних му кой си — каза Наташа.

Фийлд коленичи и хвана момченцето за ръката.

— Аз съм Ричард.

Алексей трепереше. Наташа отново го прегърна и зашепна:

— Всичко е наред, миличък. Всичко ще се оправи...

— Трябва да тръгваме — каза тихо Фийлд; забеляза, че и неговите ръце треперят.

— Няма да го пуснат.

— Ще направят каквото им кажа.

Наташа го погледна. Той знаеше, че отчаяно ѝ се иска да му вярва. Брат Джон и сестра Маргарет чакаха пред вратата. Фийлд се опита да се усмихне:

— Съжалявам, че не съм подготвил необходимите документи, но ще трябва да го отведем сега.

Брат Джон избухна:

— Няма да го допусна.

Фийлд го изгледа втренчено:

— Не съм сигурен, че ме разбрахте добре.

— Това момче няма да напусне сиропиталището при никакви обстоятелства.

— От името на Лу ли говорите или от свое?

Брат Джон се наежи:

— Ако си мислите, че ще се почувствам виновен заради злостните слухове, които се носят за един от най-щедрите ни...

— Слухове ли?

— Познавам хората като вас, господин Фийлд.

— И аз познавам хората като вас, братко.

Той се обърна и монахът се хвърли върху него. Фийлд се освободи и го притисна към стената.

Сестра Маргарет го заудря с юмруци по гърба и закрещя да престане, сякаш този акт на насилие преля чашата на търпението ѝ. Фийлд вдигна брат Джон за яката и го повали на пода, после го ритна с все сила в корема. Монахът застана, сестра Маргарет продължи да пищи. В коридора се появи друг монах с група деца. Наташа стоеше на вратата.

Фийлд извади револвера си и спокойно влезе в класната стая.

— Да тръгваме, Наташа.

52.

Потеглиха мълчаливо. Наташа седеше отзад прегърнала Алексей. Момченцето гледаше втренчено Фийлд, краката му висяха от седалката. Фийлд се опита да си придаде самоуверен вид. Прекосиха моста и продължиха по „Бънд“. Младият мъж хвърли поглед към поредния пристигащ параход. Платната на сампаните бяха като разноцветни петънца на фона на ръждивия му стоманен корпус.

Фийлд погледна в огледалото за обратно виждане, за да провери дали не ги следят. Минаха покрай хонконгско-шанхайската банка, централата на „Фрейзърс“ и митницата, завиха по „Фучоу“, но почти веднага се отбиха по друга пряка. Фийлд спря под сянката на голямо дърво.

Наташа се наведе и го целуна по врата. Прегърна го толкова силно, че пръстите ѝ се забиха в гърдите му. Не искаше да го пусне. Той се обърна и я погали по главата, после внимателно се освободи от прегръдката ѝ.

— Всичко е наред — каза. — Всичко ще се оправи, Алексей.

Наташа се облегна назад и притисна момченцето до себе си. То седеше отпуснато.

Фийлд погледна часовника си. Беше много по-късно, отколкото предполагаше. Опита се да се успокои.

— Кажи ми как изглеждат ведомостите на Лу.

Наташа не го разбра.

— Опиши ми стаята.

— Моля те, Ричард...

Той се обърна и я погледна настойчиво.

— Имаме само няколко часа.

— Моля те.

— Ако изчакаме да излезе, можем да успеем.

— Недей...

— Трябва да имаме нещо, срещу което да се договорим, Наташа. Трябва да купим свободата ти. Можем да успеем само ако се доберем

до някоя от вестниците и заплашим, че ще я изпратим на „Ню Йорк Таймс“ или на властите в Лондон или Вашингтон. Без това нямаме никакъв шанс.

Очите на Алексей се разшириха.

— Ти вече пое прекалено много рискове, знам, но само така можеш да спечелиш свободата си. Ще ти уредя паспорт и документи... Ще започнем нов живот, ще отидем във Венеция...

Тя бавно вдигна поглед към него:

— Не разбирам.

— Напротив, разбираш. Лена също го е осъзнавала. Това се е опитвала да постигне. — Фийлд усещаше как потта се стича под мишниците му. — Ежедневието на Лу винаги е едно и също. Излиза в един часа и се връща малко преди два.

Той замълча.

— Искаш да се промъкна вътре, така ли?

— Искам да спасиш живота си.

— Аз ли исках да го направя?

— Искам да започнем нов живот.

Наташа го изгледа, очите ѝ блесяха от тъга и самота, от любов и попарени надежди, от несигурност и съмнение.

Нежно притисна главичката на Алексей до рамото си, погали го и се загледа през прозореца. Фийлд не сваляше поглед от лицето ѝ.

— Къщата е голяма — заговори тя. — Има гардеробна и кабинет.

— На етажа на спалнята ли?

— Да.

— Това е над стаята, където те карат да чакаш, нали?

— Да.

— Ако отидеш и кажеш, че той те очаква, ще те заведат ли горе?

— Да.

— Няма ли да те оставят на долния етаж?

— Винаги става по един и същи начин.

— Сама ли те оставят? Няма ли прислуга? Няма ли кой да те спре?

Тя не отговори.

— Какво става обикновено?

— На долния етаж има много хора. Кухнята е в задната част на къщата.

— А на горния?

Алексей не сваляше очи от Фийлд.

— На третия етаж живеят наложниците — каза Наташа.

— Виждала ли си ги?

— Не, на втория етаж са личните покои на Лу.

— Опиши ми стаята, където се пазят ведомостите.

— Има много дрехи. Шкафове, които винаги са затворени, с високи огледала. Отдясно има скринове с чекмеджета, още дрехи. Отзад има бюро с кожена облицовка... лампа. Още по-назад — копринена завеса, а зад нея е сейфът.

Гласът ѝ звучеше така, сякаш говореше насън.

— Виждала ли си ведомостите?

— Две книги, винаги са отворени. Дебели. — Тя показва с ръце колко. — С кожени подвързии. Има много данни. С много ситен почерк. До тях има очила.

— Винаги ли са там?

— Да. Лена също ги е виждала. Започнала да си прави записки. Мъжът, с когото излизала, ѝ разказал за пратките. Казал ѝ, че Лу подкупва хора в полицията, в Съвета, че много са замесени, много важни личности. Прав си. Тя си мислеше, че така ще се измъкне.

— Виждала ли си имена?

— Струва ми се, че да.

— Западни ли?

— Да.

— На Люис?

— Не съм сигурна.

Фийлд опря ръце на кормилото. Погледна часовника си, после натисна педала за газта и изкара колата на платното. Наташа продължаваше да гледа през прозореца. След малко се облегна назад и отново притисна уплашеното дете до себе си.

Фийлд върна колата на „Бънд“ и спря пред хотел „Катей“. Каза ѝ да чака и изтича във фоайето. Обърна се към първото пиколо:

— Къде е управителят?

От една стаичка излезе китаец с костюм и той му показва служебната си карта:

— Трябва спешно да проведе телефонен разговор, поверителен.

Китаецът се огледа нервно, после го въведе в кабинета си. Фийлд извади смачканото листче, което му беше дал Чен, и го даде на телефонистката. Обади се женски глас. Фийлд поиска да разговаря с Чен и жената му каза да изчака. Отнякъде се чуваше детска глъчка.

— Ало, кой е?

— Чен, Фийлд се обажда.

— Трябваше да си заминал.

— Имам нужда от малко информация. Взех бележките от наблюдението на Лу. Пише, че всеки ден в един часа ходи в Нантао и се връща след час. Така направи и вчера, но искам да знам дали понякога не променя дневния си ред. Връща ли се по-рано понякога? Какво прави в Нантао? В бележките пише, че ръководи бизнеса си от някаква чайна...

— Не прави глупости, Фийлд. Недей да рискуваш.

— Нямам избор.

— Прав си. Вземи първия кораб. Прибери се у дома. Спаси живота си.

— Искam нещо повече от собственото си оцеляване.

— Понякога не можеш да получиш повече.

53.

Фийлд спря от другата страна на улицата зад дома на Лу. Минаваше обяд.

Един прислужник метеше алеята зад къщата. Фийлд виждаше голямата морава отзад. Улицата беше пуста. Наташа и Алексей седяха прегърнати на задната седалка.

Фийлд нервно поглеждаше часовника си през няколко минути. В един без десет натисна педала за ниската предавка.

— Опитай се да се покажеш на прозореца. — Обърна се, но тя не го гледаше. — Наташа, когато влезеш, се опитай да се покажеш на прозореца, за да знам, че си добре.

Спря на десетина метра преди пресечката на улица „Вагнер“.

От къщата срещу тази на Лу излязоха момченце и момиченце и се заиграха с обръч, подхвърляха си го и го търкаляха с пръчка по земята.

Фийлд отново погледна часовника си. Беше един без шест.

Вратата се отвори. Телохранителите излязоха и заеха позиции в основата на стълбите. Григориев също се появи и огледа улицата, после пак се прибра.

Първият телохранител изчака няколко минути, после се отдалечи по улицата, докато се изгуби от поглед.

Колата дойде. Григориев и другите трима бързо слязоха и я заобиколиха.

Децата бяха спрели да играят и наблюдаваха облаците дим, излизащи от ауспуха.

Фийлд втренчено се взираше във вратата на къщата. Чувстваше как кръвта нахлува в главата му. Григориев посочи към колата им и двамата телохранители, които се намираха по-близо, тръгнаха към тях и вдигнаха автоматите си.

Фийлд хвана револвера си, но знаеше, че нищо не може да направи, ако се приближат.

Лу излезе, стъпваше бавно. Григориев заповяда нещо на руски. Лу се качи в колата и тя потегли.

— Сега е моментът — каза Фийлд.

Наташа целуна Алексей по челото и го погали.

Той стисна ръката ѝ и не искаше да я пуска. Тя нежно се освободи, без да сваля поглед от лицето му. Каза му нещо на руски, неразбираемо за Фийлд. Отвори вратата и слезе.

Загърна се с шлифера и тръгна към къщата.

Фийлд отпусна юмруците си. Погледна часовника си. Едва минаваше един.

Алексей се прехвърли на седалката до него, като още избягваше погледа му.

— Всичко ще е наред — успокои го Фийлд.

Надяваше се да е така. Огледа прозорците на къщата, после улицата. Запали цигара и стисна ръкохватката на револвера си.

Детето го наблюдаваше.

Фийлд се наведе напред и се вгледа в прозорците на втория етаж. Бяха тъмни, със спуснати завеси. Той насочи поглед към първия етаж, където се беше състояла срещата им с Лу, а Наташа бе чакала да я извикат в спалнята.

Защо не се показваше?

Цигарата опари пръстите му. Той я хвърли през прозореца, искаше му се Капризи да е до него.

Отново погледна към спалнята на Лу.

Дали с действията си не обричаше любимата си на сигурна смърт? Замисли се за предупреждението на Капризи и си спомни мъката, която толкова често бе виждал в очите на американеца.

Погледна часовника си. Беше един и десет.

— *Мамка му!* — прошепна и избърса челото си. — *Мамка му.*

Алексей не сваляше поглед от лицето му, но Фийлд не смееше да го погледне в очите.

Двете деца прекосиха улицата и затъркаляха обръча си пред къщата на Лу. Бяха добре облечени. Момиченцето беше с руса коса, вързана на плитка, бялата му рокличка се развяваше, когато тичаше. Момченцето изкрещя нещо и се втурна след сестра си. Китаецът, който метеше листата от алеята в двора, спря и ги загледа.

Фийлд отново погледна прозорците, но не видя признаци на живот. Имаше чувството, че времето е спряло. Изведнъж я видя. Беше дръпнала една завеса. Помаха му и пак се скри.

Той се втренчи в завесите, копнееше отново да я види.

Една китайка с униформа на бавачка или готвачка се приближи до главния вход и почука. Носеше кошница с покупки. Вратата се отвори. Децата с обръча се отдалечиха по улицата към елегантна францужойка, която разхождаше кученце; голяма широкопола шапка пазеше лицето ѝ от яркото слънце.

Завесите не помръдваха.

Фийлд очакваше Наташа да се появи всеки момент. Ако беше влязла в стаята с вестниците, само след няколко минути трябваше да излезе.

Часът беше един и половина.

Той запали нова цигара.

Опита се да не мисли какво могат да направят с нея, ако я хванат. Дали щяха да я убият в къщата, или щяха да я закарат другаде?

Последствията от онова, което бе започнал, можеха да са фатални. Тя умееше да се пази, но Фийлд я беше принудил да рискува всичко.

Хвърли цигарата на пода и я смачка с крак. Смъкна стъклото на прозореца с няколко сантиметра, но навън въздухът бе абсолютно неподвижен. На улицата не се виждаше друг човек, освен китаец, който продължаваше да мете, макар че не бяха останали никакви листа.

Фийлд изтри челото си с ръкав и отново погледна часовника си. Един и четирийсет. Цялото му тяло беше напрегнато. Отново погледна през прозореца. От Наташа нямаше следа.

Дали да не влезе?

Погледна Алексей. Момченцето го наблюдаваше.

— Имах дървено самолетче — каза детето.

Фийлд отново се загледа в къщата.

— Когато ме заведоха в сиропиталището, ми го взеха.

Той не искаше да слуша гласа на Алексей. Едното му око заигра.

— Искан да видя колата му, а той все ми казваше: „Скоро ще я видиш.“ Още искам да я видя. Сигурно е голяма. Той е много богат и има много самолетчета. Мама казваше, че съвсем скоро ще се махнем

от Шанхай, ще отидем на по-добро място и ще станем богати. Че ще се возим на самолети, на коли и на каквото си поискаме.

— *Хайде* — измърмори Фийлд.

Даде си сметка, че не са обмислили как Наташа ще измъкне ведомостта от къщата. Книгата беше твърде голяма, за да я скрие под дрехите си.

— Мама казваше, че е много богат и може да се вози на самолет, когато си поиска. Затова ми даде самолетче. Голямо. Само че брат Джон ми го взе.

В колата беше като в пещ.

— Какво мислите, че са направили с него, сър?

Фийлд се опита да се усмихне.

— Казвам се Ричард.

— Какво мислиш, че са направили с него?

Беше два без десет.

— Искам да видя колата му. Сигурно е много голяма.

— *Хайде, хайде, хайде* — измърмори Фийлд, втренчен във вратата.

Проклинаше я мислено.

— Само не мога да си представя как кара колата. Той не беше като теб.

Децата се бяха върнали и играеха с обръча пред самата врата на Лу.

— Имаше само един крак.

— За бога, махайте се оттам!

Изведнъж кръвта нахлу в главата на Фийлд.

— Какво? Какво каза?

Алексей не отговори.

— Само един крак ли имал?

— Да.

— Мъжът, който ти е подарил самолетчето?

Алексей кимна.

— Имаше един истински крак и един дървен, така ли?

— Да. Много беше забавно. Обичах да го почуквам.

— Косата му беше прошарена, нали? С бели косми... изглеждаше сива.

— Сива коса, да.

— И се тътреше... с дървения крак?

— Да.

Колата на Лу спря пред къщата и телохранители скочиха от външните стъпала. Преди Фийлд да успее да реагира, Лу слезе и се прибра в къщата. Хората му го последваха. Младият мъж понечи да слезе, но спря.

Вътрешният му глас крещеше да направи нещо.

Той си наложи да изчака. Вратата на къщата се отвори.

Григориев извлече Наташа навън и я вкараха в колата.

Автомобилът потегли.

Фийлд натисна педала за ниската предавка и тръгна след тях. Двама телохранители бяха останали на улицата. Когато ги наближи, единият му препречи пътя и вдигна автомата си.

Фийлд спря. Мъжаката се приближи и почука с оръжието си по прозореца. Фийлд смъкна стъклото и се опита да се усмихне. Потта щипеше очите му.

— Карам сина си на училище. *Mon fils à l'école.*

Руснакът остана неподвижно, с автомат, насочен към лицето му. Вторият телохранител също излезе пред колата и насочи автомата си към Алексей.

— Трябва...

— Attend, attend — прекъсна го руснакът.

Колата на Лу се скри. Вътрешният глас крещеше на Фийлд да направи нещо.

— Синът ми. *L'école est ici, là-bas.*

— Attend! — изръмжа руснакът.

— *Mon fils, là-bas.*

— Attend!^[1]

Фийлд си пое дълбоко въздух.

— Може ли да дам назад и да заобиколя?

Пъхна револвера под коленете си и посочи страничната пряка.

Руснакът поклати глава:

— Чакай.

— Трябва...

— *Нъет!*

Руснакът го удари с юмрук в лицето, отдръпна се и вдигна автомата. Обърна се към колегата си, без да отмества оръжието.

Заговориха на руски.

— Какво казват? — прошепна Фийлд.

Алексей беше пребледнял от страх.

— Какво казват?

Момченцето не отговори. Фийлд стисна ръкохватката на револвера.

Руснаците се засмяха, но онзи пред колата стоеше нащрек с автомат, насочен към главата на Алексей.

— Още една за „Щастливи времена“, така казаха — прошепна детето.

— Какво означава това?

— Не знам, някакъв човек я чакал.

— В „Щастливи времена“ ли са я закарали?

— Тихо — изръмжа руснакът до прозореца и повтори на френски: — *Taisez-vous*.

Продължиха да си говорят на руски, но Фийлд разбра само името „Григориев“.

— Обсъждат кога ще се върне Григориев — прошепна Алексей с наведена глава.

Пред очите на младия мъж затанцуваха ярки петна. Калейдоскоп от образи: бели чаршафи, червена кръв, блестящи на светлината белезници, спускащо се острие. Опита се да ги прогони от съзнанието си. Наталия. Ирина. Лена. Наташа.

Наташа. Той щеше да я принуди да облече любимото му бельо. Щеше да я разпъне с белезниците на месинговото легло. Щеше да я гледа. Без да бърза. Щеше да ѝ причинява болка. Тя щеше да умира от ужас. Щеше да се чуди къде се губи Фийлд, без да знае, че той не може да ѝ помогне.

Спомни си дълбоките рани по гърдите и корема на Лена.

Представи си сгърченото тяло на Наталия.

Наташа беше безпомощна.

Тя бе обречена от самото си заминаване от Казан и щеше да умре като всички останали, изоставена и самотна.

Джефри. Колко е бил заблуден, когато си мислеше, че разследването напредва, че започва да разбира този град, където зад всяка истина се криеше поредната жестока измама.

Руснакът пред колата погледна назад и без да се замисли, Фийлд понечи да измъкне револвера.

Телохранителят до прозореца пристъпи крачка напред.

— Жената — с вас ли е?

— Чакаме жена ми. Винаги закъснява!

Фийлд се опита да се усмихне и попита:

— Задръстване ли има?

— Няма задръстване.

— Може ли да запаля цигара?

Руснакът вдигна рамене, Фийлд пхна револвера под седалката и слезе от колата. Извади цигарите си и предложи на двамата руснаци. Единият си взе и той му я запали.

— Задръстване ли има?

— Няма задръстване. С жена ли бяхте?

Фийлд вдигна ръце:

— *Mon fils à l'école. Tard. Toujours en retard.*^[2]

Руснакът го изглежда неразбиращо. Френският му явно не беше много по-добър от английския.

Минутите летяха. Подухна и по тротоара се образуваха малки прашни вихри. Фийлд си представи дълбоките дупки във вагината на Лена и гънките ивици бледа кожа върху тях. Спомни си белезите по китките и глезените ѝ от врязването на белезниците, когато се е опитвала да се освободи.

Представи си как Наташа се гърчи. Чуваше писъците ѝ.

Телохранителите отново заговориха на руски. Фийлд погледна уплашеното лице на Алексей през предното стъкло.

Обърна се към вратата на Лу. Присви очи под яркото слънце, загледа се в огънчето на цигарата и дръпна силно. Затвори уста и издиша дима през ноздрите си.

Джефри не можеше да убие Наташа.

Фийлд осъзна колко е бил наивен. Беше поверил съдбата на любимата си в ръцете на човек, когото си мислеше, че познава, а всъщност не знаеше нищо за него.

Представи си топлата усмивка, увереното изражение на Джефри. Спомни си докосването на ръката му, спокойното му, бащинско отношение, обещанието за домашен уют далеч от родината.

За да прогони гнева си, Фийлд се опита да си представи лицето на Наташа, но не успя. Пред очите му преминаваха образи от раните на гърдите ѝ, кръвта, шуртяща по кожата ѝ, но не и лицето ѝ.

Той се обърна.

Руснаците не бяха помръднали.

Фийлд пристъпи към тях и се опита да си придаде спокойно изражение.

Един от телохранителите извади пакет цигари и предложи на колегата си. В този момент от пресечката зад тях се появи мъж с дълъг бежов шлифер. На Фийлд му бяха нужни няколко секунди, за да познае Чен.

Китаецът се направи, че едва сега го забелязва. Мина пред двамата телохранители, сякаш не съществуваха.

— Ричард!

Двамата се ръкуваха.

— Какво правиш тук? — попита Чен; погледът му беше напрегнат.

— Карах сина си на училище. Закъсняваме. Не знам какъв е проблемът на тези господа.

Чен се обърна към руснаците и заговори на родния им език.

— Казаха, че си бил с някаква жена.

Китаецът се намръщи, сякаш нямаше представа за какво става дума.

— Не, не, просто... — Фийлд посочи колата — ... карам сина си на училище. Много закъсняваме вече.

— Някаква жена им създала големи неприятности — обясни Чен.

— Подозират, че имаш нещо общо с нея.

Фийлд енергично поклати глава.

Единият от руснаците се обърна към Фийлд и заговори на руски. Чен преведе:

— Пита защо водиш детето на училище толкова късно.

— Бяхме на лекар.

Руснаците и Чен отново заговориха, китаецът вече не си даваше труд да превежда. Накрая се обърна към Фийлд:

— Имало голям проблем. — Бързо смени темата. — Как беше Алънби, когато се видяхте снощи?

Отначало Фийлд не разбра, но колегата му стисна устни и той се досети, че трябва да измисли нещо.

— О, добре е. Чудесно.

Чен заговори по-настойчиво на руснаците, заръкомаха към Фийлд и момчето.

— Казах им, че си приятел с някои много влиятелни хора в Селището — обясни на английски, без да се обръща.

Руснаците се колебаеха. Вече не можеха да разговарят, без никой да ги разбира, и стояха мълчаливо, като от време на време поглеждаха небето, сякаш се надяваха решението на проблема им внезапно да дойде оттам.

Накрая онзи, който стоеше по-близо до Чен, се отдръпна и махна с автомата си.

Фийлд се приближи до колата.

— Къде отиваш? — попита го Чен.

— Да закарам детето.

— А после? В службата ли отиваш?

Младият мъж се замисли.

— Да, вероятно.

— Хайде да ме закараш.

Фийлд се качи зад волана, а Чен — заобиколи от другата страна и кимна на руснаците. Седна до Фийлд и потупа момченцето по главата. Махна на телохранителите и се усмихна. Фийлд потегли.

— Тръгнаха към „Фучоу“ — каза Чен.

— Момчето каза, че са я закарали в „Щастливи времена“.

Когато завиха по следващата пряка, натисна газта.

— Не толкова бързо — предупреди китаецът.

Кръвта нахлуваше в главата на Фийлд.

— По-бавно — извика Чен.

— За бога!

— Внимателно.

Пред тях беше спрял трамвай и няколко души чакаха, за да се качат. Фийлд понечи да изпревари, но Чен го спря:

— Чакай.

Фийлд беше готов да избухне, но след малко китаецът махна с ръка:

— Карай.

Чен погледна назад. Фийлд шофираше машинално, всичко наоколо му изглеждаше нереално. Когато приближиха хиподрума, един жълт шевролет привлече погледа му.

— Намали скоростта — нареди Чен. — Спри преди „Щастливи времена“.

Той спря неколкостотин метра преди кооперацията зад стар форд, от който слизаше младо семейство; майката се опитваше да спре децата си да не изскочат на улицата. Хората на Лу стояха пред сградата. Григориев пушеше.

Фийлд извади револвера изпод седалката и го пхна в кобура си.

— Чакай тук, Алексей. Не излизай от колата.

Слезе и тръгна след Чен. Отново погледна сградата, но хората на Лу не бяха помръднали.

Китаецът го заведе от задната страна на кооперацията. Черната метална врата на товарния вход беше зад голям контейнер, преливащ от боклук. Чен извади револвера си и му даде знак да отвори вратата. Влязоха.

Слязоха в мазето и Фийлд опипа стената за ключа на лампата.

В основата на стълбите имаше няколко кофи, купчина четки за боядисване и метла. Чуваше се тихото тракане на бойлер. Фийлд вдигна револвера си, металната ръкохватка бе хлъзгава от потта му.

Чен му даде знак с ръка и наклони главата си на една страна.

Намериха помощното стълбище и предпазливо се качиха в главното фойе. Когато отвори вратата, Фийлд видя Григориев навън. Стоеше с гръб към тях. Двамата с Чен безшумно прекосиха фойето, без да изпускат от поглед руснака. В портиерната нямаше никого.

Стигнаха до стълбището. Втурнаха се нагоре и когато наближиха последния етаж, Фийлд чу писъците на Наташа.

[1] — Сина ми, на училище.

— Чакай, чакай.

— Училището е тук, близо.

— Чакай!

— Синът ми, там.

— Чакай! (фр.). — Б.пр. ↑

[\[2\]](#) — Сина ми — на училище. Късно. Винаги закъснява (фр.). —
Б.пр. [↑](#)

54.

Фийлд ритна с всички сили вратата малко под дръжката.

— Наташа!

Продължи да рита, докато вратата не поддаде.

— *Наташа!*

Вътре настъпи тишина.

Вратата се разби с трясък като от изстрел. Той нахълта с вдигнат револвер, Чен го последва. Завесите бяха спуснати, Фийлд примигна, за да свикне с полумрака.

В апартамента цареше тишина.

През притворената врата на спалнята се виждаше трептящото сияние на свещ и Фийлд бавно се приближи.

Първо видя ръцете ѝ, заключени с белезници над главата. Беше почти гола. Джефри бе коленичил до нея, допрял нож до гърлото ѝ.

— Не мърдай, Ричард.

Фийлд влезе.

— *Не мърдай!*

Гласът на вуйчо му трепереше от едва сдържан гняв.

Фийлд спря. Бавно вдигна ръце и се втренчи в ужасените очи на Наташа.

— Остави револвера.

Фийлд пристъпи към тях.

— И двамата хвърлете оръжието.

Фийлд се наведе и остави револвера до леглото. Чен плъзна своя по пода.

Пулсът кънтеше в ушите на Фийлд. Той направи още една крачка напред.

Джефри мълчаливо вдигна ножа от гърлото на Наташа и бързо поряза дясната ѝ гърда. Младата жена се сгърчи и изстена приглушено. Струйка кръв потече по кожата ѝ и върху смъкнатата ѝ камизола се появи червено петно. Тя затвори очи и тихо заплака със стиснати устни.

Джефри отново допря острието до гърлото ѝ.
— Тя вече е мъртва, Ричард.
— Приемах те като баща. Ти беше моят герой.
— Вече няма герои, Ричард. Не си ли извади поука от самоубийството на баща си?
— Той беше в безизходица.
— Точно заради прехвалената му почтеност не го взеха на фронта.
— Искаше да отиде, но са го обявили за негоден.
— Така ли ти каза?
Той не отговори.
— Толкова приличаш на баща си, че сега сякаш виждам него. Същите наивни морални разбирания, които искате да наложите на целия свят.
— Израснал съм с разказите за саможертвата ти. Твоят пример ме научи, че има каузи, за които си струва да се бориш.
Фийлд отчаяно търсеше искрица човечност в очите на вуйчо си, но виждаше само бремето на годините.
— Вече за нищо не си струва да се бориш. Отвори си очите, Ричард. Огледай се...
Фийлд пристъпи още една крачка напред и Джефри отново поряза гърдите на Наташа. Тя застана, сгърчи се и от очите ѝ потекоха сълзи. Този път Джефри дори не я погледна.
Младият мъж също се опитваше да не я гледа.
— Заради нещо, което си преживял във войната, ли го правиш? Вуйчо му застина.
— Знаеш ли колко души влязохме в делвилския лес през онзи ден?
— Да, знам.
— Знаеш ли колко се върнаха живи?
— Разбирам.
— Не, не разбираш. Не можеш да разбереш. През онзи ден никой не оцеля. Всички се върнахме мъртви.
— Съжалявам.
— Животът продължава, разбира се. Продължава безспир. Но хората забравят, Ричард, бъркат безсмислената саможертва с

благородството. Световната война ли? О, да. Тя трябваше да сложи край на всички войни. Делвил? Той е просто едно име на картата.

— Казах, че съжалявам.

— Спести ми съжалението си. Виждал съм как ме гледаш, когато се влача между останалите хубави хора. По същия начин ме гледа Пенелъпи, когато някой току-що я е изчукал.

— Какво са ти сторили тези момичета?

Лицето на Джефри се изкриви.

— Презират ме. Позволяват си да ме съдят. Всички имате *наглостта* да ме съдите.

— Грешиш, Джефри. Баща ми съсипа живота си, защото се опитваше да докаже, че е достоен за теб, за целия ти род. Майка ми също. Тя не можеше да понесе неодобрението ти. Искаше да се скрие от теб. И двамата се срамуваха. Чувстваха, че не могат да се мерят с теб. За нас ти беше герой. Баща ми се чувстваше още по-виновен, че е съсипал живота ни. Мразеше ме, защото ти се възхищавах.

— Значи и твоите очаквания не съм оправдал, а? — Очите на Джефри засвяткаха гневно. — Не съм оправдал доверието ти. Разочаровал съм те също като майка ти, че не съм същият като преди, че съм се върнал някак си осакатен от седемте кръга на ада. *Майната ти, Ричард*. Надменността ти ме отвращава. В този град си от броени дни, а си въобразяваш, че можеш да командваш всички ни.

— Никога не съм мислил...

— Изчезвай сега от очите ми. Ти си едно нищожество. Това е *моят* град, Фийлд. Всички играят по *моята* свирка.

— Остави ме да взема момичето.

Джефри учудено го изглежда.

— Това е една *рускиня*.

— Значи няма значение за теб.

— Ще ѝ направя една услуга.

— Тя трябва да се грижи за едно дете. За сина на Наталия.

— Омитай се, Фийлд.

— Още не е късно.

— Не ме обиждай повече.

— Няма...

— *Махай се!* Няма да ти позволя да ме поучаваш. Не можеш да спасиш тази жена.

— *Защо?*

— *Заради погледа ѝ!* — избухна Джефри. — *Заради обещанията, които не може да изпълни!*

Наташа рязко се сгърчи и го изкара от равновесие, Фийлд се хвърли върху него и стисна ръката, в която държеше ножа. Двамата се изтърколиха на пода.

Джефри успя да се извърти и Фийлд падна по гръб. Почувства остра болка в рамото. Вуйчо му се оказа удивително як. Острието се спускаше безмилостно към гърлото на Фийлд, с другата си ръка Джефри дереше лицето му, опитваше се да докопа очите му.

Фийлд освободи дясната си ръка и го удари с всички сили по брадичката. Когато главата на вуйчо му се изви назад, младежът извъртя ножа и го заби в корема му. В този момент куршумът, изстрелян от Чен, прониза Джефри в гърдите.

Джефри застина, очите му се разшириха от изненада, той си даде сметка, че умира, и по лицето му се изписа ужас.

Фийлд се освободи от тежестта му и скочи на крака. В този момент Джефри се сгърчи в предсмъртна агония. Фийлд коленичи и пред погледа му гневът в очите на вуйчо му бавно се смени с тъга, подълбока от всяка друга, която бе виждал. Мъжът, който се беше жертвал при битката край Делвил, стисна ръката му и прошепна:

— Не ме запомняй така.

Стисна го още по-силно, ръката му бе хлъзгава от собствената му кръв. Сякаш онзи Джефри, когото Фийлд винаги беше познавал, се опитваше да се върне от миналото, преди да е станало твърде късно. Отвори уста, понечи да каже нещо, но от гърлото му не излезе нито звук.

Фийлд се наведе по-ниско. Накрая усети дъха на умиращия и чу последните му думи:

— Не ме... запомняй... така.

Лицето на Джефри се изкриви от болка и той отпусна ръката на Фийлд. Дъхът му едва се чуваше в смълчаната стая.

Тишината бе нарушена от тежки стъпки по стълбите. Чен беше коленичил до вратата. В първия момент телохранителите на Лу не ги забелязаха. Чен стреля два пъти в Григориев и той падна върху мъжа зад него.

Китаецът се изправи и стреля по втория, който се опитваше да се освободи. Първият куршум проби дупка в челото му, вторият разкъса гърлото му и нападателят падна в коридора.

Чен се приближи, за да провери дали са мъртви.

Фийлд остана загледан още малко в лицето на вуйчо си, после се изправи.

Ключовете от белезниците на Наташа бяха до свещта върху масата. Той избърса ръцете си от кръвта, взе ги и седна на леглото. Когато я освободи, тя го прегърна силно и притисна глава до гърдите му. Захлипа тихичко и кръвта ѝ бавно напои ризата му.

Фийлд нежно я отдели от себе си и огледа раните на гърдите ѝ. Изправи се и се огледа. Отиде при гардероба, отвори го, прокара ръце по дрехите и издърпа бяла памучна риза и една рокля. Накъса ги на ивици и нежно повдигна брадичката на Наташа. Устата ѝ беше подута, а едното ѝ око започваше да посинява.

Фийлд сгъна едно парче плат.

— Облегни се назад.

Тя отпусна глава на възглавницата, затвори очи и той започна да я превързва. Когато коленичи да стегне ивиците плат зад гърба ѝ, тя забеляза кръвта, капеща от раната на рамото му. Погали го по бузата и се вгледа в очите му, но той отмести ръката ѝ и продължи да я превързва.

Когато свърши, тя отново се притисна до него. Прегърна го и косата ѝ погъделичка лицето му.

— Всичко е наред — успокои я той. — Всичко е наред...

Останаха прегърнати, докато дишането ѝ се успокои.

Чен стоеше на вратата. Наташа го забеляза едва сега.

Стана и отиде в ъгъла, където шлиферът ѝ бе праметнат на един стол. Загърна се, бръкна в джоба и хвърли няколко листа върху леглото.

— Казаха, че ме търсят. Телефонираха. Имах само няколко минути... Взех каквото можах. — Тя замълча и на лицето ѝ отново се изписа страх. — Къде е Алексей?

— В колата. Трябва да вървим.

Фийлд прегледа листовите и видя последния запис: „Саратога“, днешна дата и сумата от 750 000 шанхайски долара.

Отдолу имаше списък от имена с числа срещу всяко от тях. Фийлд прокара пръст по йероглифите и се опита да ги разчете.

Тя се надвеси над рамото му.

— Маклауд?

— Да.

— Пет хиляди долара.

— Да.

— Джефри Доналдсън, двајсет и пет хиляди.

— Да.

— Комисар Биърс, десет хиляди?

Тя кимна.

— Люис не се споменава.

Фийлд подаде листовете на Чен, китаецът ги прегледа и отбеляза:

— Лу няма да миряса, докато не си ги върне. Трябва да тръгваме веднага.

Фийлд не помръдна.

— Хората му ще преобърнат града.

На улицата се чу свирене на гуми, после викове и тропот на крака. Чен изтича до прозореца, Фийлд погледна зад него. Соренсън изскочи от задницата на специалния микробус, носеше пълно защитно облекло, шлем и автомат.

Зад него спря черен буик и Маклауд слезе. По средата на улицата спря трета кола и от нея изскочиха четирима от хората на Лу, също с автомати.

Чен отвори вратата на балкона, излезе и стреля два пъти по Маклауд. Мъжете на улицата побягнаха в търсене на прикритие. Китаецът отново влезе, стреля два пъти надолу по стълбите и презареди револвера.

— На покрива?

Наташа го изгледа неразбиращо.

— Горے на покрива! — изкрещя Чен. — Как?

— През... фойето.

В един ъгъл имаше вратичка за малък килер. Чен опита катинара, после го разби с един изстрел.

В килера имаше метла, кофа, парцал и бамбукова стълба. Чен взе стълбата и я подаде на Фийлд.

— Бягай.

— Не мога.

— Иначе всички ще загинем. Всички, Фийлд.

Отдолу се чува крясъци. Чен изтича към стълбището и стреля още два пъти надолу.

— Ако ни хванат, ще ни избият — настоя той. — Ако се измъкнете, Лу няма да знае какво е станало с листовете. Така всички ще имаме шанс.

— Детето, не мога...

— Нямаме време.

По стълбите се чува гласове.

Фийлд пхна револвера под колана си, взе стълбата, подпря я на стената под капака за покрива и се заизкачва. Наташа го гледаше напрегнато.

Стълбището утихна, Фийлд се качи на покрива и се обърна.

— Издърпай стълбата — прошепна Чен.

Тя бе лека като перце, Фийлд я хвърли встрани. Хвана капака. Наташа го гледаше втренчено. Сигурно си мислеше, че никога вече няма да го види.

— Бягай — изсъска Чен.

Наташа се обърна. Чен отново започна да стреля и Фийлд чу вик. Постави капака и се изправи. Покривът беше плосък и покрит с дребен чакъл. Дим от три високи комина бавно се носеше към часовниковата кула на хиподрума. В далечината се открояваше куполът на хонконгско-шанхайската банка.

Фийлд се завъртя, прескочи няколко телеграфни жици и отиде при ръба на покрива. Нямаше защитна стеничка или парапет. Той спря на края на покрива, като се стараеше да не поглежда надолу. Съседната постройка бе с няколко педи по-ниска, но разстоянието беше голямо.

Съседният покрив също нямаше парапет. Металните комини в средата му бълваха дим към Фийлд. Разстоянието беше около три метра.

Той погледна надолу към задната уличка, от която бяха влезли с Чен. Падането щеше да е кратко и смъртоносно. Зад контейнера при задния вход бяха приклекли трима униформени полицаи. Други двама стояха опрени до стената зад тях. Фийлд се отдръпна, преди

някой да погледне нагоре. Заради жиците имаше само около два метра за засилване.

Беше достатъчно.

Отдолу се чуха изстрели, после тракане на автомат.

Фийлд се съсредоточи върху отсрещния покрив. Отстъпи колкото можеше по-назад, жиците опряха в петите му. Затвори очи за момент. Зави му се свят.

Отдолу се чуха още крясъци. Фийлд извади револвера от колана си, отвори очи и се затича. Скочи, мярна за миг уличката отдолу, приземи се на другия покрив и се претърколи през здравото си рамо, за да предпази оръжието си и да не изкрещи от болка.

Изправи се, по ризата му бяха полепнали камъчета. От сградата зад него се чуха още изстрели, отново последва тракане на автомат.

В другия край на покрива имаше издигната платформа с ръждясала желязна стълба. Фийлд се качи. Куличката на Клуба по езда още се виждаше от едната му страна.

Той прескочи още няколко кабела и отиде до ръба.

Следващата сграда беше по-висока и не можеше да се прехвърли на покрива ѝ. Под неговото ниво обаче имаше тесен корниз, обикалящ два комина. Бе широк не повече от петдесет сантиметра. Беше почти невъзможно да се приземи на него, но нямаше друг избор.

Втренчи се към пролуката между двата комина. По края на перваза имаше издигнат ръб, не по-висок от една тухла, но достатъчен, за да се хване.

Фийлд застана на самия край на покрива, приклепна, но се поколеба. Стомахът му се сви както веднъж, преди да скочи в басейн от висок трамплин.

Разстоянието бе твърде голямо.

Той се огледа. На отсрещната сграда имаше отворен прозорец, дантелената му завеса трептеше леко от вятъра. Уличката отдолу бе задънена от едната страна и имаше изход към „Фучоу“. Между двете постройки бяха опънати простори с пъстро пране. Вече не се чуваха изстрели.

Фийлд стисна клепачи, после ги отвори и скочи.

Уцели перваза с тялото си, заби пръсти в чакъла, но се хлъзна назад. В последния момент се хвана за парапета. Краката му увиснаха; закрепил се с едната си ръка и рамото на ръба на покрива.

Постепенно се повдигна, но пак се подхлъзна, раненото рамо силно го болеше.

Старاءеше се да не гледа надолу.

Отново успя да се повдигне, дращейки чакъла с нокти и стържейки с крака по стената. Подметката му се спря на лека грапавина. Опита се да я използва за опора, но мазилката поддаде и той отново увисна, този път на двете си ръце.

Затвори очи и се набра, искаше с волята си да даде сили на ръцете си.

Раната го болеше нетърпимо. Задъхваше се, старاءеше се да опира крака на стената, за да не натоварва ръцете си.

Прехвърли здравата си ръка зад перваза и отново потърси опора за краката. С върха на обувката си намери друга грапавина, но този път пренесе по-малко тежест върху нея, бавно се надигна, докато прехвърли първо лактите, после раменете и накрая тялото си.

Фийлд прехвърли краката си и се просна по гръб на перваза.

Изправи се. Изчака, докато възвърне равновесието си, и се качи по комина на покрива. Горее имаше капак, но преди да го отвори, Фийлд надникна от всички страни на покрива, за да се ориентира. Тази сграда се намираше непосредствено срещу Клуба по езда и полицейските автомобили още чакаха на улицата. Група униформени стояха пред „Щастливи времена“, но от другата страна на сградата не се виждаше никого.

Фийлд се върна при капака, отмести го и надникна през дупката. Чу бебешки плач, но не видя никого. Изчака няколко минути, после се спусна по металната стълба, закрепена на стената. Плачът на детето кълтеше в спираловидното стълбище.

Той слезе на каменната площадка и отново се послуша. Някаква жена се опитваше да успокои детето, но то се разплака още по-силно.

Фийлд се долепи до стената; стискаше револвера със здравата си ръка и се взираше в полумрака. Видя една китайка, която люлееше бебето и го галеше по челото. Той вдигна револвера и се приближи.

Детето утихна. Жената забеляза Фийлд, но остана неподвижно, втрънена в него. Той видя нещо в погледа й, може би съчувствие; после си даде сметка, че е предупреждение.

— Не мърдай, Фийлд. Свали оръжието.

Прокопиев се появи от полумрака, дулото на револвера му сочеше право в челото на Фийлд.

— *Свали оръжието.*

Изражението на руснака бе сурово и хладно. Фийлд си представяше, че точно така гледа момичетата, които биеше в стаята си в общежитието.

— Дай револвера.

Фийлд бавно отпусна ръка и за миг обмисли възможността да побегне.

Прокопиев поклати глава:

— Застрелян в гърба при опит за бягство, нелеп начин да умреш.

— Не се опитвам да бягам.

— Засега — усмихна се руснакът.

— Сигурно имаш опит в тези убийства.

Прокопиев кимна:

— Да. Още ли вярваш, че един полицаи може да остане идеалист в този град?

— Някой трябва да опита.

— Е, сега имаш възможност. — Прокопиев кимна към стълбището. — Тук съм само аз.

Фийлд не разбра какво имаше предвид руснакът. Кръвта му още кипеше от възбуда.

— Ти си глупак, Ричард Фийлд, но по-добре глупак, отколкото лъжец. — Прокопиев махна с револвера си. — Пъхни оръжието в колана си. Ще ти потрябва.

Фийлд се намръщи.

— Този град превръща всички ни в лъжци, Фийлд. Лъжци и измамници. — Прокопиев се изправи и прибра револвера в кобура си, на лицето му изведнъж се изписа безпокойство. — Каква полза имам да те убивам? Може би все още имаш шанс да уредиш живота си. Просто трябва да се вразумиш. — Обърна се и заслиза пред Фийлд. — Оттук има страничен изход. Всички сгради са под наблюдение и отпред, и отзад, но само аз пазя тази уличка, затова побързай.

— Значи Грейнджър е бил прав — измърмори Фийлд по-скоро сам на себе си.

— Грейнджър беше достоен човек, но вече го няма. Затова бягай, докато още имаш възможност.

Руснакът хвана Фийлд за рамото и го избута навън, после затръшна металната врата зад него.

Фийлд вървеше като насън, с притворени очи заради яркото слънце. Очакваше да чуе изстрели зад гърба си и да почувства внезапната болка от куршум, но уличката беше тиха.

55.

На улица „Крейн“ прислужникът се отдръпна уплашено пред него. Фийлд влезе, без да чака покана, и отиде направо в хола.

Грамофонът свиреше. Тъжната мелодия се изливаше през отворената врата на верандата. Пенелъпи седеше свита като малко дете на плетения диван и съзерцаваше безупречно окосената си морава.

Фийлд седна срещу нея. Извади цигара и с треперещи ръце я запали.

— Винаги разбирам, когато отива при някое от тези момичета — каза Пенелъпи. — Само тогава си позволява да покаже някакви емоции. Не за дълго, разбира се. Те му напомнят за всичко, което е изгубил.

— Той е мъртъв, Пенелъпи.

— Винаги съм си казвала — продължи тя, сякаш не го е чула, — че не е важно, защото това са просто рускини.

Фийлд не можеше да разбере дали тя се опитва да го провокира, или още не е забелязала присъствието му.

Стана и отиде при грамофона. Вдигна иглата, после в пристъп на ярост събори целия апарат на пода.

Обърна се.

Пенелъпи се беше сепнала.

— Твърде късно ли е за мен, Ричард?

— Не съм свещеник.

В очите ѝ се четеше молба.

— Моля те.

— Боже мили...

— Той е убил онова момиче, нали?

Изглежда я втренчено.

— Кое от всичките?

Пенелъпи се намръщи объркано. После изведнъж разбра и лицето ѝ се изкриви болезнено.

— Знаеш ли как са умрели тези жени? — попита Фийлд и пристъпи към нея. — Запушвал е устите им и ги е наръгвал толкова пъти, че в телата им имаше дупки, в които можеш да пъхнеш юмрука си.

Пенелъпи сведе глава.

— Никой не може да ти даде опрощение за такова нещо.

Тя затрепери от мъка, но Фийлд не понечи да я утешава.

Когато Пенелъпи вдигна глава, очите ѝ бяха тъмни като дупки, гримът ѝ бе размазан.

— Все му повтарях, че той е най-смелият мъж, когото съм виждала, но той не мислеше така.

— Всичко се е променило край Делвил. Излял е гнева си първо върху теб, а после върху рускините.

— Обвиняваше ме, че не мога да го възбудя. Отначало не ми се струваше важно. — Тя се усмихна. — Мислех, че любовта лекува всичко. — Изведнъж заплака. — Въобразявах си, че е временно. Тази импотентност, гневът. — Вдигна поглед. — Беше толкова ужасно, Ричард. Побесняваше заради себе си, заради мен. После насочваше яростта си към целия свят.

— Знаем за Ирина, Наталия, Лена. Имаше ли други?

— Когато дойдохме в Шанхай... — Тя въздъхна. — Ох, преди шест години. Мислехме си, че слагаме ново начало. За известно време смятах, че нещата ще се оправят. Поне престана... да ми причинява болка. Вече не ме докосваше.

— Ти обаче разбра, че причинява болка на други.

Тя отново сведе очи.

— Не можех да понеса това отново. Моля те, разбери ме, Ричард. Не можех да понеса.

— Знаела си, че е убил Лена.

Тя мрачно се усмихна:

— Всичко се промени, когато ти дойде, Ричард.

— В какъв смисъл?

— Всичко изведнъж ми се стори толкова очевидно. Не знам как не го бях забелязала дотогава, но когато при първата ни среща ти разказа за бедното момиче, изведнъж разорах. Досетих се, че е той. И, разбира се, осъзнах, че е започнал да го прави още с пристигането ни

тук. — Тя отново се усмихна. — Освен това той винаги е бил толкова сприхав, когато станеше дума за теб. Беше бесен, че си дошъл.

— Защо?

Тя го изгледа удивено:

— Наистина ли не знаеш?

Фийлд поклати глава.

— Ти му напомняше какъв е бил, Ричард. В теб виждаше себе си на млади години и човекът, който би могъл да бъде.

— Какво говориш?

— Когато демонът в него се усмиряваше, той отново ставаше мил и почтен като преди. Отново се превръщаше в човека, когото ти познаваше, харесваше и от когото се възхищаваше. Навремето беше такъв. Той мразеше онова, в което се е превърнал, не можеше да преживее, че вече не контролира действията си. В теб виждаше какъв е бил и те мразеше за това. Въпреки всичко, което си преживял, ти си запазил достойнството си. Той не можеше да ти прости това.

Фийлд се хвана с две ръце за главата. Пенелъпи се наведе напред.

— Сега имаш нужда от скривалище, Ричард, и аз мога да ти го осигуря. Ако ти трябват пари, ще ти дам колкото искаш.

— Не ти искам парите.

— Те не са мои, Ричард...

— Ще обърнат целия град, за да ме търсят.

— Никога няма да се сетят да те потърсят тук.

Фийлд се загледа в стената на градината. От „Бънд“ се чуваше градският духов оркестър, който се упражняваше за утрешния Ден на империята. Младият мъж се приближи до прозореца на верандата и се загледа към моравата. Един прислужник поливаше цветята.

— Джефри е бил замесен в незаконна организация, занимаваща се с контрабанда на големи количества опиум в Европа. Знаеше ли за това?

— Знаех, че отнякъде получава много пари. Мислеше си, че нямам представа къде крие ключа от сейфа.

Фийлд се върна при нея.

— Опиумът преминава през една от фабриките на Люис, но неговото име не се споменава във ведомостта за плащане, до която успях да се добера.

— Джефри винаги е искал да бъде богат като Чарли.

— Липсата на името на Люис в списъка не е гаранция, че не е замесен.

— Чарли има повече пари, отколкото човек може да изхарчи за един живот. Както и да е, той не отдава голямо значение на това.

— На какво отдава значение?

— Той много прилича на теб, колкото и да не ти се вярва. — Тя вдигна ръка. — О, знам, че няма да го приемеш, и в известен смисъл си прав. Той е разюздан, понякога дори жесток, но държи на достойнството си по свой собствен начин. Поне е принципен.

— Близък ли е с Лу?

— Не, просто се търпят. Налага им се.

— Люис не е длъжен да търпи никого.

— Греша. Веднъж ми каза, че гледал на Китай като на огромна река. Понякога можеш да отклониш малко вода към нивата си, но през повечето време трябва да плуваш по течението. Ако не беше Лу, на мястото му щеше да е някой друг. Той и онези като него не могат да бъдат премахнати, а Чарли обича стабилността. Не е толкова черен, колкото изглежда. Така държи позицията си и управлява фирмата.

Фийлд се замисли не за Люис, а за Грейнджър, който бе използвал подобни думи пред хотел „Катей“. Струваше му се, че оттогава са минали векове. Грейнджър разбираше.

Обхвана го чувство на вина, че някак си и той е отговорен за убийството на началника си. Чудеше се дали Лу, Джефри и Маклауд винаги са възнамерявали да се отърват от Грейнджър, или смъртта му бе само странично събитие покрай опита им да се отърват от Фийлд и Капризи.

— Какво ще правиш сега, Ричард?

Той сведе очи и се опита да събере мислите си.

— Ще се обадя на Люис и ще го помоля да ми уреди среща с Лу. На публично място, за да е безопасно. Ще им предложи онова, което и двамата искат: запазване на положението.

— Какво ще поискаш в замяна?

— Нещо, което е без значение и за двамата.

— Момичето?

— Да. *Рускинята*.

В гласа на Фийлд прозвуча упрек.

— Ще ми простиш ли, Ричард?

Той я погледна. Пенелъпи хапеше устните си, изглеждаше така, сякаш всеки момент ще се разплаче. Фийлд я разбра.

— Няма за какво да ти прощавам. Ти сама трябва да си простиш. Пенелъпи сведе очи и отново заплака, но той остана неподвижно.

Тя се изправи и влезе в къщата. Фийлд запали нова цигара, но не я сложи в устата си. Загледа бавно издигания се дим.

Пенелъпи се върна и остави в скута му кафяв плик.

— Ако искаш да оцелееш, това ще ти помогне.

Фийлд неохотно отвори плика и изсипа съдържанието му върху масичката.

— Не съм ги броила, но мисля, че има около десет хиляди американски долара.

Той я погледна.

— За теб са, Ричард, и за руската ти приятелка. На мен не ми трябват.

— Не мога да ги приема.

— Дай ги тогава на нея.

— Не...

— Не се инати, Ричард. Не е нужно да доказваш нищо. Приеми този малък жест. — Изражението ѝ се смекчи. — Тези пари не ми трябват. Ако не ги искаш, ще ги хвърля.

Фийлд се втренчи в купчината банкноти. Никога не беше виждал толкова пари накуп. Щяха да стигнат до края на живота му.

— Ще взема хиляда — рече накрая, — ако обещаеш да дариш останалите на едно сиропиталище. Ще ти напиша адреса.

Тя коленичи пред него.

— Аз не съм лош човек, нали, Ричард?

Той не знаеше какво да отговори.

— Моля те!

В очите ѝ се четеше молба. Сложи глава в скута му като дете. След няколко секунди Фийлд вдигна ръка и нежно я погали.

* * *

Прозорецът на спалнята беше отворен и Фийлд още чуваше оркестъра от „Бънд“, но градината бе странно притихнала, обградена от всички страни от високите сгради, никнещи като гъби през годините на икономически възход след края на войната. Лек бриз поклащаше завесите.

Фийлд усети, че Пенелъпи го наблюдава от вратата.

— Готов ли си?

— Да.

Тя си пое дълбоко въздух.

— Ще ме извиниш, че няма да те изпратя до вратата.

— Няма проблем.

— Късмет, Ричард.

Фийлд прекоси стаята, стъпките му отекнаха силно по дъските, когато минаваше покрай металното легло. Не се стърпя и хвърли поглед към ъгълчето, където предната вечер бе скрил страниците от дневника на Лу. Почуди се дали Пенелъпи го е чула и е разбрала какво става. Спря пред нея.

— Какво ще правиш сега?

— Имаш предвид къде ще отида ли? — Тя вече се беше успокоила. — Ще остана, Ричард. За разлика от теб нямам къде другаде да отида. А може би по-скоро нямам причина да ходя другаде. — Докосна го по рамото. — Късмет.

Фийлд се наведе и я целуна, а тя го прегърна. После го пусна и се отдръпна.

Той излезе в коридора. Спря на стълбите и погледна назад. Пенелъпи се усмихваше леко.

— Мислиш ли, че ще ми дадат онова, което искам? — попита я.

— Не знам, но трябва да опиташ.

Фийлд се обърна и сложи крак върху първото стъпало.

— Ричард?

Той спря. Усещаше, че тя полага големи усилия да не заплаче.

— Все пак той беше добър човек. В него винаги е живяла частица от старото му „аз“. Просто ставаше все по-малка и по-малка.

Отново заплака и той понечи да се върне.

Пенелъпи вдигна ръка:

— Не. Моля те. — Изтри очите си. — Само ми кажи, че не съм била съвсем заблудена.

Фийлд си спомни дупките в корема на Лена Орлова, ужасеното лице на Алексей и снимките на обезобразения труп на Наталия, които му бе показал Марецки. Представи си подутите устни на Наташа и онова, което едва не я беше сполетяло. Отново погледна дребния женски силует в полумрака.

— Не си била съвсем заблудена, Пенелъпи.

Заслиза по стълбите.

— Късмет — повтори тя.

56.

Засвириха националния химн и тълпата заликува. Морето от хора бе оцветено в червено, бяло и синьо. Пред консулството се бяха събрали хиляди. Фийлд се измести встрани за по-добра видимост. Не вярваше някой да го е проследил от дома на Пенелъпи, но тълпата бе толкова многобройна, че всеки можеше да го наблюдава незабелязано.

Сержантът на почетната гвардия изкрещя от коня си:

— Да живее нашият крал и император.

Тълпата изгърмя:

— Хип, хип, ураааа!

Фийлд помогна на един човек, който се опитваше да качи синчето си на конче, и вдигна едно знаме, паднало на земята.

Най-близкият военен корпус бяха сикхите, с бели униформи и блестящи на обедното слънце токи и щикове.

Една дебелана на средна възраст с малко знаменце, закрепено върху шапката, се обърна към Фийлд с просълзени очи:

— Вижте само морячетата. *Прекрасни са.*

Тълпата запя националния химн. Фийлд погледна моряците, които стояха изпънати като струни, напомняйки с блясъка си на всеки жител на този град за мощта и богатството на Британската империя.

Младият мъж опипа револвера в джоба си. Група пияни младежи се блъскаха да излязат напред, като се опитваха да заглушат гласовете на всички наоколо с гръмкото си, фалшиво пеене.

Фийлд се запромъква напред, приближи се до една възрастна двойка. Двамата възбудено разговаряха на немски, жената носеше старомодна широкопола синя шапка. Напомняха му за семейство Шмид, но явно бяха по-заможни. Фийлд им се извини и се промъкна покрай тях, като опипа револвера си.

Отпред тълпата бе по-гъста, съставена главно от родители, които се опитваха да осигурят на децата си по-добра гледка към „Бънд“. Бялото ограничително въже бе на десетина метра от строя на сикхите и на стотина от вратата на консулството.

Проехтя топовен гърмеж и музиката спря. Започна обедният салют.

Сикхите стояха мирно, с опрени на земята приклади и щикове на нивото на ушите, по лицата им се виждаха капчици пот.

Сержантът отново изкрещя и те вдигнаха оръжията си, завъртяха тюрбаните си върху щикове и закрещяха:

— Сат сри акал!

Фийлд разбута тълпата. Едва не събори две момченца, клекнали до ограничителното въже.

Тръгна към консулството и един полицаи сикх с бяла униформа го пресрещна. Фийлд се потеше обилно.

— Аз съм Ричард Фийлд, от Специалния отдел — представи се той и показа служебната си карта.

Полицаят я разгледа по-внимателно от обичайното в такива случаи, може би защото погледите на околните бяха приковани в тях, после се отмести и го пусна да мине. Фийлд си отдъхна. Пресече улицата и погледна назад към тълпата, проточваща се в продължение на километър и половина до гората от мачти и комини на параходи на пристанището.

Младият мъж мина покрай моряците и достигна друга група сикхски полицаи пред главния вход на консулството.

— Фийлд, Специален отдел.

Към него се приближи сержант със самоуверено изражение и дълги, рунтави мустаци.

— Съжалявам, сър, но имаме изрична заповед да не пускаме никого днес.

— Имам среща с Чарлс Люис.

Сикхът поклати глава:

— Съжалявам, не мога да ви пусна. Заповед на ГК.

— Какво е ГК?

Сикхът посочи един мъж, застанал в средата на платформата срещу парка, издигната като продължение на терасата на консулството. Носеше бяла униформа и голяма триъгълна шапка с перо.

— Главнокомандващият на китайския военен корпус, адмирал сър Едуард Алигзандър Гордън Брюър.

— Аз съм от специалното разузнаване, сержант. Ще съм ви благодарен, ако изпратите някого да уведоми Чарлс Люис, че съм тук.

Сикхът отново поклати глава.

— Аз съм от разузнаването, сержант — бавно повтори Фийлд, сякаш говореше с глух. — Ако не искате да се приберете в Индия без право на пенсия, вървете и ми намерете Чарлс Люис. Веднага!

Изрече последните думи толкова високо, че две жени в основата на платформата се обърнаха. Главнокомандващият произнасяше приветствието си, но вятърът духаше срещу него и Фийлд не чуваше думите му.

Сикхът беше ядосан, но заговори бързо на родния си език на един от подчинените си, който изтича по покритата с чакъл алея към главния вход на консулството.

След няколко минути се върна и прошепна нещо на началника си, който отвори вратата пред Фийлд.

— Благодаря, сержант — каза той и влезе.

Люис го чакаше в главното фоайе под портрет на Дизраели.

— Добър ден — поздрави Фийлд.

Люис не отговори. Преведе го по голямо каменно стълбище под портретите на предишните главнокомандващи на Китайския корпус.

Спря и пусна Фийлд да влезе пръв през огромна врата със златен обков в бална зала с полиран дървен под и големи огледала и портрети по стените. Безшумно затвори вратата.

Фийлд отиде до един прозорец и погледна главнокомандващия и почетните гости, събрали се на двора. Джонките и сампаните сновяха в реката покрай големите параходи. Пагоните на главнокомандващия блестяха на слънцето.

Фийлд се обърна и едва сега забеляза Лу, застанал зад Люис до малка метална врата в дъното на залата. Китаецът се приближи, без да отмества поглед от лицето на Фийлд. Гневът му личеше във всяка стъпка.

— Един ден, господин Фийлд, никой от вас няма да остане тук. Алчността ще ускори провала на европейците. Но кой може да вини господин Джефри и приятелите му, че искат да се възползват пълноценно от ситуацията, докато още могат?

Фийлд за пръв път осъзна, че омразата, горяща в тези малки очички, е насочена не само към него, а към всички чужденци, включително към Люис.

— Как смееете да ми нареждате да идвам тук?

— Не съм ви нареждал нищо.

Лу наклони глава на една страна:

— Мислите си, че ще напуснете жив Шанхай?

— Вие ще решите.

Лу въздъхна:

— Ами жената, детето?

Фийлд мълчеше.

— Идвате в дома ми. Открадвате дневника ми. Моя дневник. Моя. В моя град. В Шанхай.

Китаецът се закашля и тялото му се разтресе, което за момент му придаде уязвим вид.

— Искam само Наташа и момчето — каза Фийлд.

— Ти си луд — намеси се Люис.

— Луд — повтори Лу. — Да.

— Искam...

— Как смеете да се пазарите с мен в този град? Аз командвам хиляди мъже, а вие си мислите, че ще се измъкнете. Как е възможно?

— Искam само да взема жената и детето.

Лу се втренчи в него и той издържа погледа му.

— Да — каза китаецът. — Жената и без това вече е твърде стара, но малкият... толкова нежен.

Гърлото на Фийлд се сви.

— Детето... животът е пред него, но все пак е толкова крехко.

Лу вдигна ръка и се почеса по бузата.

— Имам доказателства, че организирате контрабанда на опиум, която ви носи баснословни печалби, и че използвате част от парите за подкупи на висши обществени служители в този град.

— Къде е това доказателство?

— На сигурно място.

— Откраднахте го от мен.

— Ако нещо се случи с мен, с жената *или* с детето, ще ви изкарам на първа страница на „Ню Йорк Таймс“. И това ще е само началото на главоболията ви.

По изражението на Люис пролича, че той си дава сметка за възможните последствия от такива действия.

— Тук е Китай.

— Вашингтон и Лондон ще се принудят да предприемат решителни мерки, както господин Люис може да потвърди. Дори да не се стигне до съдебно преследване, разгласяването на мръсните ви тайни ще нанесе неவிждана вреда на финансовите ви интереси. Дори влиянието ви върху корумпираната полиция в Селището ще бъде разклатено.

Люис извади цигара, запали я и се приближи до прозореца. Лу разсеяно го проследи с поглед.

— Пари ли искате?

— Не.

Китаецът се усмихна:

— Идеалист.

— Жената и детето имат нужда от паспорти, от документи. Господин Люис ще го уреди. Когато и тримата бъдем в безопасност, ще ви уведомя как да си върнете откраднатите записки. Ще продължите необезпокоявано сделките си.

Лу вдигна вежди:

— Ясно.

— Това искам.

— Изгодна сделка — измърмори Лу. — Изкушавате ме да приема. — Вдигна глава и се почеса по брадичката с дългите си нокти. — Вижте, господин Фийлд, проблемът е, че тук сме в Шанхай. Този град не се управлява от европейците. Вие ме ограбихте, а сега ми диктувате условия. Заплашвате ме. Как е възможно? Това е *Шанхай*. Кой ще определи дали ще напуснете града жив? Кой ще определи дали жената и детето ще напуснат живи?

Фийлд пребледня.

— Поставете ми *искания*. Не. Не, не. Не може да бъде. Говорите ми за някаква статия. Във вестник. Толкова далеч оттук. Тук е Китай. *Китай*. Много неща могат да се променят, преди новината да стигне толкова далеч. Можем да намерим страниците от дневника ми. Всичко може да стане.

— Предлагам ви ниска цена, господин Хуан.

— Ниска цена ли? Кой е казал, че е ниска?

Фийлд се запита как е могъл толкова да подцени този човек, но продължи да говори:

— Един ден вие ще управлявате Китай, не се съмнявам, но това време не е толкова близко, колкото си мислите. Предлагам ви решение, което ме отвращава: *всичко да остане непроменено*. Искам само двама души, които нямат никакво значение за вас, да бъдат освободени от мрежите ви. Само това. И още нещо, детектив Чен да бъде оставен на мира.

— Той е китаец.

— Да.

— И дума да не става.

— Настоявам.

— Той е китаец. Не е възможно.

В очите на Лу личеше гняв, но той се стараеше да запази спокойствие.

— Разбира се, няма да ни е приятно бизнесът да пострада. — Лу извади златен часовник от копринената си мантия. — Прав сте, че вниманието на международната общественост ще ни навреди. Струва ми се, че след три часа тръгва кораб.

Люис се приближи. Очевидно бяха обсъдили подробностите предварително.

— „Мартинес“ — каза той. — Пътува за Лисабон. Ще заминеш с този кораб. Ако го направиш и „Саратога“ извърши необезпокоявано доставката, и ако информацията, която имаш, не попадне в чужди ръце, господин Лу ще изпрати жената и детето след две седмици с друг кораб. Могат да слязат на пристанище, посочено от теб.

— Венеция.

— Чудесно. Когато пристигнат във Венеция, ще изпратиш на господин Лу телеграма, в която ще посочиш точното местоположение на откраднатите записки и всякакви други документи, които биха могли да му навредят. Ако изпълниш това, тримата с жената и детето можете да продължите живота си спокойно. Той няма да се интересува от вас, ако не се върнете в Шанхай. Ясно ли е?

Фийлд кимна:

— Да, но трябва да се уверя, че Чен няма да пострада.

Люис го изгледа хладно.

— По никакъв начин няма да постигнеш такова нещо, Ричард — изрече, сякаш Лу не присъстваше. — Повярвай ми.

Последва дълго мълчание.

— Сбогом, господин Фийлд — каза Лу.

Обърна се и бавно се отдалечи към вратата.

Люис завъртя шапката си в ръце, махна с нея към тавана и портретите на губернатори, адмирали и генерали по стените:

— Това е Китай, Ричард, макар че може би тук не се усеща. — Спря и се обърна към Фийлд. — Никога няма да укротим тигъра. Можем само да го пояздим за известно време.

— Знам.

— Ти успя.

— Нямам усещане за успех.

Люис му обърна гръб.

— Наистина ли ще изпрати момичето? — не се сдържа Фийлд.

Люис отново го погледна:

— Не знам, Ричард. Само той може да ти отговори на този въпрос. Теб ще те пусне от уважение към мен, но момичето е в ръцете му. Не мога да говоря от негово име, а и не ми е работа да спасявам рускини. Ти направи каквото можа. Трябва да си вървиш.

Отново завъртя шапката си и тръгна към вратата.

— Късмет, Ричард. Започни на чисто, това те съветвам. Следващия път, когато поискаш нещо, укроти амбицията си. Трябва да сме по-умерени. Прекалено големите очаквания водят до тежки разочарования. И не само за нас.

Гърлото на Фийлд отново се сви.

— Не се ли интересуваш къде е тя?

Той не отговори.

— У приятелите си е, Фийлд. У Катя. — Люис си сложи шапката. — Сбогом. Съмнявам се, че някога ще се видим пак.

Стъпките му заглъхнаха по коридора. Фийлд отиде при прозореца и го изпрати с поглед, когато излизаше в двора. Костюмът на бизнесмена бе ослепително бял под слънцето. Люис спря по средата на моравата, държеше небрежно ръце в джобовете си. Към него се приближи млада жена с развяваща се бяла рокля. Беше зачервена от горещината и от възбуда. Люис свали шапката си и се наведе да я целуне, нежно постави ръка върху рамото ѝ.

* * *

През прозореца Катя изглеждаше състарена. В очите ѝ се четеше въпрос, на който Фийлд не можеше да отговори. Пусна го в кухнята и той видя Чен в основата на дървеното стълбище.

Фийлд избърса челото си и се опита да се успокои.

— Не можах...

— Знам.

— Не, казах им да не те закачат, но...

— Не се тревожи за мен, Фийлд.

Думите на Чен му помогнаха да се поуспокои.

— Ела с нас, с мен. Вземи семейството си и ела на кораба.

Китаецът поклати глава.

— Ако останеш, ще те убият.

— Тук съм роден. Искам тук да умра.

— Ще те намерят. Знаеш го по-добре от всеки друг.

— Поне ще се опитат.

Фийлд сведе очи.

— Можех да използвам записките на Лу, за да променя нещата. Можех да ги изпратя на влиятелни хора в Лондон или Вашингтон, в „Ню Йорк Таймс“, на пресата в Англия, Токио, Париж.

Чен се изсмя, но си даде сметка, че Фийлд говори сериозно, и каза:

— Тук ще има промени, Фийлд, не се тревожи за това. — Посочи стълбите. — Тя е там. Детето спи.

— Къде ще отидеш, Чен?

— Имам приятели.

— В града или другаде?

— Навсякъде.

Изведнъж Фийлд разбра:

— Ти си комунист...

— По-тихо — пошегува се китаецът. — Един ден ще можеш да се върнеш в Китай, Ричард. Тогава няма да има Лу-Хуановци, Маклаудовци и продажни бизнесмени и всички чужденци ще бъдат приемани с уважение.

— Кой друг? Има ли много... в управлението?

— И нашето време ще дойде. — Чен кимна. — Наташа те чака.

— Навън има трима души. Проследиха ме от консулството.

— Нищо чудно.

— Ще тръгваш ли?

— Когато му дойде времето.

Фийлд се подвоуми и попита:

— Лу ще спази ли обещанието си?

— Не знам.

Младият мъж му подаде ръка, но Чен махна в знак, че това не е последната им среща. Фийлд се качи.

Наташа спеше свита на кълбо и облегнала глава на едната си ръка. Косата ѝ бе разпиляна по белия чаршаф.

Събуди се и се надигна, погледна го с премрежени очи:

— Ричард?

Той седна до нея.

— Трябва да бягаш — промълви сънливо тя. — Скоро ще дойдат да ме откарат.

— Всичко ще се оправи, Наташа.

— Не, трябва...

— Наташа. — Той стисна ръцете ѝ. — Всичко ще се нареди. Имай ми доверие.

Тя се изправи на колене и се втренчи в празното легло между тях.

— Алексей спи в другата стая. Аз...

Хвърли се в обятията му и обгърна врата му с ръце.

— Споразумяхме се — каза Фийлд. — Аз трябва да замина сега, а вие с Алексей ще тръгнете след две седмици. Ще ви посрещна във Венеция. — Той повдигна брадичката ѝ. — Тримата ще се съберем във Венеция.

В очите ѝ за миг проблесна надежда, но тя наведе глава.

— Свободна си, Наташа. Двамата сте свободни.

— Не мога да те изпратя на пристанището.

— Разбирам.

Той понечи отново да я прегърне, но тя го спря.

— Трябва да тръгваш.

Фийлд се изправи. Тя стана, приближи се и го прегърна, лицето ѝ бе мокро от сълзи.

— Обичам те — прошепна той и я погали.

Наташа го пусна и се отдръпна.

— Сбогом, Ричард.

Изглеждаше убедена, че повече няма да го види.

Той очакваше отново да се обърне.

— Моля те, върви си, Ричард.

— Не мога.

— Трябва.

Фийлд слезе на долния етаж, Чен не беше там, а Катя седеше край кухненската маса. Той спря пред нея.

— Всичко ще се оправи, Катя.

Когато излезе обаче, Фийлд се почувства като удавник. Щом прецени, че се е отдалечил достатъчно, за да могат да го видят от горния етаж, той спря и се обърна.

На прозореца нямаше никого.

57.

Пристанището бе много оживено. Носачи сновяха по дървените стълбички на корабите, над тях няколко крана товареха големи сандъци на парахода „Мартинес“. Внезапно изсвирване на сирена сепна Фийлд. Един носач се наведе, за да вземе чантата му.

— Не — опита се да го спре той.

Бързо се отказа и показа на носача билета си за втора класа. Последва го на борда.

Бе настанен в двойна каюта над машинното отделение и другият пасажер още не се беше появил. Носачът остави чантата на долната койка (отдолу щеше да е по-хладно) и се обърна в очакване. Фийлд пхна една банкнота в ръката му. Носачът я погледна, но не помръдна.

Фийлд бръкна в джоба си и му изсипа всичките дребни монети, които имаше. След като носачът се оттегли неохотно, той затвори и заключи вратата, после извади и провери револвера си.

Седна на койката и огледа тясната каюта. Опита се да не обръща внимание на миризмата на нафта и си спомни неудобното пътуване в трета класа на идване. Сега за хората на Лу бе най-лесно да го убият. Трупът му щеше да бъде намерен далеч в открито море.

Той отключи вратата, излезе, заключи я след себе си и бързо се качи на палубата. Отиде до парапета от страната на кея, където сновяха десетки хора. Огледа тълпата. Всяко лице му носеше разочарование, макар че не очакваше да я види тук.

Слънцето бавно залязваше, но все още бе достатъчно ярко, за да го накара да присвие очи, докато гледаше струйките дим, носени от лекия бриз над покривите.

Сирената на един от комините зад него изсвири оглушително. Фийлд отново загледа хората на кея. Вниманието му бе привлечено от елегантна жена с жълта рокля и шапка в същия цвят, която емоционално се сбогуваше със съпруга си и децата си.

Отново се чу сирената и носачите се струпяха около траповете. Издърпаха ги, после откачиха въжетата и „Мартинес“ бавно се отдели

от кея. Машините заработиха и образуваха силно течение в мътните води на реката.

Тогава той видя Пенелъпи, дребна и крехка сред тълпата. Помаха му и той ѝ отговори.

Тя излезе на ръба на кея, загледа се в лицето му, ръката ѝ сякаш бе застинала във въздуха. Плачеше.

Фийлд ѝ помаха за последно. Скоро машините набраха скорост и кеят бързо се отдалечи. Той се върна на кърмата и хвърли цигарата си във водата. Загледа поклащащите се по повърхността сампани.

— Господин Фийлд?

Обърна се и видя мъж с униформа, прошарени мустаци и любезна усмивка.

— Аз съм капитан Фъргюсън.

Двамата се ръкуваха.

— Господин Люис ме помоли да се погрижа пътуването ви да мине приятно, затова ако се нуждаете от нещо, не се притеснявайте да ми кажете. Долу ли се настанихте?

Фийлд кимна:

— Да.

— В първа класа има една свободна каюта. С удоволствие ще ви преместим.

Той се подвоуми, но отговори:

— Не, благодаря. И долу е удобно.

Капитанът изглеждаше разочарован.

— Е, ако промените решението си, веднага ми кажете. Надявам се поне, че ще ми окажете честта да вечеряте в компанията ми довечера.

— Да, разбира се.

Фийлд отново загледа реката. Сградите ставаха все по-малко и по-ниски, все по-трудно различими зад черния дим от фабриките в Путон.

Когато корабът мина зад първия завой на реката, той загледа мързеливо развяващия се флаг над хонконгско-шанхайската банка и чу звъна от часовниковата кула на Митницата.

Остана вперил очи в тях, докато се скриха от погледа му.

Почувства се потиснат, сякаш с последния поглед към града бе загубил и Наташа.

Пасажерите се оттеглиха в каютите и скоро постройките отстъпиха място на яркозелените оризови ниви и малки села. На места по брега тичаха деца и махаха.

Когато корабът излезе от устието на реката и се насочи към открито море, Фийлд отиде на носа и се загледа право напред.

Вятърът се усили и запращаше фини капчици в лицето му.

Фийлд стисна парапета и усети соления вкус на морската вода. Отново чу гласа на баща си: „Каквото и да става, Ричард, не се главозамайвай от късмета си“.

Изведнъж го налегна ужасна мъка.

ЕПИЛОГ

Денят беше прекрасен и Фийлд вече започваше да свикна с хубавото време. Седеше на ръба на кея и съзерцаваше слънцето, спускащо се зад гладката като стъкло лагуна. Поклащаше крака и гледаше как водата се плиска в каменната стена. Погледна часовника си може би за стотен път. Отново прочете телеграмата: „Аврора“, 1 септември.

Лагуната му се струваше необичайно пуста. Две-три гондоли се носеха по спокойните води пред площада „Сан Марко“, а зад тях се виждаше корабът, който Фийлд бе забелязал едва преди няколко минути.

Той се изправи и се приближи до пристанищния чиновник, застанал пред кантората си с килната назад синя шапка и разхлабени вратовръзка и яка.

— „Аврора“ ли е? — попита Фийлд и посочи към далечния плавателен съд.

Чиновникът вдигна рамене:

— Може би.

Младият мъж му предложи цигара и му я запали.

— Момиче ли? — попита чиновникът.

— Може би — отвърна Фийлд.

Той се върна на кея. Корабът се приближаваше бързо, целият му корпус блестеше на слънцето.

Фийлд свали шапката си и я изтупа в крака си, искаше да изглежда добре.

Остана неподвижно и се опита да обуздае въображението си. През дългите нощи тук надеждата само го бе измъчвала, беше си представял стотици пъти възможните й реакции, когато попадне в този град и се почувства свободна.

Представяше си я засмяна — само така си спомняше лицето й — и сякаш усещаше хладната й ръка в своята.

Понякога дори правеше планове за момченцето. Трябваше да го запишат на училище, разбира се. Питаше се как щяха да реагират майка му и Едит, когато разберат какво е направил, и как ще приемат Наташа.

Със сигурност щяха да я харесат.

Ако дойде.

Той пхна ръце в джобовете си.

— „Аврора“, si — каза чиновникът зад него.

— По дяволите! — прошепна Фийлд.

Корабът забави ход, завъртя се и той започна да различава лицата на пасажерите, които се трупяха на палубата.

Взираше се в тях, но още не виждаше Наташа или детето.

„Аврора“ все повече се приближаваше. Фийлд отново сложи шапката си и се загледа във водата около кораба.

Отстъпи няколко крачки и отново се взря в палубата.

Моряците хвърлиха въжетата и няколко души на брега ги завързаха за кея и закрепиха трапа.

Пасажерите започнаха да слизат и той се вглеждаше във всяко лице.

Последните му искрици надежда бавно гаснеха. Нямаше други пътници. Онези, които бяха слезли, вече разговаряха с посрещачите си, на кораба бе останал само екипажът.

Нямаше я.

Фийлд сведе глава. Беше съзнавал, че е невъзможно.

Отстъпи още една крачка и отново погледна към палубата.

На края на трапа стоеше китаец с тъмен костюм и шапка.

Изведнъж Наташа се появи и заслиза към него, Алексей вървеше след нея. Тя носеше кафяво куфарче и му махаше.

Китаецът се скри.

За момент Фийлд остана неподвижен.

Духна вятър, събори шапката му и я търкулна към водата. Фийлд разпери ръце и се затича към Наташа.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.